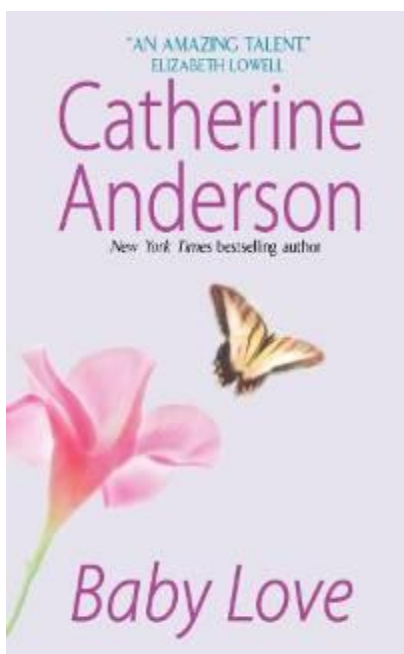
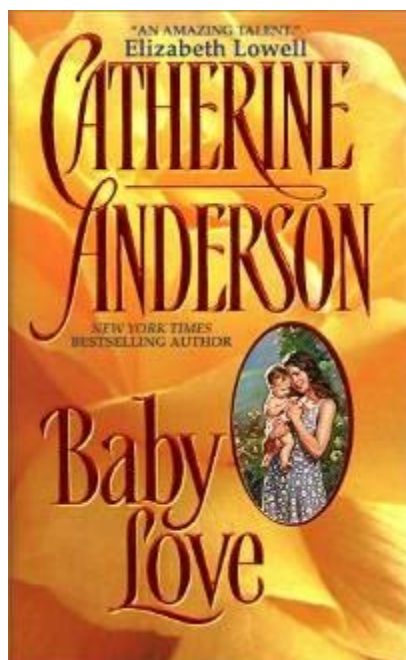

CATHERINE ANDERSON

LJUBAV MAJKE

KENDRICK/COULTER SERIES 1.

Baby love

U tom trenutku, Maggie se sjetila fotografije na kojoj su bili Rafe i Keefe, koju je vidjela kada je prvi put došla na ranč. Vrijeme i ljubav su vratili njezinog muža na staro mjesto, pomislila je.

Onaj tužni, izmučeni čovjek, kojeg je upoznala u vagonu, nestao je. Dobio je na težini i to sve u mišićima. Dok ga je gledala, vjetar je bacao njegovu tamnu kosu, a njegov smijeh je plesao na povjetarcu. Ponovno je izgledao mlado i tako sretno. Činjenica da je njezina prisutnost tako utjecala na njega, ispunila ju je srećom.

Dok joj se približavao, Maggie je primijetila kako je oprezno držao Jaimiea, jednom rukom ga je držao za trbuh da ne padne. Ponovno se nasmiješila, sjetivši se kako je nekada bila zabrinuta što će Jaimie biti u blizini konja. Bez brige. Rafe bi prije dao svoj život nego što bi dopustio da mu se nešto loše dogodi.

Mom ocu, George S. Sonu, koji me naučio dvije najslade životne tajne: da ljudsko srce ima neograničen kapacitet za ljubav i da veza između oca i kćeri nema nikakve veze s genetikom. Ti si živi dokaz da najveće i najbolje stvari uistinu potječu iz Texasa.

Prolog

Ledeni, noćni vjetar Idaha, zviždao je po mračnom, napuštenom pločniku, noseći sa sobom snježne, hrskave mirise jele i bora. Snažan vjetar udario je Maggie Stanley u leđa, prebacujući joj dugu, tamnu kosu preko očiju, probijajući se kroz njezinu tanku, najlonsku jaknu. Dršćući od hladnoće, zagrlila je umotano dijete i prisilila se da nastavi dalje. Imala je osjećaj da su joj stopala beskrajno teška, i brinula se da se ne posklizne na nesigurnom, crnom ledu što je obavijao napukli cement.

Od bljeska automobilskih svjetala za leđima, zastalo joj je srce. Stala je naslonjena na zid zgrade i molila se da je sjene pokraj strehe uspiju sakriti. Automobil je prošao ravno kroz raskrižje. Nije Lonnie. Opreznim hodom po mokrom pločniku, Maggie je potisnula jecaj, udarac straha toliko tup da više nije osjećala noge. O, Bože. S ulice. Moram se maknuti s ulice.

Natjerala se u naporan trk, zaštitnički stišćući Jaimie uz sebe. Svakim novim korakom, teška lanena torba udarala ju je u ranjenu nogu. Kada je strah napokon nestao, a osjećaj joj se vratio u udove, bol od udaraca vjetra postala je toliko snažna da joj je mučnina skliznula niz goruće grlo.

Kako je odmicala, kroz sjenke i maglu je ugledala neosvijetljen znak. Masno obojena slova bljesnula su kao signal. Pacific Northern. Uspjela je. Bila je skoro tamo. Još samo nekoliko koraka.

Bez daha, doteturala je do stanice i s nevjericom zurila u željeznu ogradu. Iza gomile žica, bilo je dvorište željeznice, gdje će, nadala se, uhvatiti prijevoz za dalje.

Poglavlje 1

Nošen u tajnovitu nestvarnost snova, Rafe Kendrick predao se slikama, koje su se polagano kretale njegovim mislima. Kako je tonuo dublje u san, detalji su postajali sve jasniji i činili su se sve živopisnijima. Bio je dolje na obali jezera, shvatio je, nedaleko od kuće na rancu. Kroz redove zimzelenog drveća, mogao je vidjeti veliko prostranstvo bršljanom obavijenih cigli svog obiteljskog doma, te siluete tri dimnjaka na ljetnom plavetnom nebu. Na nježnom povjetarcu, čuo je rzanje pastuha, koje je dolazilo sa sjevernog pašnjaka iza staja.

Dom. Na nekoj razini znao je da je ovo samo san, ali činilo se prekrasno stvarnim, živo sjećanje na sve što je izgubio. Maleni, od vode istrošeni kamenčići, premetali su mu se pod nogama, dok je pratio put obale. Lagano zapljuskivanje vode ga je umirilo. Duboko je udahnuo, prepoznajući mirise, koji su mu nekada bili toliko uobičajeni, da ih je jedva primjećivao. Jela i bor. Suncem ugrijana trava i plodna zemlja. Oštar povjetarac, čak i u ljetnim danima, jer je uvala bila okružena snijegom prekrivenim, planinskim vrhovima.

Došavši do lagane uzbrdice, usporio je korake. Ispred sebe, u zasjenjenom lugu, ugledao je riđu kobilu i uškopljenog konja jelenje kože. Zadovoljno su se dodirivali,

njihove uzde bile su prebačene preko grana mladog hrasta. U blizini su dva, dekama pokrivena sedla, ležala u travi.

Rafa je obuzeo osjećaj već viđenog. Sjetio se toga dana. On i Susan povelu su djecu na kratku vožnju kroz šumu, a zatim su se vratili na izlet pokraj jezera. Uživali su, pjevali smiješne pjesmice, koje su smislili usput, kako bi zabavili svog trogodišnjeg sina Keefera. Bio je to gotovo savršen izlazak, a okončali su ga ovdje, jer su voljeli provoditi vrijeme pokraj vode.

Ljutito je pregledavao čistinu, njegovo nastojanje da uhvati tračak svoje obitelji, bilo je toliko snažno da mu je zastajao dah. Privučen crvenim ručnikom, koji je lepršao na povjetarcu, pogled mu je zastao na prutenoj košari. Poklopac na rasklapanje djelomično je otvarala isturena boca vina, koje je njihova dadilja kućepaziteljica Becca, ubacila u košaru kako bi im upotpunilo obrok.

O, da...sjetio se svega tako jasno – Susan, u udobnim, izbljedjelim trapericama i ružičastoj pamučnoj majici, zlatna kosa skupljena kopčom, prosipala se po njezinim ramenima. Gotovo da je čuo žuborenje njezinog smijeha – i osjetio miris svog malenog sinčića, dok jašu zajedno na konju jelenje kože. Nakon što su objedovali, uspavao je svoju kćerkicu, dok je Susan spremila hranu, i točno se mogao sjetiti osjećaja malenog tijela djevojčice na svojim rukama.

Lagano mrštenje naboralo je Rafovo čelo. Ovo je bilo previše stvarno da bi bio samo san. Uistinu je čuo kako zapljuskuje voda i osjetio kako povjetarac miluje njegovu kožu. Svakim korakom, šljunak na plaži zabijao se sve oštrije u donove njegovih jahaćih čizama. Snovi nisu ovako živopisni.

O, Bože. Je li se usudio nadati? Možda se dogodilo čudo, i nekako je bio vraćen u prošlost. Možda su, nakon toliko vremena, njegove molitve napokon bile uslišene i Bog mu je pružio još jednu priliku.

O, da, molim Te...Trebala mu je samo još jedna prilika. Ovog puta je neće upropastiti. Obitelj će mu biti na prvom mjestu. Ništa mu nikada nije bilo važnije od žene i djece. Ništa. Samo je bio previše zaokupljen svakodnevnim problemima i obvezom da mora biti muž i otac, da je, na neko vrijeme, zaboravio što je zapravo važno.

Nikada više neće tako pogriješiti.

Želeći, morajući vjerovati da je sve ovo zapravo stvarno, stisnuo je šake i ljutito pregledavao čistinu. Susan i djeca ležali su nedaleko od košare. Njih troje spavali su na prostirki, koju im je raširio na travi. Njihova priljubljena tijela bila su prošarana suncem, koje se probijalo kroz grane bora iznad njih. Susan je ležala na leđima, zagrlila je djecu jedno sjedne, a drugo s druge strane. Njezino drago lice opuštalo se u snu, njezine rumene usne izvijale su se u zadovoljni smiješak. Njihov sin, Keefer, zaspao je s rukama obavljenim oko njezina vrata, i još uvijek priljubljen uz nju, svojim dječjim obraščićima je dodirivao njezine grudi. Šestomjesečna Chasity bila je sklupčana u Susaninoj drugoj ruci, njezine žutosmeđe kovrče svjetlucale su poput kapljica meda.

Rafe je hodao prema njima, a oštra bol probijala mu je prsa. Dragi Bože, kako ih je volio, a prošlo je toliko vremena – toliko puno vremena – otkada ih je zadnji put vidio. Hvala Ti, Bože. Htio je vikati i potrčati prema njima kako bi što prije skratio udaljenost. Ali nije. Nije se mogao riješiti osjećaja da ova scena iz njegove prošlosti postoji samo u njegovoj mašti. Glasan zvuk ili nagao pokret, mogao ju je razbiti poput stakla.

Kako se približavao prostirki, Susanino lice bivalo je sve manje vidljivo. Zaškiljio je prema njoj, želeći jasnije vidjeti. Ali bez obzira koliko se trudio, njezina pojava ostala je nejasna mrlja, uokvirena aureolom zlatne kose. Zagledao se u jednu točku toliko jako da su ga zapekle oči. Bilo je to kao da je pokušava vidjeti kroz zamagljeno staklo.

– Susan? – tiho ju je pozvao. – Dušo, probudi se. To sam ja, Rafe.

Nije se trgnula na zvuk njegova glasa. Ispružio je ruku prema njoj, njegova potreba da je dotakne bila je žudnja kojoj nije mogao pobjeći. Kada su mu vrhovi prstiju gotovo

dotaknuli njezin obraz, zemlja mu se pod nogama pomaknula i činilo se da se povlači. U trenutku, njegova žena i djeca su nestali, a on se našao okružen beskrajnom i strašno praznom tamom.

– Susan? Nemoj me ponovno ostaviti! Susan?

Osjetio je lagani dodir na ruci, i kada se okrenuo, obuzeo ga je osjećaj vrtoglavice. Kako je osjećaj jenjavao, shvatio je da se okolina promijenila. Još uvijek je bio na obali, ali sada je bila večer. Susan je sjedila pokraj njega na travi, i ponovno je nije mogao jasno vidjeti. Bila je zasjenjena pojava i znao je da će opet nestati, ako je pokuša dotaknuti. Ta spoznaja ispunila ga je osjećajem beznada i boli, koja je bila toliko jaka da su ga boljele kosti.

Lice joj je bilo zamagljeno, blijedi oval u tami, kada se okrenula kako bi ga pozdravila. – Što to radiš, Rafe? – tiho ga je upitala. – Obećao si mi da ćeš naći nekoga drugog koga ćeš voljeti, da nećeš sam provesti ostatak života, ukoliko se meni nešto dogodi. A sada, pogledaj se!

Stisnuo je ruke oko koljena, odupirući se potrebi da je dodirne. – Ne mogu, Susan. Znam da sam obećao, ali ne mogu. Nikada neću voljeti nikoga osim tebe. Nikada.

Glas joj je odisao tugom. – O, Rafe, ne možeš nastaviti ovako. Život je tako dragocjen dar, a ti ga tratiš.

Zatvorio je oči. – Ja nemam život, – prošaptao je. – Bez tebe i djece, samo odbrojavam dane. Zašto to ne možeš razumjeti?

Tišina se smjestila između njih, ometana jedino nježnim zvukom zapljuskivanja vode i večernjim povjetarcem, koji je šaptao kroz zimzeleno drveće. Ti zvuci su mu nekoć zvučali poput glazbe. Sada ga je taj zvuk samo bolio, želio je pobjeći. No, odlazak tog trenutka, bio je nemoguć. Sve dok je Susan bila ovdje, nije je mogao ostaviti.

– Vrijeme je, Rafe, – tiho je šapnula glasom koji se utišavao. – Moraš pustiti mene i djecu i nastaviti dalje.

– Nastaviti dalje, prema čemu? Htio je vrištati, postavljajući to pitanje, ali u grlu mu je zastala knedla i nije mogao govoriti.

– Stalno se moliš za još jednu priliku, – promrmljala je. – Pa, srce, sad ćeš je dobiti. Nemoj je odbaciti ili uprskati samo zato što se još uvijek hvataš za duhove.

– Uprskati što?

– Vidjet ćeš. Čuo je smijeh u njezinom glasu. – Samo otvori srce, Rafe. Vidjet ćeš.

Rafea je probudio trzaj. Na trenutak je pomislio da ga je uznemirio ružan san, ali kad su mu se misli razbistrile, shvatio je da je to bilo nešto drugo. Nakon dvije godine vožnje po tračnicama, naučio je lagano spavati, čak i pijan. Nešto nije bilo u redu.

Jedino je čuo konstantno lupanje kotača i klepetanje teretnog vagona. Pomaknuo je svoj kaubojski šešir unatrag, pozdravljajući svoja četiri suputnika, koji su sjedili uz stražnji zid vagona, baš kao i ranije, samo se činilo da svi zure u nešto s njegove lijeve strane.

Otresajući sa sebe i zadnji trag sna, koji ga proganja, trznuo se i bacio pogled u tom smjeru, provjeravajući o čemu se radi. Djevojka? Jedva je povjerovao svojim očima. Odguravajući se petom, sjeo je uspravno i upiljio pogled u nju.

Zraka mjesečine je padala preko nje. Vidio je da je ljepotica, nježne građe, tamne kose i one rijetko mliječno bijele puti, koju vidamo u filmovima, ali gotovo nikada u stvarnom životu.

Krhki maleni cvijet.

Ne bih rekao. Krhki maleni cvjetovi se nisu vozili teretnim vlakovima. Vjerojatno je u džepu skrivala bodež i samo čekala da joj se neki jadnik zamjeri. Pa, sudeći prema zanimanju, koje je pobuđivala u njegovim suputnicima, ne bi trebala dugo čekati.

Kao da je osjetila Rafeov pogled na sebi, okrenula se i pogledala ga, a on se zatekao kako zuri u najveće, najranjivije i najuplašenije oči koje je ikada vidio. Obuzeo ga je najčudniji osjećaj – čvrst, bolan stisak, koji mu je probadao prsa.

Okrenula je glavu tako brzo da nije uspio analizirati svoju reakciju. Nije da je morao biti genijalac kako bi je razumio. Za početak, bio je pijan, i prošlo je predugo vremena otkada je pogledao u oči, koje se nisu činile podlima ili lukavima.

'Činile' je bila ključna riječ ovog zapažanja, bio je siguran u to. Prvi dojmovi često su varljivi, a žena može biti savršena glumica, pogotovo ovakva tvrdokorna, koja luta tračnicama. Nježan odsjaj mjesečine, nedvojbeno ju je činio ljepšom i krhkijom nego što je zapravo bila. Sigurno je bila ranjiva poput grubijana i dvostruko mrzovoljna.

Dok je zurila u jaknu, koju je držala privijenu na prsima, Rafe ju je promatrao. Anđeosko lice i nježna pojava. Dugačke, tanke trepavice, koje su bacale sjenu na njezine blijede obraze pod tajnovitim osvjetljenjem. Slatki, prćasti nosić i brada, koja je dala naslutiti tvrdoglavost.

Tko bi pametan zagrlio jaknu, umjesto da je odjene, kad je vanjska temperatura bila blizu ništice? Vrata vagona bila su oštećena i nisu se mogla zatvoriti, pa je u vagonu bilo hladnije nego inače. Bez zaštite od hladnoće, do zore će biti mrtva. Da ne spominjem da razumna žena nikada ne bi ušla u vagon s pet, seksa gladnih muškaraca. Ispravak: četiri seksa gladna muškarca i jednim nezainteresiranim, bivšim rančerom. Čak i uz to je imala slabe izgled.

Rafe je uzdahnuo na tu nehotičnu igru riječima i rukom obuhvatio vrat boce viskija. Hvala Bogu da nije bila njegov problem. Bio je previše pijan da bi joj pomogao ako bi postalo ružno, a planirao se još više napiti, prije nego noć završi. Ako postoji pravilo, koje čovjek nauči lutajući tračnicama, onda je to da se bavi svojim problemima. Mlada dama bila je prepuštena samoj sebi.

Promatrajući ostale muškarce, koji su još uvijek zurili u nju, kao da nikada prije nisu vidjeli ženu, Rafe je zaključio da će se stvari definitivno zakomplicirati. Odlučio je izaći van na pet, deset minuta.

Uzimajući bocu, slegnuo je ramenima. Izgledala je kao da ima dvadeset jednu godinu. To je dovoljno da bi čovjek znao bolje. Točno? Upravo tako. Ako izazivaš bika, nabost će te na rogove.

Pa, bilo bi joj bolje da to može riješiti. Ovi bezveznjaci nisu bili razbojnici s ulice; bili su okorjelo smeće, koje skiče vlakovima, jedni od onih koji ostaju u gradu, taman onoliko dugo koliko traje dobrodošlica, a zatim oteturaju u slijedeće mjesto, prije nego završe u zatvoru. Svu svoju imovinu nosili su u torbama ili ruksacima, živjeli su prema svojim mudrostima i hirovitim prilikama. Kada bi im se sreća istrošila, igrali su grubo, preživljavajući na bilo koji način.

Muškarcima poput njih, bespomoćna djevojka je bila rijetka poslastica.

Rafe je odvrnuo čep, namjeravajući popiti gutljaj pića. Ali gorio je od znatiželje, unatoč svemu. Što je, k vragu, ona tu radila? Bila je prestara da bi bježala od kuće. Pretpostavio je kako možda bježi od muža, ali u tom slučaju, zašto je izabrala vlak? Trebala je kupiti kartu za autobus ili avion. Rafe sigurno ne bi volio da netko, do koga mu je stalo, ovako riskira.

Sjećanje na Susan prolazilo mu je mislima. Pokušavao se sjetiti njezina lica, ali bilo je kao u snu, njezina pojava je bila nejasna.

Obuzela ga je krivnja. Ona je bila njegov cijeli život. Sada se, nakon samo nešto više od dvije godine, nije mogao sjetiti njezinog osmijeha. Uspomene na njegovu obitelj bile su kao fotografije u boji, koje s vremenom počinju blijedjeti.

Ta pomisao ga je boljela, kao da mu netko nožem para utrobu.

Nagnuo je glavu i otpio par gutljaja. Blaženo peckanje obećavalo je zaborav, zatvorio je oči dok ga je obuzimala toplina, trebajući ga – tražeći ga – grabeći ga. Sutra će pronaći nekakav posao i kupiti drugu bocu, prije nego ova presuši. Na dnu boce je pronalazio smisao i to mu je bilo odvratno. Ali kada je bio pijan, barem nije razmišljao.

Iznenadan krik odvratio je Rafe od klepetanja vagonskih vrata. Zvuk ga je toliko zapanjio, da se skoro ugušio. Dijete? Alkohol mu je krenuo na nos. Pokušavao je doći do zraka, napregnutih očiju, kao da će svakog časa ispasti. Isuse Kriste.

Okrenuo se i preplašeno pogledao prema djevojci. Jakna, koju je držala na psima, počela se migoljiti. Prema veličini jakne, procijenio je da beba nije bila starija od mjesec, mjesec i pol dana. Donijela je dojenče na teretni vlak? Uputio je zabrinuti pogled prema četvorici muškaraca u vagonu. Dijete je sve stavilo u novu perspektivu. Mogao je okrenuti glavu kada je žena sama tražila probleme. Ali kako da se ne miješa sada kada je dijete u pitanju?

Odmah je presjekao tu misao. Ona i njezino dijete nisu njegov problem. Ne. Nije htio imati ništa s njom i točka. I stvarno je jako, jako želio da žena ušutka dijete. Jadno jecanje djeteta u njemu je budilo bolno sjećanje na Keefera i Chasity.

Rafe je protrnuo od glave do pete. Primijetio je kako se djevojka sklupčala, kao da očekuje da će skočiti na nju. Žao mi je, sestro. Nisam na prodaju.

Teturajući sa svakim ljuljanjem vagona, otišao je na suprotni kraj, vidjevši prednji lijevi kut kao mjesto gdje može na miru padati i njegovati svoju bocu viskija. Buka vlaka djelomično je skretala pažnju s dječjeg plača, koji je postao manje uznemiravajući. Potegnuo je popriličan gutljaj iz boce, odlučivši popiti dovoljno kako bi se onesvijestio.

– Ušutkajte to dijete, gospođo! – uzviknula je jedna ništarija. – Taj plač mi kida živce!

Amen. Rafe je još jednom potegnuo iz boce i podigao ovratnik svog kaputa. Chasity. Bila je stara samo šest mjeseci. Jasna slika njezinog sićušnog, cvijećem posipanog kovčega, obuzimala mu je misli. Otjerao ju je s još jednim gutljajem, pitajući se zašto se kovčega sjećao tako jasno, a njezinog dragocjenog malenog lica nije. Ta spoznaja ga je tjerala da zabaci glavu i počne jecati zajedno s djetetom.

Ubio je svoju ženu i djecu – ubio baš kao da im je prislonio pištolj na glavu i povukao obarač – i za manje vremena nego što je njegov sin živio, počeo ih je zaboravljati. Postojao je samo jedan naziv za čovjeka koji je mogao to napraviti – okorjeli, beskorisni kurvin sin.

– Ili ušutkaj to dijete ili odlazi odavde, gospođo! – povikao je drugi čovjek. – Izbacit ću ga van, nemoj misliti da neću! Ovo ionako nije mjesto za derišće.

Rafe je ustuknuo s bocom viskija na usnama. Čak i uz slabo svjetlo, djevojčino lice bilo je mliječno bijele boje, njezine oči velike mrlje tame i straha. Gledajući u čovjeka, koji joj je zaprijetio da će baciti dijete iz vlaka, povukla je jaknu preko ramena i počela pipkati ispod nje.

Rafe je stisnuo zube, pregrizajući psovku. Od svih stvari koje je mogla napraviti da riješi problem, taj način nije bio najpametniji potez. Iako, budimo poštteni, nije imala izbora. Ako je dijete gladno, morala ga je nahraniti.

Drugi muškarci su piljili u nju kao lovački psi kada ugledaju divlju gusku, njihovi pogledi bili su usmjereni u aktivnost koja se događala pod njezinom jaknom. Njezini ukočeni pokreti, govorili su sami za sebe. Rafe se uhvatio kako zuri zajedno sa ostalima, dok je otkopčavala košulju. Čak i dok mu je jakna zaklanjala pogled, znao je točan trenutak u kojem joj se dojka oslobodila iz grudnjaka. Kao da ga je netko začepio, dijete je prestalo plakati.

– Reci, dušo, što to imaš ispod jakne? – upitao je jedan muškarac.

Djevojka je povukla koljena više i pognula glavu, tamna kosa padala je naprijed, kako bi još bolje sakrila majčinske pothvate. Rafe je vidio da se trese, od straha ili hladnoće, nije bio siguran. Pogledala ga je tako jadno, da mu je srce ustuknulo.

Dijete je ponovno počelo plakati. Manijačkim pokretima, ljuljala je bebu i privila je bliže sebi.

Jedna propalica se počela smijati. – Slušaj, šećeru, ako derišće ne želi sisati, ja sigurno neću odbiti.

Sranje. Rafe se uistinu nije htio petljati s ovim ništarijama, ali postoje neke stvari kojima muškarac jednostavno ne može okrenuti glavu. Četiri ljigavca, koja maltretiraju bespomoćnu djevojku, bila je jedna od njih. Što je bilo uznemiravajuće, Rafe je sumnjao da je prošlo dugo vremena otkako je rodila.

Zavrnuo je čep na boci. Ostali muškarci su, bez sumnje, imali noževe. Baš tog jutra, on je svoj prodao kako bi kupio alkohol.

Nije mogao smisliti bolji način za umrijeti od ovoga da mu se utroba prospe po prljavom podu teretnog vagona. Ali, hej, bolje on nego djevojka. Mogla bi iskrvariti do smrti, ako je se ovi ljigavci dočepaju. Osim toga, i nije baš previše mario hoće li umrijeti ili kako će umrijeti. Brzo i bezbolno bi bilo lijepo, ali želje se nisu uvijek ispunjavale.

Jedan od propalica gurnuo ga je po nogama i krenuo prema djevojci. Ostala trojica su se digla za njim.

Ovo stvarno nije moj problem, Rafe si je pokušao reći po posljednji put.

Vođa ju je grubo zgrabio za ruku. Dijete joj je ispalo i otkotrljalo se iz njenog krila na prljavi pod. To je bila kap koja je prelila čašu. Rafe je mogao ignorirati puno stvari, ali gledati dijete kako zadobiva rane, nije bilo na popisu.

Bio je na nogama prije nego što je shvatio da se pomaknuo. Zgrabio je vrat boce od pola litre i sagnuo se kako bi je odložio na pod, konačno zahvalan što pije Early Times, a ne neki jeftiniji viski u plastičnoj ambalaži. Ulazak u borbu noževima bez ičega, osim šaka, nije nikada bila njegova težnja. Prvo je, doduše, morao skloniti dijete na sigurno.

Nakon što je umotao dojenče u svoj kaput i odnio ga na suprotan kraj vagona, Rafe je uzeo bocu viskija i krenuo pomoći djetetovoj majci. Glasno lupanje vlaka je prigušivalo zvuk i imao je osjećaj kao da gleda tajanstvenu scenu u nijemom filmu, dok je koračao dužinom prostora. Mjesečina je obasjavala muškarce na suprotnom kraju vagona, bijelom, sivom i crnom sjenom, a trešnja vlaka je činila njihove pokrete brzima, onakvima kakvi su uobičajeni u starim filmovima.

Samo što ovo nije bila scena s filmskog platna. Ako se ne umiješa, djevojci nema pomoći. Blago iznenađen, Rafe je shvatio kako više ne tetura. Bijes itekako može otrijezniti čovjeka.

Nije se trudio najaviti kako će im pokvariti zabavu. Samo je zgrabio staklenu bocu kao da je buzdovan i probio se među njih.

Maggie je puzala po podu, pokušavajući pobjeći od nogu muškaraca, dišući plitkim uzdasima.

Kad god bi pokušala ustati, noge su joj bile toliko slabe, da bi skliznula niz zid poput mokre boje. Sćućurena, leđima okrenuta prema kutu, izvijala se gore-dolje, kako bi izbjegla gaženje i probijanje šaka prema zubima koje bi prigušile njezine vriske.

Gledajući kako se kauboj tuče, prisjetila se prvog dojma kojeg je dobila o njemu, čim je ušla u vlak. Činio joj se opasan. Bila je u pravu. Izgledao je kao divljak na životnoj prekretnici, njegova isklesana pojava napela se od neukroćenog bijesa. Za pijanca, kretao se s dojmljivom brzinom i preciznošću, njegova zamršena, do ramena dugačka griva crne kose, šibala je sa svakim naglim okretom njegove glave. Njegova veličina je bila čudno otmjena, čvrsti mišići i kosti zajedno su radili u skladnim pokretima, tetive na bedrima nabirale su se pod laganim nogavicama njegovih izbljedjelih traperica, dok se pretvarao, a onda otisnuo u žestoki napad.

Maggie se činilo kako je napad prije završio nego što je počeo. Raširenih čizama, malo savijenih koljena, stajao je kauboj, letimično pregledavajući oko sebe ljudska tijela, dok je otrešao staklo s hlača i majice. Zatim se pomaknuo prema njoj, oči su mu sijale metalno plavim odsjajem mjesečine.

U njezinim preplašenim očima, izgledao je širok dva metra u ramenima i dvostruko toliko visok. Hodao je onako opuštenim, lagano nagnutim, dugačkim korakom, uobičajenim za visoke muškarce, koji su proveli godine u sedlu. Svjesna da joj je košulja

djelomično otkopčana, pokušala je prekrižiti ruke preko prsa, ali nikako nije mogla natjerati, još uvijek drhtave, mišiće u rukama na pokret.

Ogroman čovjek je bio ispred nje, a širina njegovih ramena je zaklanjala mjesečinu. Maggie se sklupčala uz zid. Čak je i u sjeni mogla vidjeti čvrsti oblik njegove pojave. Nasuprot njegove tamne kože, metalno plave oči su se sjajile i činilo se kako ne propuštaju ni najmanji detalj, pregledavajući je.

Na jedan jezivi trenutak, pomislila je da joj želi nauditi. Nije se smatrala nekom nagradom, ali sumnjala je da je čovjek poput njega osobit.

Čula je čudan, uplakan zvuk. Prošao je trenutak prije nego što je shvatila da je to bila ona. Pokušala je prestati, ali samo je naviralo iz nje – strašno, životinjski.

– Jesi li dobro? – Njegove velike ruke lagano su se smjestile na njezinim ramenima, dlanovi su mu širili toplinu kroz njezinu pamučnu košulju. – Ne boj se, dušo. Neću ti nauditi.

Maggie je već čula tu rečenicu. Očekivala je kako će joj se njegovi dugački prsti oštro zabosti u meso, ali umjesto toga, lagano ju je pomilovao po ruci, dodirom tako paperjastim i umirujućim da joj je pobjegao jecaj olakšanja.

– Pa, k vragu.

Omotao je svoju snažnu ruku oko njezinog struka i sljedeća stvar koje se sjeća, podvukao ju je pod njezina koljena, a ona se našla zarobljena u njegovom zagrljaju, dok joj je drugom rukom čvrsto pridržavao glavu. Dok je naslanjao njenu glavu na svoje rame, znojni muški miris joj je ispunio nosnice. Nije to bio potpuno neugodan miris, kakav se očekuje od propalice. Očito se ponekad kupao.

Polako se ljuljao s jedne na drugu stranu zbog trzaja vagona, s jednom je rukom držeći ispod leđa. Bolio ju je čak i nježan dodir po ranama i ustuknula je kad joj je dotaknuo osobito osjetljivo mjesto na ramenu.

Odjednom je postao miran, a ona je osjetila kako se ukočio. Izvukao je ruku ispod njezine glave i oprezno joj rastvorio razderotinu na rukavu. Nakon trenutka čekanja bez daha, Maggie se učinilo kako ga čuje da psuje, ali klepetanje vagona bilo je toliko glasno, da nije mogla biti sigurna u to.

– Sad si dobro, – uvjeravao ju je glasnim povikom. – I tvoje dijete isto. Dobro sam ga pregledao. Gadovi ga nisu ozlijedili, a ni neće. To ti obećavam.

Hrapavo titranje njegovog glasa omotalo se oko nje poput toplog dima, a nježno milovanje ruku odagnalo je bar malo njezinog straha. Kada je panika popustila, Maggiene misli momentalno su prešle na Jaimie. Prebacila se preko njegove ruke, u pravcu gdje je ležalo njezino dijete, na suprotnoj strani vagona. Stalno se podsjećala kako se Jaimie otkotrljao s njenog krila na pod, i unatoč kaubojevom razuvjeravanju, brinula se. O, Bože. Ako se njezinom djetetu nešto dogodilo, nikad si to neće oprostiti.

Na njezino iznenađenje, kauboj je shvaćao koliko je zabrinuta i zbog toga popustio stisak ruke. Maggie se povukla natrag, držeći se za košulju. Naglo je poskočila, a on joj je maknuo ruke sa strane i brzopleto zakopčao dugmad na košulji.

Lagano se nasmiješio, usnama podignutim u jednom kutu. Čak i u sjeni, mogla je vidjeti iskru u njegovom oku.

– Bolje?

Iako nije shvaćala kako, osjećala se bolje. I ako ovo nije bilo čisto ludilo...On je bio tip čovjeka kojega niste željeli sresti u mračnoj uličici.

Prišao joj je i sklonio joj kosu s lica. – Provjeri kako ti je dijete, dok se ne riješim ovih gadova prije nego se osvijeste.

Dok ih se ne riješi? Maggie je zaboravila na muškarce koji su ležali oko njih. Zabrinutim pogledom je prešla preko njih. Sigurno ih kauboj nije mislio baciti iz vlaka?

Odjednom ju je pogodio histeričan nalet smijeha. Naravno da nije.

– Bit će dobro, – rekao je, skupljajući njenu jaknu i majicu, nakon čega joj ih je stavio u ruke. – Idi pogledati dijete. Ja ću se pobrinuti za ostalo.

Pobrinuti? Maggie se nije usudila pitati što je mislio. Trenutno je imala dovoljno brige za sebe i Jaimie. Osim toga, nakon svega što su joj ti muškarci pokušali napraviti, zaslužili su što god dobili.

Dršćući od zakašnjele reakcije, pokupila je Jaimie, na brzinu provjerila je li s njim sve u redu i zatim sjela u lijevi prednji kut vagona. Samo sekundu kasnije, probudio ju je teški udarac kaubojevih čizama. Pognuo se da uzme kaput i šešir, a zatim se lagano okrenuo da je pozdravi.

– Evo, – rekao je, dodajući joj kaput. Kada je počela oklijevati, bacio ga je u njezino krilo. – Ta tanka jakna i majica neće ugrijati dijete. Obuci kaput, – naredio joj je, namjestivši šešir na glavi. – Dovoljno je velik za dva muškarca i dječaka. Oboje se možete pokriti i ostat će još mjesta.

Toplina ovčje kože na Maggienim nogama bila je božanstvena. Smrzavala se; tu nije bilo pogreške. Pomisao na toplu vunu oko nje, bila je zamamna. Ali činilo se pogrešnim da je njoj toplo, dok se on smrzavao.

Zauzeo je mjesto u suprotnom kutu, odajući nestrpljenje, naslanjajući gola ramena uz zid. – Moram li doći tamo i ugurati te u kaput?

Maggie je okrenula glavu i poglela Jaimie među stvari, povlačeći kaput preko njih. Čim je prekrila sebe i dijete, toplina vunenog kaputa trenutno je obavila njezino smrznuto tijelo.

– Hvala, gospodine.

Pomaknuo se kako bi mu bilo udobnije, te povukao šešir preko lica. Prigušenog i ozbiljnog glasa je rekao: – Nema problema. Samo ga nemoj prisvojiti. Želim ga natrag kad se na idućoj stanici budemo razilazili.

Maggie se ugrizla za obraz. – Ne samo na kaputu. Hvala na svemu, – glas joj je podrhtavao kao kad se istroše baterije lutki koja govori. – Hvala što... što ste mi pomogli. – Progutala je i pokušala ponovno. – Hvala... što ste mi pomogli. Riskirali ste da budete ozbiljno ozlijeđeni.

– Da, ali... – promrmljao je. – Ali nisam, pa zaboravimo da se to uopće dogodilo.

Maggie se prisjetila četvorice muškaraca, koje je izbacio iz vlaka. – Mislite li da će one propalice biti dobro?

Ispustio je umoran uzdah. – Ne znam, – priznao je. – Ponekad, u nekim okolnostima, nemaš izbora.

Zatvorila je oči, razmišljajući koliko je to istinito. Nemaš izbora. Da nije bilo tako, ne bi se nikada ni popela na ovaj vlak. Bio je to očajan i opasan potez. Ali na kraju krajeva, manje je riskirala da bude uhvaćena ovako, nego da je stopirala na autoputu. Kada Lonnie podigne uzbunu, policija bi je mogla početi tražiti. Stajanje uz cestu učinilo bi je metom na otvorenom.

S tom mišlju, zatekla se kako razmišlja što je kauboja dovelo ovdje. Jesu li i njega okolnosti lišile izbora, ili je tu zato što želi biti?

Oštar smrad kravljeg gnojiva ušao joj je u nosnice. Pomislila je kako je ovaj vagon nekada bio korišten za prijevoz gnojiva. O, Bože. Od same pomisli se naježila i privila Jaimiea uz sebe.

Tko bi zdrave pameti odabrao ovaj način prijevoza? To je ludo. A nedavno je gledala emisiju o uglednim ljudima diljem zemlje, koji traže uzbuđenje, lutajući tračnicama zajedno s propalicama. Neko novo ludilo, očito. Prošle godine, za vrijeme proljetnih praznika, poginuo je mladić u vlaku kada se sanduk teškog tereta srušio na njega i zgnječio ga. Drugi je poginuo od višestrukih ubodnih rana noža nepoznatog počinitelja.

Tugujući roditelji oba mladića izašli su u javnost, upozoravajući ljude na opasnost vožnje vlakovima. Ali, prema televizijskom izvješću, oduševljeni tragači za uzbuđenjem

su ignorirali statistike, riskirajući ne samo uhićenje i osudu zbog kršenja zakona, nego i vlastite živote. Jedan od intervjuiranih muškaraca bio je kardiokirurg. Tvrdio je da uzbuđenje i opasnost oslobađaju stres kao ni jedna druga stvar u životu.

Oslobađaju stres? Pomislila je kako se svakodnevni problemi, koje ljudi imaju nakon ovakvog iskustva, čine manje zastrašujućima. Po njezinoj procijeni, ovo je bilo nešto kao liječenje opekotine vatrom.

Otvorila je oči i vidjela da je kauboj podignuo šešir kako bi je mogao promatrati. Čak i uz sjene koje su je sakrivala, osjećala se kao veliki reklamni plakat.

– Nemoj se osjećati krivom zbog onih muškaraca, ako je to ono što te muči. Da ih nisam zaustavio, silovali bi te i prerezali ti grlo. Da ne spominjem što bi nakon toga učinili tvom djetetu, – promrmljao je. – Mogao sam ne pomaknuti guzicu dok su ti prilazili, ali što bi onda bilo s tobom? Nisi mogla iskočiti iz vlaka, ne s malenom bebom u rukama. Ostaviti te ovdje da se boriš s tim kretenima, nije bila jedna od opcija. Shvaćaš? Bili su oni ili ti.

Maggie nije mogla ni razmišljati o tome.

Sjeo je uspravno. Nakon što ju je dugo promatrao, nježno je upitao: – Što uopće radiš ovdje? Nekako mi ne izgledaš kao tip osobe koja bi besciljno lutala tračnicama?

– Kakav tip osobe to radi? – pitala je, prisiljavajući se da sretne njegov pogled.

Usne su mu se ukrutile i u njegovim očima je čak i na mjesecini, vidjela oštar, odmjeravajući pogled. – Razni tipovi, – napokon je odgovorio, – ali, većina ih spada u dvije kategorije, ludi ili očajni.

Nadajući se kako će se razgovor nastaviti o njemu, odgovorila je: – A koji si ti tip?

– Tip koji se brine za sebe.

Maggie je odvrtila pogled. Iako mu je dugovala život, nije mu se usudila reći zašto je ovdje. Sudeći po njegovom izgledu, imao je jako malo novaca, a vrlo je moguće da Lonnie nekome ponudi nagradu, samo kako bi saznao njezino odredište. Naposljetku, osim ako je Lonnie sam uspije pronaći i dokopa se Jaimiea, morao bi uzeti novac natrag.

Kauboj je tiho upitao: – Kako se zoveš? Možeš li mi barem toliko reći o sebi?

Vagala je moguće posljedice i odlučila da joj otkrivanje samog imena neće naškoditi. – Maggie. Koliko je udaljen idući grad?

– Nisam siguran za udaljenost. Sljedeća stanica je vjerojatno u Squireu, a do tamo ima još par sati. – Skupio je ramena i vidjela je da mu hladnoća počinje smetati. – Zar si se tamo zaputila?

Maggie nije imala pojma kuda ide. Samo je išla. – Ne znam. Ovisi o tome koliko je Squire veliko mjesto, pretpostavljam. Uslijedila je dugačka tišina. – Misliš, ne znaš kuda ideš?

– Naravno da znam. Idem kud god vlak ide.

– Isuse, – rekao je ispod glasa. Tada se mogla zakleti da ga je čula kako je promrmljao: – Bože, zašto ja?

– Je li Squire veliko mjesto?

– Nije toliko maleno da ga nećeš vidjeti ako budeš trepnula.

Maggie je morala pronaći grad dobre veličine – negdje gdje će lako pronaći posao, stopiti se s masom i gdje će biti teško ući joj u trag.

– Tko te pretukao? – upitao je bez imalo obzira. Zaprepašteno se zagledala u njega. – Molim?

– Nisam se zabunio. Dobro znam da sve te modrice nisi zaradila u sinoćnjem naguravanju. Tko te prebio? – Polako ju je odmjerio od glave do pete, kao da je mogao vidjeti kroz kožni kaput. – Očito je da te netko tukao. I, molim te, nemoj vrijeđati moju inteligenciju nekom prastarom pričom o tome kako si se zabila u vrata, osim naravno, ako si se zabila nekoliko stotina puta.

Da je nije ispitivao o nečemu tako intimnom, Maggie bi se možda i nasmijala njegovom neukusnom smislu za humor. No, nije joj bilo do smijeha, a neke stvari jednostavno ne možeš podijeliti s potpunim strancem. – Imamo jako puno vrata u kući.

Pokušavala je zadržati bezizražajno lice, dok je povlačila kaput bliže.

– Jesi li ozbiljno ozlijeđena?

– Dobro sam.

– Čini mi se da su ti rebra natučena, a možda i neki drugi dijelovi tijela.

'Natučena' je bila vrlo blaga riječ. – Dobro sam, – ponovila je.

Ispustio je mrzovoljan uzdah. – Jesi li dojila dijete otkad su te napale legije vrata? Kad si maloprije pokušavala, činilo mi se da imaš problema.

Začudo ga je pogledala. Nitko je nikada nije pitao nešto tako intimno, i to što ju je spasio, nije mu davalo pravo da bude prvi. Odvratila je pogled.

Lupanje vagona činilo se sve glasnije. Osjetila je kako je proučava. Poželjela je da spusti taj svoj prljavi šešir i nastavi spavati.

– Čini mi se da ti se sreća istrošila. Ako si toliko pretučena, kako ga planiraš hraniti? Svojim dobrim izgledom?

Kroz napola spuštene trepavice, Maggie je zurila u kaubojevo pognuto tijelo. Niz grlo joj se spuštala knedla i skoro je ugušila. Njegovo pitanje odzvanjalo joj je u ušima. Kako ga planiraš hraniti? Svojim dobrim izgledom?

Možda, gospodine, pomislila je. Možda.

Poglavlje 2

Smrzavanje je odličan način trijeznjenja. Čak ni kava toliko ne pomaže. Rafe je preklopio ruke na prsima i povukao koljena više. Tijelo mu se njihalo zajedno s vagonom. Ispod ruba šešira, ugledao je ružičastu svjetlost zore. Temperatura neće narasti još barem dva, tri sata, ali barem je na vidiku završetak smrzavanja.

Zurio je u crnu prazninu svog šešira. Usprkos mraku, stalno je mogao vidjeti djevojčino blijedo lice i te ogromne, izražajne oči. Bio je prema njoj malo grub. U njoj je bilo nešto nedefinirano, što je pak u njemu budilo zaštitničke instinkte i ta činjenica ga je užasavala.

Dvije godine je bio usredotočen samo na vlastitu nesreću. Sada, u razmaku od samo nekoliko sati, neka djevojka mu je preokrenula život i vezala utrobu u čvorove. To nije sličilo na njega.

Obično nije imao problema s ignoriranjem ostatka svijeta i svih nepravdi. Zapravo, postao je toliko dobar u tome, da je to pretvorio u umjetnost. Pa zašto ga je onda Maggie toliko zaintrigirala?

Sjetio se svoga sna i Susanine molbe. Vidjet ćeš. Je li ovo bila još jedna prilika o kojoj mu je govorila?

Otjerao je tu misao, podsmjehujući se samom sebi. Sigurno mu je alkohol pomutio um. Maggie Bez-Prezimana ništa mu nije značila. Uskoro će joj reći adios i nikada je više neće vidjeti.

Unatoč svojoj odluci, nije mogao prestati razmišljati o modricama na njezinoj ruci. Je li joj takvo bilo cijelo tijelo? Njegov stav je bio, muškarac ne tuče ženu i točka, čak ni dlanom ruke.

Nešto teško je palo na Rafeove noge. Podigao je šešir i ugledao Maggie kako stoji povrh njega. U jednoj ruci je držala umotano dijete. Naprežući se kako bi nadglasala lupanje vlaka, rekla je: – Smrzavate se. Uzmite kaput nakratko. – Privila je dijete uz sebe. Pogled joj je odavao zahvalnost pomiješanu sa zabrinutošću. – Mislila sam da se možda možemo izmjenjivati. Nakon što se ugrijete, naravno.

Namještajući šešir na glavi, Rafe se podigao u sjedeći položaj. Strah koji je pročitao na njezinom izrazu lica, nije obećavao pristanak na prijedlog koji joj je namjeravao iznijeti. – Zašto ga jednostavno ne bismo podijelili?

Namrštila se i čelo joj se naboralo među obrvama. – Podijelili?

Zvučala je zgroženo, kao da joj je predložio vrući seks nasred pločnika punog ljudi. Rafe je u kutu usana osjetio podsmijeh. To ga je iznenadilo. Smijeh je bila rijetka pojava u njegovom životu u posljednje vrijeme.

Jednim prstom je podigao kaput. – Ja ću obući kaput, a ti i dijete se ugurajte sa mnom. Tako ćemo svi biti na toplom.

Odmahnula je glavom, plijeneći njegov pogled sa svojom dugom, crnom kosom, koja joj je padala na ramena. Nasuprot bijeloj bluzi, svilenkasti slap kose podsjetio ga je na čokoladu. Obučena u traperice i tenisice, mogla je proći kao tinejdžerica, samo da nije imala obline bokova i grudi. – Mislim da to nije dobra ideja.

– Za djetetovo dobro, – brzo je dodao. – Bez obzira na sve, izmjenjivanje kaputa neće biti dobro... Bebi će biti hladno, pa toplo. Čuo sam da to uzrokuje prehladu. Želiš li da se razboli?

Spustila je zabrinuti pogled na maleni smotuljak privijen uz sebe. Rafeu se grčio trbuh. Bilo mu je toliko hladno da su mu cvokotali zubi, ali nije htio obući kaput, ako su ona i dijete ostajali bez njega.

Gledajući je kako se dvoumi, ponovno se nasmijao. Podijeliti kaput? Bože sačuvaj.

– Pa, zamotan je u moju jaknu i majicu. Stvarno mislite da će se razboljeti?

Rafe je zapravo bio zabrinutiji za nju nego za dijete. Podigao je obrvu i rastvorio kaput. – Mislim da je to nešto što ne možeš riskirati.

– Pretpostavljam da je praktičnije dijeliti kaput nego se izmjenjivati.

Aleluja. Gledao ju je kako oprezno korača prema njemu. Nakon svega što su one propalice pokušale učiniti, svaka žena bi htjela pobjeći u suprotnom smjeru.

Nagnuo se prema naprijed kako bi ugruao ruke u rukave. – Hajde, – mamio ju je. – Ne znam za tebe, ali ja se smrzavam.

Napravila je još jedan oklijevajući korak. Zatim je stala kako bi ga pogledala. Izgledala je kao plašljiva srna.

Izenada je Rafe raširio noge i napravio mjesta između savijenih koljena. Dok ju je dozivao raširenim kaputom, ponovno je osjetio onaj čudni, bolan osjećaj u prsima. Bilo je to zbog njezine male, tvrdoglave brade i onih velikih, uplašanih očiju, zaključio je. Ta kombinacija je bila poput šamara. – Hajde, – ponovio je hrapavim glasom. – Kunem se da neću ništa pokušati.

Kleknula je na jedno koljeno između njegovih raširenih čizama i pogledala u njegovo lice, tako značajnim izrazom da se skoro zagrcnuo. Umjesto toga, odglumio je drhtavicu. – Požuri, dušo. Ulazi hladan zrak.

Okrenula se i sjela okrenuta leđima prema njemu. Vrhom glave ga je udarila ispod brade. Dok je umotavala dijete u rukama, Rafeov pogled se zaustavio na njezinoj svilenkastoj kosi. Čekao je, nadajući se da će se uspjeti opustiti uz njega, ali umjesto toga, leđa su joj bila ukočena i ravna.

Uz još jedan osmijeh, povukao je kaput preko nje i djeteta, te oko njih lagano obavio svoje ruke. Hladnoća njezinog tijela budila je u njemu želju da je zagrlji jače i ugrije je, ali ju nije želio uplašiti.

– Kažeš da se zoveš Maggie? – šapatom ju je upitao. – Da.

Maggie. Nekako joj je to ime savršeno pristajalo. Rafe je udisao slatki miris majke i djeteta. – Je li dječak?

Nagnula je glavu i prstima povukla jaknu, otkrivajući djetetovo majušno lice. – Da, – odgovorila je, glasom punim ljubavi. – Nazvala sam ga po svome ocu.

– To je keltsko ime, zar ne?

– Moguće. Moj otac je bio Škot.

Nije previdio činjenicu da je oca spomenula u prošlom vremenu. Tko god da ju je pretukao, to nije mogao biti njezin otac.

Nije nosila vjenčani prsten. Zaključio je da vjerojatno bježi od dečka. – Ja sam Rafe Kendrick.

Okrenula se i presrela njegov pogled. Zaboljelo ga je srce od opreznog izraza njezinog lica. Moralo je biti proketo užasno dijeliti kaput s čovjekom kojem ne vjeruje. Iako se trudila održati sigurnu udaljenost između njihovih tijela, mogao je osjetiti njezino podrhtavanje i sumnjao je da je to bilo zbog hladnoće.

Spustila je trepavice, dugačke crne iglice, koje su bacale sjenu na njezine obraze kroz ružičastu svjetlost zore. Obuzela ga je potreba da vrhovima prstiju prijeđe preko njezinih usana. Laknulo mu je kada je okrenula glavu.

Nastavila je sjediti uspravno. Znao je da joj nije bilo udobno, pogotovo s tim bolnim rebrima. Položio je ruku na dio kaputa, gdje je pretpostavio da se nalazi dijete, i rekao: – Ja ne grizem, Maggie. Barem ne toliko jako da probije kožu. Hajde, nagni se natrag.

– Dobro sam, – inzistirala je.

Izgledala je iscrpljeno. Dobio je dojam da je bježala sa zadnjim atomom snage u sebi. Nije prestao inzistirati. Baš kao što je i očekivao, odmah je popustila. Sumnjao je da bi to napravila da je stavio dlan na nju, umjesto na dijete.

Tijelo joj je bilo lagano i prekrasno mekano na mjestu gdje se naslonila na njega. Smrznuo mu se dah u grudima. Prošlo je toliko dugo otkad je držao ženu u naručju, da je skoro zaboravio koliko je dobar taj osjećaj. Htio je zariti svoje lice u njezinu prekrasnu kosu i udisati njen miris. Ah, Bože, koliko je želio osloboditi ruke iz rukava kaputa kako bi se uvukao i istraživao njezinu mekoću – njen struk, obline bokova, punoću njezine stražnjice.

Prošlo je dugo vremena od kada je zadnji put popio piće. Bez konstantnog unošenja alkohola u organizam, tupilo je popuštalo.

Inače je čistio mjesta za parking kako bi kupio novu bocu prije nego je stara presušila. Sada kada je zadnju bocu uništio, nije imao izbora osim izdržati cijeli dan bez alkohola, dok ne zaradi nešto novca. Što ako se bude tresao i ne bude mogao držati metlu? Ta pomisao ga je izbezumila.

Rafe je osjetio da je djevojka ustuknula. Shvatio je da je nesvjesno jače zagrljio nju i dijete. Zabrinutost da bi mogla pobjeći, otjerala mu je potrebu za alkoholom. Nagnuo se prema njezinom licu i vidio da grize donju usnu.

– Što je? – upitao je.

– Tvoja kopča od remena me bode u leđa.

Opustio je stisak. Podvukao je ruku pod kaput kako bi pomaknuo srebrnu kopču u stranu. Uznemirila se kada je prstima prešao preko njezinih leđa.

– Ne pokušavam ti se uvaliti, dušo. Samo premještam kopču da ti ne smeta više.

– Nema potrebe. Mogu sjediti ravno.

Dok je vlak skretao u zavoje, skoro mu je pala u krilo. Zadržao ju je zagrljajem ruke. Blijede zrake ružičastog sunca, prolazile su kroz otvorena vrata i zaustavljale se na njezinom licu. Prvi put je Rafe mogao vidjeti svaki detalj njezinog lica. Ono što je vidio, uplašilo ga je. Ona nije bila samo blijeda. Njezina koža je bila bijela, bez krvi, a ispod očiju je imala tamne podočnjake.

Uznemireno naglim pokretom vlaka, dijete je taj trenutak izabralo za buđenje i glasno plakanje. Nježno je promrmljala umirujuće riječi i ponovno ušuškala dijete u jaknu. Djetetove plave oči su treptale, a malene šake mahale po zraku. Žuti rukavici od frotira, blještali su naspram vojničko zelene jakne.

Neugodan miris zapuhnuo je Rafea. Skoro je zastenjao. Svaki čovjek koji je bio otac, poznavao je taj miris. Zašto se činilo da miris djetetove pelene odlazi uvis, a nikada postrance? A, ne. To je bio jedan od onih mirisa koji su pogađali ravno u nos.

Rafe je pogledom pretraživao vagon, tražeći torbu s pelenama. Kako je nije ugledao, ponovno je pregledao vagon, uvjeren da ju je previdio. Znao je da se djeca ne rađaju s torbom za pelene, pričvršćenom za njih. Po njegovoj procjeni, to je bila golema Božja pogreška. Nedostatak pelena i vlažnih maramica je obećavao katastrofu.

– Gdje je torba s pelenama?

Nije ga pogledala kad mu je odgovorila. – Ispala mi je.

– Što? – Sigurno nije dobro čuo. Nema pelena? – Šališ se. Je li?

Okrenula je glavu.

Slika svih vitalnih potreština za bebu u torbi za pelene, prošla je kroz Rafeovu glavu. Pelene i maramice bile su samo mali dio toga. Povisio je glas kako bi nadglasao djetetov plač. Ono je mlataralo nožicama i smrad se širio po vagonu. Rekao je: – Ispala ti je? Gdje?

– Još u Prioru. Bio je to nesretan slučaj. Pokušavala sam se popeti na vlak i nisam mogla brzo trčati kako bih ga dostigla. Ispustila sam i torbu i Jaimiev pokrivač. Zato je umotan u moju majicu i jaknu.

Rafe je naslonio glavu na zid, mozgajući kako bi smislio rješenje. Na stranu neugodan miris, nekako su morali promijeniti djetetovu pelenu. Inače će dobiti osip po guzi.

– Snaći ću se nekako.

Rafe nije mogao zamisliti kako se to moglo dogoditi. Tada je osjetio njezino migoljenje. Pokreti njezine mekane stražnjice na preponama njegovih traperica, uzrokovali su reakciju, koja mu je širom otvorila oči. Dah mu je zastao i sjedio je tako punih pet sekundi, zureći u njezin potiljak.

Predivno. Ma apsolutno fantastično. U tom dijelu tijela nije osjećao ništa, više od dvije godine. Još gora od krivog tajminga, bila je činjenica da bi to Maggie mogla osjetiti.

Gurnuo je ruku između njezine stražnjice i svojih traperica, nadajući se da ona neće primijetiti, usput pokušavajući spriječiti daljnju stimulaciju. Kada ju je prstima dotaknuo po stražnjici, ponovno je ustuknula i okrenula se kako bi ga prijekorno pogledala.

– Nisam se uzbudio, – pokušavao ju je uvjeriti. – Samo sam...

Glas mu se utišao. Samo je, što? Djetetov urlik dostigao je super – dječje decibele. Glava mu se raspadala od boli. Bože, koliko mu je sada trebalo piće.

Izmaknula se kako bi svoju stražnjicu odmakla od njegove ruke. Gledajući je s leđa, činilo se kao da otkopčava košulju. Uzbuna.

– Što to radiš?

– Morat ću iskoristiti svoju košulju i obući jaknu.

Je li moguće da čovjekovo srce iskoči iz prsa i završi mu u ustima? – Iskoristiti košulju za što?

– Umjesto pelene.

– Molim?

– Moram ga presvući, – rekla je tihim glasom, – a košulja je sve što imam. Majicu ću trebati kasnije da ga pokrijem, a jakna ne može upijati tekućinu, pa je ne mogu koristiti.

Brzo je svukao kaput sa svojih ramena. – Evo, posudit ću ti svoju majicu. Posuditi? Kao da bi ju htio natrag. – Bez košulje ćeš biti izložena hladnoći. Najlon te tvoje jakne će biti kao led, prslonjen na голу kožu, svakog puta kada zapuše vjetar.

Otkopčao je košulju u rekordnom vremenu, zatim svukao majicu i dodao joj je. Primila ju je prstima i podigla prema slabom svjetlu zore. Šokiran hladnim zrakom, što mu je okupao torzo, Rafe je brzo navukao košulju natrag. Zastao je sa zakopčavanjem kako bi je gledao dok drži majicu podignutu s prikrivenim, ali ipak očitim gađenjem.

Izgledala je – siva. Rafe se nagnuo bliže kako bi bolje pogledao, uvjeren da nije dobro vidio. Zadnji put kada je gledao, bila je bijela. Naravno, nije se mogao sjetiti kada je to točno bilo – ili koliko je u tom trenutku bio pijan.

– Poslužit će kao pelena. To je zbog svjetla. – Barem se nadao da je to bilo zbog svjetla. – Nije zapravo prljava.

– Kada si je zadnji put oprao?

– Nedavno, – odgovorio je. – Mislim u Južnoj Dakoti.

– U Južnoj Dakoti?

– Da. Jedna stara, debeljuškasta dama, koja je bila tamo u poslanstvu, oprala mi je odjeću dok sam spavao. To je bilo prije samo... da vidimo... – Rafe je ponovno pogledao prema majici. Sranje. – Koji je danas dan?

– Dvadeset šesti listopada. Ili je dvadeset sedmi?

– Misliš, uskoro će Dan Duhova? Uputila mu je blago iznenađen pogled.

Kako je vrijeme brzo prolazilo kad se čovjek ne trijezni. – Stvarno? Ne mogu vjerovati da je skoro studeni.

Ispustila je majicu, koja je pala pokraj njegovih nogu, te ponovno posegnula za svojom košuljom. – Žao mi je, gospodine Kendrick, ali nikako ne mogu nešto tako prljavo staviti na svoje dijete. Bolje je da iskoristim svoju košulju, a ja ću obući majicu. Molim vas, zažmirite, – rekla je drhtavim glasom, koji mu je govorio kako nije sigurna da ju neće napasti čim ugleda голу kožu. – Prvo ću obući vašu majicu. Onda ću presvući Jaimiea. U redu?

– U redu.

Naslonio je glavu na zid i počeo zatvarati oči. Baš kada su mu se kapci gotovo zatvorili, osjetio je da se ona naginje naprijed kako bi svukla košulju preko glave, a njegove se gornje i donje trepavice nekako nisu uspjele potpuno spojiti.

Nakon dvogodišnje apstinencije, Rafeu se činilo da bi trebao uživati u gledanju djelomično gole žene. Umjesto toga, osjećao se kao da ga je mazga ritnula u prsa. Leđa su joj bila prekrivena masnicama, sve su još uvijek bile žarko crvene, a znao je iz iskustva da će se za koji dan pretvoriti u crno-plave tragove. Prostor između modrica bio je prekriven površnim posjekotinama. Shvatio je da su nastale od muškog prstena, jer su bile obrubljene otiscima prstiju.

Rafe je od sramote zatvorio oči do kraja. Bolesni kurvin sin! Slike koje su mu prolazile mislima, stvorile su bijes u njemu. Da bi tako istukao ženu, čovjek je morao bez prestanka dugo zabijati svoje šake u njezino tijelo, pri tome upotrebljavajući svu svoju snagu.

Činilo se kao da je prošla vječnost, dok je završila s umotavanjem djeteta u majicu. Kada ju je opet prekrpio kaputom i privlačio k sebi, primijetio je kako beba nestrpljivo njuška ispod njezinog uha.

– Mislim da je gladan, – brižno je istaknuo. – Ne misliš li da bi ga trebala ponovno pokušati nahraniti?

Pogledala ga je preko ramena. – Biste li htjeli ponovno zažmiriti, molim vas?

Kao odgovor na to pitanje, Rafe je olabavio stisak kaputa kako bi imala dovoljno mjesta i zatvorio oči. Jaimie se iznenada umirio, njegova pohlepna mala usta su proizvodila mljackajući zvuk, koji se činio neobično glasnim, s obzirom na lupanje vagona.

Nije prošla ni sekunda kada je ponovno počeo plakati. Rafe je po Maggienim pokretima osjetio da je nervozna. Čuo ju je kako ispušta tihi zvuk uznemirenosti. Dojenče se ponovno smirilo na neko vrijeme, a onda opet nastavilo plakati.

Ispunila ga je zabrinutost. Nije svjesno otvorio oči. U jednom trenutku je bio savršen gospodin, a u drugom joj je upućivao otvoren pogled. Kako bi se utješio, nije imao nikakvih primisli, gledajući Maggiena mršava ramena i otkrivenu dojku. Bila je tako natečena i sva u modricama da se zaprepastio. Kako to već rade gladne bebe, Jaimie se

halapljivo hvatao za njezinu bolnu, poplavljelu bradavicu, svakog puta kada bi mu dotaknula usne, šišajući nimalo nježno. Rafe je znao da to mora biti strašno bolno.

Lagano se nagnuo na stranu da bi vidio Maggiena lice. Ugledao je suzu kako joj klizi niz obraz. Srce mu je ustuknulo od bolnog izraza na njezinom licu. Uporno je htjela nahraniti svoje dijete, bez obzira koliko boli zbog toga morala pretrpjeti. Gotovo je svaki put mogao osjetiti bol kada bio dijete povuklo mlijeko. Krhki cvijet? Ni po kojim kriterijima. Bila je nježno građena žena, ali ispod sve te krhkosti, bila je kičma okovana čelikom.

Na kraju, njezini pokušaji da nahrani bebu bili su čisti promašaj. Mlijeko joj nije išlo na nijednu dojku. Svaki bebin vrisak, probadao je Rafeova prsa. Čovjek nikada ne zaboravlja što znači biti otac, pretpostavio je. Preplavio ga je osjećaj bespomoćnosti. Kada je dijete gladno, moraš ga nahraniti i točka.

Rafe je procijenio da će na slijedeću stanicu stići za nekih četrdesetak minuta. Svaka sekunda tog vremena činila se kao vječnost. Morao je nakratko pobjeći od ovo dvoje. U njemu su bili nezemaljski osjećaji, koje se toliko trudio zakopati. Nije mu trebala muka – ni ponovno slamanje srca.

Jaimie je kratko plakao nakon čega je iscrpljen zaspao. Rafe je to smatrao blagoslovom i nije ni primijetio koliko je Maggie bila zabrinuta.

Užasnutim glasom je rekla: – Mislim da polako gubi snagu.

– Koliko dugo je prošlo od kada je zadnji put jeo?

– Problemi su počeli jučer popodne. Nešto malo je pojeo, mislim, ali ne dovoljno. Bila sam stvarno uzrujana i...– Glas joj je zadrhtao. – Pa, znate, stvari se nisu odvijale po planu. Mislila sam da je to zato što sam napeta. Čitala sam u knjizi koju imam da nervoza može uzrokovati nedostatak mlijeka.

Nervoza može biti uzrok tome. Ali opet, i modrice i otekline također. Nakon što je sve ono vidio, shvatio je da je vjerojatnije ovo drugo.

– Znači, propustio je tek nekoliko hranjenja?

Klimnula je glavom, izgledajući zabrinuto i jadno. – Iako on jede prilično često. Otprilike svakih dva sata, zato što je tako malen. Mislite li da gubi snagu?

Njegova djeca nikada nisu propustila obrok, osim kada su bila bolesna, pa definitivno nije bio stručnjak, ali činilo mu se da je potrebno puno više od ovoga da bi dijete izgubilo snagu zbog gladi. S druge strane, Jaimie je bio sitan, kao što je i rekla. Novorođenčad nisu imala zalihe masnoća kao starije bebe.

– Ma, – uvjeravao ju je s više povjerenja nego što ga je sam imao. – Bebe su tvrdi mali orasi.

– Jesu li? – upitala je puna nade.

– Naravno da jesu. Uskoro ćemo stići na sljedeću stanicu. Izdržat će još tih pola sata. Tamo sigurno ima trgovina gdje mu možeš kupiti hranu i bočicu.

Odmahnula je glavom.

Rafe ovo nije htio čuti. Bože, zašto ja?

– Nemam dosta novaca. Sve što imam je jedanaest centi u džepu.

Stvarno je, ali stvarno, morao pobjeći od nje. Zašto mu je govorila svoje probleme? Ako je mislila da će joj pomoći, slijedio ju je veliki šok. Kada dođu u sljedeći grad, pomest će par parkirališnih mjesta i kupiti bocu. Alkohola, naravno.

– A vi? – upitala je. – Što?

– Imate li novaca? – Okrenula se i ponovno ga pogledala onim velikim smeđim očima. – Inače vas to nikada ne bih pitala. Sigurno ću pronaći nekakav posao u... kako se ono zove onaj grad?

– Squire.

– Squireu. – Prešla je vrhom jezika po svojoj donjoj usni. – Čak i ako je to malo mjesto, naći ću nešto što mogu raditi kako bih zaradila nešto novaca. Samo što će to trajati

satima. Jaimie je sad gladan i ne bi trebao toliko dugo čekati na jelo. – Stisnula je oči, kao da skuplja zadnju snagu koja joj je ostala. Kada je podigla trepavice, rekla je: – Ili ga mogu pustiti da čeka i riskirati da se razboli.

Grlo mu se stisnulo. Isuse. Uz ovu djevojku je pola vremena proveo hvatajući zrak.

Usne su joj počele drhtati, čak i kada je ponosno podigla bradu. O, Bože. Znao je što će sada reći i bio je u iskušenju da joj poklopi te usne, prije nego uspije zaustiti.

– Neću lagati i reći da ću vam vratiti, jer se vjerojatno više nikada nećemo vidjeti. – Oči su joj potamnile od srama, ali nije spuštala pogled. Rafe je vidio da je ovo najteža stvar koju je ikada učinila. – Ali možemo se nagoditi ako mi date novac za bočicu i hranu.

– Nagoditi? – Nije znao zašto je postavio to pitanje. Bilo je i više nego očito što je mislila.

– Moje dijete je gladno, gospodine Kendrick. Napraviti ću sve što moram kako bih ga nahranila. – Njezini bijeli obrazi iznenada su se zarumenili. – Sve.

Rafe joj je htio reći da nema novaca ni načina na koji ga može nabaviti, ali to nije bila u potpunosti istina. Umjesto toga je samo zurio u nju, dok mu je zlatni vjenčani prsten, koji je sada visio na lancu ispod majice, pravio rupu u grudima.

Obrazi su joj sve više rumenili. Zatim je okrenula lice s izrazom poniženja. – Shvaćam, – tiho je rekla.

Samo što, zapravo, nije shvaćala. Bila je prekrasna mlada žena i nijedan slobodan muškarac je ne bi odbio.

– Maggie, nije ono što misliš.

Držeći glavu pognutu, kako bi joj kosa prekrila lice, podigla je ruku. – Nemojte, – rekla je. – Molim vas.

Rafe je pokušao zamisliti kako se osjeća. Bilo je to gotovo nemoguće. On nikada nije pokušao prodati svoje tijelo, a zatim bio odbijen. Naravno, par puta su mu se žene nabacivale, ali ne i mlada žena koja nikada nije pala tako nisko, i koja je to smatrala najvećim poniženjem svog života.

Iako je imala dijete, u njezinim očima je bila dragost i nevinost za koju je znao da nije lažna. Kladio bi se u sav novac koji ima na banci da je, osim oca njezinog djeteta, nije taknuo nijedan drugi muškarac.

– Dušo, slušaj.

Odmahnula je glavom, a ruka joj je još uvijek bila podignuta kojom ga je ušutkala. – Molim vas, samo zaboravite da sam išta rekla.

Rafea je obuzela potreba za smijehom. Nije bilo onako kako je ona mislila, i zaboga, nije znao kako je razuvjeriti, a da je pri tome ne preplaši. Ali također nije htio da i dalje vjeruje kako je ne želi. Razmišljanje na takav način bi je moglo raniti tako da te rane godinama ne zarastu.

– Dušo, ti si prekrasna. Toliko lijepa da me očnjaci bole kad te gledam.

Zapanjeno ga je pogledala.

– Vjeruj mi. Kada bih imao par dolara u džepu, bio bih sretan čovjek.

Zagrlio je nju i dijete, znajući da mu glas odaje pravu iskrenost. Želio je voditi ljubav s njom. Ta spoznaja ga je osujetila. Što mu se, k vragu, događalo? Ponovno se sjetio svoga sna i ledeni strah mu je prošao trbuhom. Kao da nije mogao kontrolirati svoje osjećaje prema djevojci do neke pametne granice – ili barem racionalne. Je li to ono što mu je Susan pokušavala reći, da će uskoro susresti nekog posebnog i...

Ne. Duboko je udahnuo i rekao samom sebi da ne bude idiot. Nije vjerovao u predosjećaje niti u kobne susrete, a pogotovo nije vjerovao da je vidio duh svoje pokojne žene. Bio je to samo san. Glupi, viskijem potaknut san, koji nije značio apsolutno ništa.

Pozdravljajući svoje misli, Rafe se prisilio na razmišljanje o ovom trenutku. Glas mu je zvučao promukao i drhtavo kada je rekao: – Molim te, Maggie, nemoj ni na sekundu

misлити da nisam zainteresiran za tvoju ponudu. Toliko bih brzo na to pristao da bi ti se zavrtjelo u glavi, samo kada bih imao jedan novčić u džepu. Ali nemam.

– Nemate ništa novaca kod sebe?

– Ništa. Žao mi je. – Aha.

Iz nekog razloga, način na koji je to rekla ponovno ga je tjerao na smijeh. – Uvijek možeš dobiti pomoć u poslanstvu. Ima ga gotovo svaki grad, a žena s djetetom će dobiti ekskluzivnu uslugu.

Odmahnula je glavom. – Ne mogu otići na takvo mjesto.

– Zašto? Ne treba ti biti neugodno. Svakome je ponekad potrebna pomoć.

– Ma, nije to. Samo sam... – Zašutjela je i ponovno odmahнула glavom. – Tamo bi mogli biti ljudi koji me traže.

Stisnuo je ruke, želeći zagrliti nju i dijete kako bi ih zaštitio. Tko bi je mogao tražiti? Isuse. Policija? Izgarao je od znatiželje, ali dvije godine života koji je živio, naučile su ga da ne postavlja previše pitanja. A kako je sumnjao da će mu uopće odgovoriti, zašto bi se i trudio? Čak i ako ju je tražila policija, nije vjerovao da je zbog nečega ozbiljnog.

Nježno ju je privukao bliže k sebi. – Znaš što? Zašto se malo ne odmoriš? Dok spavaš, ja ću smisliti neki način da dobiješ pomoć.

– Ne mogu ići među mnogo ljudi, – odgovorila je.

– Razumijem. Smisliću nešto. Vjeruj mi. – Lagano se nasmijao. – Ja sam iskusan u ovakvom stilu života, sjećaš se. Znam sve smicalice.

Na njegovo iznenađenje, opustila se u njegovim rukama, okrenuvši se bočno kako bi naslonila obraz na njegova prsa, a bebina sitna stopala dodirivala su mu trbuh. Rafe je želio vjerovati da ga je poslušala zato što mu je vjerovala, ali znao je da ju je iscrpljenost svladala.

Za nekoliko sekundi je osjetio kako iz njezinog tijela nestaje napetost. Pogledao ju je, misleći da je slatka s blago iskrivljenim, opuštenim usnama. Vrhom prsta ju je dotaknuo po obrazu, osjećajući krhku kost ispod meke, svilenkaste kože.

Kada je bio siguran da duboko spava, posegnuo je rukom ispod majice i izvukao svoj vjenčani prsten. Veliki, usijani dijamanti reflektirali su na njega blijedo, jutarnje svjetlo, podsjećajući ga na razlog zbog kojega ga je držao skrivenog ispod majice. Blještavi dijamanti na teretnom vlakom bili su dovoljno dobar razlog da ti netko prezeze grlo.

Susan. Usprkos svim njegovim protivljenjima, zaposlila se u restoranu s brzom hranom kako bi platila taj prsten, inzistirajući da ona njemu pokloni nešto tako skupo, kao što je on poklonio njoj, a to je željela sama platiti. Cijena je bila nešto više od četiri tisuće. Sada je samo mogao nagađati koliko vrijedi. Zalogajnice su bile poznate po plaćanju djelića prave vrijednosti predmeta. Ipak, znao je da za njega može dobiti nekoliko stotina dolara.

Stisnuo je prsten u šaci i zatvorio oči. Nije ga mogao založiti. Taj prsten mu je bio zadnja veza sa Susan i prošlosti, jedina stvar koja mu je ostala. U dvije godine, koliko je putovao vlakovima, prošao je kroz prilično teška vremena, ali nikada nije ni pomislio založiti taj prsten.

Maggie i njezino dijete nisu bili njegov problem. Kada stignu u sljedeći grad, dat će joj svoj kaput. To je bilo najviše što je mogao učiniti za nju. Škripeći zubima, Rafe je vratio prsten natrag u majicu, gdje je bio blizu njegovog srca. Dok mu se prsten naslanjao na grudi, pomislio je da čuje Susanin glas kako mu govori: 'O, Rafe. To je samo prsten. Možeš li stvarno okrenuti leđa djetetu?'

Kako je zamišljeni glas postajao sve razgovjetniji u njegovoj glavi, Rafe je konačno mogao zamisliti lice svoje žene. Prošlo je tako dugo od kada se mogao točno sjetiti kako je izgledala, da je naslonio glavu na zid i zažmirio, smiješeći se dok je pregledavao svaki detalj njezine pojave. Dragi Bože, koliko ju je samo volio.

Susan. Znao je, da je ona bila ovdje, založila bi taj prsten dok si rekao keks da nahrani gladno dijete. Na neki način, Maggie ga je podsjećala na nju. Ne po izgledu ili ponašanju,

naravno, nego po načinu na koji je voljela. Kada bi živio i sto godina, nikada neće zaboraviti izraz na njezinom licu kada mu je ponudila svoje tijelo u zamjenu za bočicu i hranu. Gotovo je mogao okusiti njen sram, ali ipak je ponudila nagodbu bez da je razmišljala o sebi.

Uzdahnua je i naslonio dlan na grudi, a obli rubovi prstena zabijali su mu se u meso. Ukoliko želi moći živjeti sam sa sobom, znao je što mora napraviti.

Ali to neće biti nimalo lako.

Poglavlje 3

Kada se vlak zaustavio, vagon je bio stravično tih. Maggie nije imala pojma koliko je točno sati, ali sudeći po jasnoći sunca, pretpostavila je da je barem osam, pola devet. Pjesma ptica strujala je hladnim jutarnjim zrakom, zvukom tako blagim i veselim, koji se nikako nije podudarao s ovim jednoličnim, prljavim mjestom. Pokušavajući ignorirati miris krava, koncentrirala se na mirise koje je nosio povjetarac, zimsku mješavinu ledene vlage, koja je stezala zimzeleno drveće podcrtano oštrim zadahom para motora.

Stisnuta u kaubojevom kaputu s leđima naslonjenim na zid, gledala je otvorena vrata, prestrašena da bi neka propalica mogla primijetiti prazan vagon i ući unutra. Nakon sinočnjeg iskustva, nije više živjela u iluzijama. Većina muškaraca su bili štakori.

O, Bože, kako je bila umorna. Mučila ju je glavobolja, obuzeo ju je osjećaj kao da će se razboljeti, a leđa su je izluđivala od boli. Samo je željela zatvoriti oči i zaspati na neko vrijeme. Ali, Jaimie će se uskoro probuditi, a kada se probudi, bit će gladan. Mogla se samo moliti da će kauboj ispuniti svoj dio nagodbe i vratiti se s bočicom i hranom.

Zatvorila je oči, zamišljajući njegovo visoko, vitko tijelo. Snaga je izbijala iz njega kao električni naboj u područjima visokog napona. Nije važno. Jednostavno neće misliti o tome, to je bilo sve. Samo će ga pustiti da obavi svoje, ignorirajući te misli najbolje što može, a kasnije će se pretvarati kao da se ništa nije ni dogodilo.

Mučnina joj se spustila niz grlo. Progutala je. Stalno se prisjećala kako je dotaknuo njezin obraz baš prije nego što je otišao, vrhovi njegovih prstiju lagano su milovali njenu kožu. Smislio sam način na koji ću doći do nekih novaca. Ostani ovdje. Bit ćeš sigurna to kratko vrijeme koje me ne bude. Maggie je željela dodati: 'Dok se ne vratite, mislite?' Ali nije imala snage za prepirku.

I to je bilo dobro. Ponudila mu je. Je li tako? Nitko je nije prisiljavao. I trebalo bi joj biti drago što je pristao. Nije bilo važno što će se njoj dogoditi. Nije bilo važno ništa osim njezinog djeteta. Ništa.

Rafe je stajao na pločniku ispred zalogajnice, ramena stisnutih od hladnoće, dok je zurio u vjenčani prsten na dlanu. Toliko ga je želio spremi natrag na lanac na vratu i samo nastaviti hodati. Tko je njega izabrao za spasitelja svijeta?

Ali iako se trudio, nije se mogao natjerati da produži pločnikom. Stalno je čuo Jaimiev plač zbog gladi. Podigao je glavu i duboko udahnuo zrak tako leden da se zamalo ugušio. Do njega su dopirali mirisi roštilja iz obližnjeg restorana. Oči su mu izgarale, dok je zurio kroz izlog zalogajnice, koja je na svjetlećoj reklami imala nacrtane električne gitare i razne sitnice. Uništeni snovi.

Život je imao način dijeljenja bezveznih karata, a tužne priče su bile različite baš kao i ljudi koji su ih proživljavali. Sada će još jedan uništeni san ležati tu na tom jeftinom crvenom plišu.

Maggiena stražnjica se gotovo odigla od poda kada je u blizini vagona začula korake. Nedugo zatim, na vratima se pojavio Kendrick, zimsko sunce svjetlucalo je na njegovom tamnom šeširu i zamršenoj kosi. Zabrinuto je gledao naprijed-nazad niz prugu,

provjeravajući da ga slučajno nitko nije vidio, jer su oboje mogli biti uhićeni ako ih uhvate u vlaku.

U trbuhu joj se pojavio osjećaj mučnine. Sve do tada, pokušavala je biti uzoran građanin, marljivo raditi, plaćati račune, ne kršiti zakon, čak ni kako bi izbjegla poreznu obvezu. A sada je bila tu, kilometrima daleko od doma, u društvu lutilice i na dobrom putu da i ona postane takva.

Dok se dlanom upirao o pod kako bi se popeo u vagon, nije mogla ne primijetiti obrise mišića ispod njegove široke majice. Dočekao se na obje noge i snažno se uspravio. Maggie ga je mogla lako zamisliti kako se penje na ogradu s istom lakoćom, držeći se za stup i preskačući je, kao da prepreka ne postoji. Bio je visok čovjek i kada bi čvrste izbočine, koje su oblikovale njegovu pojavu, bile naznaka, tijelo su mu oblikovale godine teškog fizičkog rada. Iako je očito izgubio puno na težini, još uvijek čvrst oblik mišića, davao mu je impresivnu veličinu.

Već drugi put otkako ga je upoznala pitala se što mu se to moglo dogoditi da je izabrao ovakav način života? Je li ga tražila policija? Iz nekih čudnih razloga, nije joj se činio kao kriminalac. Ali opet, puno ljudi je reklo isto i za ozloglašenog Teda Bundyja. Stisnulo joj se grlo dok joj se približavao. Svaki njegov korak ljuljao je vagon i stvarao buku, koja je odzvanjala svuda oko nje. Njegov metalno plavi pogled susreo je njezin i zbog tog vizualnog kontakta, osjećala se gola, unatoč kaputu kojim je bila pokrivena. S tom gustom, crnom bradom, izgledao je okrutno i odlučno; njegova čvrsta čeljust je bila izobličena baš kao da je cijelu situaciju smatrao nekusnom. To nikako nije imalo smisla. Da je njihovu nagodbu smatrao odvratnom, ne bi bio ovdje sa stvarima koje je tražila.

Pod rukom je nosio papirnu vrećicu zamotanog vrha kako stvari ne bi ispale. Sudeći po veličini paketa, kupio je puno više od bočice i hrane.

Trzaj potpune jeze prošao joj je tijelom, znala je da će skupo platiti za svaki novčić koji je potrošio. Željela se sklupčati uz Jaimie, pustiti da joj glava padne među koljena i jecati. Ali nije. Ispunit će svoj dio nagodbe i neće si dopustiti žaljenje sada kada je došlo vrijeme za plaćanje dugova.

– Misliš li da možeš hodati nekoliko ulica?

– Zašto?

Podignuo je obrvu. Oduvijek je zavidjela ljudima koji su to mogli. – Vodim te u motel gdje ćete ti i Jaimie biti na toplom i gdje se možete odmoriti. Možda pojesti nešto. Kada si zadnji put pošteno jela?

Maggie je jučer ujutro uzela komadić tosta prije nego što je otišla s Jaimiєм iz kuće. Od tada, sve je postalo kao u noćnoj mori. Bila je gladna – na nekakav prazan, mučan način. Ali, Bože, nije željela da joj taj čovjek kupuje nikakvu hranu.

– Kupovina hrane i iznajmljivanje motelske sobe nije dio nagodbe, – podsjetila ga je. – Jedino mi je važno nahraniti Jaimiea.

U trenutku se našao u škripcu. Zatim su mu se razbistrile oči i zaškriko pogled, a njegova čvrsta usta su se nakrenula u podlo cerenje. – Možda mislim da vrijediš više od dječje bočice i hrane. – Dok je govorio, sagnuo se i uhvatio je za lakat. – Hajde, digni se, pametna žena ne bi prigovarala.

O, da, ona je prigovarala. Već je dosta duboko zaglibila. Nitko ništa ne dobiva besplatno, pogotovo od muškarca. – Ne želim se uvlačiti u neku otegnutu zbrku, – bunila se, čak i kada ju je pogurao prema vratima. – Želim samo bočicu i hranu za svoje dijete, ništa više. Ako se nadate da ćemo biti skupa cijelu noć, zaboravite.

Popustio je stisak i iskočio iz vagona onom istom snagom i lakoćom kao i maloprije, što je nimalo nije umirilo. Motel? Što je to planirao? Seksualni maraton? O, Bože. Imala je osjećaj da će joj noge pokleknuti i sada kada je stajala, osjetila je strašnu potrebu za toaletom. Bilo joj je nemoguće stajati uspravno. A kada je probala, bol u dnu leđa postala je neizdrživa.

– Jeste li me čuli? – inzistirala je. – Ne želim ići u motel.

Okrenuo se, stavio paket na pod blizu njezinih nogu i posegnuo za Jaimiem. – Čuo sam te, anđele, – rekao je, još uvijek s laganim podsmijehom. – I obećavam ti, maraton bi bio previše iscrpljujući za starog momka poput mene.

Gorjela je od želje da mu kaže gdje si tu izjavu može zaboriti. Ali previše puta je iskusila muškarčev bijes da bi sada sama tražila nevolje. Osim toga, još uvijek nije dobila bočicu i hranu u ruke. Mogao je baciti paket u smeće, ako bi odbila surađivati.

Jedan trenutak je samo stajala tamo, prilijepljena za Jaimiea, napadno ga držeći, ali na kraju, njezino fizičko stanje ju je prisililo da popusti stisak. Ako je bio odlučan da odu u motel, nije imala puno izbora osim krenuti za njim. On koji je imao novac, stvarao je pravila.

Nakon što je uzeo Jaimiea, Rafe ga je ugurao ispod jedne ruke i posegnuo drugom kako bi uhvatio njezinu ruku. Pritišćući drugu ruku na rebra, Maggie se nagnula da iskoči. Već sljedećeg trenutka, naglo ju je povukao i izgubila je ravnotežu. Dok je padala naprijed, on je ispustio njezinu ruku, uhvatio ju cijelu, čvrsto naslonio na svoje grudi i lagano je spustio na zemlju. Od udarca tijela u njegova prsa, protrnula je od glave do pete i na trenutak je pomislila da će se onesvijestiti.

– Žao mi je. Znam da je to boljelo, ali ti si preslaba i bojao sam se da ćeš pasti, a visina od vagona do zemlje je poprilična.

Čvrsto ju je pridržavao dok se nije oslonila na noge, zbog čega je postala svjesna njegove snage. Onda je pokupio vreću iz vagona, pogled mu se zaustavljao na njoj dok je premještao dijete i paket kako bi ih oboje dobro uhvatio.

Gledajući prema dvorištu željezničke stanice, upitao je: – Možeš li prohodati dvije ulice bez pomoći?

Maggie se tresla ispod kaputa, pozornost joj je plijenilo njezino dijete u njegovim rukama. – Da, – rekla je s više samopouzdanja nego što ga je imala. – Ali pustite da ja nosim Jaimiea. Ili to, ili vi uzmite kaput da se ne bi smrznuo.

Pogledao je prema djetetu. Spavalo je. – Dobro mu je s jaknom i majicom koju ima na sebi. Bit ćemo u sobi za pet minuta.

Odmaknuo je, ostavljajući Maggie iza sebe da ga prati. Zbog činjenice da je držao njezino dijete, mogao ju je imati i na uzici. Stavila je ruku na rebra i hodala što je brže mogla kako bi ga sustigla.

Ubrzano je hodao dok nisu odmakli od dvorišta željeznice. Kada su stigli do pločnika, pričekao je da mu se približi. Izraz na licu mu je bio nedefiniran. – Oprosti zbog žurbe. Ulaženje i izlaženje iz dvorišta nije baš pametno.

Maggie je razumjela potrebu za oprezom. Hvatajući dah i, nogama koje su je izdavale, pokušavajući stvoriti što manju udaljenost između njih, rekla je: – Nema problema. Ni ja ne želim završiti u zatvoru.

– Sumnjam da bi nas pritvorili. Uglavnom zakon okrene glavu, osim ako netko uzrokuje nevolje. Zaposlenici željeznice su, ipak, nešto drugačiji igrači, i puno je manja muka ako ih se izbjegne. – Pogledom je pretražio njezino lice. Maggie je pokušala usporiti disanje, pluća joj nisu mogla izdržati cijeli kapacitet.

– Jesi li dobro? – pitao je.

Kao odgovor, jedino je mogla klimnuti glavom.

– Žao mi je, dušo. Da mogu, nosio bih te.

Dok su se približavali odredištu, poželjela se nasloniti na njega kako bi se na trenutak odmorila. A onda se sjetila kuda idu i predomislila se. Motel? – Ja... ja stvarno nemam vremena za ovo, – ponovno je pokušala, nadajući se kako će se predomisliti. – Moram stići tamo gdje sam planirala i pronaći posao.

Bacio je vreću u njezino naručje. Bila je iznenađujuće teška, i ne očekujući tu težinu, Maggie ju je skoro ispustila. Dok se hvatala kako bi bolje primila vreću, on je prebacio

svoju ruku oko njezinih leđa i povukao je prema sebi. – Nasloni se na mene. Možda će ti pomoći. Još samo dvije ulice i stižemo. Ako malo usporimo, možda ćeš uspjeti izdržati do tamo. – Nagnuo je glavu i zakrenuo vrat kako bi joj vidio lice. – Boli li te kad te ovako držim?

S debelim kaputom oko sebe, pritisak na modrice ju je bolio, ali ipak manje. Njegovo držanje je pomoglo da je donji dio leđa ne boli toliko jako. Tresući glavom, rekla je: – Jeste li me čuli? Moram pronaći posao kako bih mogla poslati po moju mlađu sestru. Hoće li drugi vlak sutra ujutro krenuti odavde?

Nastavio je hodati bez odgovora, ovog puta nešto lakšim korakom, naslanjajući je uz sebe. Napokon je rekao: – Sutra ujutro možeš otići. – Dok je govorio, bezosjećajno ju je vukao po pločniku. Maggie se osjećala kao osuđeni zatvorenik kojeg su odvlačili na pogubljenje. – Kad dođemo u motel, možeš nešto pojesti i naspavati se. Trenutno ne možeš raditi ni da bi spasila vlastitu dušu, znaš to. Čime se uostalom baviš?

Trepnula je, želeći da zrak ne bude tako hladan. Boljelo ju je dok je disala. Zabrinuto je pogledala prema djetetu. – Je li Jaimievo lice pokriveno?

– Zamotan je kao pošiljka preporučene pošte.

Skrenuo je i stao uz ivičnjak. Dašak pare izlazio mu je sa svakim dahom, dok je pogledavao niz praznu ulicu. Pročelja zgrada su se Maggie činila zamućena, ali ipak, primijetila je nedostatak automobila na parkirališnim mjestima, koja su bila iscrtana na pločniku. – Gdje su svi?

– Dok sam ranije hodao gradom, vidio sam znak koji kaže da je populacija u gradu nešto više od četiri tisuće, a ako je onaj sat u banci točan, tek je devet i četrdeset, što je još uvijek prilično rano. Ovo je uglavnom rančerska zajednica, a rančeri ne dolaze u grad sve dok ne završe jutarnje obveze.

Koja banka? Maggie je ponovno trepnula, osjećajući se čudno izdvojenom od realnosti. – Baviš li se možda poslom tajnice ili službenice? – pitao je dok ju je vodio preko zaleđenog pločnika do suprotne strane ulice. – Prior nije velik grad. Sumnjam da ovdje ima puno prilika za posao.

– Radim kao konobarica, – uspjela je odgovoriti.

– Aha. – Nije zvučao nimalo impresionirano.

Maggie se pokušala uspraviti i odvojiti od njega, ali njegova ruka je bila kao zakovana. – Znam, taj posao ne vodi nikuda, ali zarađujem; napojnice su dosta dobre. Zaradim više od bilo koje tajnice, to je sigurno. Luksuz zauzima drugo mjesto kada imaš obitelj koju moraš hraniti i račune koje moraš platiti.

Pogledao je prema njoj, a sjena oboda njegovog šešira skrivala je izraz njegovih očiju. – Obitelj koju moraš hraniti, ha? Znači li to da si udana i imaš još djece osim Jaimiea?

– Ne, ja... – Maggie je zašutjela prije nego što kaže previše. Uputila mu je značajan pogled. – Skupljate informacije, gospodine Kendrick?

Nasmijao se. – I baš i ne napredujem brzo. Na tvoju žalost, tajanstvene žene su me oduvijek fascinirale. Znači... zarađuješ dobre napojnice? – Klimnuo je glavom. – To vjerujem.

Pitala se što je s tim mislio, ali bila je previše iscrpljena da bi se upuštala u taj razgovor. Pločnik ispred njih se činio kao da se proteže tisuću kilometara. Noge su joj bile teške i kao od gume. – Koliko još ima do tamo?

– Nema još puno. – Zastao je, stišući je uz sebe. – Odmori se malo ovdje. Nigdje ne gori, je li tako?

Njegova široka prsa bila su ovdje, nudeći savršeno mjesto za nasloniti obraz. Maggie je pokušala odoljeti, ali nije mogla. Mlohavim rukama je zagrlila paket i ugurala se pokraj Jaimiea, kako bi se naslonila na njega. Kao da je znao koliko je bila slaba i iznemogla, pridržavao ju je gotovo cijelom težinom. – Žao mi je, – izustila je. – Bojim se da ste se loše nagodili. Sve me boli.

– Boli? – oštro je ponovio. – Gdje?

– Svuda. Osjećam se kao da me pregazio kamion, a i mučno mi je.

Osjećala je toplinu njegovog daha na vrhu svoje glave. – Ako ti bol u rebrima ne popusti, vodim te u bolnicu.

– Ne. – Maggie se pokušala odmaknuti od njega, ali on ju je stisnuo još snažnije. – Rekla sam vam, ne mogu ići među ljude. Osim toga, ne mogu si priuštiti bolnicu. Znete li koliko je skup pregled u hitnoj?

– Smiri se. Samo sam predložio.

– Uz ovolike modrice, svejedno će me boljeti. Ne treba mi liječnik.

– Dobro, dobro, – rekao je umirujućim tonom. – Zaboravi da sam išta rekao. Možda će ti biti bolje kad se najedeš i odmoriš.

S obzirom na to da će on platiti i hranu i smještaj, neće joj biti bolje sve dok ga više ne bude vidjela. O, kako je htjela odbiti njegovu velikodušnost, ali njezino dijete je moralo jesti, a nije mogla smisliti nikakvu alternativu. Samo se htjela nasloniti na njega i držati oči zatvorene zauvijek.

Ispravio ju je. – Nema još puno. Hoćeš li uspjeti? Ili hoćeš da smjestim Jaimie u sobu i vratim se po tebe? Kad ga više ne budem nosio, moći ću ponijeti tebe, ako ti je preteško samoj hodati.

Maggie nije namjeravala ispustiti Jaimiea iz vida. – Mogu hodati, – inzistirala je i nekako je uspjela, stavljajući jednu nogu ispred druge, dok joj napokon nije rekao: – Tu smo. Čekaj me ovdje, u redu? Doći ću za minutu.

Maggie je bila zahvalna na izbočini na koju ju je prislonio. Prigrllila je torbu uz prsa, naslonila obraz na drvo i gledala za njim. Ušao je u maleni, ostakljeni motelski ured. Stajao je tako da je Maggie mogla vidjeti punašnu gospođu sijede kose kako dolazi do recepcije, koja je izgledala više kao izgrebana blagajna, ponosna na trskom obloženu paprat i ponudu brošura. U jednoj ruci držeći Jaimiea, Rafe je posegnuo u džep kako bi izvadio novac, dok mu je gospođa postavljala pitanja i ispunjavala nekakav formular. Nešto kasnije, pojavio se držeći crni plastični privjesak s ključem, s brojem četrnaest otisnutim izbljedjelom bijelom bojom na svojoj ovalnoj površini.

– Pokušao sam uzeti dvokrevetnu kolibu, – objašnjavao je, pomažući joj da prijeđe preko parkirališta prema jednoj od koliba. – Ali sve su jednokrevetne. Iako, krevet je bračni. To je pozitivno, zar ne?

Maggie je stala ispred kolibe, dok je on otključavao vrata. Uredna bijela ograda s crvenim prugama, blještala je na jutarnjem suncu, a spuštene horizontalne drvene ploče na podu, bile su poprskane blatnim mrljama koje su padale s obližnje strehe. Prozore su ocrtavali prazni crveni okviri, s tužnom potrebom za bojom. Vrata su zaškripala kada ih je otvarao. Dok ju je povlačio unutra, spotaknula se o prag i sigurno bi pala da je on svojom rukom nije držao ispod lakta.

Blagi miris dugo zatvorenog prostora i vlage zapuhnuo je Maggie u lice. Stajala je na vratima, pregledavajući unutrašnjost. Ona se sastojala od ormara s mutnim ogledalom, kreveta prekrivenim bijelim baršunastim prekrivačem, i groznog, smeđeg, istrošenog tepiha. Zahrdali radijator je stajao ispod prozora, prekriven spuštenim, kratkim zastorima, koji su nekada bili bijeli, ali su s godinama požutjeli. Jedna od drvenih ploča na zidu istrunula je zbog rupe pokraj prozora, kroz koju je ulazila voda.

– Pa, poslužit će svrsi. Barem izgleda djelomično čisto.

Uzimajući vrećicu iz Maggienih ruku, uključio je grijanje i stao sa suprotne strane kreveta, kako bi polegnuo Jaimiea na bijeli baršun. Dok ga je odmatao iz majice i jakne, Jaimie ja lamatao nožicama i ispuštao negodujući zvuk. – Taman na vrijeme za doručak, ha, stari? – Pogledao je prema Maggie. – Skini kaput, draga, i lezi. Ja ću napraviti hranu i donijeti bočicu za par minuta.

Maggie je pokušala svući kaput, ali bio je težak i ruke su joj nepomično visjele sa strane. Radijator je proizvodio monotono lupanje koje se, činilo se, slagalo sa zvonjavom u njezinim ušima. Gledala je kako Rafe nestaje u prostoriji na suprotnom kraju kolibe, za koju je pretpostavljala da je bila kupaonica.

Njegov duboki glas odzvanjao je iznutra. – Je li ovo smještaj sa stilom ili što? Čak imamo i aparat za kavu.

Čula je zvuk žuborenja vode, a zatim škripu kad je zatvorio slavinu. Papir se raspao kada je otvorio vrećicu i razvrstao stvari što je kupio. Stvari za koje mu je sada morala platiti. Tijekom tišine koja je uslijedila, razmišljala je da zgrabi Jaimiea i pobjegne odavde. Dvije stvari su je spriječile. Kauboj je imao bočicu i hranu u kupaonici, a ona je jedva mogla hodati, a kamoli trčati.

Oprezno se spustila na krevet, jedva nekako uspijevajući podići noge, a da pri tome ne padne. Kada je madrac dotaknuo njezina koljena, utonula je u mekanu površinu i zarila lice u jastuk.

On će se za nekoliko trenutaka vratiti i biti sav zagrijan za radnju koja je trebala uslijediti. Misli, Maggie. Osim ako ne smisli neko brzo rješenje, on će očekivati da mu ona plati dug i ispuni uvjete njihove nagodbe. Prešla je prstima preko lijevog ručnog zgloba, želeći mu ponuditi sat u zamjenu, ali prošlog tjedna joj je na poslu puklo staklo i voda je ušla unutra i pokvarila ga.

Krenule su joj suze ispod zatvorenih kapaka. To joj nije ostavilo drugog izbora – osim da mu prepusti svoje tijelo.

O, kako se nadala da će je poslije pustiti da spava. Onda će se, možda, osjećati bolje i moći će otići. Neće misliti na to. To je trik. Zapravo, bila je toliko umorna, možda će moći prespavati cijelu stvar. On bi je mogao probuditi kada završi – ili, još bolje, neka je samo pusti da nastavi spavati.

Kroz polusan, Maggie je čula Jaimiev plač. Trepnula je kako bi se rasanila. Osjetila je olakšanje što joj je potreba za toaletom bila manja sada kada je bila u horizontalnom položaju. Podižući se na jedan lakat, ugledala je Rafea kako stoji pokraj kreveta. Pokretom čovjeka koji je to napravio nebrojeno puta, promučkao je hranu što je bolje mogao i poprskao je na unutrašnju stranu ruke.

Pogledao ju je i nasmiješio se. – Oprao sam je što sam bolje mogao i ugrijao hranu tako što sam je stavio u vruću vodu iz aparata za kavu. Ovo je već dozirano, tako da se ne moramo brinuti za mjerjenje.

Poderani rukavi njegove košulje bili su mokri. Barem je oprao ruke. Ali, bez obzira, nije izgledao najčišće. Mogla se jedino moliti da Jaimie neće doći u kontakt s nekim groznim virusom i razboljeti se.

Rafe je stavio Jaimiea u naručje i ponudio mu bočicu. Jaimie je uhvatio dudu i zatim napravio grimasu. Rafe je počeo hodati, nudeći Jaimieu hranu tako što mu je dodirivao usne gumenom dudom, lagano ga njišući.

– Znam da nije onakva kakvu ima tvoja mama, – čula ga je kako šapće, – ali ja nemam istu opremu kao ona. E, tako, vidiš? I nije tako loše. – Ponovno se tiho nasmijao. – O, sine. Pa nemoj tako brzo, boljet će te trbuščić. – Duda se napunila zrakom kad ju je Rafe izvadio iz Jaimievih usta, a u hrani su se pojavili mjehurići. Pogledao je u Maggie. – Vuče kao usisavač.

Maggie se željela ustati i sama nahрани dijete, ali težina njezinog tijela joj to nije dopuštala. Žalosno je gledala kako Rafe drži Jaimiea na svom ramenu i nježno ga tapša po leđima da podrigne.

– Dobri ste u ovome, – rekla je promuklim glasom. – Jeste li bili u blizini puno male djece?

Prazan izraz pojavio mu se na tamnom licu, dok je naginjao Jaimiea na ruku i počinjao ga ponovno hraniti. – Da, bio sam u blizini par njih, – odgovorio je, a glas mu je zvučao nekako šuplje. – Brinuti se za njih je poput jahanja konja. Nikada se ne zaboravlja.

Maggie je spustila pogled, osjećajući da je dotakla zabranjenu temu. Ponovno ga je pogledala i zatim rekla: – Nisam mislila zabadati nos. Samo sam...

– Nema problema. – Grlo mu se stisnulo kao da je progutao lopticu za golf. Kad je ponovno progovorio, tuga u njegovom glasu se razlila zrakom. – Imao sam dvoje djece, dječaka i djevojčicu.

Maggie nije mogla ne primijetiti da je govorio u prošlom vremenu. – Jeste li razvedeni?

Zadržao je pogled na djetetu, a tišina se oteгла toliko dugo da je pomislila da joj ne želi odgovoriti. Ali, napokon je rekao: – Ne, – glas mu je podrhtavao od emocija. – Ja... izgubio sam ih u prometnoj nesreći.

Maggie je osjetila kako joj se stisnuo želudac i svim srcem je poželjela da ga to nije pitala. Htjela je reći da joj je žao, ali riječi su se činile tako otrcane da je ipak odlučila šutjeti. Pogled joj se zaustavio na Jaimieu. Mislila je kako ne bi mogla podnijeti da se njemu nešto dogodi.

– Prošlo je više od dvije godine, – rekao joj je. – Dugo sam znao točno koliko je vremena prošlo, sat i minutu. Ali onda sam založio sat. – Nasmijao se, lagano i gorko. – To je dobra stvar, zapravo. Brojati minute, koje sam proveo bez njih, bilo je pomalo morbidno. I nije imalo nikakvog smisla.

Maggiena usta su bila suha kao barut. Još uvijek nije znala što reći.

– Ali, hej, život ide dalje, – rekao je malo vedrije, pogled mu je još uvijek bio usmjeren u dijete. Usta su mu se iskrivila u blagi osmijeh. – Je li tako, mali prijatelju?

Izvadio je dudu iz djetetovih usta i podigao gotovo praznu bočicu. – Pojeo si to u sekundi. Slijedeći put ću ti napraviti više.

Ostavio je bočicu na noćnom ormariću i vratio dijete na rame. Kada je Jaimie glasno podrignuo, Rafe je ustuknuo. – Isuse, pljucnuo mi je točno po ovratniku. – Nasmijao se i namignuo Maggie. – Izgleda da se ne sjećam svega o bebama. Prvo pravilo kada hraniš dijete: uvijek nosi gazu na ramenu.

Polegnuo je dijete na krevet i ponovno nestao u kupaonici. Trenutak kasnije, vratio se s jednokratnom pelenom i vlažnim maramicama.

– Ja ću ga presvući, – rekla je Maggie, pokušavajući se podići s kreveta.

Pogledao ju je. – Mogu i ja. Ti se pobrini za sebe. Za početak možeš skinuti taj kaput, prije nego se istopiš. Ovdje postaje prilično toplo.

Pokušavala se osloniti na slabe noge i izvući iz kaputa, ali osjećala se kao da teži tonu. Kad je uspjela osloboditi jedno rame, ostatak kaputa je skliznuo na pod. Umorna od disanja, gledala je u njega, previše iscrpljena da bi ga podigla.

– Kasnije ću podići kaput, – uvjeravao ju je. – Jaimie već tone u san, više te ne treba ni za što. Ti se samo koncentriraj na svoju odjeću.

Odjeću? Maggie je pogledala prema majici koju je nosila. Naravno da je očekivao da će se skinuti. Zašto se toga nije sjetila? Zamislila je kako se skida i stoji gola pred njim. Sama pomisao je bila toliko ponižavajuća da je poželjela umrijeti. O, Bože. Što je radila ovdje?

Nemoj misliti, čvrsto je rekla samoj sebi. Samo se isključi. Koncentriraj se na Jaimiea. Najee se, na suhom je i toplom. Bez obzira na to koliko te koštalo, njegove potrebe su zadovoljene i to je jedino važno.

Pogledala je na suprotnu stranu sobe, gdje je bila kupaonica. Jedna noga ispred druge. Možeš ti to. Činilo se kao da se zidovi naginju prema njoj, dok je gledala na kraj kreveta. Ugledala je svoj odraz u ogledalu i pomislila da vidi dvije sebe.

– Polako, dušo. Imam te, – duboki glas je promrmljao pokraj njezinog uha.

Ne dvije sebe. Rafe je bio pokraj nje. Osjetila je kako njegove velike ruke hvataju njezine laktove, a iako se željela udaljiti, dopustila mu je da joj pomogne. O, Bože. Ovo je bilo neugodno.

– Žao mi je, – rekla je glasom koji nije zvučao kao da je njezin. Zvučao je jadno.

– Bez brige.

Kada su napokon stigli do kupaonice, poveo ju je do toaleta i brzo joj otkopčao traperice. Zvuk otkopčavanja, probudio je alarm u njezinoj glavi. – Ne. Mogu sama. Molim vas.

– Znam, – uvjeravao ju je. – Samo ti malo olakšavam. Onda ću otići. Možeš li se sama pridržavati da ne padneš?

Maggie se objema rukama uhvatila za rub kade. – Da, – tiho je rekla. – Držim se. Dobro je. Dobro sam.

Čula ga je kako psuje ispod glasa i na trenutak je pomislila da će ostati s njom unutra i pomoći joj. – Molim vas, gospodine Kendrick. Sada izađite, molim vas.

– Jesi li sigurna da si dobro?

Maggie nije mogla odgovoriti, samo je klimnula glavom. Na njezino veliko olakšanje, otišao je i za sobom zatvorio vrata kupaonice. Činilo joj se kao da se maleni prostor vrti oko nje, ali nekako se uspjela pridržavati. Kada je završila, zakopčala je dugme na trapericama, ali patent nije mogla zatvoriti. Prsti su joj bili poput gume.

– Maggie? Dušo, jesi li gotova?

Odustala je od pokušaja da zatvori patent i pustila ruke da beživotno vise sa strane. Što nije bilo u redu s njom? Nikada se nije osjećala ovako grozno. Bila je na toaletu, ali još uvijek ju je bolio trbuh. Je li dobila upalu mjehura? Nikada nije imala upalu, pa nije bila sigurna kakav je to osjećaj. Njezina šefica Terry je ponekad imala upale i rekla je da sok od borovnice uvijek pomaže.

Vrata kupaonice su se otvorila. U idućem trenutku, njezin kauboj iz vagona obavio je svoju ruku oko njezina struka. – Isuse, dušo. Postoji vrijeme i mjesto kada treba biti skroman, a to nije sada. – Pomogao joj je da dođe do umivaonika i oprao joj ruke kao da je bila dijete. Maggie se činilo čudno što je lualici uopće stalo do takvih stvari. Zgrabio je maleni ručnik i osušio joj prste. – Evo ga.

Slijedeće sekunde, soba se preokrenula naopačke. Maggie je tiho uzdahnula i stisnula mu vrat, iznenađeno shvativši da ju je podigao. – Što to... o, Bože, nemojte me ispustiti!

Učinilo joj se kao da čuje smijeh u njegovom glasu kad je odgovorio: – Sumnjam da si teža od pedeset kila, čak i sa svom odjećom koja je još i mokra. Moraš jesti. Kada si zadnji put nešto pojela?

– Jučer.

– Što si jela?

– Tost.

– Pa, vidiš. Nije ni čudo da si mršava.

Donio ju je natrag, lagano je spuštajući na noge pokraj kreveta. Maggie se pokušala popeti na madrac i leći do Jaimiea, ali Rafe ju je uhvatio za laktove i povukao nazad. Njegove svijetlo plave oči susrele su njezine na dugi trenutak, a zatim je zgrabio za rub majice. – Pusti da ti pomognem svući odjeću. U redu?

Po boji njegovog glasa je znala da nije tražio dopuštenje. To je više bilo upozorenje na ono što slijedi. Kada je počeo vući majicu prema gore, ovila je prste oko njegovih ruku, želeći ga odgurnuti. Ali nije imala snage. Umjesto toga, samo je naslonila dlanove na njegove otrcane rukave, u nemogućnosti da stegne stisak. Suze su joj ponovno ispunile oči. Ljuta sama na sebe, pokušala ih je otjerati treptajem, ali one su ipak nadolazile.

Brzo je prebacio majicu preko njezine glave. Zatim, bacajući majicu sa strane, prstima ju je uhvatio za donji dio brade. Podižući njezino, suzama prekriveno lice, rekao je: – Što je sad ovo?

– Zao... žao mi je. Nisam dobra kad su u pitanju neobavezni susreti.

– Neobavezni susret. Je li ovo jedan od njih?

Sjetila se svih reklama osvještivanja javnosti, koje je vidjela na televiziji i nova, zabrinjavajuća pomisao joj je prošla kroz glavu. – Gospodine Kendrick? Nadam se da ste se sjetili kupiti... – Zastala je i trepnula. – Znae na što mislim.

Nasmijao se. – Ne treba nam.

– Da. – Razbistrila je misli i zagledala se u njegovo lice. Vezana kosa, zalisci i majica, koja je izgledala kao da je prije bila korištena za ribanje podova... Bio je živi primjer rizične skupine ljudi iz reklame. – Molim vas. Hoćete li ga otići kupiti? Nisam baš aktivna i bojim se da nisam pripremljena.

– Pa, da... I mislio sam. – Grubim prstima joj je obrisao suze s obraza. – Također nisi dobra u procjenjivanju ljudi. Zar si stvarno mislila da sam te ovamo doveo da se valjamo po sijenu?

Maggie ga je pogledala. – To je bio dio naše nagodbe. Dugujem vam za stvari koje ste kupili.

Ponovno joj je pomilovao obraze. – Imaš sreće, djevojko. – Glasno se nasmijao. – Hoćeš li me prestati tako gledati? Ne očekujem ništa od tebe. Dobro? Ako baš inzistiraš na tome da mi ne ostaneš dužna, morat ćemo ovo odgoditi. Crvena i ljubičasta nisu moje omiljene boje. Ne mogu biti sretan što ti naplaćujem dug, sve dok ne prođu te modrice.

– Ne mogu do tada ostati ovdje. Rekla sam vam, moram otići negdje gdje ću pronaći posao. Moja mlađa sestra čeka da pošaljem po nju i ja...

Prekinuo ju je i gurnuo da sjedne na kraj kreveta. – I nisi zainteresirana za nikakvu veliku stvar koja će se otegnuti, – završio je umjesto nje. – Razumijem te, jasno i glasno. Onda ćeš mi morati ostati dužna.

– Ali neću vam se moći odužiti. Rekla sam vam, sjećate se?

Čučnuo je ispred nje, položio njezinu nogu na svoje koljeno i počeo joj odvezivati tenisicu. – Sjećam se. – Skinuo joj je tenisicu i čarapu, topao dodir njegovih prstiju raširio joj se po tijelu. Nakon što je spustio njezinu bosu nogu na pod, uzeo je i drugu. – Nekako mi se sviđa ideja da mi lijepa djevojka zauvijek ostane dužna. Na Sudnji Dan će se to možda brojati kao bod u moju korist. Slažeš se?

Maggie je gledala u vrh njegove tamne kose, tek sada primjećujući da je skinuo šešir. – Mislite, vi stvarno ne želite... mislim, znate... ono o čemu smo pričali?

– Misliš ono o čemu si ti pričala? – ispravio ju je. Bacio je u stranu drugu tenisicu i čarapu, zatim se ustao, pažljivo je uhvatio za ramena i uspravio. – Znaš li u čemu je tvoj problem? Pretpostavljaš da je svaki muškarac kojeg upoznaš ništarija, koja bi te iskoristila u svakoj prilici koja mu se pruži.

Maggie je prekasno shvatila da joj je otkopčao traperice dok je govorio. Uputila mu je prijekoran pogled kada se nagnuo i počeo svlačiti hlače preko njezinih bokova. Gaćice su joj dosta prekrivale, ali bijeli materijal je bio djelomično proziran.

Počeo je tiho psovati kad je ugledao modrice na njezinim bedrima. – Taj kurvin sin. Ako ikada naletim na njega, mrtav je.

Maggieni pokušaji da sakrije noge rukama, kada ju je ponovno postavio da sjedne na madrac, bili su bezuspješni. Nježno je povukao traperice do njezinih gležnjeva, pazeći da je ne povrijedi.

– K vragu, – prošaptao je. – Ti si jedna velika modrica, dušo. – Prebacio je nogavice preko njezinih nogu i skinuo joj hlače. – Čudim se što uopće možeš hodati.

Posegnuo je rukom iza nje kako bi rastvorio pokrivač, a zatim zaustavio pogled na njoj. Koža joj je bila crvena od neugodnosti.

– Gospodine Kendrick, ako nemate namjeru... zašto mi onda skidate odjeću? – pitala je, unoseći dašak nepovjerenja u pitanje.

– Zato da ti dezinficiram te posjekotine. Netko to mora učiniti. Čak i kada bi bila dovoljno snažna da to sama učiniš, neke od njih ne možeš dohvatiti. Ne želiš da ti se to inficira, zar ne?

Maggie se jedva priviknula da će morati odraditi svoj dio nagodbe, ali ovakav preokret joj se činio još gorim. Imala je posjekotine posvuda, neke na mjestima zbog kojih bi umrla od neugodnosti kada bi ih on dotaknuo. Zamislila je da leži gola dok on pregledava svaki centimetar njezinog tijela i ta slika ju je toliko uznemirila da je jedva disala.

– Ali, gotovo sam gola, – rekla je, a glas joj je podrhtavao.

– Potruditi ću se da ti ovo što više olakšam. Paziti ću na svoje ponašanje. Bit ću pravi gospodin. Obecavam da te neću skinuti do kraja. U redu?

Maggie je mogla samo zamisliti dijelove tijela koje joj hoće razgoliti.

– Više bi ti otkrivao bikini, – istaknuo je, kao da bi je to trebalo utješiti. – Zapravo ni ne mogu mnogo vidjeti.

Uхватиła se za tu misao i pokušala se uvjeriti da nije nepristojno to što joj je rukama prešao preko leđa i pokušao otkopčati grudnjak. Nakon nekoliko neuspjelih pokušaja, rekao je: – Sranje, – i nagnuo se da bolje vidi. – Žena je izmislila ovu prokletu stvar. Mogao bih se kladiti u to. Nikada nisam naučio otkopčati ga u jednom potezu. – Napokon je pobijedio kopču uz zadovoljan uzdah. – Kad sam imao sedamnaest godina, čak sam ukrao grudnjak majci kako bih vježbao tehniku otkopčavanja.

Zabrinuto ga je pogledala, a on joj je namignuo i rastegnuo usne u široki osmijeh. Imala je osjećaj da je izmislio ovu priču, samo da joj odvrati misli kako bi joj bilo što ugodnije.

– To je muška stvar. Ako ne položiš test grudnjaka, nećeš imati previše sreće s djevojkama. Vježbao sam svaku noć, stvarno, i još uvijek nisam potpuno svladao tehniku. Jednog dana, majka je pronašla grudnjak ispod mog madraca i rekla mom ocu. Kasnije mi je priznao da je skoro godinu dana bio zabrinut za mene, misleći da sam transvestit.

– Trans što?

Nasmijao se. – Nije važno.

Na njezino ogromno iznenađenje, nije svukao grudnjak s njezinih grudi, što ju je barem malo pokrivalo. Umjesto toga, nježno ju je odgurao i našla se kako leži ravno na leđima. Prije nego što je uspjela prigovarati ili osjetiti znak uzbune, povukao je prekrivač preko nje i prekrrio joj ramena.

– Eto. Ponovno si sakrivena. I nije bilo toliko strašno, zar ne?

Njegov ton ju je podsjetio na onaj kojim se obraćao Jaimieu dok ga je hranio – glas mu je bio dubok, a energični povik kao da ju je okruživao toplinom. Samo što ona nije bila puna povjerenja kao njezin sin. Grudnjak joj je bio otkopčan, što je moralo značiti da će joj ga kasnije htjeti skinuti.

Ostavio ju je da se bori s tim mislima i vratio se u kupaonicu. Čula je kako odmotava papirnatu vrećicu i šuška, te zbog umora zatvorila oči. Trenutak kasnije, probudili su je njegovi glasni koraci dok su se približavali. Nije morala podići trepavice da bi znala kada je stao povrh nje. Osjećala je njegovu blizinu u svakoj porij svojih kože. Staklena boca je proizvela zvuk kada ju je odložio na noćnom ormariću. Zatim se madrac, kada je sjeo, udubio na vanjskom rubu.

Mogla je samo nagađati što će uslijediti, ali bila je sigurna da neće biti ugodno. Obuzela ju je panika. Skupila je ruke u šake i prisilila se da ostane mirna. Ponos. Nekim ljudima je možda to bila samo riječ, ali osim njezinog sina, to je bilo sve što je imala. Nakon svega što je pretrpjela kako bi stigla ovako daleko, nije joj padalo na pamet dopustiti da mala doza poniženja izvuče iz nje i zadnji atom snage. Barem do sada, Rafe Kendrick joj se nije činio kao okrutan čovjek. Iako se ne može saznati puno o čovjekovom karakteru u kratkom vremenu poznavanja.

O, da, na teži način je naučila koliko zapravo muškarci mogu biti opasni. U jednom trenutku su ljubazni, a već u drugom pravi barbari. Prisjećajući se tih događaja, instinkt ju je upozoravao da mu ne vjeruje.

Samo, ako joj je htio nauditi, što je čekao? Bili su sami u otrcanoj motelskoj sobi iza zaključanih vrata. Nije bilo nikoga tko bi joj pomogao. Ukratko, nije bilo ničega što bi ga spriječilo da se ponaša kao kreten.

– Mogu ti staviti jastuke iza leđa da se možeš nasloniti, bit će ti lakše sjediti, – ponudio je. – Misliš li da će ti to pomoći?

Maggie je klimnula glavom. Nije mogla govoriti. Uplašena da bi joj naramenice grudnjaka mogle skliznuti s ramena, stisnula je prekrivač preko prsa kada joj je zavukao ruku iza leđa. Nije se trebala truditi. Kad je zauzela sjedeći položaj i naslonila se na jastuke, vidjela je da on drži prekrivač ispred nje.

Uhvatio je njezin iznenađeni pogled i nasmijao se. – Ovo nije ono što si očekivala. U redu. – Slegnuo je ramenima. – Razmisli. Postoji li mjesto na tvom tijelu gdje bih te mogao dotaknuti, a da te ne boli?

Nekim muškarcima ne bi bilo stalo. Maggie je to znala. O, Bože, počeo će vrištati i napraviti totalnu budalu od sebe. Sigurno je mislio da je luda i nije ga krivila zbog toga.

Bilo je – tako neočekivano. Prljava pijanica u poderanoj kaubojskoj odjeći na kraju je najljubazniji čovjek, kojeg je upoznala od kada joj je umro otac. Nije imalo smisla. Svi su znali da su provalnice koje se voze vlakovima najveći nitkovi, koji bi ukrali i slijepcu, ako bi im se ukazala prilika. Kako to da je imala toliko sreće naići na jednog od rijetkih koji su bili ljubazni? Možda je Bog čuo njezine molitve i odgovorio na njih tako što joj je poslao ovog čovjeka.

Dodao joj je bočicu s lijekom i pamučnu vatu. Nosnicama joj se raširio jak miris kemikalija. – Raširit ću pokrivač ispred tebe, ne moraš se brinuti da ću viriti. Ti samo skini grudnjak i pobrini se za rane na grudima.

Drhtavim rukama, Maggie je povukla naramenice preko ramena, stavila grudnjak u stranu i natopila vatu lijekom. Kad je počela prelaziti preko posjekotina, alkohol u sredstvu za dezinficiranje, uzrokovao je takvu bol da je zamalo zaplakala kako bi lakše pretrpjela bol.

– Isuse. Trebao sam pročitati etiketu. Možda sam mogao kupiti nešto što ne peče tako jako.

– Dobro je. Cijenim što ste se uopće sjetili. Nismo se dogovorili da kupujete nešto za mene.

– Opet dogovor. Zvučiš kao izgrebana ploča moga oca. Izbaci tu nagodbu iz svoje glave.

Osjećajući se neobično odvojenom od stvarnosti, pogledala je prema njemu. – Stvarno imate oca?

Stisnuo je oči. – Ne, na majčin prag me ispustila roda.

– Pa, naravno da imate oca. Mislila sam... – Zastala je, nije bila potpuno sigurna što je mislila. Kao da je misli nisu pratile, mogla je samo isprazno govoriti. – Pa, stvar je u tome da vi... pa, gledajući vas, ne mogu vas zamisliti s obitelji. Roditeljima, braćom i sestrama i to sve.

– Uvjeravam te da sam normalan u tom pogledu. Imam majku, oca i brata. – Spustio je pokrivač kako bi se jednom rukom počeošao po bradom obrasloj čeljusti. – Isuse, zar tako loše izgledam?

Maggienu razmišljanje bilo je toliko usporeno, da je prošao trenutak dok je shvatila da je olabavio jedan kraj pokrivača. Uхватила ga je da ne bi pao.

– Opa! Oprosti. – Vratio je baršunasti pokrivač natrag. – Nisam ništa vidio. Stvarno.

Iznad neuredne brade, koža na jagodicama mu se zarumenila. Znala je da laže. Barem je imao dovoljno obraza da pocrveni.

– Jesi gotova? – Na njezino potvrdno klimanje glavom, spustio joj je pokrivač u ruke, pomažući joj da legne. – Boli kao vrag, je li? Jednom sam zapeo između ograde korala i bika. Slomio sam dva rebra, pa znam kako ti je.

– Znači, kaubojska odjeća nije samo stil odijevanja? – pitala je, jedva hvatajući dah.

– Stil? Šališ se? Čak i kad sam bio rančer, nisam se oblačio radi nekakvog modnog izričaja.

Maggie je proučavala njegovu snažnu pojavu, pokušavajući zamisliti kako bi izgledao da se sredi i okupa. Njegove plave oči bile su onakve, zbog kojih je ženama srce brže kucalo, a njegov veliki, pravilni nos je bio privlačan na njemu. Donji dio lica nije mogla dobro vidjeti od guste brade, koja ga je prekrivala. Imao je jaku, čvrstu čeljust. To je mogla vidjeti. I puna, senzualna usta dok ih nije nezadovoljno stiskao.

Omeo ju je u njezinom promatranju, dodajući joj ručnike. – Prekrij se. Sada je moj red.

Stavljajući ručnik ispod pokrivača, nespretnim pokretima ga je pokušavala raširiti preko grudi. Kada se umirila, otkrio ju je do struka. Maggie je prekrižila ruke preko ručnika, pridržavajući ga.

Namočio je sterilnu gazu lijekom, zatim počeo mazati rane na ramenu i ruci. Bilo joj je toliko neudobno da je zatvorila oči. Trenutak kasnije, kada je osjetila kako joj puše po goljoj koži, kapci su joj se naglo otvorili. Pružio joj je jedan od onih pogleda koji su je uznemirivali, ali nije prestao puhati.

– Oprosti, ali znam da peče. – Vratio je pogled na njezino rame. – Taj gad nosi prsten, zar ne?

Slika Lonnievog dijamantnog prstena prošla je Maggie kroz glavu. O, kako je prezirala taj prsten, znajući da ga je kupio od novca koji je ostao od životnog osiguranja njezinog oca.

– Znaš. Predomislio sam se. Ipak ću tražiti nešto od tebe zauzvrat, – rekao joj je Rafe iznenada.

Srce joj je poskočilo, a zatim zastalo od razočaranja.

– Kako bi mi platila dug, odgovori mi na pitanje. Prekrivena si modricama od vrata na dolje. Kako to da nemaš ni traga na licu?

Maggie je progutala knedlu, osjećajući kao da joj je grlo ispunjeno ljepilom. – To je sve? Želite samo odgovor na to pitanje?

– Možda dva, tri. – Oči su mu se sjajile od smijeha. – Dogovorimo se za tri pitanja. Na taj način ću si ostaviti prostora, ako kasnije opet osjetim potrebu za nekim odgovorima.

Maggie se gotovo nasmijala. – Jeftino se prodajete.

– Pa, da, puštam te da se lako izvučeš. Inače sam puno razumniji i dobro se pogađam. – Lagano je dodirivao posjekotinu iznad njezinog lakta i blago puhao po namazanoj, goljoj koži, stvarajući trnce u njenom tijelu.

– I? Hoćeš li platiti? Ili ipak moram prihvatiti tvoju nagodbu? – Kad su im se pogledi susreli, onaj tračak smijeha u njegovim očima je postao nepogrešivo zločest. – Ne ispipavaj svoju sreću do krajnjih granica, draga Maggie. Svejedno si dobar komad, čak i ako imaš previše boja na sebi za moj ukus.

– Modrice na licu bile bi očiti dokaz da me tuče, – požurila je s odgovorom.

– Aha. – Klimnuo je glavom. – Ima smisla. Mogu li smatrati da u tvom životu postoji netko drugi tko bi poludio na takvo njegovo ponašanje?

– Je li to vaše drugo pitanje?

– Uvijek na oprezu, ha? – Potvrdno je klimnuo glavom. – Možemo to smatrati mojim drugim pitanjem, ako će odgovor koji će uslijediti biti ispravan. Ne samo tko je to, nego i zašto nije prebio tog gada koji ti je to napravio.

– Ta osoba je moja majka. I ona nikada ne bi pomislila da bi mi on naudio, osim ako bi vidjela dokaze za to. Skrivala sam to od nje. Zdravlje joj nije baš najbolje i ne smije se uzrujavati.

– Pa i nije neka majka kad nije primijetila da te sve boli.
– Ona je dobra koliko može biti i to je sve što ću vam reći, osim ako ne želite iskoristiti i treće pitanje.

Rafe joj se približio kako bi joj namazao ruku, pazeći da njegova prsa ne dodirnu njezina. Ležala je ukočeno, svoju malenu bradu je lagano podigla, kao da se svim silama trudi ne pomaknuti mu ruke. Srce mu se slamalo zbog nje. Bilo je dovoljno grozno što je bila tako strašno zlostavljana. Ali biti u ovoj poziciji, morati trpjeti poniženje dok je stranac dodiruje... Ponekad jednostavno nije bilo pravde.

Želio ju je privinuti uz sebe i obećati joj da više nitko nikada neće položiti ruku na nju. Ali, u istom trenutku u kojem je na to pomislio, otjerao je tu misao od sebe. Bio je s ovom djevojkom jednu noć i dio jutra. Nije imao razloga ovako se brinuti za nju. Navala osjećaja koja se pojavila, uopće nije imala smisla.

Kad je završio s čišćenjem posjekotina, povukao je plahtu preko njezinih leđa, stavljajući rub daleko iznad lopatica. Gledajući u pozadinu njezine tamne kose, rekao je: – Moram izaći na neko vrijeme. Jaimie spava do tebe. Ako počne plakati, hoćeš li se moći probuditi?

Privijajući plahtu bliže tijelu, bolno se okrenula na stranu, lica blijedog poput jastuka. Trepnula je svojim dugim, tamnim trepavicama i uputila mu dugi, zbunjeni pogled, koji mu je govorio da će se uskoro ugasiti poput svijeće na vjetru.

– Ne može pasti s madraca?

– Podmetnuo sam ručnik tako da ne može pasti. Bit će dobro.

Prošao je rukom kroz kosu i rekao: – Brzo ću se vratiti.

– Kuda idete?

– Najprije po hranu.

Pogledom mu je pretražila lice, s izrazom koji je odavao beznade. – Nećete se vratiti, zar ne?

Nekoliko puta je pomislio na to. Nije mogao poreći. Samo što se nije mogao natjerati na takvu okrutnost. Strah u njezinom glasu, natjerao ga je da se zapita, što joj se, zaboga, moglo dogoditi u mladom životu, da je tako malo vjerovala ljudima. Zar je stvarno mislila da će se okrenuti i ostaviti je? Bila je preslaba da bi se brinula za sebe, a kamoli i za dijete.

– Vratit ću se.

– Znam da to nije vaš problem, ali ako se ne vratite, bojim se da neću čuti Jaimiea kako plače. – Jedva je uspjela gestikulirati rukom. – Kada bih se mogla samo malo odmoriti, bit će mi bolje i... – Glas joj se utišavao, te je trepnula.

Rafeu je nekako bilo drago što mu je toliko vjerovala da je željela da se vrati, ali s druge strane, osjećao se kao u zamci i htio je pobjeći. Sagnuo se kako bi podigao kaput s poda gdje ga je ostavila. – Vratit ću se, Maggie. Obećavam, – rekao je promuklo.

Kao da je to bilo sve što je željela čuti, pustila je da joj se oči zatvore. Navukao je kaput na sebe i ostao stajati tako nekoliko trenutaka, promatrajući joj crte lica. Nije se mogao sjetiti da je ikada vidio slađu pojavu. Čak i u tome, pronašao je razlog za uzbunu, jer do sada tako nije razmišljao o ni jednoj ženi, osim o Susan.

Nakon što je provjerio ima li ključ od sobe, Rafe je stavio šešir na glavu i tiho izašao van. Dvaput je provjerio je li zaključao, kako slučajno netko ne bi ušao unutra. Zatim je stao, duboko udahnuo, osjećajući bol u prsima zbog ledenog zraka.

Prelazeći preko praznog parkirališta, stalno mu se vraćao njezin glas. Osjetio je grč u želucu i stisnuo zube. Nikada u životu nije prekršio obećanje. Sramio se što je sada poželio.

Poglavlje 4

Vjetar je snažno udarao Rafea u leđa, dok je odmicao prema restoranu na uglu. Gurnuo je ruke duboko u džepove kaputa i skupio ramena. Došavši do trgovine s izlogom ukrašenim šarenim bojama i izdubljenim bundevama zbog nadolazeće Noći vještica, osjetio je kako mu srce preskače.

Stao je i zurio, čekajući da bol prestane, kao i svaki put kad bi ga nešto podsjetilo na obitelj. Ali boli više nije bilo. Njezino mjesto je zauzelo tužno prihvaćanje istine. Zatvorio je oči, tražeći u sebi tračak tuge što ju je tolike godine nosio sa sobom. I njezino sporo umanjivanje, bio je jedan od razloga zbog kojih je zadnjih mjeseci toliko pio. Polako je prebolijevao gubitak obitelji. Kako je to moguće? Kakav je to čovjek bio, kada ih je tako brzo počeo zaboravljati?

Prisiljavajući se da nastavi, gotovo nesvjesno, prehodao je pločnik. K vragu. Trebao mu je gutljaj viskija. Ma kome je lagao? Trebala mu je cijela boca. Zaborav. To je želio. Zato da ne mora misliti na to kako se više nije želio sklupčati i umrijeti svakog puta kada bi se sjetio svoje obitelji.

Kao odgovor na svoje molitve, iznad glave je ugledao znak. Trgovina alkoholnih pića. Rafe je usporio korak, a novac u prednjem džepu kao da ga je škakljao po bedru. Dobio je sedamsto dolara za vjenčani prsten. Zašto od tog novca ne bi kupio nešto i za sebe?

Kada je otvorio vrata trgovine, oglasilo se zvonce. Ruke su mu se počele tresti. Napola svjestan visoke, mršave žene iza pulta, uputio se ravno do police sa žestokim pićima, koja su bila poredana na desnom zidu. Dobro poznavanje svih etiketa, dovelo gaje ravno pred dio s viskijem. Early Times. Rafe je uzeo bocu od pola litre. Usta su mu bila suha od goleme žeđi koju je osjećao.

– To bi bilo dvadeset tri dolara i pedeset centi, – rekla je žena kada se Rafe približio blagajni. – Plastičnu ili papirnatu?

Na trenutak nije bio siguran na što je mislila. Shvatio je da se to odnosilo na tip vrećice. – Papirnatu.

Stavio je bocu na blagajnu, zatim pomaknuo kaput, zasukao rukav i ugurao ruku u džep traperica. Dok je izvlačio bunt novčanica i počeo ih razvrstavati, pogled mu se zaustavio na unutrašnjosti lijevog zgloba. Nešto svjetlije od ostatka tijela, bile su iscrtane tanke malene linije po površini kože. Izgledalo je kao da je po sebi prosuo kemikaliju.

Prisjećajući se motelske sobe, Rafe se sjetio da je na to mjesto poprskao dječju hranu. Gledao je u nepravilne linije, shvativši da je njihova svjetlija boja, zapravo prava boja njegove kože, koja se probijala kroz naslage prljavštine. Isuse. Zar je bio toliko prljav? Nije prošlo tako dugo od kad se zadnji puta tuširao. Pogledao je u rukav košulje. Ne samo da je bio poderan, nego je mjestimično bio gotovo crn od prljavštine. Mogao se sjetiti vremena kada se tuširao i dvaput dnevno presvlačio.

Nesiguran koliko je točno prošlo od kada tako stoji i zuri u zglob, Rafe je ponovno pogledao prodavačicu. Piljila je u njega iza debelih naočala, s brižljivo počesljanom kosom, koja je uokvirivala njezino ostarjelo lice. Izgledala je kao tip osobe koja je koristila ogledalo s uvećavanjem kada čupa obrve. Nagla vrućina popela mu se uz vrat.

– To bi bilo dvadeset tri dolara i pedeset centi, – ponovila je, očito nestrpljiva.

Pogledao je bocu viskija. Gotovo godinu dana je bio svjestan svoje ovisnosti o alkoholu, ali sa smijehom je sam sebe tješio da se ne može svrstati među ljude koji imaju problem s pićem, sve dok ne odluči prestati i ne bude mogao. Budući da nije imao namjeru prestati, u čemu je bio problem?

Sada kada je bio trijezan, nije vidio duhovitost u tom načinu razmišljanja. Bio je propalica – prljava propalica. Živio je od trenutka do trenutka, razmišljajući kako će doći do iduće boce alkohola. Prije samo sat vremena, miješao je hranu za dijete i namještao

dudu na Jaimievoj bočici. Oprao je ruke, ali sada kada je gledao u njih, vidio je crnilo ispod noktiju i na zglobovima prstiju. Čisto? Ne bih rekao. I definitivno nije mogao tvrditi da na sebi nema raznih bakterija.

– Gospodine? Hoćete li vi kupiti ovaj viski ili ćete stajati tu dok ne ostarimo?

Rafe je stisnuo šaku s novcima. – Ja, ovaj... – Odmaknuo se od blagajne i pogledao u bocu. – Predomislio sam se.

– Već sam ga otkucala.

Rafe se nastavio odmicati. Drhtao je od samog pogleda na viski. Ali želja će morati pričekati dok se ne rastane od Maggie i Jaimiea. Morao je misliti na to dijete, k vragu. Maggie se trenutno nije mogla sama brinuti za njega, i ako je mislio preuzeti njezine obaveze dok se ne odmori, sigurno to neće raditi pijan.

Maggie je iz dubokog sna probudilo žuborenje vode. Progledala je. Strop je izgledao poznato. Suznih očiju je pregledavala okolinu, prisjećajući se kako ju je Rafe Kendrick doveo u motelsku sobu. Okrenula je glavu i provjerila Jaimiea. Dijete više nije ležalo pokraj nje. Njezinim maglovitim mislima prošla je panika. Nema ga? O, Bože.

Kad se pokušala ispraviti, bol je prošla njezinim tijelom. Uzdisala je, pokušavajući se odgurnuti u stranu, jedva hvatajući zrak. Tada je začula dubok, jasan glas iz kupaonice.

– Nisi li snažan? Pogledaj kako rade te noge i šake? Voliš se kupati, ha? – Čulo se zapljuskivanje vode. – E, pa nisi sam, mali čovječe. I ja uživam u kupanju. Dobar je osjećaj kad si čist, zar ne?

Rafe. Kupao je Jaimiea? Maggie je ponovno spustila glavu na jastuke, shvativši da se ne mora micati. Sve ju je boljelo, čak i stražnjica. Pustila je da joj se oči zatvore, slušajući punoću njegovog glasa, ponovno se pitajući je li ga Bog poslao k njima. Čudno kako je njezin spasitelj trebao biti prljava pijanica u kaputu od ovčje vune i s poderanim šeširom na glavi. Možda je on bio, razmišljala je kroz sneno, njezin prurušeni anđeo čuvar. Ili žabac koji je zapravo bio zgodni princ, koji ih je na svom konju došao odvesti prema zalasku sunca.

Pomisao joj je izmamila slabašni osmijeh, jer je odavno prestala vjerovati u bajke. To je bilo za malene djevojčice u dobi njezine sestre Heidi i nažalost, čak i za njih, sretnih završetaka je bilo malo.

Svladana od iscrpljenosti, Maggie je ponovno utonula u san. Osjećala se kao da je zamotana u teški tepih. Nije bila sigurna koliko je vremena prošlo. Mogla je biti minuta ili sat vremena. Kad je čula otvaranje vrata kupaonice, jedva je progledala.

Kada se lik čovjeka, koji je stajao ispred nje, počeo izoštravati, Maggie je trepnula, uvjerenjena kako joj se pričinjava. Sličio je na Rafea Kendricka. Kosa mu je bila crna i imao je istu tamnu kožu, svijetlo plave oči i pravilan nos, ali tu je sva sličnost završavala. Ne samo da ovaj čovjek nije imao bradu, nego je imao kratku kosu, bio je dobro izriban spužvom, nosio je novu odjeću, na kojoj su još visjele etikete s cijenama. Također je bio jedan od najzgodnijih muškaraca koje je Maggie ikada vidjela, tipičan primjer visokog, zgodnog i opasnog. Njegova nova, plava plišana košulja, bila je otkopčana, otkrivajući trag V izreza gdje je pocrnio, mišićava prsa, lagano prošarana tamnim dlakama.

Nije bilo sumnje: sanjala je.

Držeći Jaimiea u jednoj ruci, pogledao je dolje. – Ne mogu izgledati toliko drugačije. Osim nove odjeće, ošišao sam se, okupao i obrijao.

Gdje je nestala njezina pijana propalica? Nekoliko trenutaka ranije, uspoređivala je ovog čovjeka sa žapcem, a sada, kako ga je i zamišljala, pred njom se stvorio zgodni princ.

Prešao je rukom preko novih traperica koje su mu, za razliku od starih, savršeno pristajale, otkrivajući čvrste obrise njegovih nogu. – Mislio sam da bih se konačno trebao srediti. – Kad su im se pogledi ponovno sreli, mogla je vidjeti kako nalet crvenila, koji ga je oblio, polako nestaje niz njegov potamnjeni vrat. – Briga za dijete i to sve, nisam htio

da... – Slegnuo je ramenima i prošao prstima kroz kosu, koja mu je padala na čelo u sjajnim, nepravilnim valovima. – Samo sam mislio da bih trebao biti čist, to je sve.

'Biti čist' nije opisivalo ovaj preobražaj. I otkada su se to prinčevi u snu rumenili od srama? Kada su mu se čvrste usne razvile u pokvareni smiješak, na obrazu mu se pojavila rupica. O, Bože, bio je prezgodan.

Maggie je zatvorila oči, iscrpljena da bi se sad s tim zamarala. Sa svom tom kosom i vrećastom odjećom, izgledao je puno starije. Sada je izgledao kao da jedva ima trideset godina. Prisjećajući se kako mu je dopustila da joj čisti rane, srce joj je zastalo. Vidio ju je голу – skoro голу, zapravo. I dirao ju je gotovo svugdje. I ranije joj je bilo neugodno zbog toga; sada je bilo za umrijeti.

– Maggie? – tiho je rekao.

Držala je oči zatvorene, pretvarajući se da spava. To nije bilo teško izvesti. Trenutno se u njezinom grčevitom tijelu našla žudnja, potreba koja je bila važnija od svega ostalog. Kasnije. Sa svime će se baviti kasnije.

Kako joj je ta misao jenjavala u glavi, Maggie se ponovno prepustila tami. Bila je tek prividno svjesna zvukova koje je Rafe proizvodio, brinući se za Jaimiea – njegovog dubokog glasa kako mrmlja nerazumljive fraze, zvuka papirnate vrećice, lupanje nekog metalnog predmeta u kupaonici i vode koja teče. U svojim pospanim mislima, ponovno ga je zamišljala kao neuglednog kauboja. To joj je bilo ugodnije, nego razmišljati o njemu kao visokom, crnokosom čovjeku koji je zauzeo njegovo mjesto.

Nešto kasnije, osjetila je njegovu ruku na svom ramenu. – Hej, srce, misliš li da se možeš probuditi? Moraš jesti.

U nosnicama je osjetila ugodan miris hrane, a trbuh joj je odmah počeo kruliti. – To mi valjda daje odgovor na pitanje. Hajde, pomoći ću ti da se okreneš.

Maggie se prepustila nježnoj snazi njegovih ruku. Njegovo tamno lice isplivalo je ispred njezinog. Kad je osjetila da je pokriva dekom preko grudi, htjela mu je zahvaliti, ali kada je zaustila, zaboravila je što je točno htjela reći.

– Nemoj pokušavati govoriti. Samo pusti da te nahranim juhom. Onda možeš nastaviti spavati.

Žlica je dotaknula njezina usta. Predivan okus juhe od povrća razlio joj se po jeziku. Progutala je bez pokušaja žvakanja. Od tople tekućine joj se zgrčio želudac i osjetila je strašnu glad.

– Nisam znao kakvu juhu voliš. Odlučio sam se za ovu s povrćem i govedinom. – Papirnati ubrus joj je dotaknuo bradu. – Oprosti. Teško je ne prosipati kad ležiš.

Maggie se pokušala podići u sjedeći položaj, ali on ju je odmah gurnuo natrag. – Nemoj se micati. Uspjet ćemo i ovako. – Usta joj je ispunila još jedna puna žlica ukusne tekućine. – Okupao sam Njegovo Veličanstvo. I nahranio sam ga s dvije mjerice hrane, da izdrži što duže.

Borila se naći smisao u ovome što je rekao, ali koliko god se trudila, njegove riječi su isparavale iz njezine glave. Čudno, ali nije ni bilo važno. U trenutnom stanju, nije bila u mogućnosti skupiti snagu da bi se brinula za bilo što. Opustila se na jastuku. Njegov glas ju je umirivao i ponovno je utonula u crnilo, vjerujući mu da će se pobrinuti za nju.

Rafe je lagano dotaknuo Maggienu čelo. Nije osjetio vrućicu, ali svejedno, nije se prestajao brinuti. Nikada nije vidio nekoga da spava tako dubokim snom.

– Maggie? Moraš se probuditi i pokušati nahraniti Jaimiea. Zatreptala je dugačkim trepavicama. Slijedećeg trenutka, Rafe se našao kako gleda u zbunjene smeđe oči. Nikada nije bio emotivan tip, ali u tom trenutku, da ga je netko pitao da opiše osjećaj koji ga je obuzeo, morao bi reći da se osjećao kao da se utapa.

– Jaimie? – ponavljala je pospanim šapatom. – Je li dobro? Rafe je ugurao ruku iza njezinih leđa kako bi joj namjestio jastuke i ispravio je. Lagano se nasmiješio, a ona je, čak i snena, zaštitnički stiskala pokrivač na grudima. – Dobro je. Samo je gladan.

Otišao je i uzeo dijete. Kada se vratio natrag do kreveta, vidio je da Maggiena glava ponovno pada. Lagano ju je protresao kako bi se razbudila. – Dušo, možda bismo trebali otići na hitnu.

– Ne! – viknula je sa široko otvorenim očima. – Nisam bolesna. Samo sam umorna, to je sve. Samo mi treba još malo sna.

Zgrčila se kada se pokušala ispraviti u sjedeći položaj. Rafe nije mogao otkriti je li joj grudi i rebra zadaju najviše boli ili je to bilo nešto drugo. Sudeći po ranama koje je vidio na njezinim potkoljenicama, bio je siguran da je bila udarana teškim čizmama. Što ako je imala ozljede unutarnjih organa?

Barem nije imala vrućicu. To je bio dobar znak. I nije povratila juhu. – Dobro, – nevoljko je pristao. – Pričekat ću do jutra. Ali ako ti do onda ne bude bolje, vodim te liječniku. Jesmo li se dogovorili?

Trepnula je, ulažući ogroman napor kako bi se rasanila. – Da, dogovorili smo se, – odgovorila je, polako izgovarajući riječi. – Ispružila je ruke prema djetetu. – Hej, slatkice, – nježno je rekla kada joj je stavio bebu u naručje. – Kako je moj dječak?

Rafe joj je dodao ručnik da ga prebaci preko ramena dok doji dijete. Okrenuvši glavu, zbunjeno je pogledala u njega.

– Da se možeš pokriti.

Crvenilo je prekrilo njezino lice. – Aha.

Rafe se okrenuo. Shvatio je da zuri u zid. K vragu. Osjećao se zarobljenim. Biti zaključan u ovoj maloj sobici s njom, bilo je ravno paklu. Što je trebao raditi, brojati dlake na ruci? Otišao je do prozora i povukao jedan od otrcanih zastora. Naslonivši rame na prozorski okvir, kroz zamagljeno staklo je gledao u mračno, gotovo prazno parkiralište.

Mogao je čuti zvukove sisanja, koje je Jaimie proizvodio svakog puta kada bi dohvatio bradavicu. Trbuh mu se zgrčio. Toplo se nadao da će Maggie ujutro biti bolje. Ako bude uz nju još neko vrijeme, nije mogao garantirati da će uspjeti obuzdati ove osjećaje, koje je u njemu budila.

Uzdahnua je, uhvatio se za vrat i ovog puta nije čuo Jaimiea kako negoduje. To je moralo značiti da joj nadolazi mlijeko, što je bio dobar znak.

Zatvorio je oči, pokušavajući otjerati misli. Dok se brinuo za nju, provirio je nekoliko puta. Imao je grižnju savjesti zbog toga, ali nije si mogao pomoći. Pokušavao je ne gledati, ali ne vidjeti nešto što ti je ispred nosa, bilo je nemoguće.

Jedno pitanje su mu motalo po glavi cijelo popodne i večer. Tko? Bio je u kušnji postaviti joj to pitanje, tko ju je istukao? Osjećaj za poštenu igru ga je prisilio da pregrize jezik.

Rafe se štipnuo za nos. Zašto ga gurati u njezin privatni život kada nije imao namjeru ostati uz nju? Kad stigne jutro, odlazi odavde. Uzet će dvadeset pet dolara od novca koji je dobio za prsten, Maggie će dati ostatak i krenuti dalje, a najprije će stati u trgovini alkoholnih pića. Nije želio društvo žene i djeteta. Nije se želio brinuti za njih, a ni neće.

Zvuci mljackanja su se nastavili. Poželio je da je upalio radio. Bilo što da mu odvuče pozornost. Znao je da svako povlačenje bradavice sigurno boli kao vrag i znao je da bi, kada bi se okrenuo, vidio suze na njezinim blijedim obrazima.

Rukom je protrljao lice i trepnuo, pokušavajući ne misliti na to koliko ju je boljelo. Duboko je udahnuo. – Sudeći po tome što se Jaimie uopće ne žali, pretpostavljam da imaš mlijeka?

Nakon trenutka tišine, odgovorila je visokim glasom: – Da.

Rafe je progutao, grlo mu se sužavalo kao stisnuta šaka. – Znam da mora boljeti kao vrag. Čim završiš, donijet ću ti još juhe. Stavio sam vodu u kuhalo da se grije.

– Kuhalo? Imamo ga u sobi?

– Ne, kad sam izašao, kupio sam par stvari. Trebao sam nekako ugrijati vodu i skuhati nešto. Ništa posebno. Juhu i te stvari.

– Kupio si kuhalo? – U glasu kao da joj se čula uspaničenost. – O, gospodine Kendrick. Ionako ste dosad dovoljno potrošili na nas. Već sam vam sto puta rekla, neću vam se moći odužiti.

Očito ju je životno iskustvo naučilo da muškarcima ne može vjerovati kako ne žele ništa zauzvrat, ako žena prihvati njihovu pomoć. Zapravo, sudeći po uspaničenom glasu, pretpostavio je da je imala loših iskustava s tim.

– Ne očekujem ništa zauzvrat, Maggie.

– Kuhalo je sigurno bilo skupo.

Iz nekog razloga se htio nasmijati. Mogao se sjetiti kada mu je novčanica od pedeset dolara bila malen iznos. – To je jeftin model, a treba nam. Nisam imao izbora.

– Koliko ste ga točno platili?

Rafe je napregnuo grlo da ponovno proguta. – Četrdeset i nešto. Ne brini se. Još mi je ostalo dosta novaca.

– Gdje ste nabavili novac? Niste ga ukrali, zar ne?

Rafe se nasmijao usprkos svemu. Vidio je zašto je to mislila. – Ne, nisam ga ukrao. Prodao sam prsten.

– Prsten? Sigurno je bio vrijedan.

– Da, – odgovorio je, – bio mi je jako vrijedan.

– Jaimie je gotov, – tiho je rekla.

Kada se okrenuo, ostao je očaran tim smeđim očima. Srce mu je zadrhtalo zbog suza kojima su bile ispunjene.

Usne su joj podrhtavale, dok joj je pogledom prelazio preko lica. – Jeste li ikada nekome bili toliko dužni da niste znali na koji način mu se zahvaliti? – pitala ga je drhtavim glasom. – Znam da vas to nervira. Ali ne mogu se prestati brinuti. Naviknula sam se brinuti sama za sebe i nikada vam neću biti u mogućnosti vratiti sve ovo.

Knedla se pojavila u Rafeovom grlu. Brinuti se sama za sebe? Pa jedva je hodala.

– Nema vraćanja duga. Sjećaš se? Sama spoznaja da sam nekome malo pomogao, dovoljna mi je zahvala.

Prišao je krevetu, namjeravajući uzeti dijete i staviti ga natrag na njegovo mjesto. Ali kad je stigao, sjeo je pored nje, zagledavši se u njezino slatko lice. Tamni podočnjaci podcrtavali su joj oči, a njezine meke usne bile su gotovo bezbojne. Dotaknuo joj je obraz, prelazeći palcem preko jagodica, koje su se činile strašno krhkima.

Primjećujući ponos kojim drži glavu i malenu rupicu na bradi, borio se sa sobom kako bi obuzdao emocije. Bila je sama, bez novca i bez sreće – to je bila Maggie. Ipak, još uvijek je bila ponosna. Nije mogao ne diviti se toj njezinoj osobini. S druge strane, to mu je otežavalo da joj pomogne.

– Maggie, znam da ti nije ugodno pričati o tome, ali moram pitati. Tko te pretukao? I zašto?

Spustila je pogled kao naznaku da mu ne namjerava odgovoriti.

– Je li to bio Jaimiev otac? – Lagano ju je pomilovao po kosi. Tamne vlasi su bile mekane poput svile, potpuni kontrast njezinom ozbiljnom licu, koje ga je, iz neobjašnjivih razloga, tjeralo na smijeh. – Sigurno mi toliko možeš reći.

Podigla je bradu. – Jaimie nema oca.

Rafeu je srce ustuknulo, jer su te riječi u njemu probudile bol. – Svatko ima oca, dušo. – Ne.

Samo ta jedna riječ: ne. Zbog načina na koji je to izgovorila, glasom obojanim tvrdoglavim poricanjem, žudio je da ju zagrlji. Iako je znao da je bila u ranim dvadesetima, doimala se tako mladom i toliko usamljenom.

– Jaimie je moja beba, – prošaptala je. – Samo moja. Na njegovom rodnom listu piše da mu je otac nepoznat i tako će i ostati.

Rafe je uzdahnuo. – Jednoga dana će pitati za oca, znaš. Hoćeš li mu odgovoriti da mu je otac nepoznat? – Da.

– Zbog toga nećeš ispasti dobra u njegovim očima, – istaknuo je.

– Bolje da misli da mu je majka bila promiskuitetna, nego da sazna istinu o... – Zastala je i zatvorila oči. – Nema oca, kraj razgovora. Molim vas, nemojte me više o tome ispitivati.

Od svih žena koje je upoznao, ona je bila potpuna suprotnost promiskuitetu. Rafe je imao puno mana, ali ne znati procijeniti karakter osobe nije bila jedna od njih. Prvi put kada je ugledao Maggiene oči, osjetio je njezinu nevinost i otkriće da je rodila izvanbračno dijete, nije utjecalo na njegovo mišljenje. Nije znao kako je ostala trudna i zašto je tako grčevito poricala postojanje Jaimievog oca. Ali mogao se kladiti da se nije kurvala okolo.

Shvativši da daljnje ispitivanje o toj temi nikuda ne vodi, Rafe je uzeo uspavano dijete iz njezinih ruku i ustao. Dok je tako stajao, gledajući prema njoj, još jednom je primijetio kako je bila mlada i bespomoćna. Njezina uska ramena jedva su zauzimala pola jastuka, a iznad deke, koju je skupljala na grudima, vidio je nježnu strukturu njezinih grudi i ključnih kostiju. Na trenutak, pogled mu se spustio na velike, ljubičaste modrice koje su prekrivale njezinu, inače, bijelu kožu.

Htjela ona to priznati ili ne, trebala je nekoga tko će se brinuti za nju. Na putu do mjesta, na kojem je od ručnika složio krevetić za Jaimiea, zabavljala ga je misao da se ponovno našao u ulozi oca.

Dok je stavljao Jaimiea na spavanje i pokrivač ga dekamama, koje je naknadno kupio, glavom su mu prolazile obeshrabrujuće misli. Kao da je on bio u mogućnosti pomoći ikome? Realno. Njegov život je bio kaos. Čak i sada, ruke su mu drhtale zbog potrebe za alkoholom. Nije bilo upitno: njoj je trebala pomoć. Ali ne od lugalice čiji je jedini cilj u životu bio kupiti još jednu bocu viskija.

Kada svane jutro, oboma će učiniti uslugu i otići što dalje odavde. Ona neće dugo biti sama, uvjeravao se. S tim očima i slatkim licem, neki drugi čovjek će je samo jednom pogledati i učiniti sve za nju.

Poglavlje 5

Negdje oko ponoći, neki ljudi iznajmili su kolibu do njihove i Maggie su probudili zvuci lupanja vratima, glasan govor i prevrtanje prtljage. Jedva dišući zbog boli u rebrima, uspravila se na krevetu i zgrabila prvo što je dohvatila kako bi se obranila, jedan jastuk.

Rafe je pogledao prema njoj. Stiskala je plahtu na grudima, njezin prestravljeni pogled bio je usmjeren u vrata, a jastuk podignut kao da namjerava pogoditi prvu stvar koja se pomakne.

– Očekuješ nekoga? – pitao je.

– Možda.

U trenutku kad je progovorio, trgnula se, kao da žali što mu vjeruje.

– U redu. I kakav je plan, udaviti ga ili zatući do smrti? Protrljala je oči. – Jako smiješno.

Kada se okrenuo i provjerio spava li Jaimie, rekao je: – Nema potrebe da budeš nervozna, Maggie. Ako itko pokuša ući, morat će prvo proći pokraj mene da bi došao do tebe, a ja to neću dozvoliti.

– Znam, – tiho je odgovorila.

Taj odgovor ga je iznenadio i značio mu je više nego što je mogao reći.

Stidljivo ga je pogledala i legla postrance na jastuk. – To je bila refleksna reakcija. Spavala sam i buka me probudila.

Rafe je po njezinim stisnutim usnama vidio da je san još uvijek bio vrlo stvaran za nju. I dalje usredotočen na namještanje smotuljka, koji je služio kao Jaimiev krevetić, nježno je pogledao prema njemu, zatim se okrenuo, spustivši ruke na koljena.

– Jesi imala noćnu moru? – Potvrдно je klimnula glavom.

– Želiš li razgovarati o tome? – Samo je odmahнула glavom.

Vidjevši koliko je uzrujana, Rafe je poželio da je može utješiti. Ali kako? Iako mu je počinjala vjerovati, još uvijek nije upoznao nekoga tko je tako tvrdoglavo odbijao bilo kakvu pomoć. Kad je ostala bez ikakvog izbora, onda se prisilila, ali imao je osjećaj da ni u tom slučaju ne bi prihvatila pomoć, da nije bilo djeteta za koje se morala pobrinuti.

– I ja imam gotovo stalne noćne more, – priznao je, – pa ti ne mora biti neugodno.

– Vi imate noćne more? – S izrazom olakšanja mu je uputila onaj prekrasni pogled svojim smeđim očima, zato što je tema razgovora prešla s njezinog života na njegov.

– O čemu se radi u vašim snovima?

Rafeu se stisnulo grlo. – Uglavnom o mojoj obitelji. Pognula je glavu i naslonila je na rub jastuka. – O prometnoj nesreći?

Nikada nije ni s kim razgovarao o toj noći, ali bilo je nečega u Maggie – nečega što nije mogao definirati – pa se sada dvoumio. Izvana se činilo da su njezine rane samo fizičke, ali samo jedan pogled u njene prekrasne oči govorio mu je da je i ona patila. Sjene su prolazile prostorijom. Tamne, putujuće sjene – i nepovjerenje koje mu je ležalo u srcu. Nije mu trebao čitač misli da zna kako je i ona patila, na svoj način, gotovo jednako kao i on.

Trebao joj je prijatelj, a i njemu bi jedan dobrodošao. Ali prije nego ijedno od njih dvoje dođe do toga, morali su spustiti štitove. Kako je očekivao od nje da mu vjeruje i povjeri mu svoje tajne, kada on sam nije imao hrabrosti podijeliti svoje?

– Da, – rekao je, drhtavim glasom. – Sanjam o sudaru. Ja sam bio kriv i od tada sam morao nastaviti živjeti s tom spoznajom. Tijekom dana mogu obuzdati sjećanja, ali navečer, kada spavam, uspomene me proganjaju.

Pod žučkastim svjetlom noćne lampe, oči su joj se sjajile, a zlatan odsjaj obavio je njezine tamne kovrče. Izgledala je poput anđela. – Jeste li bili pijani kada se to dogodilo? – pitala je tihim glasom.

Rafe se glasno nasmijao. Bilo mu je jasno zašto je to pomislila. – Počeo sam piti tek nakon nesreće. Alkohol, moj lijek. – Iznenada je osjetio sram i prešao rukom preko lica. – Ne, nisam bio pijan. Gotovo poželim da jesam. Onda bih možda mogao živjeti s odlukama koje sam donio te noći. – Trepćući kako bi ponovno jasno vidio sobu, rekao je: – Dogodilo se to u prvoj polovici listopada, prije nešto više od dvije godine.

Skupila je noge, opuštenije naslonila glavu na jastuke i povukla plahtu više. Sjena dugačkih trepavica na njezinim obrazima otkrivala je da joj se kapci zatvaraju, ali ipak, Rafe je zamijetio određenu napetost u njezinom držanju, pa je bio siguran kako neće zaspati barem još neko vrijeme.

– Jeste li se zato sinoć rastužili kada ste shvatili da će uskoro Noć vještica?

– Da, – tužno je odgovorio. – Taman prije nesreće, moj maleni sin Keefer, dobio je svoju prvu bundevu. Susan mu je pomogla izbušiti je. Ovo vrijeme u godini mi je... teško.

Pogledao je u poluotvorenu torbu s pelenama, koja je ležala na podu uz Jaimiev krevetić. Kada je shvatio što radi, zatvorio je kapke.

– Jeste li vi vozili? – pitala je.

– Ne. Bože, kako bih volio da jesam. – Prešao je rukom preko tepiha, gledajući kako se pomiču mekane niti na rubu. – U mom drugom životu, bio sam rančer u južnom Oregonu. – Ukočeno se nasmiješio. – Svakog dana sam bio obrijan i okupan. Išao na sastanke, luksuzne restorane, nedjeljom u crkvu. Gledajući me sada, vjerojatno ti je teško povjerovati da sam nekoć bio ugledan.

Nasmiješila se i protrljala čelo kao da je boli glava. – I nije tako teško. Imali ste ranč sa stokom?

Potvrдно je klimnuo glavom. – Uz to smo još i uzgajali i trenirali konje, ali stoka nam je bila glavna djelatnost. Te jeseni, moj brat i ja dogovorili smo kupovinu novog pastuha i kobile i trebali smo putovati na sjever po njih. Tog proljeća i ljeta bili smo često odsutni, išli smo jahati na rodeu i nisam mogao provoditi puno vremena sa Susan i djecom, pa sam ih odlučio povesti sa sobom.

– Susan... – tiho je ponovila. – Kada izgovarate njezino ime... pa, vidi se da ste je stvarno voljeli.

– Ona je bila izvanredna osoba. Pametna, domišljata, zabavna i toliko lijepa da mi je oduzimala dah. – Rafe je slegnuo ramenima. – Nikada nisam vidio bolju majku, i, Bože, kako sam volio njezin smijeh. Bila je neizlječivi optimist i uvijek se brinula o drugim ljudima više nego o sebi. Razumjela me... ponekad bolje nego što sam se sam razumio. Kad je umrla, osjećao sam se kao da mi je netko izvadio srce. Zaljubili smo se još u srednjoj školi. Bila je dio mene toliko dugo da nisam znao kako nastaviti živjeti bez nje.

Rafe je zašutio, puštajući mislima da se vrate u tu kobnu jesensku noć.

– Tog vikenda smo se odlično provodili. Vrijeme je bilo savršeno, zapravo je sve bilo savršeno. Ali kada smo krenuli kući, zatekla nas je oluja. Počeo je padati led veličine oraha.

– Istočni Oregon je sigurno nalik na sjeverni Idaho, nepredvidiv kad se radi o vremenu.

– U pravu si. Nismo očekivali nikakvo nevrijeme, to je sigurno, inače bismo prespavali do jutra. Bio sam u kombiju sa Susan i djecom. Moj brat i radnici vozili su u kamionu ispred nas, s prikolicom za konje. Zvuk gromova i vjetra po krovu prikolice uplašio je pastuha i vidio sam ga kako se propinje. Bojao sam se da ne slomi nogu.

Namjestila se udobnije na krevetu, naslonivši obraz na jastuke. Promatrajući je, Rafe je primijetio njezinu bljedoću.

– Iscrpljena si. Trebao bih te pustiti da spavaš.

– Ne, molim vas. Želim vas slušati. – Ponovno je protrljala oči. – Sumnjam da bih sad mogla zaspati. Opuštam se, slušajući vas kako pričate.

Rafe se nije mogao sjetiti što je htio reći. – Gdje sam stao?

– Pastuh se propinjao i bili ste zabrinuti da bi se mogao ozlijediti. Je li to bio jako skup konj?

– Da, ali nije to bilo najvažnije. Jednostavno, volio sam konje. Oduvijek su bili moja strast. Nisam mogao podnijeti činjenicu da će možda slomiti nogu i da ću ga morati uspavati. Zato sam radijskom vezom rekao bratu Ryanu da bi bilo bolje kada bi se nas dvojica vozili u prikolici s konjima da se manje boje. Susan je bila izvrstan vozač i odrasla je u južnom Oregonu, pa je bila naviknuta na snijeg i led. Nije mi na pamet palo da ona... – Prestao je pričati i progutao je knedlu. – Negdje oko tri kilometra dalje, izgubila je kontrolu nad vozilom u zavoju. Auto je pao niz pedeset metara visoku liticu. Susan i djeca bili su na mjestu mrtvi. – Morao se prisiliti da nastavi dalje. – Bila mi je važnija sigurnost konja nego vlastite obitelji. Odonda sam morao nastaviti živjeti s tom spoznajom.

– O, gospodine Kendrick, tako mi je žao.

Glas joj je bio ispunjen iskrenošću. To mu je nekako pomoglo. Po prvi puta nije bio usamljen u boli i sjećanju.

– Uglavnom, o tome sanjam, – rekao je praznim glasom. – Iz prikolice sam gledao kako se sve događa. Auto se naglo okrenuo, zatim počeo klizati po ledu do litice. Jedan trenutak je ostao tako stajati na rubu, a zatim se prevrnuo. – Oči su mu se napunile suzama. – Kunem se Bogom, mislim da se Susan okrenula da me pogleda. Samo na djelić sekunde, znaš? Ali u mojim snovima, taj djelić sekunde traje cijelu vječnost. Sve što vidim je prestravljenost na njezinom licu i molećiv pogled u očima. I u svakom snu, pokušavam doći do njih, samo imam osjećaj kao da trčim u mjestu i nikako ne mogu stići na vrijeme.

– To je sigurno strašan osjećaj. I još ga u svojim snovima morate stalno iznova proživljavati.

Rafe je prstima prešao preko ruba kreveta. Kada je dotaknuo kraj nove deke, koji je virila sa strane, stisnuo ga je u ruci i zatvorio oči. – Znaš li što je najgore od svega? Unazad nekoliko mjeseci, čak i u snovima, njezino lice je postalo zamagljeno, ne mogu ga jasno vidjeti. Ni lica djece. Pokušavam se sjetiti kako su točno izgledali, ali ne mogu. Sjećanja na njih su sve što mi je ostalo, a sada i njih počinjem gubiti.

– Jeste li pomislili da ste se napokon počeli oporavljati? Znam da ne želite vjerovati u to. Ali tuga prođe nakon nekog vremena i moramo nastaviti sa životima. Kada jednom to prihvatite, mislim da ćete se moći sjetiti njihovih lica. Ne više u noćnim morama. Sjećat ćete se svih onih divnih trenutaka što ste ih proveli zajedno.

Rafe se prisjetio nedavnog sna o Susan. Na neki način, bio je to dobar san. Sjećanje na zabavu pokraj jezera. Vjerovanje, makar i na kratko, da se zaista vratio tamo s njima.

– Duboko u sebi, krivite li se još uvijek onoliko kao što ste se krivili odmah nakon nesreće? – pitala je.

Zastao je na trenutak kako bi razmislio o pitanju. – Iskreno? Nekada me obuzmu izdajničke misli. – Čak se zbog priznanja osjećao krivim. – Nisam siguran odakle dolaze. Pomislim kako nikada nisam želio da se to dogodi. Da sam ih volio više od života i da je glupo kriviti se kad sam uvjeren da Susan to ne bi htjela.

– I razmišljanje na taj način vas čini očajnima, – dodala je.

Zagledao se u njezino lice. – Zvučiš kao da si i ti prošla kroz sve ovo.

Klimnula je glavom. Na trenutak, Rafe je pomislio da više ništa neće reći, ali onda je počela gestikulirati rukama i rekla: – Moj otac. On je, hm... poginuo je u nesreći dok su rezali drveće.

– I kriviš se za to?

– Sada ne, ali jesam, dugo vremena. I kada sam se napokon oslobodila krivnje, osjećala sam se kao crv.

Opis je iznenadio Rafea i kroz lagani smijeh je dodao: – Savršen opis, kao crv. Samo što se ja osjećam kao crv oko kojeg se bore dvije ptice i trgaju ga.

Opet je klimnula glavom, potvrđujući kako razumije što je mislio. – S vremenom osjećaj rastrganosti nestane i samo se osjećaš užasno. I ubrzo nakon toga i taj osjećaj prođe. Gubitak roditelja se ne može usporediti s ovim što se vama dogodilo. Znam to. Ali mislim da količina tuge mora biti otprilike ista za sve, bez obzira. Barem se tako čini.

Promatrajući izraz njezinog lica, Rafe je rekao: – Voljela si svoga oca, zar ne?

– Bili smo jako bliski. Bila sam shrvana kada je poginuo i nakon deset godina, život mi nikada nije bio isti. Ali ništa ga neće vratiti. – Na trenutak je pogledala u strop. – Sada mislim na sve lijepe trenutke koje smo imali i zahvalna sam što imam puno divnih uspomena.

– Koliko si imala godina kada je umro?

– Četrnaest.

– Znači, sada imaš oko dvadeset četiri?

Iznenadeno ga je pogledala. Namignuo joj je i nasmiješio se. – Jesam te. Uporan sam. Iskopavat ću informacije sve dok mi znatiželja ne bude zadovoljena.

– Pa, dobro. Moje godine i nisu neka bitna informacija.

Bitna informacija? Sama činjenica što je upotrijebila taj izraz govorila je Rafeu da nije krivo procijenio situaciju. Prema njezinoj odlučnosti da mu ne otkrije puno informacija o sebi, bilo je moguće da bježi od policije.

Inače bi se Rafe odmaknuo od svakoga za koga je sumnjao da ima problema s vlastima, ali samo jedan pogled na njezinu slatku pojavu, govorio mu je da ona ne može biti sposobna počinuti zločin. Ne, ako je bila u takvoj nevolji, to je morala biti nekakva pogreška ili neke okolnosti koje ona nije mogla kontrolirati.

Uhvatio se kako razmišlja je li možda slučajno ubila čovjeka koji ju je tukao. Želio ju je pitati. Ni jedan sud u državi je za to ne bi okrivio, ako se to dogodilo. K vragu, s obzirom na to što joj je taj gad učinio, pustili bi je čak i ako se radilo o ubojstvu s predumišljajem.

Lagano je vratio temu razgovora natrag na nju, rekavši: – Kažeš da ti je otac poginuo u sječi? Ta krivnja se čini ogromnim opterećenjem za tako mladu djevojku.

– Aha, – tiho je odgovorila. – Valjda. Ali opet, meni se čini ogromnim opterećenjem to što se vi krivite za nesreću. Dok tugujemo, svakakve grozne misli nam padaju na pamet. – Prošla je rukom ispred njegovih očiju, zatim spustila ruku natrag na jastuk. – To su bile neobjašnjive okolnosti. Moja majka je bila bolesna. Otac, iscrpljen od silnog posla kod kuće, nije dovoljno pazio u šumi. Balvan se odvaljao i zdrobio ga. Stalno sam mislila da se to ne bi dogodilo da sam ja obavljala više posla i tako mu olakšala život. – Pogled joj je na trenutak odlutao. Kada ga je ponovno pogledala, oči su joj sijale od znatiželje. – Znači, to je priča o tome kako ste postali propalica na tračnicama?

– Otprilike. Nakon njihove smrti, prezirao sam i ranč i sve što je predstavljao. Jedno jutro, kada više nisam mogao podnijeti biti tamo sa svim tim sjećanjima, bratu sam ostavio poruku na kuhinjskom stolu i samo otišao.

– I nikada se niste vratili?

– Ne. Nikada nisam ni nazvao doma da javim majci da sam dobro. Nije lijepo od mene, znam. Pokušao sam par puta, ali uvijek sam poklopio slušalicu prije nego što se itko javio. Jednostavno nisam mogao podnijeti da čujem njezin glas ili slušati njeno preklinjanje da se vratim. Presjekao sam sve veze s njima tog jutra kada sam otišao. Pretpostavljam da me to čini slabićem, priznanje da sam pobjegao i pokušao utopiti tugu u alkoholu, ali napravio sam to. Od tada se nisam trijeznio.

– Sada ste trijezni, – podsjetila ga je.

Rafe je pogledao dolje prema djetetu. Nakon dugog trenutka, ugurao je prst u djetetovu stisnutu šaku, vrhom palca prelazeći preko njegovih malih prstiju. – Da, trijezan sam. Od kad sam upoznao tebe i Jaimiea, imam razloga za to. Hoćeš li čuti nešto čudno? Nikada nisam mogao zamisliti da dodirujem drugo dijete, a kamoli se brinuti za neko. Ali čim sam ga primio, osjetio sam... ne znam... potrebu da ga zaštitim, pretpostavljam. Sladak je to smotuljak.

Pogledao ju je i vidio kako joj se oči cackle od suza kojima su se napunile. Kutovi usana su joj lagano podrhtavali kada je rekla: – Hvala vam što ste nam pomogli, gospodine Kendrick. Do sada nisam shvaćala koliko je to bilo bolno za vas. – Zagrlila je plahtu i jednom rukom je privukla na grudi, dok je drugom brisala obraze. – Mi ćemo ujutro otići. Neće više biti neugodnih podsjetnika.

– Neugodnih podsjetnika? – Nasmijao se i okrenuo glavom. – Bilo je par teških trenutaka. Priznajem to. Ali, ipak, poznanstvo s vas dvoje je dobra stvar.

– Dobra? – ponovila je s nevjericom.

– Naravno. – Podigao je svježe obrijanu bradu. – Po prvi put u nekoliko mjeseci, nisam pijan kao letva. Znaš li zašto? Zato što se u tom stanju ne bih mogao brinuti za Jaimiea. Znaš li koliko je dugo vremena prošlo od kada me zadnji put netko trebao? – Pomilovao je dijete po glavi. – Ako bi se ovdje itko trebao ikome zahvaliti, onda sam to ja. Samo želim...

Zašutio je. Promatrajući ga, Maggie je pretpostavila kako želi reći da bi volio da ovo vrijeme s njima ne mora završiti. Srce joj je zastalo kad je uhvatila njegov blagi pogled usmjeren prema njezinom djetetu. Što je bilo još gore, razumjela ga je. Izgubio je vlastitu djecu i tada je u njegovom životu nastala praznina. Sada, u jednom trenutku, ta praznina je bila popunjena, i negdje u sebi, želio je da je Jaimie njegovo dijete. Da se više nikada ne mora vratiti u svoj usamljeni život, putujući po tračnicama s jednosmjernom kartom za nigdje.

O, da, razumjela je. Ali koliko god ga je žalila, također se i bojala. Posljednja stvar koja joj je sada trebala su komplikacije s još jednim muškarcem.

To su sve razlozi zbog kojih je morala ujutro otići, uvjerala se. Što prije ona i Jaimie odu od njega, bit će bolje za sve.

Kada je stiglo jutro, Maggie nije bila ništa snažnija, a Rafeova odlučnost o odlasku je bila sve slabija. Bila je ona tako čudan spoj odlučnog s ranjivim da mu je bila gotovo neodoljiva.

Jedva progledavši, okrenuo se u zelenom plastičnom stolcu, na kojem je proveo noć, pokušavajući ispraviti kičmu. Kruti ovratnik nove košulje mu je izgrebao bradu. Nepodnošljivo se osjećao miris dječje bljuvotine.

Muškarac se brzo veže za dijete za koje se cijelu noć brine. S druge strane, bilo je teško zadržati emotivnu udaljenost od mlade žene koja je tako nesebično voljela svoje dijete. Svaki put kada je Rafe tijekom noći donio dijete k Maggie, došla ga je bez prigovora. Rafe je znao da ju, svakog puta kada bi beba povukla mlijeko, vraški boli. Ali hrabro je izdržala bol u tišini, jedini pokazatelj koliko joj je teško bile su suze, koje su joj klizile niz obraze. I njih se trudila sakriti.

Promatrajući nježnost i ljubav na njezinom licu dok je držala Jaimiea u rukama, uvijek bi osjetio zastrašujuću potrebu da ih zaštititi i lude misli su mu prolazile kroz glavu. Da bi možda neko vrijeme trebao ostati ovdje i brinuti se za njih.

Ponovno je sanjala tijekom noći i govorila u snu. Rafe nije mogao razumjeti što je pričala, ali jedna stvar je bila potpuno jasna. Nasmrt se bojala nekog tko se zove Lonnie.

Je li to bio muškarac koji ju je pretukao? Ako jeste i ako bi je taj gad pronašao, trebala bi pored sebe imati nekoga tko će je braniti. Sigurno će se neugodno iznenaditi ako Rafe ostane ovdje. Svaki muškarac koji tako zlostavlja ženu, zaslužuje dobre batine.

Bože, već se uvalio preko glave i tonuo je sve dublje. Ovi zaštitnički osjećaji, koje je imao prema njoj, bili su ludost, čista ludost. Ali nije si mogao pomoći.

Gdje mu je bila glava, u guzici? Kao da je bio u poziciji brinuti se za nju. Zakleo se da će voljeti Susan do zadnjeg daha i nikako nije mogao napraviti mjesta u srcu za nekog drugog. Ne bi mogao živjeti sam sa sobom kada bi to učinio.

Dok je nazivao obližnji restoran, naručujući doručak, ruke su mu se toliko tresle da je jedva uspio pogoditi točne brojeve na telefonu. Trebalo mu je piće. Njegova jučerašnja želja prerasla je u goruću, očajnu potrebu.

Hodajući do restorana po hranu koju je prethodno naručio, oči mu je peklo zimsko jutarnje sunce, oštro poput britve. Rafe je pokušao duboko disati kako bi utajio želju za alkoholom. Od kratkih udisaja hladnog zraka samo su ga boljela pluća. Zamalo je riješio problem, otišavši u trgovinu s alkoholnim pićima. U tome ga je spriječila pomisao na Jaimiea. Neće se moći brinuti za dojenče ako bude pijan. Umjesto toga, ponovno je otišao u trgovinu s odjećom, kupio Maggie novu košulju i topli kaput s kapuljačom, Jaimieu papučice, par potkošulja i maleni skafander. Bilo je to najmanje što je mogao učiniti, uvjerala se. Kada ih napusti, barem će znati da im je toplo.

Vrativši se u motelsku sobu, ugledao je odjevenu Maggie kako sjedi na krevetu, s mukom obuvajući tenisice. Bio je potreban samo jedan pogled na njezino blijedo lice i odmah je osjetio klecanje nogu. Brzo je zatvorio vrata za sobom da ne ulazi hladan zrak, a zatim odložio stvari koje je kupio, uključujući i hranu, na maleni, okrugli stolić pokraj prozora.

– Maggie, dušo, što to radiš?

Zašto ju je to pitao, nije imao pojma. Očito se pripremala na odlazak. Uplašilo ga je to što je znao da ne postoji niti jedna stvar koju bi mogao napraviti kako bi je spriječio. U tom trenutku je poželio da ima autoritet... da joj može reći da vrati tu svoju malenu guzu natrag u krevet, odmah.

– Moram otići danas, – rekla mu je slabašnim glasom. – Moram stići na određeno, pronaći posao i poslati po Heidi.

Rafe je imao osjećaj da Maggie više priča sama sa sobom nego s njim, kao da će, ako izgovori riječi, uspjeti prisiliti tijelo da izvršava naredbe njezinog mozga.

Nije mogao podnijeti promatranje njezine borbe s obuvanjem. Iako je nipošto nije želio pustiti da ode, zatekao se kako odlaže kaput i šešir, zatim žurno odlazi do nje i pomaže joj. Njezine smeđe oči su se caklile, uzdahnula je i uhvatila se za rebra, dopuštajući mu da joj navuče tenisicu na nogu i zaveže vezice.

– Hvala vam. – Ugledala je bijelu torbu u kojoj se nalazila kava i doručak. Bilo je teško ignorirati tople mirise koji su se širili iz torbe, ali znao je da će radije umrijeti od gladi nego tražiti hranu od njega.

– Maggie, ako ne možeš obuti tenisice, kako misliš raditi?

– Moram, – rekla je kratko. – Heidi računa na mene.

– Heidi? Tvoja mlađa sestra?

– Da. Ostala je kod prijatelja dok ne pošaljem po nju. Ne mogu je tamo dugo ostaviti. – Olabavila je stisak jedne ruke kako bi se uhvatila za krevet. – Zna li u koje vrijeme ovuda prolaze vlakovi?

Popet će se na drugi teretni vagon samo preko njega mrtvog. Rafe se sagnuo da joj obuče drugu tenisicu. Dok ih je zavezivao, smišljao je sve moguće razloge zašto se ne bi trebao uplitati još više. Ali nekako, nejasna pojava Susaninog lica, nije učinila puno da mu se osjećaji vrate na mjesto. Susan ga više nije trebala. Maggie jest.

– Znaš, razmišljao sam. – Glas mu je, čak i njemu samome, zvučao visoko i nesigurno. Pogledi su im se sreli. – Što kažeš na to da ti i ja ostanemo zajedno još neko vrijeme?

– Kako to mislite?

To je bilo vraški dobro pitanje. Što je, dovruga, mislio? – Ne mislim... pa, znaš... na taj način zajedno. Samo kao prijatelji. Ništa stalno. Samo na neko vrijeme. Dok ne ojačaš i ne uspiješ se brinuti sama za sebe. Sjećaš se, rekao sam ti da sam prodao prsten? Ostalo mi je nešto novca. Možemo još neko vrijeme ostati ovdje i mogu se brinuti za tebe i Jaimiea, recimo još tjedan, dva. Dok ti ne bude bolje.

Oči su joj otkrivala nevjericu. – Zašto? Već ste nam pomogli i više nego... – Odmahnula je glavom i stala na noge, a njegove oči su bile u ravnini njezinih bokova. – Ne. Mislim da to nije dobra ideja.

Zvučala je gotovo uplašeno. Sjetio se panike u njezinom glasu kad je saznala da je kupio kuhalo. K vragu. Nije ju htio kupovati. Samo joj je želio pomoći.

– Pogledaj se. Kako misliš raditi? – Uhvatio ju je za rub majice kako bi je spriječio da se odmakne. – Slušaj me. Smislit ćemo nekakav dogovor. Kako ti to zvuči? Nekako ćeš mi platiti... ili odraditi dug.

Prestravljeno ga je pogledala.

– Nisam mislio na nešto takvo, – uvjeravao ju je.

– Kako onda? – Uzdahnula je i zakolotala očima. – Uspješna sam u samo tri stvari: vođenje knjiga, posluživanje stolova i čišćenje kuće. Koliko se sjećam, u posljednje vrijeme niste do grla u računima, nemate stol, a i kada biste ga imali, ne posjedujete kuću u koju biste ga stavili.

Rafe joj je zamalo rekao da ima pravo, ali pregrizao je jezik. Ono što je imao ili nije, uopće nije bila poanta.

– Stalo mi je do toga što će biti s tobom i bebom. Trebaš prijatelja, a ja sam spreman da ti budem prijatelj.

– Ne, – tiho mu je odgovorila. – Cijenim vašu ponudu. Uistinu. Ali već vam previše dugujem.

– Tko pamti račune? Ja sigurno ne.

Otrgnula se iz njegovog stiska. Rafe nije bio siguran, ali učinilo mu se da se nagnula, odmičući se od njega, a počela je i ubrzano disati.

– Sad to kažete. Već sam to doživjela.

Ustao je. – Što to treba značiti?

– Ništa nije besplatno, – rekla je s bolnim izrazom lica, saginjući se po jaknu i majicu. – Što mislite dobiti od svega ovoga? Privremenu obitelj koja će vam zamijeniti onu koju ste izgubili?

To je boljelo, vjerojatno zato što je bilo tako blizu istini.

Uzdahnula je i položila ruku preko očiju. – Žao mi je. Nisam to mislila. Samo, već sam se toliko zadužila, da vam to nikada neću moći vratiti. Sami ste priznali, počeli ste se vezati za Jaimiea. Što duže budete uz njega, teže će vam biti kada budemo morali otići.

Rafe se morao složiti s njom. Bilo mu je malo teško kad je pomislio da će se morati razdvojiti. Tada će otići po alkohol i u roku sat vremena, bit će opet pijan.

– Nitko nikome ne pomaže ne očekujući ništa zauzvrat, – rekla je. – Svatko na kraju želi nekakvu nadoknadu za ono što je učinio. To sam naučila na teži način.

Sudeći po izrazu njezinog lica, očito joj je netko održao gorku lekciju. – Govorimo li o ljudima općenito ili samo o muškarcima? – Znao je odgovor na to pitanje. Pisao joj je na licu.

– Radila sam u kafiću gdje su se okupljale kamiondžije. Trebam li reći nešto više?

Spustila je majicu i jaknu na krevet, pripremajući se umotati Jaimiea u njih, prije nego krene. Ovo vjerojatno nije bio najbolji trenutak da joj kaže kako joj majica i jakna više neće biti potrebni za to, ali nije znao kako prešutjeti.

– Možeš uzeti deke iz ladice, a i kupio sam mu skafander. – Stao je i otvorio vrećicu. – Tebi sam također kupio kaput. Meni treba moj kaput, a ne možeš hodati okolo samo u majici.

Zaprepašteno ga je pogledala, očiju širom otvorenih. Bilo je teško ne primijetiti paniku u tom pogledu. – Niste trebali. Nismo vaša briga.

Rafe je znao da se ne bi trebao ljutiti. Ali sve ga je više frustriralo. – Možda želim da budete moja briga.

– Gledajte, jako je lijepo od vas što ste nam kupili te stvari. Uistinu, cijenim tu vašu gestu. Ali voljela bih da niste i želim da ih vratite.

Promatrajući je, Rafe se sjetio svog doma, mjesta na kojem nije bio već prilično dugo vremena i svih prednosti koje bi joj tamo mogao pružiti. U tom trenutku, znao je da je ne može pustiti da ode. Ako bi je sada pustio, ostatak života bi proveo u kajanju, pitajući se što joj se dogodilo. Bilo je jednostavno tako.

Vrijeme je, rekla mu je Susan u snu. Nije vjerovao da će mu se zapravo ukazati. Racionalno, znao je da je san bio produkt njegovih želja. Ali zašto je to uopće važno? Zapravo je važno da je vodio sličan razgovor sa Susan kratko prije nego što je umrla i izvukla je od njega obećanje da ostatak života neće provesti sam, ukoliko se njoj nešto dogodi. Te noći je učinila sve kako bi ga oslobodila – dala mu je na znanje kako želi da bude sretan.

Prisjećajući se te noći, Rafe se imao razloga pitati je li Susan imala nekakav predosjećaj.

Obećaj mi, Rafe. Želim tvoju riječ da ćeš pronaći nekoga drugog koga ćeš voljeti. Tada je mislio da se šali. Oboje su bili mladi i odličnog zdravlja. Smijao se i mrsio joj kosu, ističući mogućnost da se slijedeći put može oženiti za krivu osobu. Susan ga je ljutito pogledala. Dobro si izabrao prvi put, podsjetila ga je. I ponovno ćeš. Kada upoznaš pravu osobu, Rafe, znat ćeš. Pogledat ćeš u njezine oči, dogodit će se nešto čarobno i jednostavno ćeš znati da je ona prava za tebe.

Onog trenutka kada je prvi put ugledao Maggie, nešto ga je vratilo u život i to nešto ga prati i danas. Zar bi to trebao ignorirati i nastaviti svojim putem?

Čarolija se tako rijetko pronalazi. Kada naiđe, ili moraš imati dovoljno hrabrosti zgrabiti je – ili si zauvijek izgubio priliku.

Pa što ako njegovi osjećaji prema Maggie i Jaimieu nisu imali smisla i pojavili su se u krivo vrijeme? Po prvi put nakon predugo vremena, imao je razlog. Ona i dijete bili su nešto za što se mogao brinuti, nešto čvrsto za što se mogao uhvatiti. Nije to mogao pustiti i reći: 'Drago mi je što smo se upoznali.'

Tako mu pomogao Bog, trebao ju je upravo onoliko koliko je i ona trebala njega.

Maggie je predugo radila kao konobarica da ne bi prepoznala posesivnost u očima muškarca, a u Rafeovima ju je vidjela. Uputila mu je uzrujan pogled i ispružila drhtavu ruku.

– Ja... ja stvarno moram ići.

– Reci mi samo jedan dobar razlog. – Krenuo je prema njoj, koračajući dugim koracima koji su, činilo se, proždirali udaljenost među njima alarmantno brzo. – Nisam oduvijek lutao tračnicama. Kao što sam ti sinoć ispričao, nekada sam bio rančer. Ako ostanemo bez novaca, mogu nazvati brata i tražiti ga da mi pošalje. Kad sam otišao, Maggie, nisam iza sebe ostavio samo ranč. Imao sam pozamašan iznos novca u banci. Sada samo stoji tamo, bez neke svrhe.

Srce joj je zastalo pri samoj pomisli na prijedlog. – Niste nazvali doma dvije godine. Sada ste, odjednom, spremni podići slušalicu? Ne. Napravite to zbog sebe, a ne zbog Jaimiea i mene. To je odluka srca, ona koju donosite, jer je to prava stvar.

– Možda mi je samo trebao razlog. Sada ga imam.

– Ne, – inzistirala je. – Ne želim da to radite, ne zbog nas.

– O tome bi se sada dalo raspravljati. Još uvijek imam nešto novaca. Ako budemo pazili na troškove, neće nam trebati još puno. Cijena sobe i nije tako mala. Mogu pokriti troškove dok se ne oporaviš. – Povukao se i stao ispred nje, pogledom neumorno prateći njezin. – Nakon toga ćemo vidjeti što će biti.

Maggie se odmaknula unatrag i odmahнула glavom. Taman je pobjegla od jednog autoritativnog muškarca; nije imala namjeru predati se na milost i nemilost drugom. Rafe je dosad bio i previše ljubazan i bila mu je zahvalna. Ali nije bila glupa da bi povjerovala kako se neće dogoditi nekakav razvoj situacije ako ostane s njim. Prije ili kasnije, mislit će da mu to što joj pomaže daje neka prava, i ako ćemo pošteno, bio bi u pravu. Ako prihvati to što joj nudi, bit će mu dužna i sa svakim danom što prolazi, veličina duga će se povećavati, sve dok više ne bude imala izlaza.

– Ne mogu.

Prešao je rukom preko lica i trepnuo, s izrazom koji je govorio da je njezino odbijanje ponude ne samo iracionalno, nego i potpuno neprihvatljivo. – Je li to zbog tvoje sestre? Odmah ću joj poslati novac za autobusnu kartu. – Slegnuo je ramenima, koja su izgledala šira sa svakom sekundom koja je prolazila. – Volim djecu. Dokazao sam to s Jaimiem. Koliko si rekla da ima godina?

– Nisam rekla. – Dršćući od iznenadne hladnoće, Maggie je shvatila da joj se vrtilo u glavi i poželjela je nešto, bilo što kako bi se naslonila.

Jedan trenutak ju je proučavao. – Je li to tvoj odgovor? Za Boga miloga, pa nisu valjda godine tvoje sestre državna tajna. Zbog čega ti je, zapravo, toliko bitno poslati po nju? Rekla si da ti je otac umro, spomenula si majku, pa znam da se ima tko brinuti za nju. Postoji li možda negdje u pozadini zao očuh? – Suzio je oči. – Tko je Lonnie?

Maggieno srce je preskočilo otkucaj. Zurila je u njega, pitajući se kako je mogao znati ime njezinog očuha?

– Plakala si u snu i spominjala ga. Izgovorila si to ime nekoliko puta. – Zadržao je pogled na njezinom, zbog čega se osjećala kao da joj čita odgovore, koje se nije usudila otkriti u očima. – Bojiš ga se, zar ne? On je taj koji te pretukao, taj za kojeg se bojiš da bi mogao krenuti za tobom.

Zato što je tako lako pogodio istinu, Maggie se osjećala ranjivo. Više nije mislila da bi je mogao predati zbog nagrade. Bio je previše ljubazan i brižljiv da bi to mislila o njemu. Ali iskustvo ju je naučilo da ne vjeruje nijednom muškarcu. Rafe je želio da ona i Jaimie ostanu s njim. Što ako sazna previše i okrene to protiv nje? U tom trenutku ju je obuzeo osjećaj krivnje zbog takvih misli o njemu. Bio je tako dobar prema njima.

– Dušo, molim te, – prošaptao je. – Vjeruj mi. Pusti da se neko vrijeme brinem za tebe.

O, kako je željela da može. Ništa nije željela više od toga nego se vratiti natrag u krevet, popiti kavu i onda nastaviti spavati. Bilo bi predivno znati da će se Rafe neko vrijeme brinuti o njoj i Jaimieu, da će biti tu ako ga bude zatrebala i da će poslati novac za Heidin dolazak.

Maggie je otjerala tu maštariju iz glave. Ići linijom manjeg otpora nije uvijek bilo najbolje rješenje. Morala bi platiti za to, možda dragocjeno, ili još gore, možda bi usput mogla povrijediti ovog čovjeka. Bolje da sad prekinu sve veze, nego da riskira i slomi mu srce. Već je dovoljno propatio.

Sve joj se više vrtjelo u glavi. Posegnula je za zidom iza sebe, ali ga nije bilo. Jedina čvrsta stvar koja joj je bila na dohvatu ruke, bio je Rafe. Žudjela je, želeći mu se približiti i nasloniti se na njegovo snažno tijelo kao jučer. Sama pomisao da je to tako žarko željela, natjerala ju je da se odmakne.

– Moram u kupaonicu, – rekla mu je.

Nije lagala. Kad je stisnula prekidač i upalila svjetlo, maleni prostor se činio još tamnijim, obavijen sivom sjenom. Previše čudno. Čak je i slabo svjetlo, koje je dopiralo kroz maleni prozor, postajalo sve tamnije. Treptala je i pokušala ponovno doći do prekidača, misleći da ga je možda pritisnula na krivu stranu. Ali u ruci joj se odjednom pojavio osjećaj kao da je beskrajno teška i više je nije mogla podići.

Uporno se trudila i ponovno pokušavala. Već slijedećeg trenutka je pala na pod. Ležala je tamo, osjećajući se kao malena, prozirna mrlja na staklu crno-bijelog kaleidoskopa. U daljini je čula Rafea kako je doziva. Nije mogla izgovoriti ni riječ. Zatim je, glasnije, izgovorio njezino ime. Maggie! Maggie, odgovori mi! Treptala je, pokušavajući razaznati oblike kroz vrtnju sjena u prostoriji.

Zatim – praznina.

Rafe je pokušao otvoriti vrata, unaprijed znajući da se Maggie zaključala. U glavi mu je odzvanjao glasan i tup udarac koji je prethodno čuo. O, Bože. Onesvijestila se. Zamišljao ju je kako leži s druge strane vrata s razbijenom glavom. Ako mu ne odgovori ove sekunde, morat će provaliti unutra.

– Maggie? Maggie, odgovori mi, k vragu!

Nema odgovora.

Rafe nije vidio drugog izlaza. Morao je doći do nje. Ne dopuštajući si razmišljanje o posljedicama, odmaknuo se i namjestio čizmu ispod kvake. Drvo je puklo, ali brava nije popuštala. Majku ti. Zgrabivši bravu, Rafe je naslonio rame na vrata, udarajući u njih svom svojom težinom i snagom. Jednom. Dvaput. Okvir se slomio i vrata su se srušila.

Maggie je ležala na istrošenom linoleumu. Na slabom svjetlu, lice joj je bilo tako blijedo da je izgledala kao da je mrtva. Srce mu je zastalo dok se spuštao na koljeno pokraj nje.

– Maggie?

Podignuo joj je glavu. Tog trenutka je shvatio da gori od vrućice. Lagano ju je udario po obrazima, ali nije bilo reakcije. Uzeo ju je u naručje. Preko njegove ruke, glava joj je visjela kao krpenoj lutki.

– Maggie, reci nešto. – Ušao je u drugu prostoriju i nježno je plegao na krevet. Reagirala je na njegov glas mrmljanjem, ali nije se osvijestila. Rafe ju je zgrabio za zapešće, provjeravajući joj puls, zatim opsovao i spustio joj ruku. Kao da je znao što radi? Bez sata nije mogao provjeriti broj otkucaja srca. Prešao je rukom preko njezinog

nepomičnog tijela, zgrabio telefon, nazvao hitnu i dok je čekao da se s druge strane netko javi, imao je osjećaj da će eksplodirati od straha.

– Treba mi hitna pomoć! – izderao se kada se ženska osoba javila na telefon.

– Recite mi vaše ime, gospodine.

Ime? – Slušajte, ovdje se radi o hitnom slučaju. Treba mi hitna pomoć!

– Razumijem, gospodine, ali morate ostati mirni. Možete li mi reći o čemu se radi? Je li se dogodila nekakva nesreća?

Naslanjajući se laktovima na madrac kako ne bi svom težinom pao na Maggie, Rafe je gledao u njezino beživotno lice. – Ne, nije se dogodila nesreća. Pokraj mene je jako bolesna djevojka. Kolabirala je. Ima visoku temperaturu. Treba mi hitna pomoć. K vragu!

– Gdje se nalazite, gospodine?

Rafe se nije mogao sjetiti imena motela. Podigao se s kreveta kako bi provirio kroz prozor. Zaboravljajući da drži slušalicu, povukao je bazu telefona s noćnog ormarića. Zvuk pada i zvonjave bio je strašan. – The Traveler's Rest. – Miris slanine i jaja ulazio mu je u nosnice iz vrećica na stolu, uzrokujući mučan osjećaj u njemu. – Blizu željezničkog kolodvora. Ne znam adresu.

Prošle su sekunde tišine. – Recite mi vaše ime, gospodine.

Rafe je eksplodirao od ljutnje. – Zovem se Rafe Kendrick i bit će vam prokleta žao što ste saznali, ako odmah ne pošaljete hitnu pomoć, gospođo! Prestanite mi postavljati glupa pitanja i radite svoj posao!

– Upravo sam kontaktirala s vozilom, gospodine Kendrick. Odmah su krenuli. Molim vas, smirite se. Moj posao je da vas zadržim na telefonu i pokušam vam pomoći dok ne stigne pomoć.

Rafe se borio s čudnom potrebom da ne prasne u histeričan smijeh. Cijelog svog života je bio pribran i smiren u hitnim slučajevima. Jedini put kada je ovako izgubio kontrolu dogodio je one noći kada mu je poginula obitelj. – Žao mi je. Što sam vikao, mislim. – Uplašenih očiju je zurio u Maggie. – Što da radim? Ne znam što da radim. U nesvijesti je i gori od vrućice. Jako je loše. Stvarno joj je jako loše.

– Samo ostanite smireni. Zato sam ovdje, gospodine Kendrick, da vam pomognem i kažem što trebate raditi. Prvo, je li djevojka u motelskoj sobi?

– Jeste, plegao sam je na krevet.

– Možete li doći do nje i još uvijek ostati na vezi sa mnom?

– Da. – Pomaknuo se natrag do Maggie. – Sada sam s njom.

Gospođa s druge strane linije mu je postavljala pitanja o Maggienom stanju, ali slušao je samo s jednim uhom. Drugim je osluškivao sirenu. Ovo je bilo kao ponovno proživljavanje noćne more. Slike su se izmjenjivale u njegovoj glavi. Susan i djeca, ledeni vjetar gurao ga je u leđa dok im je bezuspješno pokušavao pomoći, znajući da, kada bi čak i uspio doći do njih, ništa ne može učiniti. O, molim Te, Bože. Ne opet.

– Hitna pomoć će stići za minutu, – obećala je.

Rafe je naćulio uho. – Mislim da čujem sirene, – rekao je glasom punim zahvalnosti. – Dolaze. K vragu. Što su toliko radili, proizveli opremu prije nego što su krenuli?

Lagano se nasmijala. – Vjerujte mi, samo vam se čini da traje duže. Prošlo je tek četiri minute od kad ste nazvali.

– To su bile najduže četiri minute u povijesti.

– Da, znam. Je li vašem djetetu dobro, gospodine Kendrick? Čujem ga kako plače.

Rafe je pogledao prema improviziranom krevetiću, kojega je za njega napravio. – Dobro mu je. Vjerojatno je samo gladan.

– Ima dobra, zdrava pluća. Kako se zove?

Rafe se spremao odgovoriti na pitanje, ali onda se sjetio kako je Maggie bila panično uplašena. Toliko o njezinom pokušaju da ne bude među ljudima. Ovo je do temelja

poremetilo taj plan. – Definitivno ima dobra pluća, – složio se, ignorirajući pitanje. Sirene su se približavale. – Mislim da se hitna zaustavlja ovdje.

– Ostat ću na vezi. Idite im mahnuti. Dobro? Ako vas ne budu vidjeli, jednostavno se vratite i recite mi, pa ću ih ja uputiti na točnu lokaciju. Hoćete li napraviti to, molim vas?

– Naravno.

– A onda se pobrinite za svoje dijete. U cijeloj ovoj zbuñenoj situaciji, nemojte zaboraviti da ga imate.

Zaboraviti? U posljednja dva dana, Rafe je dobio osjećaj kao da su on i Jaimie vezani neraskidivom sponom.

Čekaonica na hitnoj pomoći u bolnici Squirea, izgledala je otprilike kao i svaka druga čekaonica koju je Rafe vidio. Plavi, plastični stolci bili su poredani uz bijele zidove. Pod je bio uobičajene boje, mrlje bijele i bež mješavine. Rafe se pitao postoji li grupa dizajnera interijera u svijetu specijaliziranih za bolničke prostore.

Jedina razlika, koju je primijetio je bila u tome što je on u ovoj čekaonici bio jedina osoba. Pogrešno. Jaimie se brojao kao još jedna osoba.

Namještajući se u fotelji pokraj kaputa, pogledao je u djetetovo lice, koje se odmaralo na njegovoj ruci. Već mu je skinuo zimsko odijelce. Sada je maknuo i deku, uplašen da bi bebi moglo biti prevruće. Otkada su stigli taksijem, čekaju već sat vremena i što je tipično za bolnice, grijanje je bilo užasno pojačano. Ali opet, možda mu se to samo činilo jer je bio tako napet.

Koliko vremena traje pregled pacijenta i odluka što, dovraga, nije u redu? Jesu li zaboravili da je on čeka ovdje? I dijete joj je bilo ovdje. Ili su je jednostavno otpisali kao nekoga tko nije bitan?

Budući da je Maggie bila u nesvijesti, on će morati odgovoriti na sva pitanja. Nije znao njezino prezime, a kada ga budu pitali za njenu adresu, reći će: – Beskućnica. – Sumnjao je da je Maggie bila iz Priora, ali prisjećajući se njezine tajnovitosti, oklijevao je otkriti i taj podatak. Najkraće što može, objasniti će kako ju je upoznao i odveo u motel kada je postalo očito da je bolesna.

Nekoliko minuta kasnije, čuo je ženu na recepciji kako raspravlja o Maggienom stanju, a druga žena je rekla: – Neki tip ju je doveo. Sumnjam da ima osiguranje. Blagajnik će biti oduševljen.

Kao da je bilo važno može li platiti ili ne. Nijedno živo biće nije bilo manje vrijedno od drugoga. Kakve veze je s time imala nečija financijska situacija?

Ustao je i ponovno postao nervozan. Maggie je ležala iza onih vrata. Zagušujući osjećaj stisnuo mu je prsa kada se sjetio bljedoće njezinog lica. Da je barem više inzistirao na tome da ju ranije odvede kod liječnika.

Čak nije bio siguran ni je li kvalificiran liječnik uopće dežuran ovdje. Ovo je bila bolnica u malom mjestu, bezvezna ustanova. Je li Maggie već pregledana? Bolje da sada prima prvoklasnu njegu, inače će biti svašta. Tužit će ih tako brzo da neće znati što ih je našlo. Misao ga je natjerala da počne hodati. Kako je mislio platiti odvjetniku? Svojim neodoljivim šarmom? Nije bio u Oregonu gdje je njegovo prezime nešto značilo. Ovo je bio Idaho i ljudi ovdje nisu nikada čuli ni za kakvog Kendricka. Mogao im je prijetiti koliko je htio, ali sumnjao je da će mu to donijeti neke rezultate. Shvatili bi ga samo kao propalicu s previše samopouzdanja. Ili mentalnom bolešću.

Pa, to se može ispraviti, obećao je samom sebi. I to jako brzo. Možda je istina da dvije godine nije kontaktirao roditelje ni brata. Ali sletjeli bi se oko njega ako bi se odlučio nazvati ih. Već je mogao vidjeti svoga oca kako upada u bolnicu, gorućeg glasa i svjetlucavih plavih očiju. Ove svetica na recepciji drhtale bi na stolcima.

– Gospodine Kendrick?

Rafe se pomaknuo i ugledao privlačnu crvenokosu ženu u bijeloj kuti kako mu prilazi. Stetoskop u njezinom džepu bljeskao je kao fluorescentno svjetlo. Kad mu je prišla, stavila

je karton ispod ruke, a njezine ljubazne zelene oči zaustavile su se na njegovom licu, dok mu je pružala ruku. – Ja sam dr. Hammish. Rekli su mi da ste vi muškarac koji je nazvao hitnu pomoć zbog Maggie Doe?

Rafe je prebacio Jaimiea u drugu ruku, kako bi mu desna bila slobodna. Dok se rukovao s njom, brzo ju je odmjerio i svidjelo mu se ono što je vidio. Osobito brižna brazda koja joj je borala čelo. Vidjevši to, osjećao se malo bolje i manje zabrinuto da Maggie ne dobiva dovoljno dobru njegu.

– Kako joj je? Hoće li joj biti dobro?

Liječnica mu je rukom pokazala da sjedne na fotelju, zatim je sjela pokraj njega i pogledala ga ravno u oči. Rafe je shvatio da ga proučava isto onako detaljno kao što i je on nju. – Naša Maggie Doe je svašta pretrpjela, – rekla je tiho. – Jako je pretučena. Pretpostavljam da ste toga svjesni?

– Da. – Sudeći po liječničinom izrazu lica, Rafe je pogađao da se on nalazi visoko na listi osumnjičenih za to zlodjelo. – Brinem se za nju već dva dana. Takve modrice je teško ne primijetiti. – Pogledao ju je. – Nisam ja to napravio, ako ste to mislili, kad sam je upoznao, bila je u tom stanju.

Liječnica je nakrenula glavu, pokazujući kako smatra njegovo objašnjenje vjerodostojnim, ali još uvijek nije bila uvjerena da je bio potpuno nevin. Nasmiješila se. – Kako ste se vas dvoje upoznali?

Rafe je stisnuo čeljust, trudeći se obuzdati svoj temperament. Nakon što je tri puta duboko udahnuo, rekao je: – Oprostite, jako sam zabrinut za nju, a još uvijek mi niste rekli kako je.

Liječnica se tiho nasmijala. – Žao mi je. Prilično sam osjetljiva kada se radi o zlostavljanim ženama. – Skupila je ruke u krilu. – Maggie se osvijestila i nadam se da će se lijepo oporaviti.

– Hvala Bogu.

– Svejedno, jako je bolesna. Prošlo je vrlo malo vremena od poroda, što može uzrokovati razne probleme, ako ne bude imala liječničku pomoć, a mislim da je nije pregledao liječnik od kada se porodila. Dobila je blagu infekciju, koja je prošla bez liječenja. Mislim da boluje od bolesti koja se zove septicemija. Ne mogu biti sigurna dok ne dobijem rezultate pretraga, naravno, ali to je moja preliminarna dijagnoza.

– Septicemija? To je nešto opasno, zar ne?

– Ozbiljno je, da. Bakterija se velikom brzinom širi krvotokom. Ako se ne liječi, može uzrokovati septični šok i biti opasna po život.

Rafe je shvatio da se tresu i privukao je Jaimiea bliže k sebi.

– Trenutno je na infuziji s antibioticima i mineralima. Nastavit ćemo s tim tretmanom i pripremiti na nju slijedeća tri dana. Nakon toga, vjerujem da će joj biti dovoljno dobro da može uzimati lijekove oralno; ako može biti na nekom prikladnom mjestu i držati se uputa za lijekove, ležati u krevetu i odmarati se idućih sedam do deset dana. Ako ne, unatoč njezinoj očitoj brizi za cijenu liječenja, neću imati izbora nego je zadržati u bolnici.

Rafe je na trenutak zatvorio oči, osjetivši takvo olakšanje da je jedva osjećao kosti. – Ali bit će joj dobro?

Liječnica je uzdahnula. – Ne mogu vam dati stopostotno jamstvo. Hoće li joj biti dobro ili ne, ovisi isključivo o tome kako će reagirati na lijekove. Međutim, mogu reći da trenutno ne vidim razloga za probleme. – Proučavala je svoje skupljene ruke. Kad je ponovno vratila pogled, bio je direktan i pretraživao je njegovo lice. – Maggie je teško pretučena, gospodine Kendrick. Mislim da su joj udarci u bubrege nemjerljivo pogoršali trenutno stanje, oštećujući već bolesne organe i tkivo oko njih. Da budem iskrena, nisam zabrinuta za njezinu reakciju na antibiotike, koliko sam zabrinuta što će se s njom dogoditi kada ode odavde. Po mojoj procjeni, vrlo je sretna što joj slezena nije pukla i što nije pretrpjela druge ozljede unutarnjih organa.

– Više ju nitko neće tući. – Rafe je obećao ljutitim glasom. – Ako se taj gad pojavi blizu nje, ja ću... – Zastao je i progutao knedlu. – Neće je dotaknuti, sigurno.

Liječnica je pogledala Rafea i klimnula glavom. – Inače ne vjerujem strancima. Ali vi mi djelujete kao da govorite istinu. Vi uistinu niste taj koji joj je to napravio, zar ne?

– Volio bih prebiti tog kurvinog sina. Nikada nisam vidio takve modrice ni na kome, uključujući i sebe, a ja sam se par puta dobro sredio na rodeo natjecanjima. – Prošao je rukom kroz kosu. – Sumnjam da bi ijedan normalan čovjek napravio to jednoj ženi, a kamoli djevojci koja je tek rodila dijete.

Liječnica je ponovno uzdahnula, potpuno se slažući s njim. Zatim je, nagnuvši se prema njemu, prošaptala: – Ako vam se ikada pruži prilika da ga razbijete, nemojte zadržati svu zabavu za sebe. Ako ga dohvatite, voljela bih ga udariti osobno, barem jednom. Od svih stvari koje je očekivao da će reći, ovo je bila posljednja. Glasno se nasmijao. – Dr. Hammish, dogovorili smo se.

Nasmiješila se. – Držim vas za riječ. – Nakrenula je glavu i pogledala dijete. – Ovo je sigurno mali dječčić o kojem su mi pričali; najljepša, savršena, najdraža i najslađa beba na svijetu. Jaimie, ako se dobro sjećam?

– Rekla vam je ime? – Rafe je podignuo obrvu. – Što ste radili, izvrnuli joj ruku? Meni je trebalo neko vrijeme da izvučem to iz nje.

– Objasnila sam joj povjerenje između liječnika i pacijenta. Zatim sam se zaklela životom da neću otkriti što mi je rekla. Svejedno, nije rekla puno. Prilično je bolesna i ne može puno govoriti, ali ipak, bilo nam je neobično što nam ne želi reći prezime i adresu.

– Mislim da pokušava pobjeći, – rekao joj je Rafe. Liječnica je klimnula glavom. – A sudeći po tim modricama, tko bi je krivio? Niste mi rekli kako ste se upoznali?

– Kako funkcionira to povjerenje liječnik-pacijent?

– Neću izigrati Maggiena, a ni vaše povjerenje, – odgovorila mu je. – Moja prva odgovornost je moj pacijent.

Rafe joj je ispričao kako su se Maggie i on upoznali. – Pokušao sam je nagovoriti da ode liječniku, ali odbila je. Da budem iskren... – Ponovno je pogledao liječnici u oči. – Želim vašu riječ da ništa od ovoga nikada nećete nikome ponoviti.

Potvrдно je klimnula glavom. – Imate moju riječ. Mislim da djevojci treba pomoć i ne želim ugroziti njezinu sigurnost.

Rafe nije bio siguran zbog čega, ali vjerovao joj je. Samo se nadao da nije pogriješio u procjeni. – Mislim da se Maggie možda boji da je traži policija.

Liječnica se namrštila. – Policija? Zašto, pitam se?

– Ni ja nemam pojma. Ne čini mi se kao osoba sposobna za kriminal.

– Ne, – liječnica se složila. – Mislite li da možda bježi od muža zlostavljača? – Pogledala je prema Jaimieu. – Možda je prošla kroz gadan razvod i borbu za skrbništvo, pa je pobjegla s djetetom.

– Ne vjerujem. Ne nosi vjenčani prsten, niti ima tragova da ga je nosila nedavno. Naravno, ne nose ga sve žene. Ali ispričala mi je neke druge stvari prema kojima sam zaključio da nije udana. – Sjetio se Maggiene tvrdnje kako Jaimie nema oca. – To mi se ne čini kao nešto što bi izjavila udana žena.

– U pravu ste. – Liječnica je uzdahnula i ponovno pogledala Jaimiea. – Čini se da je na vama bila velika odgovornost, gospodine Kendrick. Pretpostavljam da će vam laknuti kada je skinete s vrata.

Rafovo srce je zastalo. – Da?

– Pa da, – rekla je, ljubazno se smiješeći. – Maggie i dijete nisu vaša odgovornost. Dok se sama ne bude mogla brinuti za njega, Jaimie bi trebao ostati u bolnici. Privremena briga je ovdje prilično dobra, uvjeravam vas.

– Ne. – Rafe je odbio prije nego je smislio sve razloge. Nije mogao ostaviti Jaimiea sa strancima.

- Kako sam već istaknula, Maggie i dijete nisu vaša odgovornost.
- Odgovornost se može preuzeti.
- Pa, da. Vjerojatno.
- E, pa, onda, ja je preuzimam.

Liječnica se uhvatila za bradu, što je Rafeu govorilo da je zabrinuta. – Znam da mislite dobro, gospodine Kendrick. I molim vas, nemojte se uvrijediti. Ali jeste li sigurni da ste u mogućnosti preuzeti tu odgovornost? Nije samo Jaimie u pitanju, već i Maggie. I njoj će trebati njega kada izađe odavde, a ja nisam...

– Pobrinit ću se za oboje.

– Kako? Kada Maggie bude otpuštena iz bolnice, neće se moći brinuti za bebu. Trebat će joj konstantna njega najmanje sedam dana, a ne može dobiti svu potrebnu njegu u nekakvoj motelskoj sobi. Kako ćete se brinuti za nju, ako budete morali pronaći posao da možete platiti račune, što će se možda i dogoditi? Trebat će joj dvije terapije vrlo skupog lijeka. I zdrava hrana, ne hamburgeri i masna jela iz restorana. – Odmahnula je glavom. – Sami ste priznali, nezaposleni ste, nemate novaca, ni kuću gdje biste se mogli brinuti za njih. – Ispružila je ruke. – Jaimieu će biti bolje u našoj privremenoj njezi. Molim vas, dopustite mi...

Rafe ju je preduhitrio i ustao se. Ispunio ga je čudan osjećaj dok je gledao dojenče u svojim rukama, razmišljajući kako ga mora predati. Liječnica ga je zabrinuto gledala.

– Izgled vara, doktorice, – grubo joj je odgovorio. – Imam dom gdje mogu odvesti Maggie. Kuća je veća od ove bolnice, a imamo i kućepaziteljicu koja nam kuha. Što se tiče novca, garantiram da imam puno više u banci nego vi.

Liječničin pogled je govorio više od riječi o tome kako iskreno suosjeća s njim, ali isto tako i da mu ne vjeruje ni jednu izgovorenu riječ.

Rafe je pogledom pretraživao prostoriju, tražeći telefonsku govornicu. – Kada Maggie bude puštena iz bolnice, organizirat ću avion da dođe iz Oregona i pokupi nas. – Opet ju je pogledao. – Pod pretpostavkom da ovaj grad s jednim stanovnikom ima zračnu luku gdje avion može sletjeti.

Izraz na njezinom licu je odavao zaprepaštenost. Klimnula je glavom. – Da, imamo ovdje maleni aerodrom. – Pogledala ga je s nevjericom. – Ako mi sad kažete da ste ekscentrični milijunaš, neću vam povjerovati dok ne vidim čvrsti dokaz. I neću vam dopustiti da odvedete Maggie iz bolnice dok mi ga ne donesete.

– Zapravo sam multimilijunaš, ali nisam ekscentričan. Što ste imali na umu kad ste tražili dokaz? Hoće li vas potvrda moje banke uvjeriti?

– Ja, ovaj... pa, da. Pretpostavljam da hoće.

Uzeo je Maggien karton, kojega je držala ispod ruke i u gornjem desnom kutu ispisao ime banke. Ispod toga je podcrtao broj svog zdravstvenog osiguranja. – Izvolite i nazovite. Ne mogu se sjetiti broja računa, ali znat će po imenu. Recite da vam namjeravam napisati ček na iznos koji želite i da želite provjeriti ima li pokriće prije nego ga prihvatite. Neće vam reći točno koliko sam težak, ali reći će vam jesam li financijski osiguran.

Vratio joj je karton. Zatim je pošao prema govornici, ne okrenuvši se iza sebe kako bi vidio zapanjeni izraz na njezinom licu.

Poglavlje 6

Rafe je stajao u bolničkom hodniku, zureći u telefon ispred sebe, nekoliko dugih sekundi prije nego je uzeo slušalicu u ruke. Držeći je ispod brade kako bi mogao slobodno koristiti ruku, nazvao je centralu i uputio poziv za Oregon na njihov trošak. Dok je telefon zvonio, gledao je u Jaimievo slatko lice. Napokon je čuo glas svog brata Ryana.

Ukočenim glasom i punim sumnje, rekao je:

– Da, naravno, prihvatit ću troškove.
– Izvolite, gospodine, – rekla mu je žena na centrali.
– Rye? – Rafe je čuo drhtanje u svom glasu. Zatvorio je oči i progutao knedlu, ne vjerujući to radi. – Ja sam, Rafe.
– Bože, to si stvarno ti. Mislio sam da se opet radi o lažnoj dojadi.
– Lažnoj dojadi?
– Duga priča. Rafe, gdje si, k vragu? Jesi dobro? – Glas mi je zvučao isto, iako malo starije, nekako grublje nego prije.
– Dobro sam. – Dok je izgovarao te riječi, znao je da su istinite. Otkada je upoznao Maggie, ponovno je bio dobro. – Ja, ovaj... ne znam što bih ti rekao. Bok, valjda.
– Bok? – Ryan je opsovao i veza je zapucketala. – Ti bezosjećajni kurvin sine, mislili smo da si mrtav! Gdje si bio, dovraga?
Rafe je htio odgovoriti kada je čuo brata kako jeca. Bio je to jedan od onih teških, ravno iz utrobe jecaja, što su dolazili samo od snažnih muškaraca koji se nikada ne lome.
– Rye? Hej, brate, nemoj.
– Nemoj? Kako si to mogao učiniti? Dovraga, imaš obitelj koja te voli. Imaš li uopće pojma koliko si boli nanio našoj majci?
Rafe je naslonio rame na metalnu govornicu. Kad je progovorio, glas mu je zadrhtao. – Žao mi je, Ryan, samo... nisam mogao nazvati. Pokušao sam nekoliko puta. Žao mi je...
– Žao ti je? Nije mogla jesti, spavati! Izgubila je deset kilograma, za Boga miloga. Gdje si? Kada stignem tamo, prvo ću te zagrliti. A onda ću ubiti Boga u tebi.
Rafe se nasmiješio, oči su mu bile napunjene suzama. – Sada bi me mogao pretući i s jednom rukom.
– Isuse! Jesi li bolestan?
Rafe je stisnuo šaku oko slušalice. – Sada sam dobro. To je... dugačka priča.
– Kao da si ne mogu priuštiti velik telefonski račun?
Rafe se nasmijao. – K vragu, kako je dobro čuti ti glas. Nedostajao si mi, Ryan. – Polako je ispričao bratu sve što se dogodilo otkada je onog jutra otišao i ostavio poruku na kuhinjskom stolu.
– Ne mogu vjerovati da čujem ovo. Skitao si po vlakovima?
– Da.
– Godinama nisam čuo da to uopće netko radi.
Rafe se lagano nasmiješio. – Sad imamo više beskućnika u državi nego prije. Misliš da svi oni žive u velikim gradovima?
– Naravno da ne mislim. Samo... – rekao je Ryan u nevjerici. – Moj brat, propalica? Kako misliš, jesi li imao problema s alkoholom?
– Jesam. Otrijeznio sam se prije dva dana. Nisam imao puno izbora. Spetljao sam se s djevojkom koja je trebala nešto više od još jedne boce.
– Djevojkom? Gdje, dovraga, propalica može upoznati djevojku? U teretnom vagonu?
– Pa, zapravo, da. Bilo je u teretnom vagonu.
– Ne želim ovo čuti. Vagon? Čuo sam da ljudi upoznaju žene u barovima. Mislio sam da je to loše. Ali teretni vagon? Jesi li poludio?
– Tako je lijepa, Rye. Znam da zvuči ludo, pogotovo što se znamo tek dva dana, ali mislim da sam se zaljubio u nju. Ona je jedna od onih osoba za koje se jednostavno moraš brinuti. Znaš?
– O, sranje. – Dugačka tišina. – Rafe, gdje si?
– U bolnici, u gradiću Podunk, Idaho.
– Rekao si da nisi bolestan.
– Nisam ja bolestan. Maggie je. Znam da puno tražim, ali možeš li doći avionom i pokupiti nas, Rye? Trebam te ovdje za tri dana. Koji je uopće danas dan?

– Četvrtak je, dvadeset osmi. I kako to misliš, pokupiti nas? Dovedt ćeš je kući sa sobom? Rafe, razmišljaš li ispravno?

– Razmišljam, – uvjeravao ga je. To što sam je upoznao, spasilo mi je život, Ryan. Obećavam ti da će ti se svidjeti. A tek kad vidiš Jaimiea.

– Jaimiea?

– Njezinog sinčića. Sladak je kao šećer.

– Ona ima dijete? Rafe, gdje si točno?

– U Sqireu, odmah kada pređeš granicu Idaha.

– Nikada nisam čuo za to mjesto.

– Pa, nije neka metropola. Na sjeveru je. Ovdje je hladno kao na sjevernom polu. Pluća ti se smrzavaju dok dišeš.

– Dolazim sutra ujutro, – obećao je Ryan. – Došao bih još večeras, ali dugo nisam vozio avion. Moram preletjeti par probnih letova i napraviti plan puta. Rafe? Nemoj učiniti nikakvu glupost prije nego što stignem.

– Kakvu glupost?

– Pa, ne znam. Oženiti je ili nešto tako glupo. Pričekaj da dođem da se ispričamo. Dobro, brate?

– Zapravo, nisam razmišljao toliko unaprijed da bih se sjetio braka. Iako ideja i nije loša. Ako je nekoj ženi potreban muž, onda je to Maggie.

– Šališ se, zar ne?

Rafe se šalio, ali i nije. – Morat ćemo vidjeti što će se dogoditi. Malo je skeptična što se tiče vezanja za mene.

– Pa barem jedno od vas dvoje razmišlja normalno. Možda ipak uspijem stići danas kasno navečer. Čini mi se kao da trebaš nekoga tko će se brinuti za tebe.

Rafe je zabacio glavu i glasno se nasmijao. Buka je probudila Jaimiea, koji je tiho zaplakao.

– K vragu, stvarno postoji beba.

– Da, – rekao je Rafe, njišući se i uspavljujući dijete. – I nema potrebe žuriti, Rye. Ništa što mi budeš rekao neće me natjerati da se predomislim. Već sam se upecao.

Ryan je uzdahnuo. – Odrastao si muškarac. Pretpostavljam da znaš što radiš. Meni je jedino važno da se vratiš kući.

Kući. Ta riječ se lagano provlačila kroz Rafeove misli, a sve one uspomene od kojih je pokušavao pobjeći, polako su se vraćale. Ali sada više nije imao potrebu bježati. Vraćao se i osim ako Maggie nema neki vraški dobar razlog da ne pođe s njim, povest će i nju. Tamo je postojao odličan fakultet i mnoštvo mogućnosti za zaposlenje. Bit će to savršeno mjesto gdje može početi ispočetka, s još jednom pogodnošću: on će biti u blizini i pomoći joj u svemu.

Rafe je pomislio na Susan. Jedan dio njegovog srca, uvijek će pripadati njoj i njihovoj djeci. Ali završio je s kažnjavanjem samoga sebe zbog nečega što nije mogao promijeniti.

– Hoćeš li nazvati mamu i tatu umjesto mene? – pitao je Rafe promuklim glasom. – Ne želim da se šokiraju kada me ugledaju.

– Na Floridi su. Ali nazvat ću ih. Htjet će se vratiti da te vide. Iako tatu muče bolovi u prsima. Mislim da ima dogovoren pregled kod kardiologa, pa ćeš ih možda vidjeti tek za nekoliko tjedana. Mama mu vjerojatno neće dopustiti da putuje, sve dok liječnik ne kaže da smije. To će im dati vremena da popričaju s tobom preko telefona i naviknu se na vijest prije nego što te budu vidjeli.

Rafe je zamislio svog visokog, robusnog oca. – Kardiolog? Je li mu dobro?

– Ništa neobično za muškarca koji je prešao šezdesetu. Mama kaže, angina pectoris. Znaš kako je to, ne može odoljeti da ne postavlja dijagnoze, a pogodi svaki četvrti put.

Rafe je zabrinuto rekao: – Čini mi se čudno da odjednom ima problema sa srcem.

– Mislim da je to zbog hrane, – rekao je Ryan. – Često su jeli po restoranima. A znaš kakav je on gurman. Zbroji dva i dva i imaš odgovor. I mami je iza leđa još uvijek pušio cigarete. Stari lisac.

Pomisao da bi mogao izgubiti oca prije nego mu se pruži prilika da ga ponovno vidi, zaledila mu je krv u žilama. – Drago mi je da mama ima sve pod kontrolom. On bi rekao: 'K vragu s boli u prsima', i sjeo na avion.

Ryan se nasmijao. – Kako je dobro ponovno pričati s tobom.

– I s tobom, također. – Bilo je tako dobro, da se Rafe pitao zašto je toliko dugo čekao.

– Božić nam ove godine stiže ranije. Pretražili smo cijelu državu zbog tebe. Nudili nagrade. Bili smo blizu da se pomirimo s time da si mrtav.

– I ja sam, – Rafe je tiho priznao. – Dugo sam vremena želio umrijeti i dosta sam razmišljao o tome. – Udahnio je i nasmiješio se. – Zvuči prilično glupo, sada kad sam to glasno izgovorio. Ali bio sam izgubljen, Rye.

– Imao si pravo. – Još jedna duga tišina. – Da si barem ostao ovdje i potražio pomoć kao što sam ti predlagao. Postoje razne vrste pomoći za ljude koji prolaze kroz proces tugovanja.

Proces tugovanja. Rafe se sjetio da je Ryan upotrebljavao taj izraz prije nego što je otišao, a koliko ga je to samo ljutilo. Sada je znao da postoji proces tugovanja. Bio je to pakao, samo što nisi morao umrijeti da bi se tamo našao.

– Pronašao sam svoj lijek.

– Znaš li koliko si sretan što si uopće još živ, glupane? Rafe se nasmijao. – Prokletu sretan, – rekao je iskreno.

– Imam neke stvari koje moram riješiti tu u gradu i trebat će mi nešto novaca. Ponesi mi nešto više od sedamsto dolara gotovine, u redu, brate? Kad smo kod toga, je li moja štedna knjižica još uvijek aktivna? Jedna žena provjerava stanje na banci.

– Naravno da je aktivna. – Duga tišina. – Ja, ovaj... nisam se mogao natjerati da zatvorim račune. Činilo mi se to tako konačno. Racionalno, znao sam da nema puno nade da ćeš se ikada vratiti, ali dio mene jednostavno nije mogao... – Ryan je opsovao ispod glasa. – Da, još uvijek je aktivna. – Uzdahnuo je. – Zašto misliš da nisam propao, budući da sam morao posve sam upravljati svime ovime?

Rafe se nasmijao. – Zato što si Kendrick. Odrastao si u sedlu i sijenu. Sigurno sada imam više nego kad sam otišao.

– Da i duguješ mi dvije godine godišnjeg odmora.

– Daj mi mjesec dana da se uhodam i slobodno idi, ako želiš. Sada kada sam se odlučio vratiti, jedva čekam da udahnem miris kravljeg izmeta.

– Dobro je. Možda ću ti s njime natrljati nos.

Kada je poklopio slušalicu, Rafe se još uvijek smijao. Smijeh je kratko trajao. Kad se okrenuo prema čekaonici, ugledao je dr. Hammish kako hoda niz hodnik, s izrazom lica kao da nešto nije bilo u redu.

Rafeovo srce je poskakivalo u grudima kao teniska loptica i počeo je žurno koračati prema njoj.

– Je li Maggie dobro?

Potvrдно je klimnula glavom, ali njezino blijedo lice govorilo mu je nešto sasvim drugačije. – Imamo problem. – Podigla je ruke i posramljeno ga pogledala. – Jedan zaštitar je pronašao Maggienu vozačku dozvolu u džepu traperica. Budući da je stigla bez svijesti, odnio ju je do recepcije. Tehnički je ispravno postupio. Nije imao pojma kako Maggie ne želi da njezina obitelj bude obaviještena.

– O, k vragu.

Liječnica ga je zabrinuto pogledala. – Nisam željela da se ovo dogodi, ali jedna recepcionarka je pozvala policiju i oni su kontaktirali njezinu obitelj. Policajac je razgovarao s njezinim očuhom, čovjekom koji se zove Lonnie Boyd.

Rafe je uzdahnuo i rukom prekrpio oči. – Fantastično.

– Mislite li da ju je taj čovjek pretukao?

Rafe je razmislio. – Mislim da je prokleta moguće.

– Grozno se osjećam zbog ovoga. Policajac je rekao kao je gospodin Boyle zvučao jako zabrinuto i da planira doći ovamo. Ako je to osoba koja ju je ozlijedila, pa, normalno, reći ću policiji sve o svojim sumnjama. Njezino ime im nije zvučalo poznato, ali pretpostavljam da ih ne mogu sve zapamtiti. Što ako jeste u nekoj nevolji? Bojim ih se opet nazvati zbog Boyla, bojim se da bih mogla sve zakomplicirati.

Bila je u pravu. Dok ne dobije još informacija od Maggie, Rafe nije želio upletati policiju. – Ako ju je očuh pretukao, ovdje joj ne može nauditi.

– To je istina.

– Slušat ćemo instinkt. Ako bude stvarao probleme, morat ćemo zvati policiju. Do tada, ja bih radije pričekao.

Liječnica je grizla donju usnu. Pogledala je dijete u Rafeovim rukama. – Gospodin Boyle može inzistirati da se dijete preda njemu u ruke.

Rafe je gledao u pod. – To će ovisiti o Maggie. Ako mu vjeruje, dat ću mu ga. Ako ne... – Zastao je i odmahnuo glavom. – Neće prst staviti na ovo dijete, vjerujte mi.

Dr. Hammish ga je značajno pogledala, te se nasmiješila. – Usput da vam kažem, nazvala sam vašu banku.

– I?

– Službenik je rekao da ček ima vrlo dobro pokriće, – rekla je i podigla obrvu. – Rekla sam mu da pregovaramo oko kupnje nekretnine i da je na čeku bio iznos od tri stotine i pedeset tisuća dolara.

– Zadovoljni?

Potvrдно je klimnula glavom i nasmiješila se. – Znam da je neumjesno pitanje, ali koliko točno imate novaca?

– Dovoljno. Ako vjerujete da imam sredstva da pomognem Maggie i Jaimieu, iznos nije zapravo bitan, zar ne?

– Nije, – priznala je. – Mislite li da Maggie zna koliko je sretna što vas ima na svojoj strani?

Rafe joj je namignuo i nasmijao se. – Još ne.

– Jeste li joj rekli da ste bogati?

Izraz lica mu se uozbiljio. – Ne tim riječima.

– Hmm. – Suzila je oči. – Ovo će biti zanimljivo.

Rafe se na to nasmijao, probudivši Jaimiea po drugi put.

Beba je odbila ponovno zaspati sve dok ne bude nahranjena i presvučena. Liječnica se okrenula kako bi ostavila Rafea da se pobrine za Jaimiea.

– Rekli ste da preuzimate odgovornost, – podsjetila ga je. Nakrenuvši glavu na stranu, skupljenih usana je odgovorio:

– Rekao sam to, nisam li?

Rafe Kendrick je bio čovjek od riječi, bez obzira na prljave pelene.

Maggie su premjestili u privatnu sobu. Ležala je pogleda uperenog u strop, dok je dosadni zvuk sata na zidu odbrojavao svaku sekundu. S obzirom na smještaj, pitala se koliko košta ovakva njega po minuti. Infuzija zabodena u njezinu desnu ruku, bila joj je poput uzice za koju je zavezana. Da nije bilo toga, zamolila bi liječnicu da joj napiše recept, uzela odjeću i otišla.

Nije mogla vjerovati da se onesvijestila. Smijala bi se da joj nije bilo toliko užasno. Zašto sada, od svih mogućih dana? Trebala je već biti na putu. Morala je poslati po Heidi i smjestiti se negdje kako bi se pobrinula za Jaimiea. Sada će još morati otplaćivati i bolnički račun.

Nije važno, uvjeravala se. Nekako će uspjeti. Liječnica je rekla da je jako bolesna i nije imala puno izbora. Morala je ostati ovdje dok joj ne bude bolje. Kada je puste iz bolnice, neko vrijeme će morati raditi na dva mjesta. To je bilo to. I ranije je uspijevala. I sada će. Briga za dijete će predstavljati problem, ali naći će nekoga kome vjeruje da ga pričuva. Sve će se srediti. Morala je to vjerovati.

Možda, ako se jako koncentrira, uspije kontaktirati dobru vilu koja će učiniti da sve nestane.

Zatvorila je oči, toliko bolesna i iscrpljena da je razmišljanje bilo jedino za što je bila sposobna. Pa je pustila mašti na volju. Ako je postojala čarolija i vile, što bi poželjela? Ništa blesavo kao da se bundeve pretvore u kočiju i staklene cipelice, to je bilo sigurno. Ne, ako bude mogla nešto poželjeti, bit će praktičnija. Poželjet će dobar posao i mogućnost za daljnjim obrazovanjem. Nije joj trebao nitko tko bi se brinuo za nju. Veća plaća bi bila lijepa...

Rafe je udario petom o pod predvorja. Pogled mu se zaustavio na recepciji, gdje se starija žena javljala na telefon i davala upute posjetiteljima. Smanjene visine od starosti, podsjetila ga je na veselog patuljka, s tom svojom srebrno-bijelom kosom i veselom ružičastom uniformom. Obećala je da će mu javiti kada Maggie smjeste u sobu. Činilo se kao da već čeka cijelu vječnost.

Čovjek je prišao pultu i postavio ženi pitanje. Nakon što ga je još jednom pogledao, Rafe je izgubio zanimanje. Tipova poput njega bilo je na izvoz u zapadnim državama. Klasični malograđanin, jedan od onih što je gutao jeftino pivo, gledao hrvanje i smatrao se dobro načitanim, jer je jednom godišnje čitao novine. Neuredna, prosijeda kosa u masnim pramenovima se spuštala na ramena. Nosio je blijede traperice i prljavo bijelu majicu. Iz džepa mu je virila poluprazna kutija Camel cigareta.

Kada se čovjek naglo okrenuo i pogledao prema Rafeu, sva su njegova osjetila reagirala na znak za uzburu. Lonnie Boyle?

Zašto je bio iznenađen, nije znao. Ionako nije očekivao uzornog građanina.

Dok mu je Boyle prilazio, Rafe ga je bolje pogledao, primijetivši zlatnu naušnicu u desnom uhu. Mršavi bicepsi bili su prekriveni tetovažama, na desnoj ruci je jedna od njih prikazivala голу ženu s dvije zmije iskešenih zubi oko nje. Instinktivno, Rafe je stisnuo Jaimiea uz sebe.

Poslije pivskog trbuha koji je stršio preko remena njegovih Levisica, Boyle je hodao sav ponosan. Dok je prilazio fotelji, Rafe je vidio da u jednom ruci drži zgužvani papir. Čovjek je izbacio prsa i svojim sitnim sivim očima, odmjerio Rafea, a zatim i Jaimiea. Na licu mu je pisalo 'zlostavljač'.

– Ti si Kendrick?

Rafe je potvrdno klimnuo glavom.

– Ja sam Boyle. Lonnie Boyle. Ja sam Maggien otac. Ispružio je ruku, a na prstu mu je blještao veliki dijamantni prsten. Rafe je dugi trenutak zurio u taj prsten, odmjeravajući držače koji su držali dijamante i istog trena poželio ubiti tog kurvinog sina. Kako su bili u bolnici, zadovoljio se s tim da odbije njegovu ruku.

Boyle je spustio ruku, brišući dlan o hlače. Rafeov pogled pratio je prsten.

– Ja sam Jaimiev djed. – Pokazao je prema djetetu. – Liječnica mi je rekla da si se brinuo za njega. Cijenim to. Sada kada sam ja ovdje, ti im više ne trebaš. Koliko ti dugujem za trud?

Rafe ga je samo želio uhvatiti negdje vani. – Ništa mi ne duguješ. Što se tiče Jaimiea, ja ću se nastaviti brinuti za njega dok mi Maggie ne kaže drugačije.

Boyle je bacio papir pred Rafea. – Pa, gospodine Kendrick, bolje bi vam bilo da ovo pročitate, prije nego se uvalite u neprilike. Ovo je zahtjev za posvojenje. Privatni dogovor. Ljudi koji su posvojili Jaimiea, platili su priličan iznos za troškove medicinske njege za vrijeme Maggiene trudnoće, plus pristojnu svotu za fakultet. Maggie je uzela novac, ali je

onda postala emotivna i pobjegla s djetetom. Prekasno je sada za to. Više nema nikakva prava i ja sam došao vratiti dijete njegovim novim roditeljima.

– Nitko neće odvesti Jaimiea dok Maggie ne da svoj pristanak.

Boyleovo lice se zacrvenilo. – Slušaj, propalice. Miješaš se gdje ti nije mjesto. Mali nije više njezin i ona ne može odbiti. – Bacio je papire na fotelju. – Pročitaj ih. Potpisala je prokleti dokument svojom voljom i ja odvodim to dijete, htio ti to ili ne.

Rafe je raširio papir i na brzinu ga pregledao. Potpis, koji je trebao biti Maggien, izgledao je kao da je napisan drhtavom rukom. Papiri su bili prekriveni prašinom i blijedim, smeđe-crvenim mrljama. Pečat se doimao originalom. Prešao je palcem preko izbočenih točaka.

– Jesu li ovi papiri potpisani u odvjetničkom uredu? Prljavi su, a ove mrlje izgledaju kao krv.

Boyle se nije nimalo uzrujao. – Jesu krv. Maggie se ubola u prst spajalicom. A što se tiče prašine, – pogledao je u svoje ruke. – Pukla mi je guma na putu ovamo. Ruke su mi bile prljave. Upravo sam ih oprao u toaletu.

Ubod u prst i prljave ruke, ha? Priča je imala smisla. Ali nešto mu je govorilo da je ova priča samo dobro izvještban scenarij.

Dok je čovjeku vraćao papire, rekao je: – Nitko neće dirati ovo dijete dok mi Maggie ne kaže da je to u redu. Jasno? Ako ovo dijete misliš negdje odvesti, ona to mora odobriti.

Boyleovo lice je poprimilo tamno crvenu boju. Zgrabio je papir iz Rafeove ruke i prislonio ga na bedro. – Ubrzo ću dobiti njezino odobrenje! Dovraga s ovim sranjima!

Okrenuo se i pošao preko predvorja prema lijevom krilu bolnice. Rafe se pokušao oduprijeti želji da krene za njim. Nije se imao pravo miješati između Maggie i njezinog očuha. Bila je u sobi blizu medicinskih sestara. Upućena je da treba pritisnuti prekidač ukoliko bude bilo kakvih problema. Nije bilo razloga za njegovo uplitanje.

Miris je probudio Maggie. Cigarete i pivo. Misleći da je to samo ružan san, progledala je. Ispred njezinih očiju stajalo je zamagljeno lice.

– Lonnie? – Srce joj je zastalo.

– Tko drugi? Nitko ne može prevariti mene i izvući se nekažnjeno. Morala si znati da ću te pronaći.

Pokušavajući ne paničariti, Maggie je posegnula za prekidačem. Kada joj prsti nisu doticali plastiku, pogledom je prešla preko kreveta, tražeći tanku, sivu žicu.

– Opa, – Lonnie je rukama obuhvatio metalne šipke i sagnuo se tako da su im se nosovi gotovo dodirivali. – Izgleda da je palo s kreveta. Nije li to šteta? Iako, moram reći, meni to odgovara. Ovako nam nitko neće smetati i gurati nos tamo gdje mu nije mjesto.

Maggien želudac se preokrenuo. Zatvorio je vrata. Ako bude vrištala, nije znala hoće li je itko čuti, a imala je samo jednu priliku dok joj ne pokrije usta. Prisilila se da ga pogleda, pokušavajući sakriti strah.

– Nemamo o čemu razgovarati. Prisilio si me da potpišem one papire. Imam modrice po cijelom tijelu kao dokaz za to. Pogriješio si. Ovaj put me nisi uspio zadržati kod kuće dok dokazi ne prođu. Vрати novac, Lonnie. Neću se odreći svog djeteta.

Nasmijao se pokvarenim smijehom. – Na tim modricama ne piše moje ime. Ništa ne možeš dokazati. Što se svih ostalih tiče, imala si dečka zle naravi. – Prešao je prstom preko njezine jagodične kosti. Maggie je pokušala odmaknuti lice, ali bol i slabost joj to nisu dozvoljavali. – Ovako stoje stvari, slatkice. Imam potpisane i ovjerene papire, koji kažu da se ti odričeš svog djeteta i daješ ga na posvojenje, te da si uzela novac za to. Sve legalno i crno na bijelom. Ako se pokušaš boriti protiv mene, nema tog suca na svijetu koji će presuditi u tvoju korist, osobito ako tvoj očuh bude svjedočio o tome kako si nepodobna majka.

– Nepodobna? – Gurnula mu je ruku sa svojeg obraza drugom rukom, onom natečenom od infuzije. – Odlazi odavde. Nemaš me više u šaci. Heidi je na sigurnom.

Pobrinula sam se za to i spremna je reći sucu kakav si gad, pa će moći živjeti sa mnom. Nikada joj se više nećeš približiti. Upozoravam te, Lonnie. Nemoj me stjerati u kut, jer, iako će to uzrujati mamu, borit ću se. Tebi će na kraju biti žao. Je li ti jasno? Tužit ću te za napad. Liječnica će me podržati. Vidjela je što si mi napravio. Strpat će te u ćeliju i baciti ključ.

Izraz lica mu se nije promijenio. – Znači Heidi je na sigurnom. Jesi sigurna u to, djevojčice?

Maggie je zastalo srce. Vidjela je onaj opaki sjaj u njegovim očima.

– Pretpostavio sam gdje si je odvela, – prošaptao je. Lagao je. Morao je lagati. Maggie je panično razmišljala.

Sestra njezinog šefa ponudila se da joj pomogne i primi Heidi kod sebe, dok Maggie ne bude mogla poslati po nju. Nije imala isto prezime kao Terry i živjela je u drugom gradu. Nije bilo šanse da ju je Lonnie pronašao.

– Lažeš.

– Misliš? Pa, sad, slatkice, bolje bi ti bilo da budeš prokleta sigurna. – Dok je govorio, ovio je prste oko njezine ruke i počeo joj savijati zglob. – Vidiš, bilo je ovako. Heidi se previše brinula za svoju majku, pa je telefonirala kući da joj kaže da se ne brine i da je dobro. – Nasmijao se. – Oduvijek sam znao da će taj lovac na pozive biti od neke koristi. Budući da Heidi ima samo deset godina, nije razmišljala o tome da bih ja mogao pozivu ući u trag. Zapisao sam broj telefona, otišao u policiju i zajedno sam sa zamjenikom zapovjednika, otišao po nju do Tillarda. – Zlobno se nasmijao. – Ako se ne želiš vratiti kući, ja se slažem. Ja i Heidi ćemo se baš lijepo slagati.

Nesvjestica je natjerala Maggie da zatvori oči. Bol zbog savijenog zgloba postajala je sve jača. Kroz stisnute zube, prošaptala je: – Ti si čudovište!

Lonnie ju je jače stisnuo. – Hajde, nećemo se sad nazivati ružnim imenima. Ako se budeš ponašala drsko i bezobrazno, mogao bih se naljutiti. Što će onda biti s Heidi? – Približio se tako blizu da ju je vonj iz njegovih usta skoro ugušio. – Hej, slatkice, što se dogodilo s tvojim jezikom? Slomio se ili nešto? Odjednom si pravi uzor lijepog ponašanja!

Kroz zatvorena vrata Maggiene sobe, Rafe je mogao čuti grubi Lonnijev glas isprepleten s Maggienim tihim odgovorima. Namještajući Jaimiea u svojoj desnoj ruci, Rafe je provirio unutra. Kroz uski prostor, ugledao je Maggie kako leži na povišenom krevetu. Boyle je bio nagnut nad njom, držeći je za zapešće i smiješeći se. Rafeov pogled se zaustavio pokraj kreveta gdje je ležao prekidač.

– Reći ćeš tom pederu da mi preda tvoje derište, inače ćeš požaliti. Je li ti jasno?

Maggie je pokušala zgrabiti njegovo zapešće s obje ruke, ali cjevčica infuzije ju je povukla natrag na krevet.

U nemogućnosti da joj pomogne s djetetom u ruci, Rafe se okrenuo kako bi uhvatio medicinsku sestru, koja je žurila niz hodnik. Ignorirajući njezin zaprepašteni izraz lica, ugurao joj je dijete u ruke. – Onesite dijete kod sestara i pobrinite se da bude na sigurnom. Ne smije ga uzeti nitko osim mene. Razumijete li?

Širom otvorenih očiju, mlada sestra je klimnula glavom.

– Zatim na razglas pozovite dr. Hammish i osiguranje bolnice. U sobi 122 nalazi se nepoželjan posjetitelj. Uznemiruje pacijenticu. Bit će problema i možda će mi trebati pomoć.

Kad je sestra pošla odnijeti Jaimiea, Rafe se okrenuo prema vratima, pokušavajući svim silama obuzdati bijes. Bilo je to gotovo nemoguće. Nikada nije bio ovako ljut.

Kada je širom otvorio vrata, još je više pobjesnio. Lica okrenutog od očuha, Maggie se borila osloboditi ruku koju joj je Boyle savijao do loma. Žile na vratu su joj iskočile od silne borbe da se oslobodi.

Rafe nije osjetio pomicanje vlastitih nogu. Između dva daha, bio je na drugom kraju sobe. Ne trudeći se govoriti, svom snagom je zamahnuo prema Boyleu, mičući ga od

Maggie. Maggie je vrisnula kada se Boyle od siline udarca okrenuo. Nakon punog kruga, bezosjećajni gad uhvatio se za zastor kako bi izbjegao pad. Povukao je zastor za sobom, a kukice o koje je bio obješen, razletjele su se po cijeloj sobi. Pao je ravno na guzicu.

Rafe je bio na njemu prije nego što se ovaj uspio pomaknuti, grabeći ga za ovratnik košulje. Negdje u podsvijesti, znao je da ovo nije ni vrijeme ni mjesto za to, ali nije mogao obuzdati želju da ga udari ravno u nos. Samo jednom. Boyle je zaurlao i prekrpio lice rukom.

– Slomio si mi nos!

– To nije jedino što ti želim slomiti, crve odvratni! – Zgrabio ga je za ruku i savio je iza leđa, prevrnuo ga na trbuh i sjeo na njega. Svom snagom je gurao Boyleovo lice prema podu. – Ako ikada više budeš stavio prst na nju, ubit ću te! Jesi li me čuo, ti pokvareni kurvin sine?

Boyle je ispuštio bolan uzdah. – Moja ruka! K vragu! Slomit ćeš mi zglob!

– Kakav je osjećaj kad netko upotrebljava silu nad tobom? – Rafe ga je jače stisnuo. – Isuse Bože! – Boyle je urlao. – Maggie, reci mu da me pusti! Maggie!

– Rafe, molim te! Pusti ga. Samo ćeš pogoršati situaciju. Rafe je bio zaprepašten. Vidio je pogled u njezinim očima.

Prezirala je ovog čovjeka i Rafe više nije sumnjao da ju je Boyle pretukao. A ipak ga je molila da ga pusti? Nema šanse.

– Rafe, molim te! – preklinjala ga je. – O, Bože! Ti ne razumiješ. Nemaš pojma što će učiniti. Molim te! O, molim te!

Rafe je popustio stisak. – Jesi li dobro?

Sjedeći na krevetu, drhtala je od straha, s jednom rukom prebačenom preko rebara. Smeđe oči bile su joj ispunjene suzama, dok je gledala po sobi. – Jaimie. O, Bože, moje dijete! Što si učinio s njim?

– Ostavio sam ga kod sestara, upozorio ih da ga smiju predati jedino meni u ruke, – uvjeravao ju je Rafe. – Dobro je, Maggie.

Slegnula je ramenima, osjećajući olakšanje.

– Dr. Hammish i osiguranje su na putu ovamo, – rekao joj je. Zatim se nagnuo naprijed, pogledao Boylea ravno u oči, te dodao: – Ti ideš u zatvor. Možda bi se u onoj svojoj selendri uspio izvući, ali ovdje ne možeš doći u bolnicu i zlostavljati ženu. Nadam se da će te strpati u ćeliju i baciti ključ.

– Što se ovdje događa?

Rafe se okrenuo kako bi pogledao iza kreveta. Prepoznao je lik dr. Hammish i njezinu crvenu kosu dok je trčala prema Maggie. Preko madraca, Rafe je vidio kako pregledava infuziju u Maggienoj ruci. Zatim je naslonila Maggie na jastuk i uputila Rafeu upitan pogled. Pokazao je na čovjeka ispod sebe.

– Upoznajte gospodina Boylea. Uhvatio sam ga kako lomi pacijentičinu ruku. Čini se kako ju je prisilio da potpiše papire za usvojenje. Oboje znamo kakva je sredstva koristio. Sada zahtijeva da se odrekne prava na dijete. Tvrdi da su usvojitelji velikodušno platili Maggie da se odrekne Jaimiea; pokrili su troškove medicinskih usluga i dali joj novac za fakultet.

– Nisam vidjela ni centa! – uvjeravala ih je Maggie. – Nikada ne bih prodala svoje dijete. To je laž. Lonnie je uzeo novac. Sve. Sve je dogovorio iza mojih leđa i onda me prisilio da potpišem papire.

Liječnica je zagrlila Maggie i privukla je sebi. – Dobro je, Maggie, smirite se. – Umirivala ju je. – Neće vam uzeti dijete. U većini slučajeva, čak i ako žena potpiše papire, sudac će presuditi u njezinu korist ako se predomisli.

– Hoćete se kladiti? – dodao je Boyle bolnim glasom. – A što ako je biološka majka nepodobna? Svjedočit ću protiv nje. Vidjet ćete. Kako će to izgledati? Ha? Vlastiti očuh

govori protiv nje! Kad završim s pričom, sudac će dvaput razmisliti prije nego donese presudu u njezinu korist, pazite što vam govorim.

– Ne vjerujte mu, Maggie, – dodala je dr. Hammish.

– Nije važno što ona vjeruje! – odgovorio je Boyle. – Važno je samo ono što sudac misli. On će htjeti da to dijete ima dobru obitelj, a ljudi koji ga žele posvojiti su bogati. Imaju veliku, modernu kuću. Dobro susjedstvo. Poslat će ga u najbolje škole! Dijete je već njihovo i nema suca na svijetu koji će ga vratiti majci, koja ga je prodala za novac da bi mogla financirati svoju ovisnost o drogi.

Maggie je ispustila mučan uzvik. – Ovisnost o drogi? Ja ne uzimam drogu!

Boyle se podsmjehnuo. – A ne? Dokaži! Ja ću se zakleti da jesi! A i odvjetnik. Reći ćemo da si prestala samo na neko vrijeme dok ne vratiš dijete.

Liječnice zelene oči gledale su u Rafea. Ljudi iz osiguranja upravo su upali u sobu. Nakon procjene situacije, jedan od njih okrenuo se prema liječnici. – Trebamo li zvati policiju?

– Da. Zovite prokletu policiju! – povikao je Boyle, boreći se s Rafeovim stiskom. – Potpisala je te papire svojevolumeno i uzela novac. Prodala je vlastito dijete. Kakva majka! Posrednik pri posvajanju ovjerio je papire. Na krevetu su. Pogledajte sami. Ona više nema pravo na to dijete i ja ga vodim njegovim novim roditeljima. Nitko me ne može spriječiti. Zakon je na mojoj strani! Proći će mjeseci prije nego se slučaj pojavi na sudu. Do tada će dijete zavoljeti svoje nove roditelje i morat će proći pakao ako ga bude željela vratiti.

Rafe nije sumnjao da je novac u drugim rukama. I bio je uvjeren da su te ruke bile Boyleove. Maggie nije dobila ništa tom nagodbom, osim batina koje su je gotovo ubile. Očito je, nakon što je bila prisiljena potpisati te papire, jedva nekako uspjela pobjeći s djetetom, prije nego ga je njezin očuh uspio predati usvojiteljima.

Odvjetnik, koji je svjedočio toj prisili dok je Maggie potpisivala papire, morao je biti isti takav crv kao i Boyle.

Pokvareni odvjetnik koji je trgovao ljudima. Taj kurvin sin od očuha. Mili Bože.

Primijetivši Maggien prestravljeni pogled, Rafe je znao da je u problemima preko glave. Boyle je bio u pravu. Izgledat će loše po Maggie ako njezin očuh bude svjedočio protiv nje na saslušanju, a u tih nekoliko mjeseci, koliko će trajati da slučaj dođe na sud, Jaimie će se vezati za usvojitelje. Sud će sigurno uzeti u obzir činjenicu da će mu do tada Maggie već biti potpuni stranac. Osim ako se na sudu ne dokaže da je bila prisiljena potpisati te papire, mogla bi izgubiti svoje dijete, i kao što je Boyle već rekao, nijedna od tih modrica nije imala njegovo ime na sebi.

Ako izgubi dijete, Maggie će umrijeti od tuge.

Ne vidjevši drugi izbor, Rafe je pustio Boyleovu ruku, pokazujući osiguranju da preuzme stvar u svoje ruke. Boyle se okrenuo na stranu, trljajući zglob ruke. Pokvareno se nasmiješio dok su mu prilazila dva stražara i podigla ga na noge, zatim ih je odgurnuo od sebe kao da hvata ravnotežu. Bijesno je obrisao krv ispod nosa, zgrabio papire o posvojenju i krenuo prema vratima.

Prije nego je izjurio iz sobe, okrenuo se i uperio prst u Maggie. – Napravila si tešku pogrešku kada si se odlučila prevariti me, gospođice. To dijete nije sve što ćeš izgubiti. Što je s tvojom dragom majkom i onom slatkom sestricom? Čekat ću u predvorju. Imaš sat vremena da razmisliš. Ako se ne predomisliš i ne predaš mi dijete na vrijeme, zovem policiju. – Mahnuo je papirima i uputio Rafeu podrugljiv pogled. – Onda nećeš biti takav frajer, ha dečko? Odbij njima predati dijete pa ćemo vidjeti što će se dogoditi! Bacit će te u zatvor tako brzo da će ti se zavrtjeti u glavi.

Poglavlje 7

Nakon Boyleovog izlaska u sobi je nastala mrtva tišina. Rafe nije bio siguran kako će Maggie reagirati. Znao je samo da će bilo kakva reakcija biti manje zabrinjavajuća od nikakve. Nepomično je ležala, gledajući ravno ispred sebe. Lice joj je bilo strašno blijedo, a oči tako beživotne da je izgledala poput leša.

Dr. Hammish je zabrinuto pogledala Rafea, zatim prišla krevetu i pritisnula prekidač koji je ležao pokraj njega. Nakon što je pozvonila sestri, vratila je prekidač na mjesto, iznad kreveta. – Bit će sve u redu, Maggie. Gospodin Kendrick i ja smo vam prijatelji. Pomoći ćemo vam koliko god budemo mogli.

U sobu je ušla sestra u ružičastoj uniformi. Njezine istrošene papuče su škripale po podu. Dr. Hammish se okrenula i dala joj upute za lijekove koje treba donijeti.

Dok su razgovarale, Rafeov pogled je bio usmjeren u Maggie i njezino iscrpljeno lice. Samo Bog zna što je sve pretrpjela s Boyleom i sigurno ne može podnijeti još puno toga. – Maggie? – nježno je rekao. – Dušo, reci nešto. Želim ti pomoći, ali moram znati točno protiv čega se borimo.

– Ne možete mi pomoći, – rekla je bez ikakvih emocija, a zatim je, prije nego je Rafe shvatio što kani učiniti, sjela, izvukla infuziju iz ruke i prebacila noge preko ruba kreveta. – Gdje mi je odjeća?

Liječnica je uzdahnula i zgrabila njezinu krvavu ruku. – Bože dragi, što to radite?

– Odlazim. – Pritišćući ruku kako bi prestala krvariti, Maggie je sišla s kreveta i krenula prema ormaru. Leđa bolničkog ogrtača bila su otvorena. Dok je otvarala ormar i uzimala svoje traperice, pogledala je u Rafea i rekla: – Možete li, molim vas, otići po Jaimiea?

Čak i dok je govorila, ljuljala se od slabosti. Dr. Hammish je otrčala na drugi kraj sobe. – Ne možete to napraviti! – viknula je.

Maggie joj je odbrusila. – Napraviti ću to. – Naslonila se rukom na ormar dok se saginjala. Od silnog truda, lice joj je još više probljedjelo. – Moram se vratiti natrag u Prior prije nego se Lonnie vrati kući, moram otići po Heidi.

Rafe se nije mogao pomaknuti. Imao je čudan osjećaj, kao da se pod pretvorio u vodu pod njegovim nogama, u koju je sve dublje tonuo. U protekla dva dana, miješali su mu se osjećaji jedan za drugim prema ovoj mladoj ženi, a sada, u samo jednom otkucaju srca, svi su ga odjednom pogodili.

– Sigurna sam da će vašoj sestri biti dobro još dan, dva – inzistirala je dr. Hammish. – Jako ste bolesni, Maggie. Ne možete otići odavde, a da se niste izliječili.

– Napišite mi recept za lijekove, – odgovorila je Maggie, navlačeći hlače preko vitkih bokova. – Ako ne izvučem sestru, Lonnie bi joj mogao nauditi kako bi mi se osvetio. Tako on rješava stvari.

Liječnica je uhvatila Maggie za lakat kako bi joj pomogla.

– Nemojmo pre nagliti. Imamo i druge mogućnosti. Zvanje policije je jedna od njih. I nije li vaša majka s vašom sestrom kod kuće? Sigurno će paziti na nju dok ne smislimo prikladniji način daje izvučemo.

Nestrpljivim pokretima, Maggie je navukla traperice i sagnula se kako bi dohvatila čarape i tenisice. – Ne mogu zvati policiju. Pogledat će papire za posvojenje i predati Jaimiea mom očuhu.

– Navukla je čarapu i ugurala nogu u tenisicu. – Onda će mi trebati mjeseci, možda i godine, da vratim svoje dijete.

– Priznajem da postoji rizik. – Liječnica je bila uporna. – Ali još uvijek vam je najsigurnije zvati vlasti. Svjedočit ću u vašu korist. Očito je da ste i psihički i fizički zlostavljani. Vidjet će to i poduzeti mjere kako bi vam pomogli. – Jače je stisnula Maggien

lakat i dodala: – Nemojte me stavljati u ovu poziciju. Ako budete uporni u namjeri da odete, bit ću prisiljena dati vam lijekove za smirenje, a stvarno to mrzim raditi.

Maggie je uporno pokušavala navući i drugu tenisicu. Podigla je prestravljen, beznadan pogled, koji je gotovo slomio Rafeovo srce. – Znači, spašavat ćete me od mene same? A što je s Heidi, dr. Hammish? – pitala je drhtavim glasom. – Možete li utjecati i na njezino ponašanje?

Liječnica je zaustila kako bi joj odgovorila, ali ipak je samo ostala stajati tamo, ništa ne govoreći.

– Vidite? – dodala je Maggie tiho. – Nismo samo ja i moje dijete u pitanju. Da nije toga, ne mislite li da bih odavno otišla?

– Što vas je natjeralo da ovog puta odete? – pitala je dr. Hammish.

– Stvari su izmakle kontroli i nisam imala izbora. Bilo je ili to ili gubim Jaimiea. Mislila sam da će Heidi biti na sigurnom, da nema načina da ju Lonnie pronađe. Ali pronašao ju je!

Rafe je napravio korak prema njoj, nije bio potpuno siguran što može učiniti kako bi joj pomogao, ali znao je da mora učiniti nešto. Stisnula je oči, a lice joj je postalo izobličeno od boli.

– Htjela sam povesti Heidi sa sobom, ali Lonnie nije glup. Znao je da bih mogla pokušati pobjeći, pa mi je uzeo sav novac i kartice, prije nego što sam te večeri otišla spavati i zaključao ih u svoj noćni ormarić.

– Šefica mi je ponudila pozajmicu, ali ona je samo poslovođa, nije vlasnica kafića. Dala mi je koliko je mogla, ali to još uvijek nije bilo dovoljno da se smjestim negdje. Stanarina, računi, hrana. Nisam imala izbora, osim uzeti Jaimiea, ali nisam mogla sa sobom vući još i desetogodišnju djevojčicu preko države po ovakvoj zimi, ne znajući hoću li joj moći pružiti odgovarajući smještaj. Odlučila sam da bi joj bilo bolje ako neko vrijeme provede kod Terryne sestre, gdje će biti sigurna dok ja ne pronađem posao i ne pošaljem po nju. S novcem koji mi je Terry dala, trebala mi je još samo jedna tjedna plaća.

Slegnula je ramenima. – Nije trebala dugo ostati tamo. Samo što ništa nije išlo po planu! Dok sam se pokušavala popeti na vlak, on je krenuo. Jaimie je već bio u vagonu i ja sam trčala kako bih ga sustigla. Poskliznula sam se na poledici i ispustila novčanik i torbu s pelenama. Sve što sam imala, bilo je unutra. Stvari za Jaimiea, novac, sve. I onda sam se razboljela. Sada je Heidi ponovno kod kuće. Ne mogu je samo ostaviti tamo. Molim vas, pokušajte to razumjeti.

– Ako pozovemo policiju, sigurna sam da nešto možemo učiniti, – inzistirala je dr. Hammish.

Maggie je drhtavim rukama zavezala vezice na tenisicama i odmahнула glavom. – Ne bez dokaza da je zlostavljana, a vjerujte mi, on ne postoji. Lonnie je prepametan za to. O, ne. Do sada nije dirao Heidi. Ona je njegov as u rukavu. Nju koristi da bi mene ucjenjivao. – Uspravila se, držeći jednu ruku na ormaru i molećivo je pogledala u ženu.

– Znam da mislite dobro, doktorice, ali ne znate cijelu priču. Mislite da nikada nisam tražila pomoć policije? Ili pravne i socijalne službe? Razmislite. Bila sam toliko puta kod njih da me već znaju po imenu.

– Što su učinili?

– Ništa. U tome je poanta. – Izvukla je ruku iz liječničinog stiska i uzela košulju i grudnjak s vješalice pokraj ormara. – Bez dokaza o Lonnievom zlostavljanju moje sestre, ne mogu ništa. Ne mogu oduzeti dijete majci bez dobrog razloga. Moralo joj se nešto dogoditi da bi reagirali.

– A vaša majka? Nije htjela pomoći?

– Moja majka je... – Maggien glas se utišao, naslonila se na ormar, a kapci su joj se spuštali kao da će se onesvijestiti. Nakon nekoliko sekundi, duboko je udahnula. – Kada mi je poginuo otac, doživjela je srčani udar. Nedostatak kisika joj je oštetio mozak. Sada je

poput djeteta i zdravlje joj je krhko. Draga je osoba i voli Heidi, ali kao zaštita od Lonniea je beskorisna.

Rafe se sjetio tuge u Maggienim očima kada mu je sinoć pričala kako joj život više nije bio isti poslije očeve smrti. Sada je shvatio zašto. Stjecajem okolnosti i slučajnosti, istog dana je izgubila oba roditelja.

Promatrajući je, Rafe se prisjetio da se pitao što joj se to, dovraga, dogodilo u životu da je imala tako malo povjerenja u ljude. Sada je tajna bila otkrivena. S četrnaest godina je ostala sama s bolesnom majkom i malom sestricom za koje se morala brinuti. Ubacite li u to jednadžbu gada kao što je bio Lonnie Boyle, naići ćete na pravu noćnu moru. Mili Bože. Obuzeo ga je osjećaj mučnine u želucu.

– Lonnie je pametan i manipulativan, – nastavila je Maggie. – Ugledao je moju majku i vidio lagodan život. Ne tako pametna udovica s kućom i nešto novca na banci. Smotao je mamu oko malog prsta i ona je uvjerena da je on predivan. – Naslonila je unutrašnju stranu zapešća na čelo. – Vidjeli ste ga. Ljigavac. – Spustila je ruku i trepnula. – Neću mu dopustiti da napravi Heidi ono što je napravio meni. Neću!

– Ne kažem da biste trebali, – uvjerala ju je liječnica. – Samo mislim da odlazak iz bolnice nije najbolje rješenje.

Uputila je Rafeu formalan pogled. – Molim vas, gospodine Kendrick, nemojte samo stajati tu. Idite po Jaimiea dok ja završim s oblačenjem. Nemam puno vremena.

S blagim osjećajem mučnine u želucu, Rafe je shvatio da uistinu samo stoji tamo, i u tom trenutku je znao da mora poduzeti nešto, čak i ako je to pogrešno. Nemoj učiniti nikakvu glupost, upozorio ga je Ryan preko telefona. Ali hoće li to zaista biti glupost? Mogao je pomoći ovoj djevojci. I dovraga, imali njegovi osjećaji prema njoj smisla ili ne, bilo mu je stalo do nje.

Nije mogao pomoći vlastitoj obitelji. Perverznan preokret sudbine ukrao mu ih je tako brzo da nije mogao učiniti apsolutno ništa. Ali ovoga puta to nije bio slučaj.

Rafe je jedva osjetio kako mu se noge pomiču, dok je prelazio preko sobe. – Ne moraš otići, Maggie, – rekao je odlučno. – Odred spasa je upravo stigao.

– Što?

– Odred spasa, – ponovio je. – U ovom slučaju, u obliku jednog čovjeka, ali imam utjecaja. Udaj se za mene. Ako Jaimieu dam svoje prezime i upišemo ga u rodni list, nema te osobe na svijetu koja će ga moći meni oduzeti. Boyle neće moći ništa dokazati bez krvnih pretraga, za što će morati masno platiti, zato što smo u drugoj državi. U međuvremenu, dat ću Boyleu ponudu kojoj neće moći odoljeti. Heidi neće biti ozlijeđena. Obećavam.

– Da se udam za vas?

– To je savršeno rješenje. Razmisli. Presedan je sud već uvažio. Ovih dana i očevi imaju neka prava. Ako kažem da je Jaimie moj sin i ako se udaš za mene i potvrdiš moje tvrdnje, taj papir o posvojenju neće vrijediti ništa bez mog potpisa na njemu.

Odmahnula je glavom.

– Poslušajte ga, Maggie. – Liječnica ju je ohrabivala. – Znam da ga ne poznajete dugo, ali mislim da mu možete vjerovati. On vam želi sve najbolje.

– Mogu unajmiti najbolje odvjetnike i boriti se s Lonniem na sudu ako budem morao, – uvjeravao ju je Rafe. – Nećeš izgubiti sina. Garantiram ti to.

Pogledala ga je s ispraznim izrazom na licu. – Unajmiti najbolje odvjetnike. S čime?

– Jutros sam ti rekao, sjećaš se? Kad sam otišao od kuće, ostao mi je popriličan iznos novca na banci.

– Bitka na sudu stajat će mnogo novaca.

Rafe je pogledao u liječnicu. – Vi ste zvali moju banku. Vama će više vjerovati. Recite joj.

– Bogat je, – rekla joj je dr. Hammish. – Istina je, Maggie. Nisam sigurna točno koliko bogat, ali mislim da neću pretjerati ako kažem da ima malo bogatstvo.

– Bogat? – Maggie je ponovila s nevjericom. – Bogata propalica iz vlaka?

– Ne propalica, rančer. Još uvijek posjedujem polovicu posjeda u južnom Oregonu. Prije tri godine, izbio je šumski požar. Ranč je financijski propao. Kako bismo se oporavili, brat i ja smo prodali građevinarima dio parcela. Podijelili smo dobit između sebe i roditelja. Moja trećina iznosila je oko pedeset milijuna, od čega sam većinu uložio. Imam puno novaca. Dovoljno da kupim tucet takvih kao što je Lonnie Boyle. Razumiješ? Novac je moć. Udaj se za mene i ta moć će biti na tvojoj strani.

– Da se udam za vas? Ali to je ludost.

Bila je ludost. Racionalno razmišljajući, Rafe je to znao. Ali bila je to predivna ludost. Prvi put nakon dugo vremena, ponovno se osjećao živim.

– Stvarno razmislite o ovome, Maggie, – nagovarala ju je dr. Hammish. – Znam da zvuči ekstremno, ali mislite na prednosti. Ne znam sve detalje i ne bih se trebala miješati, ali očito ste u zbrci i vaša sestra će biti također, ako nešto ne poduzmete. Je li bježanje rješenje?

– Već ste to pokušali i pogledajte što se dogodilo. Boyle je ovdje, diše vam za vratom. Možete ponovno pobjeći ako vam je to jedina opcija. Ali kada god je to moguće, najbolje je stati i boriti se. Gospodin Kendrick vam ne nudi samo svoju zaštitu, već namjerava pobijediti u toj borbi.

Maggie se osjećala kao da je svijet iskočio iz svoje osi. Njezin kauboj iz teretnog vagona je zapravo milijunaš? I nudio joj je da se uda za njega i upotrijebi njegov novac kako bi se borila za svoje dijete? Činilo se kao da je zaspala i probudila se usred bajke – sa sobom u ulozu dame u nevolji i Rafea Kendricka u ulozu zgodnog princa.

Cijelom težinom se naslonila na ormar. Nije bila sigurna hoće li joj noge još dugo izdržati. Uvjerila se da je ovo ipak samo san. Liječnica joj je dala sredstvo za smirenje i bila je u krevetu, omamljena, sanjajući ovaj ludi san. To je bilo jedino objašnjenje.

– Zašto? – upitala je.

– Zašto, što? – pitao je zgodni princ.

– Zašto mi nudite da se udam za vas? Vidim da ja imam koristi. Ali što ćete vi dobiti s time?

Pogledao ju je sa šaljivim izrazom lica. – Tebe.

Maggie je uzdahnula. – Ali jedva me poznajete. Imam izvanbračno dijete i desetogodišnju sestru za koju sam odgovorna. Dobili biste cijelu obitelj.

U trenutku kada je to izgovorila, shvatila je da je to bilo to. Rafe je u nesreći izgubio ženu i djecu i još uvijek je tugovao za njima. Sjetila se izraza čežnje, kojeg je sinoć vidjela na njegovom licu dok je gledao u Jaimiea. Sada je vidio način na koji ih zadržati pokraj sebe, način na koji će Jaimie postati njegov. Oni će mu biti prikladna zamjena za izgublenu obitelj.

Bila je to suluda ideja. Maggie nije mogla vjerovati da je zapravo razmišljala o tome. Tko bi zdrave pameti ikada pristao na takvo što? S druge strane, s obzirom na njezinu situaciju, tko bi zdrave pameti odbio takvu ponudu? Pedeset milijuna? S toliko novca je mogao unajmiti cijelu vojsku odvjetnika. Lonnie neće imati šanse. I nije da Rafe neće dobiti ništa s tom nagodbom. Dobit će sina – nekoga tko će mu ponovno dati osjećaj da je potreban i nezamjenjiv.

Postojala je samo jedna kvaka: pristane li na ponudu, bit će to kao da se prodaje, i tijelo i dušu. Kasnije to neće moći poništiti, ako Rafe ne bude surađivao. Neće biti izlaza. Bit će njegova žena. Još gore. Imat će je u šaci, dobit će zajedničko skrbništvo nad njezinim sinom. Morala je misliti i na Heidi. Gdje se ona uklapala u ovoj slici?

– Ne mogu, – rekla je tihim glasom, kao da govori iz velike udaljenosti. – To je velikodušna ponuda i riješila bi gotovo sve moje probleme. Ali ne bi riješila sve i zato jednostavno ne mogu.

– Reci mi jedan dobar razlog, – Rafe se protivio njezinoj odluci. – Nemaš što izgubiti, a dobit ćeš sve.

– Rekla sam vam, moram otići po sestru. – Soba kao da se vrtjela. Maggie se uhvatila za otvorena vrata ormara kako bi ostala na nogama. Riječi kao da su joj odzvanjale u glavi. – Molim vas, idite po mog sina da se mogu obući do kraja i otići.

– Kako ćeš doći do Piora? – pitao ju je.

– Stopirat ću.

– A ako ne budeš odmah uhvatila prijevoz? Bolesna si da bi dugo stajala na cesti, pogotovo s djetetom u rukama. Mogla bi se onesvijestiti. Što će onda biti s Jaimiem?

Noge su joj bile poput skuhanih špageta. Bojala se da bi mogle popustiti. O, Bože, bio je u pravu. Bila je jako bolesna. Ako ode iz bolnice, možda nikada neće stići do Piora i što bi se onda dogodilo s Heidi?

– Moram stići do tamo, – rekla je kroz plač. – Ne mogu je ostaviti.

– Nemam je namjeru ostaviti tamo. – Njegov glas kao da ju je okruživao, topao i dubok i tako prekrasno snažan. – Dobit ćemo skrbništvo nad njom i dovesti je da živi s nama. Dajem ti svoju riječ. To će biti dio naše nagodbe. A u međuvremenu, kunem se svime što mi je sveto, Boyle joj neće nauditi. Vraški ću se potruditi i za njezinu sigurnost.

– Kako? Ne poznajete Lonniea. On je zmija. Ne možete vjerovati nijednoj njegovoj riječi.

Kao da je osjetio da će pasti, Rafe ju je nježno obgrlio oko struka i prislonio na svoja prsa. Po drugi put otkako ga je upoznala, Maggie se našla u njegovom naručju, preslaba stajati sama. – Dušo, vjeruj mi samo malo. Kunem se da će Heidi biti na sigurnom. Samo reci da. Više nećeš imati problema.

Više neće imati problema. To je zvučalo tako divno, tako nevjerojatno divno. Bila je preumorna, a on joj je nudio rješenje svih njezinih briga. Željela je samo zatvoriti oči i pustiti ga da se za sve pobrine.

– Ali pod koju cijenu? – promrmljala je.

– Kako to misliš?

– Bit ću vam dužna, kako ću vam ikada vratiti dug?

– Ne moraš. Novaca mi nikada neće nedostajati.

– Moram, – inzistirala je. – Ništa nije besplatno. Ja vraćam svoje dugove. To sam vam već rekla.

O, Bože. Što je radila? Hoće li zapravo prihvatiti njegovu ponudu? Hoće, tako joj Bog pomogao, hoće. Heidi će biti zbrinuta. Ona i Jaimie će biti na sigurnom. Nije imala drugih mogućnosti. To je bilo to.

– Ako to napravimo, moram biti sigurna da ćete zapisivati svaki dolar koji potrošite na mene. – Pokušavajući razbistriti glavu, rekla je: – I želim napismeno vaš pristanak.

– Želiš predbračni ugovor? – To se tako zove?

– Da.

– Onda je to ono što želim, predbračni ugovor, u kojem piše da, ako ovo ne upali, svatko slobodno može krenuti svojim putem, sa stavkom da vam moram vratiti sve što potrošite na mene i da mi nećete otežavati odlazak. – Uspjela je podići glavu i pogledati ga. – Samo ću pod tim uvjetima pristati na tako nešto, samo ako budem sigurna da vam moram vratiti dug.

– Smatraj to učinjenim.

Maggie nije očekivala da će pristati tako lako. – Jeste li sigurni?

– Sve je u redu.

Imala je loš predosjećaj da je to govorio samo kako bi pristala i da ju nije namjeravao pustiti da radi i vrati mu dug. – Potpuno sam ozbiljna u vezi ovoga. Dok ne budem mogla ponovno raditi kao konobarica, ima li na vašem ranču nekakav posao za mene za koji bih dobivala plaću?

Promrmljao je nešto sebi u bradu i slegnuo ramenima. – Rekla si da dobro vodiš knjige. Ja mrzim papirologiju. Možeš biti moj knjigovođa.

Činilo se kao da je to izmislio samo da je usreći. – Netko drugi vam to sigurno već radi. Mora postojati još nešto što bih mogla raditi, nešto s čime ću uistinu pridonositi, a ne samo prividan poslić na kojem bih se osjećala beskorisno. – Pokušavala je smisliti alternativu. – Dobra sam u održavanju domaćinstva.

– To mjesto je popunjeno. – Pogledao ju je, očima koje su sada bile još sjajnije. – Istina je da smo Ryan i ja vodili knjige, ali ni jedan od nas ne voli taj posao i nismo iznimno dobri u njemu. Bilo bi odlično kada bi nam netko to skinuo s vrata, osobito ako budeš mogla naučiti sve o poslovanju sa stokom i računima, pa da možemo pratiti kako napredujemo. Ja sam uvijek samo pobacao račune u ladicu i pokušavao ih slagati kasnije. Ryan se čak ni to nije udostojio raditi, pa naši proračuni nikada nisu bili točni.

– A ako budem dobro obavljala posao, dobivat ću plaću? Sve ćemo, naravno, staviti na papir i odbijati od mog duga. Raspitat ćete se kolika je uobičajena plaća knjigovođa i pristati na to?

– Isuse Bože. Nećemo valjda sada ugovarati plaću? – Pogledao ju je. – Dobro. Može. Uobičajena plaća.

– Naučit ću sve o radu sa stokom, – uvjeravala ga je. – Brzo pamtim.

– Onda zapamti ovo, – rekao je tiho kako bi samo ona čula. – Ovom nagodbom ću dobiti ženu i dijete. I ako misliš da neću napraviti sve što je u mojoj moći kako bi poželjela ostati moja žena, razmisli ponovno. Ne shvaćam ovu obvezu olako, Maggie.

Na njegovom licu je mogla pročitati iskrenost. – Ne, naravno da ne shvaćate. Ni ja. Ali također se ne namjeravam doživotno obvezati, sve dok ne budem sigurna da ćemo moći funkcionirati na ovaj način. Jedva se poznajemo. Kada se budemo razilazili, želim biti sigurna da u ovo unosim jednako onoliko kao i vi, i da nećete profučkati hrpu novca, a da na kraju niste ništa dobili natrag.

– Dat ću Jaimieu svoje prezime, – podsjetio ju je. – Onog trenutka kada to učinim, on će postati moj sin u svakom smislu, i s predbračnim ugovorom ili bez njega, on će to zauvijek ostati, čak i ako me odlučiš ostaviti. Gledajući iz mog kuta, dijete je istinski doprinos, a i bit ću i više nego primjeren kod naplaćivanja duga. Također postoji mogućnost i da dobijemo zajedničko dijete. Kako se onda možeš brinuti da ne unosiš ništa vrijedno u naš odnos?

Do tog trenutka je Maggie mislila da će imati platonski odnos. – Mislite, vi želite da ovo bude pravi brak?

Rafe je pogledao u liječnicu. – Možete li izaći na trenutak, molim vas? Kad je smjestim natrag u krevet, pozvat ću vas. – Čekao je da liječnica izađe i zatvori vrata za sobom. Njegove čelično plave oči sijale su od odlučnosti kada je ponovno pogledao u Maggie. – Da, pravi brak. Ne radim stvari napola, pogotovo ne nešto ovakvo i objasniti ću zašto. Možda će trajati mjesecima dok se sve zakonski ne riješi. U tom vremenu, Jaimie i ja ćemo se vezati. Čak i mali ljudi mogu razviti jake veze. Mislim da nije pošteno dopustiti mu da bude uz mene i da me zavoli, osim ako oboje ne uložimo svu snagu u to da ovo uspije.

– Ako ne uspije, – nastavio je, – onda, naravno, nećemo imati izbora. Morat ćemo sve otkazati i ja ću tražiti od suda pravo na viđanje sina. Ali, dugujemo i njemu, a i sami sebi, da ovome ne pristupamo s uvjerenjem kako je unaprijed sve osuđeno na propast. Ne slažeš li se sa mnom?

Maggie se slagala s njim. Ali bila je toliko omamljena da nije razmišljala o tome kako će ovo djelovati na Jaimiea. – Ja, ovaj... Nije mi baš ugodno zbog... pa, znate...

– Seksa, misliš? – Prošao je rukom kroz njezinu kosu. – Dušo, ako ovo napraviš, povjerit ćeš mi cijeli svoj život. Ne misliš li da bi mi trebala vjerovati i što se toga tiče?

Bio je u pravu; povjerit će mu sve. Nježno naslonjena na njega, počela se osjećati poput maslaca koji se topi na toplom pecivu. Nije znala koliko će još dugo moći stajati. Tijelo kao da joj je bilo nepovezano s mozgom i bojala se da će se onesvijestiti. Prije nego se to dogodi, imala je važnijih stvari o kojima se trebala brinuti.

– Ponovno mi obećajte da ćete izvući Heidi što prije, – prošaptala je. – Obećajte mi, ili ništa od nagodbe.

– Obećavam. K vragu, otišao bih sad po nju da mogu, ali ukrasti dijete i odvesti u drugu državu je ozbiljan prekršaj.

– Moram znati da će biti na sigurnom. Ima samo deset godina i ni za što nije kriva.

– Bit će. Garantiram ti to. I prije nego kažeš keks, bit će s nama. Smatraj to učinjenim, Maggie.

Maggie se mogla samo moliti da će sve biti tako jednostavno, ali dio nje se bojao da Lonnie neće tako lako priznati poraz.

– Kako to planirate izvesti?

Primio ju je u naručje. Maggie je uzdahnula i naslonila se na njegova ramena. Dok ju je nosio do kreveta, rekao je: – Samo ću početi stajati čvrsto objema nogama na zemlji i slijediti instinkte. Neko vrijeme sam bio izvan događanja, ali dobar sam pregovarač. Mogu izaći na kraj s Boyleom. Ti se koncentriraj na ozdravljenje. Ja ću se pobrinuti za sve ostalo.

Dok ju je nježno postavljao na krevet, Maggie je pogledom pretražila njegovo tamno lice, bojeći se da je upravo sklopila nagodbu s luđakom. Koje je bilo drugo objašnjenje? Poznavala ga je samo dva dana i želio ju je oženiti? O, Bože. Što je učinila?

– Ja nisam Susan, – prošaptala je, boreći se zadržati otvorene oči kako bi ga mogla dobro promatrati. – Dobro me pogledajte i razmislite što radite, gospodine Kendrick. Susan je mrtva, kao i vaša djeca. Jaimie i ja ih nikada nećemo moći zamijeniti i nije pošteno tražiti to od nas.

Jednom rukom se naslonio na ogradu kreveta i podigao joj bradu. Njegovi prsti bili su kao perje na njezinoj koži, a opet tako čvrsti. – Točno znam što radim, Maggie, i ni na jedan trenutak te nisam zamijenio sa Susan.

Maggie je željela biti sigurna u istinitost njegovih riječi. – Ne mogu se pretvarati da sam netko drugi. To je sve. Želim biti sigurna da to razumijete. Ja sam ja i nikada neću moći zauzeti njezino mjesto.

– Ne očekujem da ćeš se uopće truditi zauzeti njezino mjesto, – uvjeravao ju je. – Ti si slatka i prekrasna, Maggie. Nijedan normalan muškarac nikada ne bi poželio da budeš itko drugi, a ja sam definitivno normalan.

Poglavlje 8

Noćne more mučile su Maggie dok je tonula u omamljeni san izazvan sredstvima za smirenje. U svakom snu, njezina majka, Heidi ili Jaimie bili su u opasnosti. Lonnie je bio u ulozi zlikovca, a Rafe Kendrick izbavitelj. Maggie se iz petnih žila trudila zaštititi ljude koje voli, ali svakog puta se našla u obeshrabrujućoj situaciji.

U posljednjoj mori, bila je izgubljena na groblju po mraku i znala je da Lonnie vreba iz tame s velikim nožem, namjeravajući ubiti Jaimiea. Čula je njegov plač, ali gdje god bi pogledala, nije ga mogla pronaći. Uporno je trčala prema visokoj, čeličnoj ogradi sa šiljcima na vrhu. Rafe je stajao iza ograde, gledajući je onim svojim smirenim pogledom. – Udaj se za mene, Maggie. Više nećeš imati problema. Ja ću se za sve pobrinuti.

Probudila se zbunjena i oblivena znojem. Bila je u bolničkoj sobi, medicinska sestra je stajala pokraj kreveta. Kada je vidjela lice iznad sebe, počela je vikati i trzati se.

– Sve je u redu. Dobro je, – rekla je umirujućim glasom. – Nisam vas htjela uplašiti, ali vrijeme je da se probudite.

Maggie je trepnula. Osjećala je kao da će joj srce iskočiti iz grudi. Sestra je držala neobičnu, plastičnu posudu.

– Zašto imam osjećaj da je to meni namijenjeno? Klimnula je glavom. – Pogodili ste. Ne možete doći dijete dok vam ne prođe infekcija i dok ne prestanete piti lijekove.

Uz pomoć sestre, Maggie je uspjela sjesti. Žena joj je otkopčala haljinu. – Zatvorit ću vrata i objesiti znak da vas nitko ne ometa. Kada završite, pozvonite na prekidač i netko će doći po posudu.

Kada je sestra otišla, Maggie je prionula na posao. Sat na zidu pokazivao je da je gotovo osam sati kad je završila i druga sestra ju je došla obići. Iscrpljena, legla je na jastuke, gledajući kroz rolete na prozoru. Kroz pukotine, Maggie je vidjela mrak iza stakla i shvatila da je satima spavala.

Ja ću se za sve pobrinuti, obećao joj je Rafe. Sada kada joj se glava malo razbistrila, Maggie je pomislila na sve što bi moglo poći po zlu i srce joj je ustuknulo od straha.

Maggie, prestani. Rafe je rekao da će se pobrinuti za to, dopustila si mu, i sada, sve što možeš je moliti se da je tako. Ionako nemaš drugog izbora.

Vjerojatno ju je došao obići dok je spavala i nije je želio uznemirivati. Da, tako je bilo. Došao joj je reći razvoj situacije, ali odmarala se, pa je otišao, planirajući kako će se vratiti kasnije.

Pa... sada je bilo kasnije. Gdje je?

Pokušavajući otjerati sve loše misli, koncentrirala se na pozitivne. Sve je išlo po planu, Rafe je vjerojatno uzeo Jaimiea i odveo ga natrag u motel. Bolničko predvorje nije bilo prikladno mjesto za brigu o dojenčetu.

Zamišljajući Jaimiea, Maggiene ruke žudjele su da ga zagrle. Da osjeti njegovu toplinu uz sebe. Da udahne njegov miris. Da mu dotakne malenu glavicu. Jaimie. Kako ga je samo voljela. Bez obzira na cijenu koju mora platiti kako bi bio na sigurnom, on joj je bio utjeha.

– Hej, anđele. Rekli su mi da si se napokon probudila. Maggie se okrenula i vidjela Rafea kako joj prilazi, a vrata su se zatvorila za njim. Koraćao je opušteno i sporo. Svakim pokretom tijela, kosa mu je blistala na svjetlu poput oniksa. Kaput mu je bio prebačen preko ramena. Dužina kaputa sakrivala je njegovu desnu ruku. Pogledom ju je odmjerio po dužini tijela. Osjećala se kao da leži gola ispred njega, bez obzira na deku kojom je bila pokrivena. Rukom je prešla preko gornjeg dijela haljine, kako bi se uvjerila da je sve na mjestu.

– Gdje je Jaimie? Niste dopustili Lonnieu da ga odvede?

– Naravno da nisam. Sve je riješeno. Nema više problema, baš kao što sam ti obećao. – Kada je došao do kreveta, nagnuo se prema njoj s umirujućim izrazom na licu. – Imam slijepog putnika sa sobom. – Pomičući kaput sa strane, pokazao joj je njezinog uspavanog sina. – On ne bi smio biti ovdje. Ali pomislio sam da će ti jedna tura maženja pomoći i umjesto lijeka ublažiti bolove.

Suze su napunile Maggiene oči. Boreći se s infuzijom, uzbuđeno je primila Jaimiea u svoje naručje. – O, Rafe, hvala ti. Toliko mi je nedostajao.

– Kako sam to znao? – rekao je kroz smijeh. – Ako sam ikada vidio dobru majku, to si onda ti.

– Ne dovoljno dobra. – Maggie je boljelo grlo dok je izgovarala riječi. – Život mi je totalna zbrka.

– Više nije, – uvjeravao ju je zadovoljnim glasom. – Gospodin Boyle ti neće stvarati probleme, barem još neko vrijeme, obećavam.

Neko vrijeme? Da, Maggie je pomislila, to je zvučalo kao Lonnie. On je bio kao radioaktivni otpad, kojeg su zakopali duboko pod zemljom. Dok god je bio na ovoj planeti, postojala je mogućnost zagađenja.

Maggie je namjeravala pitati Rafea o svim detaljima razvoja situacije kada joj je još veća briga pala na pamet. – Jaimie se neće razboljeti ovdje? Možda zato bebama nije dozvoljen boravak u sobama?

Prebacujući kaput preko stolca za posjetitelje, Rafe je sjeo na rub kreveta. Ruku je naslonio na savijeno koljeno. – Pitao sam dr. Hammish i rekla je da nema opasnosti. Ona je moj partner u zločinu. Rekla je da nema nikakve opasnosti u privatnoj sobi kao što je ova.

– Hoćemo li zapasti u nevolje? – prošaptala je.

– Ma ne. Većina sestara zna da je ovdje. Samo su se pretvarale da ga ne vide. Prekrio sam ga kaputom da te iznenadim.

– Lijepo iznenađenje. – Prešla je rukom preko Jaimieve glave. – Hladan je.

– Još uvijek imaš vrućicu, dušo – dotaknuo joj je čelo. – Ti si kao mali radijator, pojačan do kraja. Kako se osjećaš?

– Sada kada je Jaimie ovdje, bolje. Ovo je gore nego kad sam ga ostavljala s mamom dok sam radila. Uvijek sam se brinula da će zaboraviti na njega.

– Počela si raditi odmah nakon poroda?

– Bila sam u bolnici jedan dan i još tri kod kuće.

– Radiš već godinama, zar ne? Otkako ti je umro otac.

– Bojala sam se da ćemo potrošiti sav novac od njegovog životnog osiguranja ako ne budem radila.

– I vratila si se na posao odmah nakon poroda. – Odmahnuo je glavom. – Nikada više.

Povukla je deku i divila se usnulom djetetu. – Nisam imala puno izbora. Imati dijete je skupo.

– Da, razumijem to, – rekao je. – I njega rodilje također. Sigurno si se osjećala grozno kad si dobila tu bubrežnu infekciju.

Maggie je klimnula glavom. – Boljela su me leđa. Ali ne tako strašno da bih mislila da se radi o bubrežnoj infekciji i otrčala liječniku. Nemam zdravstveno osiguranje, a pregled košta trideset osam dolara.

Čula ga je kada je uzdahnuo. Kada je pogledala prema njemu, premještao je stvari na noćnom ormariću. Ruka mu se umirila kad je ugledao aparat za izdavanje. Maggie se zarumenila.

– Isuse. Sigurno si se osjećala kao da ti je netko prilijepio odčepljivač odvoda.

Maggie se nasmijala. I on, također. Od njegovog nježnog pogleda bilo joj je neugodno. Ne znajući što bi rekla, nagnula se i igrala s Jaimievom dekićom.

– Koliko dugo smiješ biti ovdje? – napokon je pitala.

– Bili smo ovdje dok si spavala. Do sada me nisu gnjavili. Uskoro ću pozvati taksi i odvesti Jaimiea natrag u motel. Čini se da dobro spava u mom naručju. Ali sigurno će se više odmoriti u krevetu.

Koliko god je mrzila činjenicu da se mora odvojiti od sina, Maggie se morala složiti. – Hvala ti što se tako dobro brineš za njega.

– Nadam se da će tako biti cijeli život, – nježno je rekao. Maggie je podigla pogled i shvatila da ga ne može odvratiti.

– Pobrinuo sam se za Lonniea. Ne moraš biti zabrinuta za Heidi. Zasad će je ostaviti na miru. Kasnije ćemo povući veze da je izvučemo odande što prije. Moj odvjetnik će se baciti na posao čim stignemo kući.

Nikada nije poznavala nekoga tko je imao osobnog odvjetnika zaposlenog na puno radno vrijeme. – Kako možeš biti siguran da Lonnie neće ništa napraviti? Što si radio, ubio ga?

Maggie se ugrizla za usnu, prisjećajući se svih onih trenutaka kada joj je Lonnie prijelio Heidinom sigurnošću kako bi je držao u šaci. – Lonnie će obećati bilo što. Ne možeš mu vjerovati da će održati riječ.

– Pomislio sam na to. Kada stignemo u Oregon, stalno ćemo ih nazivati i provjeravati kako je Heidi. A ujutro ću obaviti nekoliko poziva i unajmiti privatnog istražitelja da pripazi na nju dok je ne izvučemo. Lonnie zna da ću ga, ako ne bude sve u redu, maknuti s lica zemlje. Također zna da mu je, ako se dogodi bilo što loše, čak i ako se bude radilo o nesretnom slučaju, život u mojim rukama. – Namignuo joj je. – Rekao sam mu da ću ga pronaći, gdje god bude pobjegao i kada ga budem našao, ubit ću ga.

– I povjerovao ti je?

– K vragu, bio sam tako uvjerljiv da sam skoro i ja to povjerovao. – Slegnuo je ramenima. – Nisam siguran da to zaista i ne mislim. Ali nasreću, ne moramo se brinuti. Zbog moje ponude je skakao od sreće.

Iako se bojala saznati o kakvoj se ponudi radi, morbidna znatiželja ju je natjerala da postavi pitanje. – Podmitio si ga, zar ne? Koliko si mu novaca ponudio?

– Zapisao sam iznos u svoju malu crnu knjižicu. Kasnije se možeš brinuti o točnom iznosu. Lonnie je zagrizao mamac. To je jedino važno. I, tipično za takve tipove, prevelika je kukavica da bi me pokušao prevariti. Takvi muškarci se nikada ne bore s nekim svoje veličine ili većima od sebe. Napadaju one koji su slabiji. To su zlostavljači, Maggie. Tuđa bol ih uzbuđuje. Imati moć nad nekim, njihova je najveća maštarija. Maltretiraju ljude koji im se neće ili ne mogu usprotiviti.

Spadala je u jednu od tih kategorija – bila je slabija. Zamislila je svoj život kako se odvija bez nje, svakoga dana je priželjkivala nekoga tko bi je štitio. Trebalo bi joj biti drago što je Rafe ispunio tu prazninu. Nije bio okrutan poput Lonniea, ako ništa drugo. Ali opet, nije mogla biti sigurna je li to uistinu tako. Sve dok ne bude stjeran u kut, čovjekova prava narav ne izađe na vidjelo.

O, Bože, što ako se uda za njega i on se počne izživljavati na Jaimieu? Jaimie nije bio njegovo dijete. Mnogi muškarci su prezirali svoju usvojenu djecu.

Maggie je prestala razmišljati o tome. Nije imala nekog izbora. Naposljetku, nije bilo garancije da će čovjek koji bude htio posvojiti Jaimiea biti i dobar otac. Barem će, ako se uda za Rafea, biti uz Jaimiea kako bi ga štitila ako bude bilo potrebno, a i Heidi će uskoro biti uz nju.

– Predomišljaš se?

– Nemam te sreće da mogu birati. A ti?

– Nikada nisam pomislio na to, a čak i da jesam, ponovno bih pristao. – Prešao je dlanom preko plahte. Zatim je pogledao u nju i namjestio podsmjehujući izraz lica. – Vjerujem u drugu šansu, a ti i Jaimie upravo to predstavljate za mene, još jednu priliku. Stalo mi je do tebe, Maggie. Nadam se da će taj osjećaj postati još snažniji. Ali ako i ne bude, siguran sam da činim pravu stvar.

– Bez obzira kako na to gledamo, ovo je iznenadna odluka.

– Istina. Ali ponekad, ako stojiš i razmišljaš predugo, kada napokon doneseš odluku, postane prekasno. – Pogledao ju je. – Jesi li religiozna osoba?

– Vjerujem u Boga, da.

Namignuo joj je. – Vidiš? Već imamo nešto zajedničko. I ja sam također vjernik. Ali i da nisam, mislim da bih vjerovao u nešto. Nekim ljudima je to svemir. Drugima, neka viša sila. Bez obzira, uvjeren sam da postoji nešto, nazovi to sudbinom ili Bogom ili anđelom čuvarom ili silom mjeseca, prisutno je u svačijem životu. Stvari se događaju s razlogom.

– Na što misliš?

Njegov čelično plavi pogled zadržao je njezin. – Mislim na to da je bilo puno praznih teretnih vagona one noći na željezničkoj stanici, – nježno je rekao. – Obično ih bude. Što te dovelo u onaj gdje sam bio ja?

– Loša procjena?

Glasno se nasmijao. Kada je prestao, odmahnuo je glavom.

– I to isto, pretpostavljam. Ali volio bih misliti da je to također bila i sudbina ili možda tvoj anđeo čuvar. Bavio sam se svojim stvarima, sretan i zadovoljan sa svojom bocom viskija, i u slijedećem trenutku, gledao sam u smeđe oči kojima nisam mogao odoljeti.

Maggie ga nikada nije čula da se tako smije i na trenutak joj se činilo kao da se vratio čovjek koji je nekada postojao. Bio je dobar osjećaj misliti da su možda, na neki način, ona i Jaimie utjecali na njegovu preobrazbu.

– Mislim da je Bog pogledao u mene i odlučio da imam i pametnijih stvari koje mogu raditi, osim uništavati mozak viskijem.

– Smiješak mu se gubio, a izraz lica rastužio. – Nisam mogao pomoći Susan i djeci, Maggie. Iz nekog razloga, bilo je vrijeme da odu i nije bilo ništa što sam mogao napraviti kako bih to spriječio. Živio sam sa sjećanjima, osjećajući se ljutito i bespomoćno i bezvrijedno, i barem tisuću puta sam se zapitao zašto, k vragu, nisam i ja umro. Mislim da sad znam zašto. Mogu napraviti nešto za tebe i Heidi, malenu djevojčicu koju nisam ni upoznao. To je dobar osjećaj i čak i ako ovaj brak ne uspije, ništa mi ne može to oduzeti.

Suze su napunile Maggiene oči. Posramljena, odvratila je pogled.

– Isuse. Nemoj plakati. Nemaš razloga biti tužna.

– Nisam tužna. – Obrisala je obraze. – Samo sam... pa, ako želiš istinu, molim se da si stvarno tako dobar kao što sada mislim da jesi.

Usne su mu se iskrivile u još jedan od onih prepoznatljivih osmijeha. – Ostani pa ćeš saznati.

– Nemam puno izbora. Bez uvrede, ali samo se mogu nadati da ne radim strašnu pogrešku.

Poglavlje 9

Naslonivši glavu na naslon stolca, Rafe je sjeo savijenih nogu. Njegove grube čizme su stajale do ladice koja je služila kao Jaimiev krevet. Brinuti se za dijete nije bila mala odgovornost. Glasno je hrkao, iako je želio biti siguran da će se probuditi ako dijete počne plakati.

Baš kada je Rafe zadrijemao, glasan udarac u vrata ga je probudio. Prvo je pomislio da je Boyle odustao od nagodbe i poslao policiju. Ustavši se na noge, rukama je prošao kroz kosu i krenuo prema vratima.

– Tko je? – povikao je, potpuno spreman pobjeći kroz prozor kupaonice ako odgovor bude policija.

– Ryan – grubi glas je odgovorio.

Rafe je uhvatio za kvaku i okrenuo ključ. Na trenutak je zastao. Ryan. Grlo mu se stegnulo.

Kad je ugledao čovjeka na trijemu, na trenutak je pomislio kako gleda u svoj odraz u ogledalu. Njegov brat je nosio plavu košulju od pliša i blijede traperice, jedina razlika bila je u kvaliteti odjeće.

Ni jedan nije progovarao. Rafe nije bio siguran tko je prvi počeo. Sljedećeg trenutka, stajali su čvrsto zagrljeni. Kada se Ryan napokon odmaknuo, Rafe je vidio da se tresu. Pritisnuo je prekidač na zidu i upalio svjetlo.

Ulazeći u sobu, Ryan je lagano prešao preko Rafeove ruke. Drhtavim i tihim glasom, rekao je: – Izgledaš grozno. Ako je ovo ono što alkohol učini od čovjeka, ne čudim se što ga nitko ne preporučuje.

Sada kada je vidio brata pod boljim svjetlom, Rafe je primijetio razliku među njima, najprimjetnija od svih bila je ta što je Ryan bio teži od njega barem deset kilograma. Tijelo

mu je bilo prekriveno mišićima, koji su nastali teškim fizičkim radom. Imao je široka ramena, mišićava bedra i prsa kakva je Rafe odavno izgubio. Bio je pomalo i šokiran činjenicom da je njegov mlađi brat izrastao u muškarca s kojim bi se rijetko tko usudio fizički obračunavati.

– Dovraga, čovječe. – Gurnuo je vrata kako hladnoća ne bi ulazila u sobu. – Zadnji put kad sam te vidio morao sam ti brisati nos.

Ryan se nasmijao. – Nikada mi nisi brisao nos.

Istina, nije. Bilo je samo dvije godine razlike među njima. Ryanu je sada bilo dvadeset osam godina, što mu se vidjelo na licu. U kutu njegovih čelično plavih očiju, pojavio se sjaj, a rupice na obrazima poput Rafeovih, razvile su se u širok osmijeh. – U pravu si. Većinu puta sam te htio izlupati, jer si glumio pametnjakovića.

Ryan je odložio šešir na krevet i podbočio ruke na kukove. – Nisi mogao naći ništa pristojnije? Smrdi po plijesni. – Krenuo je prema kupaonici, pogledao razvaljena vrata i odmahnuo glavom. Okrenuvši se, rekao je: – Barem taj jadan radijator funkcionira.

Pogledao je u ladicu na podu. Stao je i zagledao se u dijete. Kada je ponovno pogledao u Rafea, uozbiljio se. – A gdje je ženska? Još uvijek u bolnici?

Kada ju je Ryan nazvao ženskom, Rafeu se podigao tlak. Smirio se. Ryan nije vidio Maggie. Kada je bude upoznao, Ryanov stav prema njoj će se promijeniti. Barem se nadao. Ako to ne bude tako, bit će prilično gadno kada Ryan sazna da se Rafe namjerava oženiti njome. – Da, prilično joj je loše. Zakomplicirala joj se gadna bubrežna infekcija.

Ryan je protrljao oko. Zatim je udahnuo kroz nos i tiho prišao latici kako bi pogledao dijete. – U pravu si, sladak je mali čovjek. – Uputio je pogled Rafeu. – Jesi li lud za djevojkom ili djetetom?

Rafe se nasmijao i prošao rukom kroz kosu. – Pretpostavljam za oboje. – Pokazao je na krevet. – Raskomoti se.

Ryan nije završio turneju po sobi. Zavirivši u prazan ormar, rekao je: – Nisi se šalio kada si rekao da si skitao vlakovima. Nemaš prtljage.

– Guccijeve stvari su mi ukradene.

– Tko sad izigrava pametnjakovića?

Rafe se nagnuo kako bi sjeo na stolac, naslanjajući ruke na savijena koljena. Gledao je Ryana kako sjeda na krevet, zauzimajući gotovo isti položaj. Do sada, Rafe nije primijetio koliko su on i njegov brat bili slični. – Kako si me pronašao?

– Složio sam priču dragoj gospođi u bolnici.

– Nisam te očekivao do jutra.

– Pripremio sam avion brže nego što sam mislio. – Slegnuo je ramenima i protrljao dlanove. – Pomislio sam da je bolje da što prije dođem, kako bih te držao podalje od nevolja.

Rafe se nasmijao. – Ako me pokušavaš zaštititi od zle žene, smijati ćeš se kada upoznaš Maggie.

Ryan se namršti. – Samo ne želim da napraviš neku glupu pogrešku. Prošao si kroz teško razdoblje, Rafe. Starci i ja smo zabrinuti da te neka drolja ima u šaci.

– Maggie nije drolja.

– Ne slič ti da se petljaš s nekom ženskom koju jedva poznaješ, pogotovo ne takvom kakvu možeš sresti u teretnom vlaku. Kakve to osobe skiću vlakovima?

– Gledaš u jednu takvu osobu.

Ryanova usta su se skupila. – Nema svaka propalica dobar razlog za to kao ti.

– A ti si stručnjak za to? – Rafe je pogledao u Jaimiea. – Nemoj tako brzo suditi ljudima, Ryan. Mogao sam još uvijek biti tamo. I da nisam naletio na Maggie, možda se nikada ne bih dovoljno otriježnio da bi mi bilo stalo.

Ryan je uzdahnuo. – Trebao si nazvati kući. Došao bih.

– Ti si bio dio sjećanja. Možeš li to razumjeti?

– Pokušavam.

Rafe je ponovno pognuo glavu. – Pa, da, mogu jedino to tražiti od tebe. Znam da me voliš. Ali ljubav nije uvijek dovoljna. Nikada nisi nikoga izgubio, osim djeda i bake. Znam da si se trudio shvatiti kako se osjećam i da si mi želio pomoći. Ali ja sam izgubio cijeli svoj život, sve razloge zbog kojih sam disao. Nije ostalo ničega u meni. Ničega. Nisi to mogao shvatiti. Još uvijek ne možeš.

– A ta Maggie može? – Odmahnuo je rukama. – Baš.

Rafe se podigao na noge i lagano se okrenuo prema krevetu. – Nije mi Maggie vratila smisao, ona je jednostavno bila tamo, izmučena mlada žena koja je ostala bez sreće. Bio sam u nesvijesti kada se popela na vlak. Kad sam došao sebi, bila je tamo. – Slegnuo je ramenima, ostavši bez riječi kojima bi to objasnio. – Ona je trebala mene, nije bilo obratno. Razumiješ li što ti pokušavam reći? Trebala me.

Ryan je podbočio lakat na koljeno i protrljao vrh nosa. Gledajući ga, Rafe je osjetio bol u grudima. – Nisam te želio povrijediti, Ryan, ni tebe ni mamu i tatu. Ali znam da jesam.

– Nikada nećeš znati koliko.

– Bio sam toliko okupiran svojom boli da nisam vidio ništa drugo. To je bilo sebično i neoprostivo. I jako mi je žao zbog toga. Osjećao sam samo jedno, bol. Neko vrijeme, toliko me boljelo da nisam mogao voljeti nikoga od vas. Znam da to zvuči grozno, ali istina je. Osjećaji koje sam za vas imao bili su negdje u meni, ali nisam ih mogao pronaći niti mi je bilo stalo do ičega, i jednostavno sam morao pobjeći.

Ryan se ustao. Zurili su jedan u drugoga. Zatim ga je Ryan primio u snažan zagrljaj. Držali su se tako, drhtavih tijela. Nisu mogli izraziti emocije koje su tada bujale u njima.

Kada su se napokon razdvojili, Rafe je znao da će sve biti u redu.

Idućeg jutra, Maggie je taman imala puna usta kada se Rafe Kendrick pojavio u sobi – i to kao dvije osobe. Na trenutak je pomislila da se sestra zabunila i da još uvijek ima vrućicu. Dva visoka kauboja u plavim košuljama i trapericama, s crnim šeširima namještenim pod istim kutom na njihovim glavama.

Ali onda je primijetila da je jedan od njih držao u rukama njezino dijete i bočicu. Drugi čovjek je izgledao nešto mlađe i manje istrošeno, šešir mu je bio noviji, a čizme novije.

– Maggie, dušo, ovo je moj brat, Ryan. – progovorila je nešto starija verzija.

Mlađi čovjek praznih ruku, skinuo je šešir ispod koje je bila crna, lagano valovita kosa, poput Rafeove. Visok, dugih nogu, stajao je s jednom rukom naslonjenom na bok i lagano savijenom desnom nogom. Čvrsti oblik njegovog lica bio je prekriven ozbiljnim izrazom, a sivo plave oči su odudarale od potamnjele kože.

– Gospođo, – rekao je smireno, nagnuvši glavu. – Drago mi je što sam vas upoznao.

– Mmm, – bilo je jedino što je Maggie mogla izustiti. Trudila se progutati zalogaj. Maknula je kosu s lica, svjesna svog groznog izgleda. Iako sličan Rafeu, Ryan Kendrick je izgledao kao da je izašao iz televizijske serije Dallas, jedne od najdražih sapunica njezine majke. Unatoč izbljedjeloj kaubojskoj odjeći, držao se ponosno kao što se drže bogati rančeri, koji su navikli izdavati naredbe. Zlatan sat na zapešću, vrištao je novac. Maggie je sumnjala da je navikao viđati žene u bolničkim haljinama, bez šminke i frizure.

– I meni je drago, također, – napokon je uspjela progovoriti.

Trudeći se lijepo ponašati, Maggie je pogledala u Rafea. Imao je onu grubost koja je njegovom bratu nedostajala, kao da su ga patnja i manjak novca iscijedili, ostavljajući za sobom samo naznake čvrstih mišića. Ryan Kendrick je bio jači, ali Rafe je bio nešto viši i izgledao je opasnije. Čelični pogled mu je bio oštar, a brada ljepše oblikovana. Također se moglo primijetiti da je snažan i čvrst muškarac, naviknut čuvati vlastita leđa i boriti se za opstanak.

Maggie je ispala žlica iz ruke. Osjetila je kako je Ryan odmjerava. Imala je osjećaj da mu se ne sviđa ništa od onoga što je vidio.

Rafe je došao do kreveta i podigao Jaimiea kako bi se mogla diviti novom odijelu plavkaste boje s bijelim prugama. Unatoč svojoj nervozici, nasmijala se.

Rafe je maknuo dijete. – Prvo doručak. Tanka si poput grane.

Izgubila je apetit. – Molim te? Daj da ga primim samo na trenutak.

Rafe ju je prijekorno pogledao, ali ipak je odmaknuo pladanj i stavio joj bebu u ruke. Maggie je odmah otkopčala odijelce, nestrpljivo želeći što prije osjetiti njegovo maleno tijelo. Jutros je bio topao kada je ovila ruke oko njega i znala je da joj je temperatura opala.

Odjeven u novo odijelo, Jaimie je treptao i odguravao se nogama, očito nezadovoljan što mu je prekinut san. Onda, kao da je osjetio mekoću majčinih grudi, okrenuo se i počeo ustima hvatati njezinu spavaćicu. Maggie se glasno nasmijala.

Obrazi su joj se zarumenili. Čak i kroz spavaćicu, Jaimie je pokušavao sisati i uporno je mljackao po zraku kad ga je odmaknula. Ljutit što ne može dobiti ono što želi, Jaimie se naglo okrenuo i nakrivio lišće kao da namjerava vrištati. Rafe se nagnuo i gurnuo mu bočicu u usta. Glasno se nasmijao kada je Jaimiev izraz lica odjednom postao potpuno drugačiji, odajući zadovoljstvo.

– Mislim da je spreman za doručak.

Maggie se nije mogla natjerati da podigne pogled. Bilo joj je neugodno dok su dvojica muškaraca gledala kako je dijete pokušava uhvatiti za bradavicu.

Vidjevši crvenilo koje je prekrivalo Maggiene obraze, Rafe je pogledao u Ryana kako bi vidio njegovu reakciju. Baš kao što je i mislio, Ryan je zurio u nju zbunjenog lica, prizor je natjerao njegovu čeljust i usne da se smekšaju. Smiješak se ocrtavao na njegovim usnama i znao je da je Maggie i njega osvojila. Zračila je takvom dragošću, samo slijepac ne bi vidio da je bila jedinstvena.

– Baš je presladak dječčić, – rekao je Ryan nježno, kao da je ušao u sobu bez ikakvog opterećenja. – Sigurno ste ponosni na svoje dijete koje ćete odgajati.

Rafe je potisnuo smijeh. Maggiena konstantna svijest o tome da su joj u sobi dva muškarca, činila ju je jednom od osoba s kojima je užasno teško uspostaviti prijateljski kontakt, ali kada se radilo o Jaimieu, nije bila tako kruta. Stidljivo se nasmijala, razoružavajući Ryana. Prokleta Ryanova vještina. Uvijek je znao sa ženama i nije izgubio taj osjećaj.

– Da, – nježno je odgovorila. – Ponosna sam na njega. Bit će zgodan. Zahvalna sam što je naslijedio gene moga oca pa neće biti na mene. Ne daj Bože. Ryanovo čelo se naboralo, a crne obrve su se skoro spojile iznad očiju čiji je pogled, onakav kakvim muškarac gleda ženu, bio usmjeren u njezinu nježnu pojavu. Rafe je točno znao što njegov brat misli. Nije postojalo savršenije biće. Maggiene nježne kovrče obavijale su njezine, poput jagoda, rumene obraze rumene od srama. I te velike, nevjerojatno sjajne, smeđe oči bile su onakve u kojima se čovjek mogao utopiti, izgledale su još veće jer su ih uokvirivale dugačke, guste trepavice.

– Pa, ne znam, – odgovorio je Ryan. – Naravno da bi mogao biti prelijep za dječaka, ako bude sličio na tebe.

Maggiene obrazi su se ponovno zarumenili i pogledala je u strop. Nos joj se naborao kao da mu želi reći da nikada nije čula takvo laskanje. Rafe i Ryan su jedan drugome uputili dugačak pogled, smijući se.

Ryan je pošao sjesti na stolac. Stavljaajući jednu nogu na drugu, objesio je šešir na savijeno koljeno. Rafea je obuzeo val nostalgije. Sjetio se onih dana kada je gledao brata kako zauzima tu istu pozu u kuhinji glavne kuće na ranču. Gotovo je mogao osjetiti miris kuhane kave.

Udahnuo je kroz nos, a pogled mu se zaustavio na ormariću preko puta Maggienog kreveta.

– I jesi li nestrpljiva da vidiš ranč, Maggie? – pitao je Ryan, a sva ona grubost je odjednom nestala iz njegovog glasa.

– Još uvijek joj nisam pričao puno o ranču, – dodao je Rafe.

Ryan je lagano udario nogom po podu. – Nisi? – Nasmiješio se prema Maggie. – Jako će ti se svidjeti. Četrdeset tisuća hektara ranča i još tisuće hektara šume koja ga okružuje. Čista planinska divljina. To je savršeno mjesto za dječaka. Rafe i ja smo odrasli tamo i nikada nam nije bilo dosadno. U proljeće i ljeto, možeš danima jahati. Kampirati i pecati na planinskim jezerima. Planinariti dok ne posustaneš od umora. Sviđa li ti se više spust ili lagano skijanje?

– Jahanje? – ponovila je Maggie, misleći kako je sigurno pogrešno čula. – O, ne želim da Jaimie bude u blizini konja. Mogu ga ozlijediti.

Ryanov pogled se izoštrio. – Pa, naravno da će biti u blizini konja. – Pogledao je u Rafea. – Naučit ćemo ga da jaše poput profesionalca prije nego navrší tri godine.

Maggie je privukla bebu bliže k sebi, izgledajući zabrinuto.

Ryan se brzo ispravio. – Samo uz tvoje dopuštenje, naravno. Kad stigneš i upoznaš konje, nećeš biti tako uplašena. Imamo neke kobile i pastuhe tako nježne da biste mogli bez straha ostaviti dijete pod njihovim nogama. Zar ne, Rafe?

Maggieno lice je probljedjelo.

– Naravno, ne bismo zapravo stavili dijete... – Ryan je zastao i uputio Rafeu pogled koji je govorio, Pomozi mi ovdje, brate.

Zaboravljajući na njezine modrice, Rafe je opušteno naslonio ruku na Maggieno rame. Taman ju je krenuo uvjeravati kako će ona uvijek imati zadnju riječ kada se radi o njezinom djetetu, ali ona se trgnula od pritiska njegove ruke i on je odmah zaboravio što joj je namjeravao reći. Maknuvši ruku, rekao je: – Oprosti, dušo. Nisam te htio povrijediti.

– Dobro sam.

– Što nije u redu s njezinim ramenom? – pitao je Ryan.

– Prilično je natučena.

– Od čega? – Kad je postavio pitanje, pogledao je Maggie, po prvi puta je odmjeravajući od vrata nadolje. Na brzinu je navukla kraj spavačice, ali ne na vrijeme kako bi uspješno izbjegla Ryanov pogled na njezinu modru kožu. – Isuse. Što se dogodilo? – Zurio je u njezine nepokrivene ruke, koje su još uvijek otkrivalale brutalne udarce muškarca. Mišić na Ryanovoj čeljusti je poskočio, a u očima mu se pojavio užasnut sjaj. Upitno je pogledao Rafea.

– Nije to ništa, – rekla je Maggie tiho.

Ryanov vrat je pocrvenio, a udaranje čizmom o pod se ubrzalo. Rafe je odlučio kako je došlo vrijeme da Ryana izvede van, prije nego počne Maggie ispitivati o stvarima koje nije morao znati.

Gledajući na zidni sat, rekao je: – Moram nešto obaviti u gradu. Otići ću to napraviti dok ti ne završiš s doručkom. Onda ćemo se vratiti.

Maggie je privukla dijete k sebi. – Može li Jaimie ostati sa mnom?

– To vjerojatno nije dobra ideja. Trebaš se odmarati.

– Odmorna sam.

Rafe je shvatio da je bio mekan poput želea kad je ona bila u pitanju. Možda je to bilo dobro. Maggie je previše puta u životu čula 'ne'. Ali ovaj put je morao ostati odlučan. Kako je dr. Hammish rekla, odlično se oporavljala od infekcije, ali još uvijek nije bila potpuno zdrava. Koliko god voljela to dijete, njegov ostanak bi je iscrpio.

– Ne bih rekao, dušo. – Kukavički se izvlačeći, Rafe je brzo dodao: – Sestre su bile i više nego dobre, praveći se da ga ne vide. Nećemo to iskorištavati. Možda mi zabrane da ga uopće dovedim.

Lice joj se rastužilo, ali čak i kada su joj se usne napućile, zbog čega je želio poljubiti ta slatka, krhka usta, odložila je bočicu na stol, podigla Jaimiea da podrigne, te ga počela odjevati. – U pravu si, naravno. Zaboravila sam na to. Pravila su pravila.

Pravila. Očito su pravila bila nešto što je savršeno razumjela. Rafeu se stisnuo grlo dok ju je gledao kako oblači bebu. Svim srcem je poželio da je može oteti i odmah odvesti na ranč, gdje su sva pravila postojala kako bi se kršila. Bože, kako je želio vidjeti je nasmiješenu, sa sjajem u očima. Mogao je potrošiti bogatstvo na nju, ne bi mu bilo žao gubitka.

Dok je Rafe uzimao dijete, Ryan je ustao i namjestio šešir na glavi. – Stvarno mi je drago što smo se upoznali, Maggie. Sada mi je jasno zašto je Rafe toliko lud za tobom.

Oblio ju je još jedan val crvenila. Krenula je ispružiti ruku Ryanu, ali infuzija joj to nije dozvoljavala. Brzo se nagnuo i primio joj ruku.

– Znam da si sinoć spomenuo da je izmučena. Ali mislio sam da si malo pretjerivao. Dovraga, tko joj je to napravio?

Ryanov glas je podrhtavao od bijesa dok su on i Rafe hodali prema predvorju.

– Očuh, Lonnie Boyle, mršavi mali ljigavac. Jučer sam ga upoznao.

– Jesi li ga barem pretukao?

– Nisam.

– Gdje je on sada?

Rafe je htio odgovoriti, ali je onda pregrizao jezik.

– Zašto?

Ryan mu je uputio pogled pun gađenja. – Treba mu razbiti njušku, eto zašto.

– I ti misliš da bi ti trebao imati tu čast? Zaboravi. Situacija je kompliciranija nego što misliš.

– Kako to misliš?

Rafe je prešutio odgovor dok su prolazili predvorjem. Kad su stigli do izlaza i izašli na ledeni zrak, ušuškao je Jaimiea u dekiću i rekao: – Duga je to priča, Rye.

– Nemam pametnijeg posla. Mogu slušati.

– Ne želim te opterećivati. Maggie je moj problem. Razumiješ? U slučaju da ti to nije dovoljno jasno, prevest ću ti, ne miješaj se. Nemoj je stavljati u neugodnu situaciju postavljajući hrpu pitanja, i nemoj misliti da te treba da budeš njezin heroj. Već ima jednoga.

– Tebe? Brat kojeg ja poznajem bi pretukao tog čovjeka u sekundi zbog toga što je napravio ženi. Ili si izgubio hrabrost, Rafe, ili ti je cuga toliko pomutila mozak da si izgubio smisao za pravdu. U mom kraju, nijedan muškarac ne može proći nekažnjeno za takvo sranje.

Rafe je uzdahnuo. – Iz istog smo kraja, sjećaš se? I kako se usuđuješ osuđivati me kada nisi upoznat sa svim činjenicama? Prije sat vremena si želio da ostavim Jaimiea na bolničkim stepenicama i odem kući i da ostavim Maggie da se sama bori. Sada si sav zagrijan od želje za njezinom obranom.

– Pa? Predomislio sam se.

Dok su hodali preko parkirališta, Rafe je Ryanu počeo prepričavati Maggienu prošlost. Došavši do unajmljene Toyote, Ryan je naslonio ruku na krov automobila i zagledao se u sjajnu crvenu boju. – Bez njezinog znanja je odlučio dati dijete na posvojenje?

– I onda je pretukao kako bi je natjerao da potpiše papire. Odvjetnik ih je ovjerio, što mi govori da je i on također ljigavac. Sigurno bi se usudio i lagati protiv nje na sudu. – Rafe je nagnuo glavu prema djetetu, kojega je držao u ruci. – Hoćeš li otključati prokleta vrata? Hladno je.

Ryan je opsovao ispod glasa i gurnuo ključ u bravu. Sekundu kasnije, Rafe je čuo automatsku bravu kako otvara suvozačeva vrata. Posegnuo je za bravom, otvorio vrata i uvukao se u nisko spušteno sjedalo, lupnuvši koljenom od pretinac.

– Dovraga! – Prebacio je dijete u drugu ruku kako bi provjerio je li sve čitavo. – Jesi li morao iznajmiti ovakav auto? Ovdje bi samo patuljci imali mjesta za noge. – Pomirisao je zrak i otvorio pepeljaru koja je bila puna opušaka. – Znao sam.

– Ovo nije Los Angeles. Uzeo sam što sam mogao. I nemoj mi spuštati. Ne volim to. – Ryan je izvukao pepeljaru i otvorio prozor kako bi je ispraznio na asfaltu. – Evo, je li sad bolje? Ne sjećam se da si bio takva cjepidlaka.

– Spuštati? Prvo mi kažeš da sam izgubio hrabrost i sad sam je taj koji tebi spušta?

Ryan je dlanom okretao volan. – Žao mi je, u redu? Kako sam mogao znati da te taj kurvin sin držao za muda?

– Barem priznaješ da ih imam. Misliš da je bilo lako suzdržavati se? Htio sam ubiti malog šupka. Trebao si joj vidjeti potkoljenice. Udarao ju je čizmama. I nosi veliki dijamantni prsten koji strši. Vjerojatno lažan. Prokleta sam siguran da joj je baš taj prsten zadao posjekotine. On je zao, samouvjereni gad kojem treba nabiti zube u grlo.

Ryan je lupkao prstima po volanu. – Moramo prestati psovati.

Odakle je to došlo, Rafe nije znao. Uputio je bratu zbunjenu pogled. – Ne možemo se tako izražavati pred Maggie, – objasnio je Ryan. – I što je s djetetom? Želiš li da bude izbačen iz vrtića zbog psovanja? Ne želim imati ljutu šogoricu. Žene se ne bore pošteno.

– Smijem li to shvatiti kao da si odustao od nauma da me urazumiš?

Ryan se počeošao pokraj nosa. – Nije ono što sam očekivao. Pa, da, možeš to tako shvatiti.

Rafe je proučavao Jaimiea. – Kažu da djeca počinju učiti jezične vještine još u utrobi.

– Sereš. – Ryan se na brzinu ispravio: – Mislim, šališ se. – Tišina. – Bit će jako teško prestati prostačiti. Znaš? Govoriti dovraga i Isuse, jednostavno ne zvuči dobro.

– Možda ćemo uspjeti u tome ako odmah počnemo, dok on još ne počne govoriti.

Ryan je pogledao u retrovizor i ugledao crvenokosu ženu kako hoda parkiralištem. Glasno je zazviždao. Kad je ponovno pogledao Rafea, namignuo je. Blagim glasom je rekao: – Maggie je draga, Rafe. Žao mi je što sam se ponašao kao kreten.

Rafe se nasmiješio. – Volio bih da sam imao kameru.

– Zbog čega?

– Da uhvatim izraz na tvom licu. Iz tigra si se pretvorio u mače za tri sekunde. Moj brat-muškarčina.

– Trebalo mi je više od tri sekunde, barem četiri. – Ryan se nasmijao i odmahnuo glavom. – Nema pokeraško lice, to je sigurno. Nikada nisam vidio nekoga tko se toliko rumeni od srama. Kao da nikada nismo vidjeli bebu koja želi sisati? Očvrstnut će nakon par godina provedenih na ranču.

– Nadam se da neće, – odgovorio je Rafe. – Sviđa mi se upravo ovakva kakva jeste.

– Da, vidio sam. – Ryan ga je odmjerio. – Koliko ti je trebalo za potkupljivanje onog gada?

– Nije mi najbolja ideja bila nuđenje novca, i ako nemaš ništa protiv, ne bih raspravljao o iznosu. Išao sam protiv sebe. Ali cilj opravdava sredstva, zar ne? Mislim da je dovoljno propatila.

– Što misli o udaji za tebe?

– Uzbudena je otprilike kao da ide na strijeljanje.

Ryan je razmislio o tome. – Jesi li pomislio dati joj prostora za razmišljanje? Nije dobro tako započeti brak. Vjerojatno joj Boyla možeš skinuti s vrata dok se ne odluči.

Rafe je znao da mu je brat u pravu. – Znam o čemu govoriš. Ali svi instinkti mi govore da činim pravu stvar.

– Za koga? – pitao je Ryan tiho. – Za Maggie ili za tebe?

– Nije pošteno. Treba joj netko tko će se brinuti za nju. Vidio si.

– Jesam. I ne pričam o tome. Samo pokušavam istaknuti da to može imati suprotan učinak, kao bacanje užeta preko neukroćene kobile. Težak je to način da je zadržiš.

– Maggie nije kobilica i neću je vezati užetom. Radim ono što je najbolje za nju. Taj gad joj se više nikada neće usuditi prići kada bude postala gospođa Kendrick.

– To je istina. Samo ime će ju zaštititi. Ali pazi da ne upadneš u zamku i postaneš i sam gad. – Držao je podignutu ruku kada ga je Rafe pogledao. – Ne kažem da se ne bi trebao oženiti njome. Nemam prigovora. Iskreno. Samo se igram vražjeg odvjetnika i pokušavam te podsjetiti da i ona ima osjećaje. Ako napraviš pogrešku ignorirajući ih, požalit ćeš.

Iznerviran niskim krovom automobila, Rafe je skinuo šešir. – Hoćeš li početi voziti ili ćemo samo tu sjediti dok ne umremo od hladnoće?

Ryan je upalio auto. – Kamo?

– Idi na glavnu cestu. Imam nekog nedovršenog posla u gradu.

Rafe je pojačao grijanje u autu, pregledavajući ulicu ispred sebe. – Tu je, – rekao je Ryanu. – Stani. Vraćam se za nekoliko minuta.

Ryan je parkirao crvenu Toyotu na jedno od mnogih praznih parkirališnih mjesta. Izbacivši automobil iz brzine i ugasisvši motor, iznenadio se kad mu je Rafe predao dijete. – Ako bude plakao, gurni mu prst u usta. To ga nakratko umiri.

– O, baš ti hvala, – rekao je Ryan. – Sada se mogu igrati žive dude.

– Samo pripazi na njega. Dobro? Neću dugo. Ako se auto ohladi, upali ga i uključi grijanje.

Rafe je izašao i zalupio vratima. Dok se okretao prema zalagaonici, pogled mu se zaustavio na dijamantnom prstenu, koji je ležao na crvenom baršunu u izlogu. Zvono na vratima se glasno oglasilo dok je ulazio. Mirisalo je na prašinu i zamijenjena obećanja. Rafe je udisao miris, prilazeći pultu. Vlasnik, mršav, ćelav čovjek sijede kose, koju je pažljivo namjestio preko sjajnog tjemena, podigao je pogled sa knjižice u koju je upisivao brojeve.

– Mogu li vam pomoći?

Rafe je posegnuo u džep i izvadio ceduljicu. – Da, prije dva dana sam založio prsten. Sada bih ga htio otkupiti.

Prodavač se zarumenio. – Nisam vas prepoznao. – Lagano je trljao bradu. – Dobra promjena, ošišali ste se i dotjerali. – Pogledao je prema izlogu. – Nisam očekivao da ćete se vratiti.

– Ako sam dobro shvatio, trideset dana ne smijete prodati prsten. Malo ste se požurili sa stavljanjem u izlog.

Čovjek je protrljao ruke od svoju zelenu košulju. – Da... – Nervozno se nasmijao. – Kao što sam rekao, mislio sam da se nećete vratiti.

Rafe mu je uputio oštar pogled. – Iznenađenje!

Vlasnik je požurio do izloga po prsten. – Ovo je fin komad nakita. – Držao je dijamante okrenute prema suncu. – Žao mi je što ga moram vratiti. Ne dobijem često ovakvo nešto.

Rafe je izvadio bunt novaca koji mu je dao Ryan. – Dvadeset posto više. – Izvadio je sedam novčanica od sto dolara i nekoliko od dvadeset, polažući ih na stranu. – Drago mi je što smo poslovali.

Vlasnik zalagaonice je oklijevajući stavio prsten na pult. Rafe ga je oprezno podigao. Zamalo ga je stavio na prst lijeve ruke, ali u zadnjoj sekundi ga je ipak samo stisnuo u šaci. Bacajući zgužvanu ceduljicu na pult, okrenuo se i izašao.

Kad je izašao na ledeni jutarnji zrak, Rafe je ostao stajati na pločniku, upijajući oštre sunčeve zrake. Njegova zlatna boja podsjećala ga je na Susaninu kosu. Tako slatke, dragocjene uspomene. Većina ih je bila zakopana u mraku njegove podsvijesti. Ali to su bila samo sjećanja, dio njegove prošlosti.

Rafe je otvorio šaku i pogledao dlan. Susan. Ponovno se nasmiješio, nikada nije bio tužan zbog nje, osim kada je otišla od njega. Kakva je ona bila divna, posebna osoba. Ali Bog ju je pozvao k sebi i već je odavno došlo vrijeme da ju pusti i oslobodi.

Rafe je zakoračio na cestu. Gledajući gore-dolje niz kanal, uočio je odvod. Krenuo je prema njemu, osjećajući se čudno slobodnim po prvi put nakon dvije godine. Stao je ispred rupe, zadnji put pogledao u prsten, koji je toliko dugo bio jedina njegova veza s njom. Obećaj mi, Rafe. Obećaj mi da ćeš pronaći nekoga drugog koga ćeš voljeti.

Suze su mu ispunile oči dok je pružao ruku ispred rupe, otvarajući dlan. – Mislim da sam je pronašao, Susan, – nježno je prošaptao. – Pretpostavljam da to već znaš. Svidjela bi ti se. Sretan sam što to znam.

Trzajem zgloba, Rafe je ispustio vjenčani prsten. Udario je u metalne rešetke harmoničnim zveckajućim zvukom i na je jedan trenutak gotovo povjerovao da je to bio tihi, zvonki Susanin smijeh. Dok je prsten padao u dubinu odvoda, dijamanti kao da su mu namigivali, govoreći posljednje zbogom. I tada je sve nestalo.

Rafe je još neko vrijeme ostao stajati tamo, gledajući u beskrajnu tamu. Bio je zarobljen u njoj toliko dugo da je bilo vrijeme da sve to ostavi iza sebe. – Poželi mi sreću, ljubavi, – prošaptao je. – Trebat će mi.

Kada se Rafe vratio u auto, Ryan ga je pogledao dugim, upitnim pogledom. – Je li to bilo ono što mislim?

Grlo mu se raširilo i Rafe se nasmiješio. – Od rijeke do mora, – rekao je. – Prije je, izgovarajući te riječi, bacala cvijeće u potok. Činilo mi se kao lijep način za oprostaj.

Jedan dugi trenutak, Ryan je gledao kroz prozor. Kad je ponovno pogledao Rafea, u očima mu je bilo razumijevanje. – Jučer si mi se ispričao što si me povrijedio. Sada je moj red. I meni je žao. Što nisam bio tu za tebe onako kako sam trebao biti. – Skinuo je šešir, položio ga na kontrolnu ploču i prošao rukom kroz kosu. – Još si nešto sinoć rekao. Da ja nikada nisam izgubio nekoga koga volim. Varaš se. Izgubio sam nekoga i sada znam kako si se osjećao.

Rafeovo srce se stisnulo, a njegova prva pomisao je bila da je jedno od roditelja umrlo i da je Ryan čekao ovaj trenutak da mu kaže. – Mili Bože, koga?

– Svog brata.

Vidjevši pogled u Ryanovim očima, Rafe je napokon shvatio koliko je zapravo boli nanio svojoj obitelji. – Ryan, ja...

– Nemoj ništa reći. Dovoljno si se puta ispričao. Sretan sam što te sam te ponovno našao. – Oprezno je prebacio Jaimiea u njegove ruke. Zatim je uzeo šešir i namjestio ga na glavi. – Dodatna prtljaga koju nosiš sa sobom je također odlična.

Upalio je auto i izašao na cestu. Na semaforu je pogledao u Rafea. – Gdje sad? Na neko posebno mjesto?

Rafe je ispustio uzdah. – Zapravo, da. Kad si zadnji put napravio nešto totalno ludo?

Čekajući da se upali zeleno svjetlo, Ryan je gledao ravno ispred sebe. – Ne znam. Ima već dosta vremena. Zašto?

– Trebam te da mi pomogneš nešto napraviti.

– Rokovnik sa sastancima mi je prazan. O čemu se radi?

Rafe je progutao knedlu. – U pitanju je nešto ilegalno. Ako nešto krene naopako, obojica bismo mogli završiti u zatvoru.

Ryan se trznuo i pogledao Rafea. – O, Bože. Ubit ćeš Boylea, zar ne? – Odmahnuo je glavom. – Nema šanse. Pomoći ću ti da ga ubiješ od batina, ali ubojstvo nije moj stil.

– Nikoga neću ubiti. Što ti je?

– Onda, što?

– Želim otići po Maggienu sestru.

Iza njih se začula truba. Ryan je opsovao, nagazio na gas i otpustio kvačilo. Auto je gotovo proletio kroz raskrižje. – Jesi poludio? To je otmica. Ako nas uhvate, obojica ćemo biti sijedi i impotentni kad izađemo iz zatvora.

– Da, znam. – Rafe je prešao rukom preko lica. – Ali ako sve bude išlo po planu, malo je vjerojatno da će nas uhvatiti. Jučer sam nazvao Marka i pitao ga za moguće posljedice. On...

– O, Bože, pa ti si ozbiljan. Zvao si odvjetnika?

– Naravno da sam ozbiljan. Ako sve dobro napravim, Mark misli da neću upasti u nevolje. Neće biti posve legalno, ali...

– Što znači da ćeš tehnički izvršiti otmicu?

– Tehnički, da. Ali moram to učiniti, Rye. Ako Boyle održi svoju riječ i riješi situaciju s usvojiteljima, vrlo sam dobro prošao što se tiče usvajanja Jaimiea. I devedeset pet posto sam siguran da će Heidi biti dobro neko vrijeme tamo gdje se trenutno nalazi. Ako unajmim tim odvjetnika koji će raditi na tome, velike su šanse da će se izvući odatle prije nego Boyle napravi bilo što. Ali što ako stvari postanu gadne? Imam loš predosjećaj o tom gadu. Ima taj pogled u očima. Znaš? Heidi ima tek deset godina. Još je dijete. Kako mogu riskirati da joj se nešto loše dogodi?

– Lako. Moli se za mudrost da prihvatiš nešto što ne možeš promijeniti.

– Dao sam Maggie svoju riječ da će Heidi biti sigurna, i tako mi pomogao Bog, održat ću je.

Ryan je povukao šešir prema nazad. – Isuse Kriste i Marijo! Ne možeš to napraviti. Mala će biti dobro dok je legalno ne izbaviš odande.

– Ovo će biti legalno, recimo. – Rafe se okrenuo na sjedištu i pogledao brata. – Maggieina majka nije baš sva svoja i...

– Prekrasno. Sad mi kažeš da ćeš oslabiti naš genetski kod. Nije baš kao da i ti trenutno imaš IQ genija.

– Hoćeš li šutjeti i slušati? Majka joj ima oštećen mozak od srčanog udara. Nije se rodila takva. Maggie kaže da je poput djeteta, ali koliko je Mark saznao, nije zakonski proglašena nesposobnom. Mark mi je napisao papir i faksirao u bolnicu. Uglavnom, papir kaže kako mi Maggieina majka da je punomoć da mogu prevesti malu preko granice. Ako uspijem zadržati Boylea izvan kuće dovoljno dugo da je mogu posjetiti, mislim da je mogu nagovoriti da potpiše papir kod javnog bilježnika. – Rafe je slegnuo ramenima. – Zatim ću je odvesti kući i uzeti malu sa sobom kad se vrati iz škole i bježimo. – Rafe je pričekao trenutak. – I, što misliš?

– Mislim da si poludio. Što ćeš reći majci, zbog čega odvodiš njezino dijete iz države?

Rafe se nasmijao. – Disneyland. – Što?

– Reći ću da ja i Maggie idemo u Disneyland na medeni mjesec i da želimo povesti i njezinu sestru. Genijalno, zar ne? Tako Helen neće biti uzrujana što joj nema djeteta i tehnički je legalno mogu prevesti preko granice. To je nešto na što će ona pristati. Disneyland, Mickey Mouse i sve to? Bit će uzbuđena zbog Heidi.

– Rafe, ovo je totalna ludost. Previše je komplicirano. Boyle nije idiot. Doći će kući, shvatiti što si napravio i onda smo u banani. Zvat će policiju.

– Da, možda. Ali posjedovanje je devet desetina zakona. Imat ćemo malu i papir na koji se potpisala njezina majka. Mark kaže da je Heidi dovoljno stara za svjedočenje pred sudom. Dr. Hammish će svjedočiti da je Maggie bila pretučena. Mark misli da imamo osnovu žaliti se na okruženje u obitelji i dobiti privremeno skrbništvo.

– A što ako ne možete?

Rafe je napuhao obraze. – Pa, u tom slučaju, mogli bismo obojica otići u zatvor. Ja ću svjedočiti da si ti samo vozio avion i da nisam znao što radim.

– Vaditi se na nepoznavanje zakona i nije neka obrana, – istaknuo je Ryan.

– Maggie još dva dana ne može izaći iz bolnice, – nastavio je Rafe. – Ovdje samo gubimo vrijeme. Zašto ga ne bismo bolje iskoristili? Hajde, Ryan. Gdje ti je avanturistički duh? Uvijek smo bili dobar tim. Sjećaš se svih psina koje smo izvodili? Koliko smo često bili uhvaćeni?

– Isuse Bože. – Ryan je parkirao pokraj ceste, izbacio iz brzine i uputio Rafeu iznenađeni pogled. – Ovo se ne može usporediti s krađom prometnog znaka. Više nismo djeca. Shvaćaš li što tražiš?

– Da, tražim da se žrtvuješ. Mislim da to možemo izvesti, Ryan. Moja pilotska dozvola je istekla. Trebam te da upravljaš avionom i paziš na Jaimiea, dok ja obavljam prljavi posao. Kad uzmemo Heidi, mene možeš ostaviti ovdje, a ti se s njom vrati na ranč. Becca je super s djecom. Može čuvati Heidi dok se ti ne vratiš po Maggie i mene. Što kažeš?

– Pričamo o otmici, a ti se bojiš upravljati avionom bez dozvole? – Ryan je pogledao kroz prozor, a mišići na čeljusti su mu se trzali. Zatim je ispustio uzdah dok je razmišljao o svemu i pogledao Rafea u oči. – Neke stvari se nikad ne mijenjaju. Svaki put kad sam s tobom, završim radeći neku glupost.

Poglavlje 10

Kada je Ryan Kendrick, dva dana kasnije, spustio avion na aerodrom, Maggie se osjećala poput pudlice s previše uzbuđenim vlasnikom. Od kad je tog jutra puštena iz bolnice, Rafe joj ništa nije dozvolio da obavlja sama, čak ni da hoda. Dr. Hammish je rekla da u idućih tjedan dana ne smije ustati iz kreveta, osim za odlazak na toalet. Odlučan slušati naredbe liječnice, Rafe ju je prenio do auta, a zatim od auta do aviona, gdje ju je smjestio na putničko sjedalo, koje je već ranije spustio i namjestio kao krevet. Prvi put u životu letjela je avionom i što je mogla vidjeti? Strop kabine.

Za vrijeme trajanja leta od nekih tri sata, Rafe je nekoliko puta vadio upute liječnice. Vrijeme za uzimanje tekućine? Napunio je termos bocu čajem i inzistirao da ga ona popije. Čak joj nije dozvolio da sama drži bocu, nego je to on za nju činio. Vrijeme za lijek? Tablete joj je gurnuo pod nos i natjerao ju da ih popije s još vode. Samo nekoliko minuta kasnije, došlo je vrijeme da popije još tekućine. Maggie je imala osjećaj da bi ju mogao uštinuti za nos ako odbije progutati.

U avionu nije bilo toaleta.

Dok su kotači aviona dodirivali pistu u Oregonu, svaki pokret aviona je za nju predstavljao strah. Nakon što je Ryan izašao iz aviona, naslonila se na lakat kako bi gledala kroz maleni prozor pored glave, nadajući se da će vidjeti kuću. Umjesto toga, poslijepodneвно sunce obasjavalo je snijegom prekrivena polja i planine dokle god joj je pogled sezao. Odgurnula se malo više, tražeći zgrade. Ništa. Sama divljina.

Ugasivši radio, Rafe se okrenuo i ugledao je kako leži naslonjena na lakat. Odvezao je pojas i prešao iz kabine u prostor između sjedala.

– Opusti se, dušo, Ryan mora upaliti grijanje da se zagrije auto, za nekoliko minuta ćemo izaći. – Sagnuo se preko sjedala u prvom redu kako bi provjerio Jaimiea koji je spavao i zatim se pomaknuo natrag i čučnuo ispred nje. Maggie je očekivala da će izvući termos bocu iza leđa. Nije. Naslonio je ruku na njezino čelo. – Kako se osjećaš? Sigurno si umorna.

Maggie je bila previše napeta da bi se osjećala umorno. Nikada nije prešla granicu Idaha i nikada nije kročila nogom u avion. Sada će se udati za muškarca čija obitelj posjeduje dva aviona, ovu Cesnu, koja je imala posebno uređenu kabinu za duga putovanja, i malenu jedrilicu Ednu, koju su koristili za potrebe na ranču.

– Što? – tiho je upitao.

Maggie je odmahнула glavom. Kako mu objasniti svoje osjećaje kada su bili tako zbrkani. Ovaj čovjek, koji je istresao u nju litru tekućine u posljednja tri sata i nije prestao misliti na to mora li ona ići na toalet, preuzeo je kontrolu nad njezinim životom.

Jednim dijelom sebe je znala kako Rafe ne misli ništa loše. Tretirao ju je kao da je od stakla, njegova briga gotovo ju je gušila. Kako se mogla bojati nekoga tko se toliko brinuo za nju?

Ipak, na nekoj razini gdje smisla nije bilo, bojala ga se. Već je bila u situaciji gdje je muškarac imao potpunu kontrolu nad njezinim životom i iz iskustva je naučila koliko je to čini ranjivom.

– Dušo, možeš li sjesti?

Maggie je sjela, osjećajući olakšanje što se sada osjeća mnogo bolje nego proteklih dana. Posegnuo je za njezinim kaputom.

– Mogu sama, – usprotivila se kada ju je počeo odijevati. Kada ga ni to nije zaustavilo, dodala je: – Mrzim biti ovakav teret.

Navukao je kaput preko njezinih ramena, a zatim ga povukao na leđa. – Ti nisi teret – nježno je rekao. Oklijevao je kada ju je uhvatio za bradu svojim velikim rukama kako bi pogledala u njega. – Ne znaš koliko iskreno to mislim.

Učinilo joj se kako se njegovo lice približilo, i na trenutak, bila je sigurna da će je poljubiti. Srce joj je zastalo, a grlo se stisnulo. Pogledala je u njegove usne. U tami, njegove čvrste usne imale su satenski sjaj. Na trenutak se zapitala kakav je osjećaj poljubiti muškarca čiji se dah nije osjetio na cigarete i pivo.

Šokirana sama sa sobom, Maggie je otjerala tu misao iz glave. Rafe je imao čudan sjaj u očima, kao da je točno znao o čemu ona razmišlja. Puštajući kaput iza nje, stisnuo ju je jače za bradu, a drugu ruku joj je stavio iza vrata. Njegovi snažni prsti su pregledavali pramenove njezine kose i zadržali se na koži sa stražnje strane vrata. Niz cijelo tijelo su joj prošli trnci dok je prstima kružio po njezinom vratu.

Njegova pojava postajala je sve nejasnija dok se približavao. Maggie je stavila ruku na njegovu prsa, namjeravajući ga odgurnuti. U trenutku kada joj je dlan dotaknuo njegovu košulju, ta namjera se izgubila. Dah joj je zastao kada joj je utisnuo poljubac na usne. Baršunasta toplina.

Nagnuo je glavu, lagano otvorio usta i vrhom jezika dotaknuo njezin. Stisak ruke na njezinom vratu je postao jači, odlučan, ali opet nježan. Laganim dodirima jezika kružio je po njezinim usnama, nježno ih izazivajući. Dah mu se isprepletao s njezinim, a bio je topao s okusom kave i pepermint.

Maggie se osjećala kao da se topi. Udarci srca na njezinom vratu postali su toliko glasni da se činilo kao da odjekuju po prostoriji. Nije joj dopuštao da se izmakne i obuzeo ju je strah od osjećaja kojega je imala dok je njegovo veliko tijelo drhtalo pokraj nje. Previše puta je bila prepuštena na milost i nemilost muškarčevoj snazi da bi se sada osjećala sigurno. Ali opet, bila je fascinirana. Svaki drugi poljubac koji je iskusila bio je grub i nagao i osjećala se kao da će se ugušiti. Suprotno tome, Rafeve usne tražile su da mu uzvrati istu nježnost, onu koju ona nije poznavala.

Kad se odmaknuo, pitanje mu se sjajilo u očima. – Ja... – Maggie je zastala i zgrabila rukav iza sebe. – Bojim se da se ne znam dobro ljubiti.

Dok se borila s kaputom, nastavio ju je maziti po vratu, a dodir mu je svakim novim pokretom postajao sve nježniji. U trbuhu joj se pojavio čudan osjećaj.

– Maggie? – prošaptao je.

Smrzla se, ton njegovog glasa mamio ju je da ga pogleda. Lagano se nasmiješio i prešao palcem preko njezinih usana. – Molim? – pitala je.

Nagnuo se naprijed i usnama joj dotaknuo sljepoočnicu, dahom dodirujući njezine kovrče, te je prošaptao: – Ljubiš se poput anđela.

Odmaknuo se i pustio je. Dok ju je obuhvaćao iza leđa kako bi joj pomogao s kaputom, nasmijao se. – Postoji li nešto što bih mogao napraviti da budeš malo opuštenija? Ispravi me ako sam pogriješio, ali imam osjećaj da me se bojiš. Nemaš se razloga bojati. Nema razloga? Jasno je rekao da želi da ovo bude pravi brak. Bila je prestravljena

zbog fizičke intimnosti. Ali nikada mu to ne bi priznala. Strah je bila još jedna slabost koju je muškarac mogao iskoristiti u svoju korist.

Pokušavajući ne promijeniti izraz lica, nakrenula je glavu, zakopčavajući kaput. – Ne bojim te se. To je blesavo. – Uistinu je to blesavo, tihi glas je ponavljao u njoj. Svaka budala vidi da ti ne namjerava nauditi. Maggie je to protumačila kao kada se ljudi boje visina. Čak i kad stoje iza visoke ograde, ne mogu disati od straha, ako samo pogledaju prema dolje. Ponekad se osoba boji, unatoč zdravom razumu. – Zašto bih te se bojala?

Uhvatio ju je za ruku. – Je li ti zato drhte ruke? Zato što mi toliko vjeruješ?

Maggie je pogledala prema dolje i vidjela da je bio u pravu. – Samo mi je... hladno.

Zakopčao joj je kaput i stao na noge, a izraz lica mu je bio zbunjen i pomalo tužan. – Nikada te neću povrijediti. Želim da to znaš. I kada dođe vrijeme da vodimo ljubav, željet ćeš to. Obećavam ti.

Maggie je jedva potisnula drhtaj. – To bi bilo lijepo.

– Još bolje nego lijepo, – uvjeravao ju je. – Puno bolje.

Maggie je sumnjala. Bilo bi to veliko olakšanje kada bi intimnost s njim bila podnošljiva. Lijepo je ipak preveliko očekivanje.

Ustao se i povukao je kako bi stala na noge. Upravo tada je Ryan otvorio vrata aviona. – Auto se ugrijao.

Rafe je uzeo Jaimiea i predao ga bratu, koji je brzo otrčao do auta kako bi sklonio dijete od hladnoće. Hvatajući se za strop, Rafe je izašao na stepenice. Uhvatio je ravnotežu i okrenuo se, držeći je za ruku i pomažući joj da dođe do vrata. Kad se dovoljno približila, uzeo ju je u naručje.

Dok ju je nosio do skupog, sportskog automobila, koji je bio nedaleko parkiran, uočila je maleni hangar ispred aviona. – Ima li u toj zgradi toalet? – pitala je, mrzeći se što se zarumenila.

– Naravno da ima.

Okrenuo se i pošao prema hangaru. Bio je poprilično udaljen, a njemu su noge propadale u snijeg.

– Mogu hodati, – predložila je. – Danas se osjećam puno snažnije.

– Udaljenije je nego što izgleda, – bio je njegov jedini odgovor.

Maggie je uzdahnula.

Na kraju staze, čvršće ju je uhvatio i nastavio hodati prema hangaru. Maggie se držala za njegovu košulju, potpuno napetog tijela. Bila je samo nekoliko centimetara od zemlje, ali činilo joj se kao da je bilo puno više. – Čini se klizavo, – rekla je, razmišljajući kako bi se lagano mogao okliznuti.

– Da, mjestimice.

Maggie je očekivala da će ostati bez daha. Bilo je teško hodati i samom čovjeku, a ne još kada imaš teret u rukama. Ali lagano je nastavio i nije se uspuhao. Kada su napokon stigli do hangara, nagnuo se kako bi otvorio vrata, zatim ju je unio u maleni ured u kojem je stajao samo stol, stolac i metalna polica. Ispred drugih vrata ju je spustio dolje.

– Hvala.

Nagnuo se iza nje i otvorio joj vrata. – Nema na čemu. Ako ti treba pomoć, samo viči.

Ne u ovom životu.

Noge su joj bile slabe, vjerojatno od dugog ležanja. Ušla je unutra, zatvorila vrata za sobom i taman je htjela okrenuti ključ u bravi kada joj je rekao: – Nemoj se zaključati, u redu? Za svaki slučaj. Ne želim ponovno razbijati vrata.

Brzo je završila. Kad je izašla iz kupaonice, našla ga je kako gleda u sliku na zidu.

– Moj sin, Keefer, – rekao je. – Slikano je u ljeto prije nesreće.

Prije. Maggie se približila, pitajući se kakav je osjećaj imati tako podijeljen život, na prije i poslije. Dijete je sjedilo na Rafeovim golim ramenima, imao je oko dvije godine, bucmašte obraščiće i valovitu smeđu kosu. Nevjerojatno je sličio na oca.

Na slici se Rafe smijao. Tada je bio mnogo mlađi, nekoliko godina, a u očima mu se vidjela neizmijerna sreća. Također je bio jači, tamnoputo tijelo odavalo je snagu, izraženih bicepsa, mišićavih prsa i trbuha. Nosio je traperice koje su mu pokrivala bokove i dugačke noge.

Vratila je pogled na dijete, čiji su prstići sada bili isprepleteni u kosi njegova oca. Htjela mu je reći da zna koliko ga gledanje te fotografije boli, ali zamislila je kako bi njoj bilo da izgubi Jaimiea. Sigurno tada ne bi voljela da se ljudi pretvaraju kao da je razumiju. Nije razumjela i molila je Boga da tako i ostane.

– Spremna?

Maggie ga je pogledala. Rafe se smiješio, ali sjene u njegovim očima su bile itekako vidljive. – Užasno mi je žao. – Oklijevala je i onda je rekla upravo ono što je odlučila da neće. – Znam koliko te boli.

– Ovo je prva fotografija koju sam pogledao otkako sam otišao, – tiho je rekao. – Samo me iznenadila, to je sve.

Uzeo ju je u naručje. Maggie ga je zagrlila oko vrata, ponovno se osjećajući kao da visi s ruba nebodera. Tuga mu više nije bila u očima. – Jesi li zabrinuta da ću te ispustiti?

– Nadam se da nećeš, – odgovorila je.

Lagani smiješak iskrivio mu je usta. – Računaj na to, djevojčice.

Dok ju je nosio do auta, Maggie se pitala je li to rekao kako bi je razuvjerio ili što?

Na putu do kuće, Maggie je zagrlila svoje uspavano dijete i gledala kroz prozor, pogledom tražeći obrise kuće. Sve što je vidjela bile su udaljene planine, stabla borova i jela i široka polja. Prekrasan krajolik – izgledao je kao neki zimski ugođaj s razglednica. Ali divljenje slikama, dok se nalazite u okrutnoj realnosti i gledati takav prizor uživo, bile su dvije potpuno različite stvari. Nakon cijelog života koji je provela u gradu, ovdje se osjećala dezorijentirano. I odsječeno od ostatka svijeta.

Čak i miris luksuznih automobila njoj je bio nevjerojatan, prepoznatljiv miris kožnih sjedala i plastike bili su joj čudni. Možda zbog trave? Ili se osjetio miris konja? Gledajući preko ramena, Maggie je vidjela kako je prtljažnik krcat stvarima. Odjećom, čudnim kožnim remenima, metalnim kopčama i sitnim komadićima trave.

Rafe, koji je sjedio pokraj nje, primijetio je kako je nakrenula vrat, gledajući kroz prozor na njegovoj strani i upitno je pogledao.

Maggie mu je uzvratila pogled. – Gdje je ta kuća?

– Ima još dosta dok ne stignemo, – rekao je Ryan, izbjegavajući rupe na cesti. – Četrdeset tisuća jutara poprilična je udaljenost. Glavna kuća je udaljena još otprilike desetak kilometara.

Glavna kuća? Ryan je zvučao kao da ih ima na stotine.

– Jesu li svih deset kilometara dio vašeg ranča?

Baš kada je to pitala, automobil je naletio na veliku rupu zbog koje je zubima udarila u usne i leđima u kožno sjedalo. Stisnula je Jaimiea uz sebe. Rafe je pogledao prema njoj i obuhvatio rukom njezina ramena. – Mislim da ti treba oslonac. – Okrenuo je glavu i pogledao kroz prozor. – Da ti odgovorim na pitanje, da, bit ćemo na ranču Rocking K kada prođemo čistinu. Vidiš tamo u daljini?

Maggie je pogledala u smjeru koji joj je pokazao. Sve što je vidjela bila je divljina. – Da.

– Pogledaj u daljinu, – rekao joj je. Kad je pogledala u najudaljeniju točku koju je mogla vidjeti, dodao je: – To je sve dio Rocking K ranča i zemlje koja je pod devedeset devet godina najma. Naš otac je započeo operaciju prije trideset pet godina.

S nevjericom, Maggie je nastavila gledati prema horizontu. – Zašto imam osjećaj da ne možete pješice do prve trgovine?

– U pravu si. Najbliža trgovina je poprilično udaljena. Maggie je gledala kroz prozor. – Je li i ovo dio ranča?

– Da. Kakav je osjećaj posjedovati svu tu prašinu? Pitanje je bilo podsjetnik na njihov skori brak i Maggie je ovila ruke oko Jaimiea, jedini razlog zbog kojeg je bila ovdje. Željela je svoj svijet natrag – onaj s pločnicima i trgovinama na uglovima i susjedima koje je poznavala cijeli svoj život. Bez Lonniea, naravno. Od samog početka joj je upropaštavao život. Sada ga je uništio do kraja.

Ryan se nasmijao. – E, pa to je jedinstvena izjava. Posjedovati svu tu prašinu. – Pogledao je u retrovizor. – Sada možeš vidjeti samo snijeg. Ali ljeti imamo prašinu, Maggie. Puno pašine.

Njezinom veselju nije bilo kraja.

Rafe ju je povukao bliže k sebi. – Dušo, obožavat ćeš ranč. Nemoj izgledati tako zabrinuto.

– Radi se o tome da sam ja osoba za grad, pretpostavljam. Možda ću se naviknuti na ranč.

– Veliki grad je udaljen samo dvadeset kilometara odavde.

– Kad stigneš na autocestu, – istaknuo je Ryan, kao da je to najvažnija stvar na svijetu. – Tamo je potpuna privatnost. Nema znatizeljnih očiju. Ni gundavih susjeda. Možeš šetati gola po dvorištu ako želiš.

– Nemoj ni pomišljati na to, – upozorio ju je Rafe s prizvukom posesivnosti u glasu. – Uz sve one zaposlenike na ranču i nije baš toliko privatno.

Maggie se nije namjeravala odvajati od odjeće. Čak i kada je pomislila na tu mogućnost, brzo je presjekla tu pomisao. Razdvojiti će se od odjeće kada Rafe bude odlučio da je to potrebno. – Stalno govorite glavna kuća. Ima li ih ovdje više?

– Može se reći, – Ryan je usporio vozilo. – Tamo je moja kuća, otprilike kilometar i pol od Rafeove. A nakon što su naši roditelji prepisali ranč na nas dvojicu, izgradili su kuću na suprotnoj strani jezera. Zatim, tu su i kuće naših zaposlenika i njihovih obitelji. Plus još okolne zgrade.

– Evo kuće, – prošaptao je Rafe.

Pogledala je u golemu kuću od cigala, koja je sjedila na nježnom, snijegom prekrivenom brežuljku u daljini. Kako se Ryan približavao, vidjela je da se veliko zdanje zapravo sastojalo iz dva dijela, s bijelim obrubom i bršljanom oko pet dimnjaka.

To nije bila kuća, bila je to palača.

– I, što misliš?

Pogledala je Rafea sa zbunjenim izrazom na licu. Što je mislila? Sjetila se kauboja propalnice iz vlaka, prljave odjeće, neuredne kose, koja je stršila ispod istrošenog oboda njegovog prašnjavog šešira. Čak i kasnije, kada joj je rekao da je bogat, nije zamišljala ovo. Kako će se ona ovdje uklopiti?

– Ja, ovaj... prekrasna je, – rekla je Maggie zbunjeno.

– Dušo, što nije u redu? – Provirio je kroz prozor automobila, gledajući prema kući, očekujući da se krov urušio ili nešto slično. Kada je ponovno pogledao prema njoj, rekao je: – Ako ti se ne sviđa, izgradit ću ti drugu. Ne moramo živjeti ovdje. Na proljeće ćemo odjahati i pronaći mjesto za novu kuću.

Odjahati na konju? – Ne, nije to. Kuća je... predivna. Samo... – Maggie je zašutjela i zagledala se u kuću. Izgubit će se tamo. – Nisam navikla na kuće koje su toliko velike!

– Velika je, – Ryan se složio. – Ali nećete živjeti u cijeloj kući. U podrumu se nalazi velika kuhinja za zaposlenike s velikom blagovaonicom i još jedna prostorija za ples i zabave. Prizemlje je samo... koliko Rafe... jedno dvije tisuće kvadratnih metara.

– Otprilike. Najviše dvije i pol. I većina toga su gostinjske sobe, – odgovorio je Rafe.

Kroz zadnje staklo na automobilu, Maggie je ugledala prekrasnog crvenog konja iza ograde. Trčao je uz auto podignutog repa i s grivom, koja je letjela oko njegovog vrata. Rafe ga je ugledao istog trenutka. – Što ta prokleta životinja još uvijek radi ovdje? Rekao sam ti da ga prodaš ili ubiješ.

– On je prvoklasni pastuh. Kad si otišao, nisam ga se htio riješiti.

Maggie nikada nije čula tako hladan Rafeov glas. Ponovno je pogledala prema konju i sjetila se priče koju joj je ispričao o nesreći. Tada je shvatila da je to bio pastuh koji je one noći bio nemiran u prikolici. Maggie nije mogla kriviti Rafea što nije mogao podnijeti blizinu te životinje.

Izraz lica mu je još uvijek bio namršten kada je unio Maggie u kuću. Ryan je išao za njima, noseći Jaimiea. Ušli su u, kako ga je Ryan nazvao, predvorje, ali zapravo je to bio ogromni atrij opasan kamenim stazama i zelenilom. U sredini se nalazio bazen s ribama i malenim vodopadom.

Jedan trenutak Rafe je samo stajao na vratima. Maggie je pomislila da su mu se vratili osjećaji jer se vratio kući i sjetio svoje obitelji.

Nakon nekog vremena, nasmijao se i pogledao u nju. – U pravu si. Velika je.

Maggie se opustila, sretna što je taj trenutak prošao. Kada je osjetila njegovu tugu, poželjela ga je utješiti. To nije bilo pametno, s obzirom na okolnosti. Izazivala bi nevolje. Vidjela je posesivnost u Rafeovim očima i ne bi bilo potrebno puno da ga zavede.

Lagano je krenuo prema suprotnoj strani ovog zatvorenog vrta. Čvršće se uhvatila za njegov vrat kada se sagnuo i otvorio staklena vrata. Ušao je u ogromnu seosku kuhinju. Na kukama iznad radne plohe stajali su obješeni lonci. Na jednom zidu se nalazio kamenom obrubljeni kamin. Razigrana vatra pucketala je iza metalnog okvira, a dva komada drveta sjala su unutar njega, izazivajući umorne duše da se zavale u stolac i ispruže noge. Preko puta kamina nalazio se dugačak, svijetao stol. Stolci su bili poslagani oko njega.

Na zvuk otvaranja vrata, pozamašna žena sa sijedom kosom smotanom u punđu, okrenula se od sudopera. Kada je ugledala Rafea, zelene oči su joj se napunile suzama. Obrisala je mokre ruke od bijelu pregaču, koja je pokrivala njezinu smeđu haljinu.

– Rafael! – Preletjela je preko sobe i cijelom svojom veličinom obgrlila Rafea, dok se Maggie našla u sendviču između njegovih tvrdih i njezinih poprilično mekih i mlitavih prsa. Teška ruka zagrlila je Maggie oko vrata, stišćući njezino lice i Rafeovu čeljust. – O, moj dječčače! Hvala Bogu. Ovo je čudo. Molila sam se i molila da nisi mrtav i sada si ovdje, stvaran kao život!

– Pazi na Maggie, Becca, – rekao je Rafe kroz smijeh. – Još uvijek je sve boli. – Pognuo je glavu kako bi poljubio njezin naborani obraz. Kad se uspravio, lice mu je prekrilo osmijeh. – Što ima za jesti? Umirem od gladi.

Becca se odmaknula i stavila ruke na obraze, pogled joj je još uvijek bio zaustavljen na njegovoj tamnoj pojavi. Tada joj se lice namrštilo i od uzbuđenja je počela plakati. – Mislila sam da me to više nikada nećeš pitati.

Rafe se pogledom ispričavao Maggie i smjestio ju na jedan od stolaca. Krenuo je prema staroj gospođi i uzeo je u naručje. Pognuo je glavu i poljubio je u čelo.

– Nikada vas nisam htio povrijediti i natjerati da prolazite kroz tako teško razdoblje, – tiho je rekao.

Obgrlila je rukama njegova široka leđa, kao da još uvijek ne vjeruje da je stvaran. – Otići bez riječi i nikada se ne javiti. Namjeravam te pretući svojom kuhačom!

– Kasnije, – rekao je kroz smijeh. – Nećeš me pred Maggie stavljati preko krila. Nije pristojno.

Becca je uzdahnula i nasmijala se. – E, pa onda se bolje sredi! Budeš li izveo još neku glupost, istući ću te po turu pred njom, pazi što ti kažem. Što si priuštio svojoj majci! Srami se, Rafael! I svome ocu. Nikada nisam vidjela tog čovjeka kako plače, ali taj dan kada je nazvao i rekao da dolaziš, plakao je kao malo dijete!

– Žao mi je. Tako mi je žao.

Kada je Ryan ušao u kuhinju, Maggie je ispružila ruke prema djetetu. Odmahnuo je glavom. – Mislim da si spremna za krevet.

Čuvši bratov komentar, Rafe se odmaknuo od Becce. Ona je obrisala suzne obraze i namjestila pregaču. – Pa, da! Što mi je bilo da te pustim da tu sjediš, Maggie? Oprosti mi.

– Dobro mi je, – uvjerala ju je Maggie.

– Makar što. Rafael mi je rekao preko telefona koliko si bolesna. Ništa se ti ne brini. Glavna spavaonica je već spremljena za tebe. Bit ćeš prva koja će tamo spavati otkada... pa, već dugo vremena tamo nitko nije spavao. I pripremila sam dječju sobu najbolje što sam znala. Sva oprema koja je stajala u sobi bila je... – Zastala je i pogledala Rafea. – Pa, nije važno. Rafael će morati kupiti ono što nedostaje, to je sve. Posudila sam neke stvari od žena naših radnika, to će zasad biti dovoljno.

– Više bih voljela kada bi Jaimie bio sa mnom u sobi, – rekla je Maggie.

– Jedino ako mi obećaš da se nećeš pokušavati sama brinuti za njega, – odgovorio je Rafe. – Liječničine upute, sjećaš se? Moraš se odmarati u krevetu.

Odlučnost u njegovim očima govorila je Maggie da u ovom slučaju suprotstavljanje ne vrijedi. Odlučila je da je i to bolje nego da Jaimiea ne viđa uopće. – Sjećam se.

Prišao joj je i podigao sa stolca. Okrenuo se prema Becci i rekao: – Ne smije biti na nogama cijeli tjedan.

– I neće biti, – rekla je Becca uvjeravajući ga.

– Vjerojatno neće škoditi ako se nekada ustanem u slučaju da...

– Nema prigovora! – rekla je Becca, prekidajući Maggienu rečenicu. – Željela bih ti dati malo vremena da se snađeš i prilagodiš prije nego i tebe dohvatim kuhačom. Ali neću oklijevati budeš li zanemarivala doktoričine naredbe. – Okrenula se i pošla prema dugačkom hodniku, obraćajući se Rafeu, koji ju je slijedio. – Već sam nazvala dr. Kirscha koji je na raspolaganju ako bude potrebno. Jesi li ponio lijekove koji joj trebaju?

– Jesam.

– Trebat će mi upute o brizi za nju. Nemoj zaboraviti otići u staje prije nego mi ih daš.

– Neću ići nikuda, Becca. Imat ćeš pune ruke posla oko Jaimiea i kuće.

– Ma, nije to ništa. Mogu napraviti više posla s djetetom u ruci nego tri žene zajedno. – Otvorila je vrata i ušla u ogromnu prostoriju s blijedoljubičastim tepihom i zidovima boje karamele. Širokim bokovima je gotovo dodirivala okvire vrata. – Krevet je namješten, – rekla je, okrenuvši se prema velikim prozorima kako bi navukla zastore kako popodneвно sunce ne bi grijalo sobu. – Smjesti je tu na kraj.

– Jesi li nabavila spavaćicu?

– Nakon što si me nazvao, poslala sam Delores u grad. Zaboravio si mi reći njezin broj cipela, pa joj je kupila rastezljive papuče. Ogrtač je od finog velura. – Zastala je i navukla posljednji zastor. – Sve je tu pokraj kreveta.

Maggie ih je htjela podsjetiti da je odrasla osoba, a ne bolesno dijete. Govorili su kao da ona nije bila prisutna. Rafe ju je posjeo na madrac, koji je bio prekriven rastezljivim plahtama, a izgledale su kao izglačane. Sagnuo se kako bi joj odvezao cipele baš kada se Maggie sagnula da ih sama odveže i zato su se sudarili glavama. Zavrtjelo joj se i uhvatila se za čelo.

– Dušo, jesi li dobro?

Ako joj budu još malo pomagali, ubit će je. Zagledala se u njega, trljajući kvrgu na čelu. Obično je trebalo mnogo kako bi se Maggie razljutila, a sada je bila vrlo blizu toga.

– Ja ću! – rekla je kada je ponovno posegnuo za njezinom nogom.

– Ne budi blesava. Bole te leđa kad se saginješ. – Odvezao joj je jednu cipelu i izuo je. Dok joj je skidao drugu, pogledao je prema spavaćici i crvenom velurnom ogrtaču na rubu kreveta. – Ogrtač je do gležnja? – rekao je s osmijehom na usnama.

Završivši s navlačenjem zastora, Becca se okrenula prema noćnom ormariću i upalila svjetiljku. – Ako želiš nešto atraktivnije, idi sam kupiti.

Rafe je namignuo Maggie dok joj je otkopčavao kaput. – Možda i hoću.

Maggie je počela skidati kaput. Svukao ju je prije nego se uspjela pomaknuti, hvatajući je za laktove. Dok je povlačio rukave, Maggie je obuzeo loš predosjećaj. Sigurno će, kada joj skine kaput, posegnuti za dugmadi na njezinoj bluzi.

Maggie ga je uhvatila za zapešća. – Ja ću to napraviti, – rekla je.

– Dušo, nemoj...

Maggie više nije imala strpljenja. Udarila ga je po rukama.

– Van! Oboje. Cijenim vašu brigu, ali nisam invalid.

Rafe se zaljuljao na petama, djelujući iznenađeno. Becca je podbočila ruke na bokove. Oboje su se zagledali u nju.

Maggie je osjetila olakšanje kada je stala na noge. – Van, – rekla je odlučno. – Kad budem gotova, zvat ću vas.

Becca i Rafe su se zabrinuto pogledali. – Samo je umorna, – rekao je Rafe.

– Jadna djevojka, – rekla je Becca.

Maggie si je htjela počupati kosu. Ipak, na njezino olakšanje, oboje su izašli iz sobe i osigurali joj malo privatnosti. Baš je počela otkopčavati bluzu kada je Rafe otvorio vrata i provirio unutra. Skupila je bluzu na grudima. – Ako me trebaš, bit ću tu u hodniku. Nemoj se ustručavati, samo me zovi.

Maggie se osjećala krivom nakon što je zatvorio vrata. Samo je bio zabrinut za nju, a ona mu je gotovo otkinula glavu. Nije bilo čudno što ju je tretirao kao da malo dijete. Kad se ponašala kao jedno.

Završila je sa skidanjem i navukla spavaćicu od flanela, prije nego je sjela na rub kreveta. Kada je razmislila o njima pojedinačno, stvari zbog kojih se uzrujala činile su se nevažnim. Nije smjela držati svoju čašu. Gurali su joj tablete u usta. Okretali je i prevrtali. Što god je započela raditi, on ju je prekinuo. Bilo je mnoštvo takvih sitnica. Samo kada se sve zajedno zbroje, postale su nešto veliko. Gušio ju je.

Osjećajući se kao da se utapa, uvukla se među plahte i naslonila se na jastuk. Pregledavajući veliku prostoriju, uočila je zidove boje karamele i nešto svjetlije zastore. Nije bilo vatre u kaminu, koji je bio nešto manja verzija onoga u kuhinji, ali Maggie je svejedno osjećala toplinu. U jednom kutu su dva stolca bila postavljena oko malenog stolića za čitanje. U hladnoj, zimskoj noći, čitanje pokraj pucketajuće vatre činilo se uistinu lijepim doživljajem, pretpostavila je. Samo, bilo joj je teško zamisliti sebe ovdje s mužem koji će, kada zatvori knjigu, poželjati voditi ljubav s njom.

Okrenula je lice prema jastuku, želeći zaplakati, što nije imalo nikakvog smisla. Nikada nije bila plačljivica i nije imala strpljenja s takvim ljudima. Postporođajna depresija? Čitala je o tome kako se kod nekih žena nakon poroda poremeti ravnoteža hormona. Je li se to dogodilo i u njezinom slučaju? Nije se osjećala kao da s njom nešto nije u redu. Bila je stvar u ljudima koji su je okruživali i pridavali joj preveliku pozornost.

Čula je kako se otvaraju vrata sobe. Misleći da je došao Rafe kako bi je obišao, nije pogledala prema njemu.

– Maggie?

Na zvuk tog slatkog i poznatog glasa, Maggieno srce je zastalo. U trenutku je sjela uspravno i pogledala dijete koje je stajalo u prostoriji, s malenom rukom položenom na okviru vrata. – Heidi? – Maggie nije mogla vjerovati očima. – O, Heidi! Što... Kako si dospjela ovamo?

Njezina mala sestra je počela plakati od sreće i potrčala prema njoj. Kada je stigla do kreveta, bacila se na madrac i objema rukama zagrlila Maggie oko vrata. – O, Maggie, tako mi je drago što si tu! Lijepo sam se zabavljala, ali bila sam usamljena bez tebe.

Maggie je jedva primijetila bol koju je osjećala zbog zagrljaja svoje sestre. Heidi. Ovila je ruke oko djetetovih leđa i stisnula lice uz njezinu kosu, udišući poznati, slatki miris. – O, Heidi. I ti si meni nedostajala. Nisam imala pojma da si ovdje.

– To je bilo iznenađenje. – Heidi se izmaknula, a njezine velike, smeđe oči odisale su uzbuđenjem. – Pogodi što, Rafe i Ryan imaju konje. Puno njih i Sly mi je rekao da će me naučiti jahati.

– Tko je Sly?

– Upravitelj ranča. On je jako dobar. Svidjet će ti se. Čekaj da ga vidiš kako pljuje.

– Pljuje?

– Da. Zvače duhan. – Heidin nos se naborao. Zatim joj se lice razvedrilo. – Kaže da može presjeći muhu na četiri dijela.

Maggie se nasmijala. – Kakvo postignuće.

– Rekao je da ću sljedećeg ljeta biti spremna za natjecanje na rodeu. To će biti prekrasno, zar ne?

– Natjecanje na rodeu? Heidi, ti imaš samo deset godina.

– Pa dovoljno sam stara. Sly kaže što prije počnem, imam bolje šanse postati prvakinja. – Nasmijala se na zabrinuti Maggien pogled. – Neću se ozlijediti, Maggie. To je tako zabavno. U staji ima četrnaest konja. Jutros sam pomogla čistiti staju. Čim kažeš da je to u redu, Sly kaže da mogu početi s prvom podukom u jahanju.

Heidi je oduvijek željela konja. To je bila želja koju joj Maggie nikada nije mogla ispuniti.

– Reci da mogu, Maggie. Molim te? Bit ću jako oprezna, obećavam.

– Pričekaj dok se dogovorim s Rafeom, – rekla je Maggie. – Ako on bude rekao da je sigurno, ja ću dati svoj pristanak. Ali ako ne bude, nemoj se nadati. Možda će Rafe predložiti da pričkaš dok ne budeš starija.

– O, neće! – uvjerala ju je Heidi. Zatim je smijući se, poljubila Maggie u obraz. – Hvala ti! Hvala ti! Tako sam uzbuđena. Vidjet ćeš, Maggie. Bit ću odlična jahačica. Rafe kaže da sam odlično građena za trke, jer nisam teška.

Fantastično. – Misliš, on je već rekao da smiješ jahati?

– Ne dok se ti ne složiš. Ali kad sam ga pitala u avionu, rekao je da će razgovarati s tobom. On je počeo jahati kad je bio još mlađi od mene.

Rafe je u tom trenutku ušao kroz otvorena vrata. Olabavljenih ruku, naslonio se na okvir vrata. Pogled mu se susreo s Maggienim preko tamne Heidine kose. Nasmiješio se, slušajući uzbuđeni govor djevojčice.

Maggie ga je željela izrešetati s pitanjima. Nije mogla zamisliti kako je uspio odvesti Heidi od Lonniea. Odsutno je slušala Heidine uzbuđene priče o iskustvima iz staje. Kada je prestala s pričom, Rafe je napokon progovorio.

– Heidi, znam da ti i Maggie imate puno toga za pričati, ali Sly te čeka. Rekao je da ćeš poslijepodne jahati s njim do Ryanove kuće.

Heidi je odskočila s kreveta. – Da vidim ždrijebe! Sly kaže da je predivno. – Okrenula se i pogledala prema Maggie. – Smijem li ići? On je novorođenče. Zove se Lightning Dancer, i to-o-o-liko ga želim vidjeti!

Maggie nije uspjela ni dati odobrenje jer je Heidi već istrčala iz sobe. Rafe ju je na trenutak pratio pogledom, smiješeći se. Zatim je pogledao Maggie. – Smatra te više svojom majkom nego sestrom, zar ne?

Maggie je klimnula glavom. – Mama je toliko djetinjasta da se Heidi sasvim prirodno oslonila na mene. Osjećaj je obostran. Brinem se za nju otkad je bila mala beba.

– Pretpostavljam da želiš čuti kako sam je doveo ovamo?

– Prekjučer, kada si došao u bolnicu da mi kažeš kako ćeš cijeli dan biti odsutan, jer 'moraš obaviti neke stvari', otišao si tamo, zar ne, po Heidi?

– Napravio sam to tako da se tvoja majka ne uzruja, – uvjerala ju je, – u slučaju da si zbog toga zabrinuta.

Naravno da je pomislila na to. Voljela je svoju majku i zbog njezinog srčanog stanja, sama pomisao na to da je pod stresom, užasavala je Maggie. – Kako si to uspio?

Počeo se pokraj nosa, izgledajući posramljeno. – Pa, zapravo sam slagao svaku riječ. – Objasnio joj je sve o priči kako će ići na medeni mjesec u Disneyland. – Na moje iznenađenje, povjerovala je, – promrmljao je. – Bio sam tamo, potpuni stranac koji joj se pojavio na pragu i nije ni pomislila da tu ima nešto sumnjivo. – Namignuo joj je. – Stalno me je milovala po ruci, govoreći: 'Bilo je i vrijeme da Maggie pronađe finog mladića.'

– Rekla sam ti, nije joj baš najbolje, mami nikada ne padne na pamet da bi joj netko mogao lagati. – Maggie ga je pogledala ravno u oči. – Kako si znao da želi odvesti Heidi u Disneyland?

– Činilo mi se kao dobar pokušaj. – Uzdahnuo je, pognuo glavu i lagano prešao čizmom po tepihu. – Rekao bih ti što namjeravam, Maggie, ali nisam te htio zabrinjavati. Svašta je moglo poći po zlu i mislio sam, što manje znaš, to bolje, sve dok ne vidiš da je Heidi ovdje, zdrava i sretna.

Počeo joj je detaljno opisivati kako su on i Ryan izveli cijeli plan. – Očito je ova dva dana uživala u boravku ovdje, – zaključio je. – Još nisam vidio tako odlučno dijete. Zaista voli konje, zar ne?

– Da. Oduvijek. Nikada joj nisam mogla priuštiti vlastitog konja. – Maggie je prešla rukom preko pokrivača koji joj je skrivao koljena. Kada je ponovno presrela njegov pogled, grlo joj se stegnulo jer je sumnjala da joj je prešutio pravi rizik, koji je postojao kod uzimanja Heidi. – Ako Lonnie nagovori mamu da podigne tužbu, ne postoji li velika šansa da završiš u zatvoru?

Usne su mu se u kutovima iskrivile. – Nadaš se da ćeš me se riješiti?

Krivnja joj je probola grudi. – Ne, naravno da ne.

Odmaknuo se od vrata i stao pokraj kreveta. – Moj odvjetnik radi na tome. Ako dobijem po ruci, dobijem. Važno je da je Heidi na sigurnom. – Pogledom je zadržavao njezin. – Možda ćeš morati dati izjavu, ali odvjetnik smatra da imamo dobre šanse ako se vjenčamo. Moći ćemo dobiti skrbništvo nad njom. Kad to napravimo, odvjetnik će poraditi na trajnijem rješenju.

Maggie je sumnjala da će sve biti tako jednostavno. Ništa što je imalo veze s Lonniem nije bilo jednostavno. – Hvala ti, Rafe. – Glas joj je bio tih i drhtav. – To što je Heidi ovdje... sretna i sigurna... to mi znači više nego što ti mogu riječima opisati. Ne znam kako ću ti se ikada odužiti.

Njegove čvrste usne su se nasmiješile, a oči zasjale. – Sigurno ću već nešto smisliti.

Poglavlje 11

Rafe je lupkao olovkom po stolu i zatim je bacio na podlogu. Naslonivši se na naslon uredskog stolca, podigao je noge na rub otvorene ladice i zagledao se u ček koji je namjeravao poslati Lonnieu Boyleu. Nekome kao što je Boyle, to je predstavljalo pravo bogatstvo. Nije to bio mali iznos, čak ni Rafeu, i dvoumio se hoće li tom gadu dati toliko novaca. Sve u njemu se protivilo tome.

Uzdahnuo je i pregledao bogato namještenu radnu sobu. Nakon što je izbivao toliko dugo, ipak je mogao osjetiti miris narančinog ulja i vosak za namještaj svakog puta kada bi udahnuo. Mirise koji su mu posljednje dvije godine bili nepoznati. Police, koje su se protezale od stropa do poda, bile napunjene klasicima, knjigama o poljoprivredi i uzgoju životinja. Zidovi su bili boje trule višnje, koje je uredio lokalni umjetnik Dobbs.

Zadnji puta kada je sjedio u ovom stolcu, osjećao se kao da mu je život završen. Sada je imao Maggie, Jaimiea i Heidi. Više nije oplakivao izgubljeno. Budućnost mu je bila svijetla, kao nova, sjajna kovanica.

Toliko im je mogao pružiti. Druga prilika. Sjetio se kako je Lonnie stalno spominjao da će Jaimie imati priliku za bolji život kod novih roditelja, zvučalo je kao da mu ona nije

mogla priuštiti ništa. Pa, dječak će sada imati još više prednosti, a i Heidi. Maggie će moći pregledati knjige o dekorima i dovesti majstore da im preuredi sobe onako kako želi. Ta djeca nikada neće imati neispunjenih želja. A što se fakulteta tiče, Rafe će oboje ohrabrivati da završe školovanje, bez obzira hoće li to imati veze s radom na ranču ih ne. Rafe je i sam imao dvije diplome i za njih dvoje neće biti zatvorenih vrata.

Kada sve bude gotovo, Maggie neće požaliti što je zadržala dijete niti će misliti da mu je nešto uskratila. On će se za to pobrinuti. Već je volio dječaka i bit će dobar otac, ne samo tako što će Jaimieu sve pružiti, nego će se pobrinuti da bude dobro odgojen i da ima moralne vrijednosti i čestite radne navike.

Sada je Rafe sumnjao da Maggie privlači život na ranču, ali polako će se priviknuti i zavoljeti ovo mjesto, baš onako kako ga je on volio. Samo je poželio da joj je dobro i da može već sada uživati. Ali nije joj bilo.

Rafe je uzdahnuo. Bilo mu je tako čudno opet sjediti za ovim stolom. Ryan je rekao istinu, nije zatvorio ni jedan njegov račun. Kao osoba koja ima punomoć, Ryan je preuzeo brigu oko Rafeove polovice ranča, ne dirajući njegove račune. Rafe je trebao izvaditi vozačku i pilotsku dozvolu, ali po svemu ostalom, bilo je kao da nikada nije ni otišao. Ipak, toliko toga se promijenilo i to na bolje. Maggie. Bože, toliko je bio sretan što ju je pronašao.

Osmijeh mu se smjestio na usnama, dok je zamišljao njezino slatko lice koje mu govori kako ona nije Susan. Kao da ih je ikada zamijenio? To je bilo nešto što će joj morati dokazati, ali sve u svoje vrijeme. Nije bila ni nalik Susan, ni izgledom, a ni na bilo koji drugi način. Maggie je bila prekrasna, i izvana i iznutra.

Ponovno je pogledao u ček. Zastao je. Bez obzira koliko se lomio oko toga, platiti Boyleu je bilo nešto što je morao učiniti. Mogao je zamišljati kako prebija tog kurvinog sina, ali zbog Maggie je morao obuzdati osjećaje i riješiti ovaj problem, na najčišći i najbezbolniji mogući način.

Spustio je noge na pod i iz ladice izvukao omotnicu. Nakon što je napisao Boyleovu adresu, zalijepio je omotnicu. Mišići na ramenima trzali su se od napetosti. Za Maggie. Pod bilo kojim drugim okolnostima, nikada ne bi potplatilo Boylea. Morao je na ovo gledati kao na investiciju, cijenu koju mora platiti da bi je imao u svom životu. Kada pošalje ovu kovertu, ona će biti sigurna.

I njegova.

Ta pomisao je trgnula Rafea i na trenutak je ozbiljno razmislio o upozorenju na koje ga je Ryan neki dan podsjetio. Ovo nije bio dobar temelj na kojem se treba graditi veza. Je li bio sebičan? Što ako nije bio u pravu, ako ne može usrećiti Maggie? Ako odluči, može joj pomoći i na drugi način bez da je veže u brak. Zakonski, neće biti osigurani, pogotovo kad je Heidi u pitanju. Ali mogao bi pokušati i vjenčati se s njom samo u krajnjem slučaju.

Također bih se mogao popeti na visoku granu i otpiliti je, ironično je pomislio. Trebao ju je. To je bilo sve na što je mogao misliti, koliko ju je trebao i koliko je ona trebala njega. Unatoč njezinoj odlučnosti da kontrolira svoju sudbinu i sve sama radi, ispod svega toga je ipak bila ranjiva i uplašena. Svaki put kada ga pogleda, ponovno se osjeća kao muškarac, netko vrijedan sa svrhom svoga postojanja.

Usrećit će je. Suđeno im je da budu zajedno. Osjetio je to svakog puta kada bi je pogledao – osjećaj u kostima govorio mu je da to tako bez objašnjenja, ali zbog toga nije bilo manje važno. Činjenica da ju je upoznao pružila mu je drugu priliku, i ovaj put, neće ponoviti iste pogreške. Nikada mu ništa neće biti važnije od obitelji. Ništa.

Nije je mogao pustiti. Jednostavno nije mogao. Ako je upravo sada i bio sebičan, provest će ostatak života, pokušavajući joj to nadoknaditi.

Idućeg jutra, Maggie se polako budila iz sna. Prva stvar koju je uočila bilo je izrezbareno, u boji mahagonija, visoko uzglavlje kreveta, i istoga trenutka joj se pojavio

čudan osjećaj u želucu. Kod kuće nije imala ni naslon na krevetu, već samo madrac i opruge na jeftinom metalnom okviru.

Sinoć je zaspala zureći u visoku šipku, jer je u njezinim očima, ona predstavljala sve u svijetu Rafea Kendricka – količinu novca koju ona nije mogla ni zamisliti i svu moć koja ide uz bogatstvo. Maggie je navikla birati najjeftinije stvari. Osjećala se kao da je ušla u labirint i nije mogla pronaći izlaz iz njega.

Čula je zvuk iza sebe i potom shvatila da je osim Jaimiea, još netko bio u sobi. To i nije bilo neko iznenađenje. Jučer nije mogla ni zijevnuti, a da joj Rafe ili Becca nisu gurali tablete u usta. I vodu. Neprestano su joj pod nos gurali visoku čašu s tekućinom. Ako je moguće da ljudske cijevi zahrđaju, njezine su bile već korodirane.

Okrenuvši se na drugu stranu, otkrila je uzrok buke i ugledala Rafea. Jutros je bio obučen u smeđu košulju zavrnutih rukava, koji su otkrivali njegove snažne, preplanule ruke. Pognut nad posuđenom kolijevkom kako bi presvukao Jaimiea, bežični telefon je pridržavao ramenom kako bi imao slobodne ruke.

Maggie ga je gledala kako se brine za njezinog sina i osjećaji su joj se miješali. Kad se radilo o Jaimieu, bio je oličenje strpljenja, svaki dodir njegovih velikih ruku bio je nježan, a njegov glas – koji je mogao eksplodirati dok je davao upute preko telefona – uvijek prigušen i tih, prepun ljubavi. Jaimie je bio njezino dijete. Rafe čak nije znao ni tko mu je otac. Kada bi ga netko gledao sa strane, pomislio bi da mu je on pravi otac.

Ni to nije bilo veliko iznenađenje. Od samoga početka je primijetila da njegovi osjećaji prema njemu postaju sve snažniji. Izgubio je svog malenog dječaka i sve što je sada planirao, jednim dijelom ju je plašilo, čim bi pomislila na konačan rezultat. Čovjek slomljen tugom koji je bježao od života. Sada je na neko vrijeme zaboravio tu tugu, hvatajući se za maštariju. Jaimie nije bio taj maleni dječak kojeg je izgubio. I, tako joj pomogao Bog, ona nije bila Susan, savršeno stvorenje kojem se Becca divila svakom svojom riječju.

Što će se jednog dana dogoditi kada se Rafe Kendrick probudi i shvati da zamjenska obitelj nikada neće moći zamijeniti njegovu koja mu je bila oduzeta? Da je Maggie bila jedna zamjena za ženu koju je obožavao? Kada napokon dođe sebi, hoće li je početi prezirati? I ako se to dogodi, nije li moguće da će liječiti svoje frustracije na Jaimieu?

Dok je uzimao dijete, slušao je osobu koja je govorila s druge strane linije, ubacujući povremeno 'mmm' ili tiho 'razumijem'.

Očito nesvjestan da se probudila, bacio je prljavu pelenu u koš, zatim podigao Jaimiea na rame i izašao u hodnik, ostavljajući za sobom odškrinuta vrata. Kroz otvor, Maggie je mogla vidjeti kako se kreće naprijed-nazad, tapkajući dijete po leđima dok je pričao, ali vrlo tiho kako je ne bi probudio. Pomislila je kako je to iznenađujuće, da osoba koja je toliko zaokupljena nečim drugim, ipak može pružiti djetetu pažnju koju je trebalo. Žene su takve stvari radile cijelo vrijeme, ali prema njezinom iskustvu, muškarci su to rijetko činili.

Maggie je željela vjerovati kako se njegovi osjećaji prema Jaimieu nikada neće promijeniti. Ali ukoliko se to ipak dogodi, očekuje ga iznenađenje života, ako ikada bude loše postupao s njezinim sinom. Morat će se prvo s njom obračunati.

– Jučer sam nazvao Harryja, prije nego što je napustio sudnicu i sređuje papire koji su na čekanju. – Rafe se okrenuo na drugu stranu, počevši hodati i ljuljati Jaimiea, koji je počeo plakati. – Kako se razvija situacija s Heidi?

Slušao je odgovor s druge strane linije.

– Sređeno je. Razumijem da moramo djelovati brzo. Danas će doći dr. Kirsch i sudski službenik s papirima. Pa baci se na posao, hoćeš li Mark? Prije nego se vjenčamo, želim svoje ime na tom rodnom listu. Taj Boyle je lako rješiv slučaj. Poslao sam mu ček, ali prema Maggienim riječima, ne možemo mu vjerovati. Počinjem misliti da je u pravu.

Tišina. Zatim je Rafe glasno uzdahnuo.

– Nema problema. Ona će potpisati što god bude potrebno. Samo ispuni obrasce, sredi papire i iznesi ih sudu.

Maggie je povukla pokrivač bliže sebi i pogledala prema praznom kaminu na suprotnoj strani sobe. Kada je Rafe Kendrick nešto odlučio napraviti, bio je uporan kao bik. Nije željela da postoji bilo kakva šansa da izgubi Jaimiea i bilo je jako važno da što prije dobiju privremeno skrbništvo nad Heidi, što vjerojatno i neće biti tako lako, ukoliko se ne vjenčaju. Ali zabrinjavajuća je bila i činjenica što se sve odvijalo tako brzo. Još nije bila u ovoj kući ni puna dvadeset četiri sata, a Rafe je već sve sređivao od trenutka kada su ušli. Činilo joj se kao da je požurivao to vjenčanje.

– Ne zanima me kako ćeš to postići, – čula ga je kako govori.

Iznenadena grubošću njegovog glasa, Maggie je vratila pogled na otvorena vrata. Vidjela je kako se ponovno okrenuo i zatim zastao.

– Da? Jameson, ha. Nisam nikad čuo za njega. Koliko je dobar? – Ponovno tišina. – Onda ga zaposli.

Maggie je u hodniku uočila krupnu pojavu kućepaziteljice. U sljedećem trenutku, Rafe je u ruci držao bočicu s hranom. – Hvala, Becca, – promrmljao je. Prebacio je Jaimiea s ramena na ruku i počeo ga hraniti. – Naravno da neću oklijevati, – rekao je. Zatim se nasmijao. – To je najmanje zlo od svih. Neću bdjeti zbog toga, toliko ti mogu reći.

Prestao je hodati i nježno pogledao prema djetetu u svojoj ruci. – Što se mene tiče, na način koji je važan, on je već moj. – Ponovno tišina. – Cijenim to, Mark.

Čula je klik kad je prekinuo razgovor. Odmah nakon toga, Rafe je provirio kroz odškrinuta vrata. Kada je vidio da je budna, nasmijao se i ušao u prostoriju. Zakačio je telefon za pojas, kao da mu je postao dio tijela.

– Dobro jutro, pospanko. – Prišao je krevetu. – Želiš li nastaviti hraniti svog sina?

Maggie je ispružila ruke prema Jaimieu. Spustio je ruku prema njoj i nježno do nje polegao dijete. Dok je uzimala bočicu, prsti su im se isprepleli i trnci su joj prošli duž cijele ruke. Kao da je osjetio njezinu reakciju, pogledao ju je ravno u oči. Maggie je bila toliko nervozna da je zaboravila nagnuti bočicu.

– Ops. – Rafe je uhvatio dno bočice i podigao je. Smiješak mu se smjestio u kutu usana. – Bit će pljuckanja.

Okrenuo se i stao pokraj kremasto obojene kutije na zidu pokraj vrata. Pritisnuo je tipku i rekao: – Becca, Maggie se probudila. – Trenutak kasnije, začuo se kućepaziteljičin glas: – Uskoro će pladanj za nju biti spreman.

Ponovno je pritisnuo tipku. – Molim te, nemoj zaboraviti njezin lijek. E, da, Becca? Ponesi svježe vode, hoćeš li?

Iako je Maggie gledala u bebu dok se Rafe vraćao prema krevetu, bila je svjesna svakog njegovog pokreta. Osjetila je kako je gleda i pretpostavila je da se smije. Barem je jedno od njih dvoje uživalo u ovoj situaciji. Osobno, ona se osjećala kao da se popela na jedan od onih brzih vlakova u Disneylandu, a Rafe Kendrick je upravljao komandama.

– Dajem novce da saznam, – rekao je, sjedajući na rub kreveta, a nju je okružio bogati, svježi miris njegove kolonjske. – Danas izgledaš vrlo zabrinuto zbog nečega.

I bila je zabrinuta. Da je ovisilo o njoj, nikada se ne bi udavala. Tihi glasić u njezinoj glavi neprestano joj je govorio: 'Nemoj to napraviti, Maggie. To nije nešto privremeno.'

– Dušo, želiš li razgovarati o tome? Što god da te muči, možeš mi reći. Ako si još uvijek zabrinuta da bi mogla izgubiti Jaimiea ili da ćemo morati Heidi poslati natrag kući, ne moraš biti, – rekao joj je umirujućim glasom. – Pravno se već sve počelo rješavati. Upravo sam razgovarao s Markom Dansonom, starim prijateljem i odvjetnikom. Rekao mi je da ti kažem da se ne moraš brinuti, on radi na tome. Može napraviti izmjene na Jaimievom rodnom listu faksom i sve će biti riješeno ovog popodneva. Također će nazvati odvjetnika Jamesona koji se bavi posvojenjima. Tip je stručnjak. Riješit će sve pravne pogreške koje su nastale zbog onih papira koje si potpisala prisilom i također će riješiti

situaciju s Heidi. Kada se vjenčamo, bit ćemo korak bliže stalnom skrbništvu nad njom, a što se tiče Jaimiea, Lonnieve ruke će biti potpuno vezane.

Maggie je željela biti sigurna u njegove riječi, ali iskustvo ju je naučilo da se ne treba previše nadati.

– A kada bi trebalo biti vjenčanje? – pitala je. – Čini mi se kao da ga požuruješ.

– U ovakvoj situaciji, što prije to riješimo, bit ćemo sigurniji.

Nije se mogla natjerati da ga pogleda.

– Dušo, što nije u redu?

– Pa, čini mi se... – Maggie se ugrizla za usnu. – Sve se odvija tako brzo, to je sve. – Skupila je hrabrosti i pogledala ga. – Trebam se udati, a ne mogu ni iz kreveta ustati.

Vrhom prsta ju je dotakao po vrhu nosa. U glasu mu se moglo čuti kako ga sve to zabavlja kada je odgovorio: – I da si potpuno zdrava, vjerojatno bi prvi tjedan našeg braka ionako provela u krevetu.

Maggie se osjećala kao da će joj utroba ispasti. Crvenilo joj je prekrilo lice.

Uzdahnua je i položio ruke sa strane. Njegova široka, mišićava prsa zaklonila su nju i dijete. – Žao mi je. Nisam te trebao tako zezati. – Kada je okrenuo glavu, naslonio se i ponovno je pogledao. – Maggie... – rekao je nježnim tonom, – rekao sam ti da se ne brineš zbog toga. U redu? Sve će biti dobro, obećavam ti. Čega god se bojiš, zaboravi na to.

Rekao je to kao da je to najlakša stvar na svijetu, ali nije bila. Barem ne za nju.

Prebacujući težinu na jednu ruku, prstima joj je prešao preko obraza. – Nećeš se predomisлити u zadnjem trenutku, zar ne?

Jaimieovo toplo i maleno tijelo bilo je naslonjeno na nju, kao podsjetnik svega što bi mogla izgubiti ako odustane. – Neću, – uspjela je izgovoriti. – Ne želim odustati.

Osjetila je kako ga je taj odgovor umirio. – Jesi li sigurna? Ako se dvoumiš, sad reci, dušo, prije nego bude prekasno.

Ponašao se kao da je ona imala izbora. – Sigurna sam, – rekla je tiho.

Poglavlje 12

Kasnije tog poslijepodneva, Maggie je postala supruga Rafea Kendricka, s Heidi kao jedinim prisutnim članom njezine obitelji, i Ryanom i Beccom kao svjedocima. Za Maggie, brz i jednostavan obred pokraj kreveta, bio je prilično neugodan doživljaj.

– Uzimaš li ti, Maggie Lynn Stanley, ovoga čovjeka, Rafaela Paula Kendricka, za svog zakonitog supruga? Obećavaš li da ćeš ga voljeti i poštovati, u dobru i zlu, u bolesti i zdravlju, dok vas smrt ne rastavi? – pitao ju je sudac.

Maggie je panično pogledala u Heidi, a zatim u krevetić. Kroz spavaćicu od flanela, Rafeove velike ruke činile su joj se kao čelične palice omotane oko njezinih rebara. – Ja... uzimam.

Čvršće ju je uhvatio prstima kada je sudac završio i obratio se njemu. Zatim je, čvrstim i sigurnim glasom rekao: – Uzimam.

– Imate li prstenje?

Na sučev znak, Ryan je s prstenjem prišao naprijed. Kada je otvorio crvenu, baršunastu kutijicu i pružio je Maggie, vidjela je muški zlatni vjenčani prsten omotan bijelim satenom.

Rafe je izvukao svoju ruku, koja je bila iza njezinih leđa i pružio je prema njoj. Gledala je u njegove dugačke prste, zglobovi na njima potamnili su od dugog i teškog fizičkog rada. Čula je kako Becca šmrca i govori: – Oh... – drhtavim glasom.

– Dok stavljaš prsten, Maggie, ponavljaj za mnom... – rekao je sudac Barker.

Zvuk sučevog i vlastitog glasa odzvanjali su joj u mislima. Dok je pokušavala staviti prsten na Rafeov prst, ispao joj je iz ruku i pao na tepih, odskočivši prije nego što se zaustavio između njezinih bosih nogu.

Kada se Rafe sagnuo kako bi ga podigao, toplom rukom ju je uhvatio oko gležnja, koji je bio pokriven rubom njezine spavaćice. Maggie se povukla kao preplašena srna. Uputio joj je pogled, a izraz lica mu se mijenjao iz zabrinutog u zbunjeno. Dok se uspravljao, pogled mu je još uvijek bio na njoj. Sada joj je pomogao staviti prsten na svoj prst.

Nakon toga, kao da se sve događalo u nekom polusnu, i slijedeće čega se sjeća, Rafe je govorio sigurnim glasom: – Ovim prstenom te vjenčavam.

Maggie je zurila u vjenčani prsten koji joj je stavio na ruku. Dijamanti su joj se činili veličine novčića. Kada je pustio njezinu ruku, osjećala se kao da je to nečija tuđa ruka koju joj je netko pričvrstio na tijelo. Samo je beživotno pala pokraj nje.

Ponovno ju je uhvatio oko struka. Je li to samo zamišljala ili je njegov dodir odjednom postao drugačiji? Maggie je bila sigurna da su vrhovi njegovih prstiju bili nježniji nego prije.

Sudac se nasmiješio i zatvorio knjigu. Taj zvuk je podsjetio Maggie na zatvaranje vrata. – Rafe, možeš poljubiti mladenku.

Rafe je rukama obuhvatio njezino lice i utisnuo joj nježni poljubac na usne. Misli su joj bile prazne. Ništa nije osjećala i zaljuljala se kad se odmaknuo od nje.

– Želim vam oboma sve najbolje, – rekao je sudac.

– Hvala ti, Harry. – Držeći svoju lijevu ruku oko nje, Rafe se nagnuo naprijed i rukovao se sa sucem. – I možeš se prestati brinuti. Usrećit ću je ili ću umrijeti pokušavajući.

Maggie je trepnula. Rafe je zvučao kao da se brani. Pogledala je u suca, koji ju je zabrinuto promatrao. Je li njezino oklijevanje za vrijeme obreda bilo tako očito?

Ryan je odložio kutiju od prstenja na krevet. – Pomakni se, brate. Sada je moj red da poljubim mladenku. Možda ću ja dobiti bolju reakciju.

Rafe se nasmijao i izmaknuo ruku kojom joj je obuhvatio struk. Ryan ju je uhvatio za ramena. Našla se kako gleda u plavo-sive oči poput onih kakve je imao i njezin suprug. Osjećajući nesigurnost, ukočila se kad se Ryan sagnuo i gotovo joj usnama dotaknuo njezine. Zatim joj je šapnuo na uho: – On je veliki plišano medo. Nemoj biti tako zabrinuta.

Kad se Ryan odmaknuo i pustio joj ruku, pogledala je u njegovo njegovano, tamnoputo lice. Mišići na njegovoj čeljusti su se napeli i u njegovim očima je vidjela sjaj koji ju je podsjetio na ledene vrhove planine. Plišani medo?

– Čestitam, Maggie! Vjenčani ste. Ne mogu vjerovati. – Heidi je zagrlila Maggie. Zatim se okrenula prema Rafeu. Nasmiješio se i privukao je k sebi. – Znači li ovo da si ti sada moj brat? – pitala je Heidi.

Ryan se okrenuo i pomilovao je po kosi. – Znači da sada imaš dva brata, budalice. Ja konačno imam mlađu sestru koju mogu mučiti. – Dotaknuo je vrh Heidinog nosića. – Što misliš o tome?

Heidine oči sijale su od zadovoljstva dok je gledala u Ryana i Rafea. Odjevena u novu ružičastu majicu i traperice, izgledala je presretno, a obožavanje u njezinim očima naslućivalo je da se već vezala za njezinog muža i šogora. – Hoćeš li me i ti mučiti, Rafe?

Rafe se nasmijao. – Vjerojatno. To je starijoj braći neodoljivo. Ali samo dok ne navršiš šesnaest godina. Tada ćemo promijeniti taktiku i učiniti život nepodnošljivim svim tvojim dečkima.

– Dečkima? Fuj!

Djetetovo gađenje na dečke nasmijalo je sve prisutne u prostoriji. Kada se zvuk smijeha utišao, Maggie je osjetila kako se pozornost vratila na nju.

Nasmiješila se i rekla: – Pa, hvala Bogu da je i ovo završilo.

Tresla se čak i dok je govorila i zvučala je poput nekoga tko je upravo preživio operaciju bez anestezije.

– Da, – rekao je Rafe. – Hvala Bogu.

– Još nije sve gotovo, – dodao je sudac. – Morate potpisati papire. – Krenuo je prema stoliću.

Rafe je pomogao Maggie da dođe na suprotnu stranu sobe. Ruka joj je drhtala dok je potpisivala svoje ime na dokument i osjetila je kako joj suprug drži ruku ovijenu oko nje, uzimajući olovku i potpisujući se na papir. Uspravljavajući se, rekao je: – Čini se kao da si otpisala život, je li tako, gospođo Kendrick?

Kako se osjećala – u vezi bilo čega – uopće nije bilo važno. U tom trenutku joj se činilo kao da nikada i nije bilo. – Zar se ne osjećamo tako svi kada se vjenčamo? Osim toga, ljudi to obično ne smatraju nečim privremenim.

– I ja to mislim. – Nježno ju je gurnuo ramenom i pomogao joj natrag do kreveta. – Stajala si dovoljno dugo. Natrag u zatvor.

Upravo tako se osjećala dok se uvlačila pod pokrivače, kao da se vraća natrag u kavez. Prstima je prešao preko njezine spavačice dok je namještao pokrivač na njezinim grudima. Na površini spavačice nazirale su joj se bradavice. Pod rukom je osjetio njihovu tvrdoću i pogledao u nju. Nekoliko trenutaka su samo gledali jedno u drugo. Zatim je on odvratio pogled, vrhovima prstiju joj dodirujući tijelo. Znala je da je dodir bio slučajan, ali svejedno je bila uznemirena.

– Evo ga! – rekla je Becca suznih očiju. – Ovo vjenčanje je bilo ljepše od svih koje sam vidjela, apsolutno prelijepo.

Maggie je pogledala u spavačicu. Preljepo? Mladoženja je bio odjeven u traperice i radnu košulju. Kao mala djevojčica, zamišljala je kako se jednoga dana udaje u prekrasnoj bijeloj vjenčanici s krinolinom i velom. Odustala je od tog sna prije mnogo godina, ali svejedno je bila tužna. Život nikada ne ispadne onakav kakvim ga zamišljamo dok smo djeca, čak ni kada se vjenčamo za modernu verziju princa na bijelom konju.

Prsten je zveckao na njezinom prstu dok se igrala s rubom plahte i odsutno slušala Heidin govor. Pitala se je li Rafe sam izabrao prstenje ili ih je jednostavno naručio preko telefona, ostavljajući zlataru na izbor. Uz velike dijamante, dizajn je bio profinjen i nježan.

– Nadam se da ti se sviđa, – rekao joj je hrapavim glasom. Maggie je podigla pogled i shvatila da on još uvijek stoji povrh nje. Palcem je prešla preko dlana i dotaknula prst na kojem se nalazio prsten, ta spona koja se činila tako čudnom na njezinoj ruci. – Prekrasan je. Kako si znao moju veličinu?

– Pogodio sam. Ako ti se ne sviđa moj ukus, možemo ga zamijeniti. – Usne su mu se u jednom kutu iskrivile, a zatim je slegnuo ramenima. – Dizajn me podsjetio na tebe. Nježan je i zrači.

Znači da je prstenje sam izabrao. Maggie je bilo drago zbog toga. Sada joj je prsten nekako više značio. – Sviđa mi se. – Ljepši je od onoga kojega bih sama izabrala i vjerojatno je koštao više nego što je mogla zamisliti. Nažalost, uživanje u njima bilo joj je uništeno. Nije se osjećala kao da se zapravo udavala. Ovo je bio dogovoreni brak. I ako se kasnije dogodi da se razidu, morat će platiti te dijamante. Svakim novim dahom, osjećala se kao da pada sve dublje i dublje. – Hvala ti.

Becca je podigla Jaimiea iz krevetića i okrenula se prema Ryanu. Počeo je presvlačiti djetetovu pelenu prema Beccinim uputama.

– Što to rade? – upitala je Maggie Rafea.

– Becca će odvesti Jaimiea i Heidi kod Ryana preko noći da možemo biti sami. S obzirom da si bolesna, odgodit ćemo tortu, šampanjac i otvaranje darova do idućeg tjedna. Bojao sam se da će te cijela ova strka iscrpiti.

Pogledala je prema Jaimieu i prešutjela prigovore. Ipak je ovo bila njihova prva bračna noć. Rafe je bio strpljiv s Jaimiem, ni jednom nije prigovorio ili se požalio na njega, čak ni kada je plakao. Kao njezin suprug, imao je pravo očekivati bar jednu noć s njom nasamo.

Zabrinutog pogleda, gledala je kako Becca napušta prostoriju s Jaimiem u rukama i Heidi pokraj sebe.

Ryan je išao za njima, noseći i krevetić sa sobom. – Ne brini se zbog obaveza na ranču, – viknuo je preko ramena. – Organizirao sam ljude da obave sve u stajama, a ja ću se vratiti i nahraniti konje.

Sudac je zatvorio aktovku, uputivši Maggie ljubazan osmijeh i pridružio se naglom razilaženju. – Vratit ću se za nekoliko trenutaka, – rekao joj je Rafe. – Moram ispratiti Harryja i obaviti par stvari.

Nije joj se žurilo. Kada su se vrata za njim zatvorila, opušteno se naslonila na jastuke i zatvorila oči, ne mogavši zaboraviti kako joj je slučajno prstima prešao preko grudi. Svakim dodirrom preko flanela, koji je prekrivao njezine grudi, osjećala se kao da joj koža gori.

Mučan osjećaj joj se pojavio u trbuhu dok je okretala svoj novi prsten. Učinila je to. Bili su vjenčani. Morala se podsjećati da su joj sestra i sin sada na sigurnom i pokušavala je ne misliti ni na što drugo.

Čula je glasno kucanje zidnog sata na drugoj strani sobe, svaki udarac je označavao sekunde kako prolaze. Njihova prva bračna noć. O, Bože. Ali nije mogla smisliti nijedan način da se izvuče. Pretpostavljala je da Rafeu može reći kako se još uvijek ne osjeća spremnom zbog nedavnog poroda, ali nikada nije znala lagati. Bolje je da jednostavno uzme svoj lijek, nego da ga naljuti. I bez toga će ova noć biti naporna.

Prošlo je gotovo dvadeset minuta kada je otvorio vrata. U rukama je držao srebrni pladanj. Ispod jedne ruke je nosio dva srebrna svijećnjaka i ubruse. – Bok, – rekao je, smiješeći se dok joj je prilazio. – Odlučio sam da bismo trebali proslaviti ispijajući fino vino iz čaša moje bake.

Maggie je pogledala u dugačke, elegantne, srebrne čaše. – Prekrasne su.

– Godinama ih je skupljala. Moja baka ih je poklonila mojoj majci na dan kada se udavala, a ona ih je dalje prosljedila Susan na njezin vjenčani dan. Cijeli set će sada biti tvoj.

Maggie se stegnulo grlo. Živjela je u Susaninoj kući, vjerojatno je spavala u njezinom krevetu i sada se udala za njezinog muža i uzimala joj vjenčane darove. Polovna Maggie. Osjećala je da ne pripada ovdje.

Rukom je pomaknuo lampu i telefon kako bi napravio mjesta na noćnom ormariću. Becca se uistinu potrudila s dekoracijom pladnja, jer je na njemu bilo sireva, krastavaca, crnih i zelenih maslina, narezane šunke i suhog vrata te krepera. Rafe je također donio i bocu vina.

– Za nas. – Vidjevši njezin pogled, pokušao joj je objasniti. – Mislio sam... – Uspravio se i pomaknuo kosu, koja mu je pala preko čela u slobodnim, valovitim pramenovima. Izgledao je nervozno i nekako uzrujano, kao da je cijeli dan jurcao okolo i tek sada uspio uhvatiti zraka. Dok je otvarao bocu i polako točio vino u čaše, rekao je: – Znam da si nervozna. Mislio sam da će ti ovo pomoći da se opustiš.

– Mogu li dobiti cijelu bocu?

Riječi su joj samo izletjele i došlo joj je da sama sebe udari. Umjesto burne reakcije, Rafe se samo nasmijao. Još uvijek nasmiješen, sjeo je i pozorno je pogledao. Za samo dvije sekunde, Maggie se osjećala kao da je te plavo sive oči potpuno preokreću. Nježno je povukla prekrivač prema gore.

– Zaista jesi nervozna, – napokon je rekao, tiho i blago. – Ispričavam se zbog toga. Bio sam toliko zauzet s pripremanjem za vjenčanje da sam te zapostavio.

– Pobrinuo si se za dvoje ljudi koji mi znače najviše na svijetu. Ne smeta mi što si mene zapostavio. Zaista.

– Kladam se da je zaista tako, – rekao je glasom koji je odavao zbuđenost. – I to je moja krivica. Trebao sam se pobrinuti da ti ovo bude malo lakše.

– Trudio si se, – Maggie je podigla ramena i potom slegnula njima. – Žao mi je. Samo... sve mi je... nekako iznenada došlo. Mislim, na neki način mi se čini kao da te

poznajem oduvijek. Mrzim biti u krevetu, pa se svaka minuta koju provedem bolesna čini kao vječnost. Ali onda pomislim... jesam li te uopće poznavala do prije tjedan dana? Ja...

– Ne moraš mi objašnjavati. – Naslonio joj je ruku na obraz, a vrhovi njegovih prstiju opet su u njoj izazvali onaj osjećaj, kao kada ju je poljubio u avionu. – Razumijem. Pustit ćemo da sve ide lijepo i polako.

Polako? Više joj se sviđao brz i bezbolan pristup. Laknulo joj je kada je odmaknuo ruku i posegnuo za čašama. Prsti su joj zadržali kada joj je dodao čašu punu hladnog vina. Pružio je ruku prema njoj. – Za nas i mnoge sretne godine koje nas čekaju.

Kada je Maggie pružila ruku kako bi nazdravila s njim, ruke su joj vidljivo drhtale. Povukla je ruku kako on to ne bi primijetio i slučajno prolila vino po spavaćici. – O, zaboga!

Rafe je zgrabio ubrus i počeo tapkati po flanelu, a svaki dodir po njezinim grudima činio ju je nervoznom. Instinktivno ga je uhvatila za zapešće, prolivši i ostatak vina iz čaše. Oči su joj se napunile suzama. – Žao mi je. Napravila sam potpuni nered. Oprosti.

Morala je ovo okončati. Sada. Što ako je strašno pogriješila i Rafeu pozli i zbog toga se predomisli oko svega ovoga? Sve dok ne konzumiraju brak, on ga može poništiti. Od početka joj je dao na znanje kako od oboje očekuje da se potrude i da ovo bude pravi brak u svakom smislu. Ona ga je trebala. Bez njegove zaštite, Heidi i Jaimie neće biti na sigurnom.

Uzeo je još jedan rubac i pomogao joj da se pridigne. Odlučila je ostaviti vino sa strane prije nego napravi još gori nered. Pokušavala je pronaći malo mjesta na pladnju. U trenutku kada ju je ispustila iz ruke, čaša se zaljuljala i udarila u bocu vina. Prestravljena, Maggie je zurila u razbijeno staklo.

– O, ne. Susanin kristal!

– Ne brini se zbog toga.

– Da se ne brinem zbog toga? – Sam ton kojim se služio kada je govorio o setu, bio je dovoljan da shvati koliko mu je bio poseban. – Žao mi je. Znam koliko je Susan pazila na njega. Nisam htjela razbiti čašu.

Pogledao je u komadiće stakla, zatim nastavio brisati njezinu spavaćicu. – Zaista, nije toliki problem. – I uništila sam hranu.

– Ima toga još u kuhinji.

Izenada se ukočio, pogled mu je bio usmjeren na njezinu bradavicu koja se nazirala kroz spavaćicu. Na trenutak je i Maggie pogledala prema dolje. Zatim je rukom prekrila dojku i sakrila je.

Kada je ponovno podigla pogled, Rafe je gledao kroz prozor, a čeljust mu se trzala. U njegovim očima nije bilo smijeha ni nježnosti. Izgledao je bijesno, kao da bi si mogao počupati kosu.

Ustao se tako iznenadno da se uplašila. – Nisam htjela uništiti proslavu, – požurila je s objašnjenjem. – Bio je ovo nesretan slučaj. Uistinu. Žao mi je zbog čaše.

Opsovao je ispod glasa i odložio čašu vina na pladanj. Kada ju je pogledao onim zagasitim očima, Maggieno srce je ustuknulo. Kroz glavu su joj prošla sjećanja na Lonniea u naletu bijesa. Kada je Rafe naglo pomaknuo ruku, instinktivno se trgnula i rukom zaklonila glavu.

Ukočio se s prstima savijenim kod čela. Kad je shvatila da je samo htio proći prstima kroz kosu, kao što je to često radio, osjećala se poput budale.

Njegovo tamno lice poprimilo je bolan izraz, a usne su se stisnule. – Ja, ovaj... Sjetio sam se da moram nešto napraviti.

Izgovorivši to, okrenuo se i izašao iz sobe. Zalupio je vratima iza sebe. Maggie je samo sjedila tamo, zureći u hranu, osjećajući mučninu. Trebala bi napisati knjigu, pomislila je pomalo ironično. Kako se riješiti mladoženje u pet koraka.

O, Bože... O, Bože. Ovo nije bilo smiješno. Bio je bijesan na nju i nije ga mogla kriviti. Bio je toliko ljubazan i strpljiv s njom. Ponizila ga je za vrijeme obreda. Sada, kao vrhunac, razbila je čašu iz seta njegove mrtve supruge i pokvarila malo slavlje koje je isplanirao. Čak su se i svijeće ugasile zbog prolivenog vina.

Sklopili su dogovor, a ona ga je stalno potkopavala. Kad bi se vratio i rekao da uzme svoga sina i sestru i ode iz njegove kuće, bilo bi to upravo ono što je i zaslužila.

Rafe je šutnuo sijeno toliko snažno da je plast skliznuo i rasuo se po podu staje. Oštra bol mu je presjekla nogu. Opsovao je, skakućući u mjestu. – Sranje! – Je li slomio palac? – Prokletstvo!

Ovo će ga naučiti kako treba obuzdati bijes, pomislio je dok je prilazio sijenu naslonjenom na nedovršeni zid. Sjeo je na hrpu, rukama obuhvativši koljena i masirajući bolno mjesto. Kada je bol napokon popustila, ponovno je opsovao i rukama pokrio lice.

Sjetio sam se da moram nešto napraviti. Svaki put kad se sjetio što je rekao Maggie, obuzela ga je čudna potreba za smijehom. Veliki problem. Bilo je teško izaći i udariti sam sebe u stražnjicu. Ali zaboga, kako je to samo želio napraviti. Glupan. Napravio je prilično velike gluposti u svoje vrijeme, ali ovo je bio vrhunac. Gdje mu je, dovraga, bila glava ovih posljednjih nekoliko dana?

Ona je bila nasmrt preplašena, a on ju je prisilio da se uda za njega, jedva da ju je pogledao otkako je došla ovamo, osim kako bi je natjerao da popije lijekove i vodu. Osoba može trpjeti puno veću bol od fizičke, a on je potpuno ignorirao tu činjenicu, bio je toliko zaokupljen onime što je on želio, da uopće nije razmišljao o njezinim osjećajima.

Pa, sada je bilo gotovo. Sve legalno i obvezujuće. Osjećao se kao da je danima trčao, bježeći od čudovišta koje mu je bilo za petama, hvatajući ga taman kada je pomislio da je na sigurnom. Taj pogled u njezinim očima. Isuse. Pripremio je hranu i odnio joj u sobu, spreman da izvede najveće zavođenje u povijesti. Ona bi se malo opustila od vina, a on bi je zatim počeo nježno ljubiti sve dok ne popusti taj čvrsti stisak kojim je držala svoju spavaćicu, koja je prekrivala svaki onaj prekrasni dio njezinog tijela. O, da. Rafe Kendrick, veliki ljubavnik, s izabranicom koja je toliko preplašena da bi radije umrla nego bila s njim. Ali, hej. Nema problema. Imala je sve potrebne dijelove tijela. Mogao ju je ljubiti i zavoditi, ne mareći za njezinu suzdržanost, sve dok ne bi zadrhtala od naleta strasti.

Nekoliko puta u životu se sramio samoga sebe, ali nikada kao sada. Samo pazi da i sam ne postaneš gad, upozorio ga je Ryan. Da ga je barem poslušao. A on je sada sjedio ovdje, mrzeći se. A Maggie je još uvijek ležala u krevetu, bez sumnje je drhtala, čekajući ga da se vrati i siluje je. Da nije toliko užasno, smijao bi se. Nikada nije prisiljavao ženu ni na što u svom životu i sigurno to nije planirao ni sada učiniti.

– Nije li ovo prizor bračnog blaženstva? Problemi u raju su se već pojavili?

Rafe je podigao pogled i ugledao brata kako stoji na ulazu staje, s ramenom naslonjenim na okvir vrata.

– Zašto me, dovraga, nisi urazumio, Ryan? – Ponovno je opsovao i prešao rukom preko očiju. – Isuse. Otkad sam o ženama počeo razmišljati kao o komadima mesa?

Ryan je stisnuo usne i počeo se ispod oboda šešira, kojeg je nosio povučenog preko očiju tako da je jedva vidio. – Nisi li malo prestrog prema sebi? Bio si malo više usredotočen na sebe, dobro, ali nikada se nisi nedolično ponašao prema njoj.

– Jesam i ti to dobro znaš. Zašto nisi ništa rekao?

– Pa, sada. To je pitanje. Valjda zato što ne volim da me netko udara u stražnjicu.

Rafe je ponovno pogledao u bratova ramena. – Da, baš. Treba mi mjesec dana vježbanja da bih tebe mogao pretući.

Ryan je prešao prstom ispod labavog ovratnika košulje. – Pa i nisi baš slabić. – Jedan trenutak je proučavao Rafea. – Promijenio si se otkako si otišao. U tebi postoji neka gruba crta. – Usne su mu zadrhtale. – Ja samo gledam svoja posla. I pokušavam se ne miješati u

tude živote kad god je to moguće, uključujući i život mog brata. Upozorio sam te i pretpostavio da je to dovoljno.

– Da sam te barem poslušao.

– Tako je loše, ha? K vragu. Nije me bilo samo par minuta. Činilo se da joj je dovoljno dobro prije nego što sam otišao.

– Dovoljno dobro? – Rafe je razmislio o tome. – Pretpostavljam da to sve opisuje, nije baš bila presretna, ali ni histerična. – Gorko se nasmijao.

– Maggie će biti dobro. Bilo joj je teško, ali sve će ona prebroditi.

– Ne znam što bih joj rekao kad se vratim natrag.

– Što si, dovraga, napravio, nasrnuo na nju?

– Naravno da nisam. Samo sam zagrijavao atmosferu.

– Znao sam da ćeš se urazumiti prije nego napraviš neku glupost. – Ryan mu se približio, lupajući petama o pod. – Pomakni se. Ako te već moram tješiti, sjest ću.

Rafe se pomaknuo i napravio mu mjesta. – Kad bolje razmislim, zašto uopće razgovaram s tobom? Ti nikada nisi bio oženjen. Vjerojatno ćeš upropastiti svoju prvu bračnu noć, gore nego ja.

– Ja neću imati ovakve probleme kao ti. Pregledat ću robu prije nego što ju kupim. Dršćuće mladenke više nisu u modi. Ovih dana djevojke nama daju instrukcije i to mi se sviđa. Rođen da udovoljim damama, takav sam ja.

Dobro, iskusna žena koja već ima usklađene tehnike vođenja ljubavi zvučala je prilično dobro. – Maggie nije takva.

– Nemoj mi reći. I to si tek sada primijetio?

– Odbij. I ovako se osjećam dovoljno loše. U redu?

Ryan se nagnuo naprijed, stavivši ruke na koljenima. Pridružio se Rafeu u zurenju u pod. – I... sada kada si shvatio kakav si kreten bio, što ćeš napraviti?

– Bio sam kreten, zar ne?

– Prve klase.

Rafe je prešao petom kroz sijeno. – Ako ne konzumiram brak, onda nije sve konačno. Još uvijek ga može poništiti.

– Ti si neizlječiv. – Ryan je namjestio šešir na glavu i zapanjeno pogledao brata. – Molim te, poslušaj se.

Rafe je odmahnuo glavom. – Jesam, neizlječiv sam, zar ne? Sada kada sam je napokon pronašao, toliko se bojim da ću je izgubiti da sam paranoičan. I ne samo zbog toga što bi mogla ostaviti. Ta stvar s njezinim bubrezima, spoznaja da bi se sve moglo zakomplicirati, ako antibiotici ne budu djelovali. Rekao sam dr. Kirschu da pazi na nju. Rekao je da se dobro oporavlja. Ali zabrinut sam i nikako se ne mogu smiriti.

– Uvijek se brinemo za ljude koje volimo, Rafe. To je normalno. Samo ti si ipak malo pretjerao. – Slegnuo je ramenima. – K vragu, liječnik zna da njegove odredbe ni jedan pacijent neće slijepo slijediti kada dođe kući iz bolnice. Da se radilo o životu i smrti, ne misliš li da bi pacijenta zadržali u bolnici?

– Vjerojatno – priznao je Rafe.

– Siguran sam da je neće ubiti ako ode u kuhinju i složi si sendvič. Držiš je zavezanu za taj krevet otkako je stigla, a bilo je trenutaka kada sam se bojao da bi mogao ugušiti sirotu djevojku. – Ryan se nasmijao. – Svi satovi u kući namješteni su da zvone u vrijeme kada ona treba popiti lijek, što je još jedan zgodan detalj. Danas sam ručao s Beccom i točno u dvanaest i trideset, svi satovi su odjednom počeli zvoniti po cijeloj kući. To me podsjetilo na život u domu. Kao da će joj bubrezi prestati raditi ako zakasniš par minuta s lijekovima.

Rafe se trgnuo. – Zar sam bio toliko naporan?

– Ne naporan, da budem točniji. Mislim da svi znaju da si htio najbolje za nju, čak i Maggie. Samo si... – Napravio je zabrinuti izraz lica i namjestio šešir. – Možeš se opustiti, znaš? Ona će biti dobro, ako je tvoja ideja o kućnoj njezi ne ubije.

Rafe se nasmijao. Istina, shvatio je. Ponašao se kao da je Maggie smrtonosno bolesna, a to je bila samo polovica toga. Razmislio je o svom ponašanju proteklih par dana i pokušao se vidjeti tuđim očima. Slika koju je vidio nije bila ugodna. – Stvarno sam uprskao stvar, Rye. Nisam je trebao tjerati u ovaj brak.

– Pa, natjerao si je. Sada se moraš potruditi da bude najbolje što može. Sada više ne moraš misliti samo na Jaimiea, nego i na Heidi. Ako odustaneš i dopustiš Boyleu da djevojčicu odvede natrag u Idaho, imat ćeš više problema nego što ih možeš riješiti, a i moji inicijali će biti potpisani na sve njih.

– Ona je slatka mala curica, nije li?

Ryan se nasmijao i klimnuo glavom. – Danas me pitala imam li djevojku. Mislim da sam kandidat za ozbiljnu dječju simpatiju. – Počeo se pokraj nosa. – Nalikuje na Maggie. Dobro je znati da će ovdje moći odrasti i da neće imati iste brige kao ona.

– Da, istina. A što mi to govori? Da je put u pakao popločan dobrim namjerama?

– Možeš ovo riješiti, brate. Samo trebaš sjesti i sve riješiti s Maggie, to je sve. Rezultati dogovora su odlični. Sada, umjesto nasrtanja, trebaš krenuti polako i nježno i neka se sve odvija u svoje vrijeme.

Rafe je ispustio glasan uzdah, gadeći se samom sebi. – Mislio sam da joj sve mogu kasnije nadoknaditi, znaš? Da će me prestati odbijati i da će... znaš... uživati u intimnosti. A kada bi sve to završilo, ne bih ih izgubio jer bi ona bila udana za mene.

Ryan je klimnuo glavom. – Znam to i razumijem... recimo. – Odmahnuo je rukom. – Nemoj se ljutiti, dobro? Ali bit ću potpuno iskren. Ti si emotivni kaos i tvoji osjećaji prema Maggie totalno su te zbunili, da više ne razmišljaš svojom glavom.

– Što želiš reći? Da je zapravo ne volim?

– Ne. Ne kažem to. Mislim da je voliš i poznavajući te, vjerojatno mnogo. Nikada ništa nisi napravio polako niti napola. Bila je to ljubav na prvi pogled, baš kao i sa Susan, ako pogledaš unatrag. Ti si jedan od onih sretnika koji jednostavno znaju kada je nešto ono pravo. Samo... o, sranje... ne znam. Nisi svoj. Činiš se gotovo... pa, skoro opsjednut. Možda čak i malo posesivan.

Rafeu se želudac stegnuo u čvor. Posesivan? Bila je to tako ružna riječ i nikada nije mislio da će ju netko iskoristiti kako bi opisao njega.

– Izgubio si troje ljudi koje si volio najviše na svijetu, Rafe. Kada smo tako povrijeđeni, svi imamo strah od toga da bi se moglo ponoviti. Ti si ugledao Maggie, zaljubio se brzo i neočekivano i pronašao način da je zadržiš. Znaš li o čemu ti govorim? Tako se ne postupa sa ženom. – Ponovno je slegnuo ramenima. – Duboko u sebi, znaš to. Pogotovo ne sa ženom poput Maggie. Ona ima svoju prošlost i svoje strahove. Treba joj netko tko će se potruditi i pustiti da stvari idu polako.

Rafe je to znao. Samo je na neko vrijeme zaboravio. Misleći na one davno prošle dane kada je prvi put ugledao Susan, sjetio se svih onih sati koje su proveli samo razgovarajući i smijući se, sve se više zaljubljujući jedno u drugo. Puno prije nego što su postali ljubavnici, bili su najbolji prijatelji, izlazili na spojeve u četvero, učili zajedno, dijelili najintimnije misli i tajne.

Rafe je zatvorio oči, razmišljajući koliko je toga znao o Maggienim tinejdžerskim godinama. Išla je u školu, pa na posao i navečer se vraćala kući i obavljala još posla. Je li ikada imala to iskustvo biti u zamagljenom autu svog dečka na nekoj osami kao svi adolescenti? Ili braniti se od nasrtaja napaljenog pubertetlije u kinu? Za razliku od Susan, koja je bila mezimica svoga oca i zaštićena od surove stvarnosti, Maggie je bila prisiljena rano odrasti i preuzeti odgovornost kada je i sama još bila dijete. Nije bilo nikoga tko bi je čuvao, zaštitio i nikoga tko bi je obožavao.

Umjesto toga, pala je u ruke onog gada Lonniea, i osim ako je Rafe griješio, nakon toga joj život nije bio ni približno normalan.

Rafe je ponovno uzdahnuo i protrljao čelo. Njegov brat je bio u pravu. Umjesto da se udvarao Maggie i osvojio joj srce, smislio je plan, postavljajući joj zamku, navodeći je da upadne u nju.

– Hvala ti, Ryan.

– Za što? Samo sam istaknuo probleme.

Rafe se ustao. – Ponekad je otkrivanje problema pola rješenja.

Poglavlje 13

Maggie je poskočilo srce kada je začula otvaranje vrata. Trenutak kasnije, Rafe je stajao na ulazu u sobu. Nije bila sigurna kakav mu je izraz na licu. Ljutit, možda? S njegovog lica nije mogla ništa pročitati, oči su mu bile tamno sive i podsjećale su je na smrknuto nebo pred oluju.

– Hej, – tiho je rekao, polako prelazeći pogledom preko njezinog tijela dok je ulazio u sobu. Nakon što je zatvorio vrata, naslonio se na njih svojim širokim ramenima. Njegova tamna kosa padala je u valovitim pramenovima na njegovo visoko čelo. Plava košulja bila mu je otkopčana i otkrivala dio njegovih mišićavih prsa, za koja je znala da su na dodir tvrda kao kamen.

– Hej, – rekla je. – Već sam pomislila da se nećeš vratiti.

Prekrižio je ruke. – Jesu li to puste želje?

Osjetila je kako joj toplina prekriva lice. Budući da je bilo više nego očito kako nije bila oduševljena njihovom prvom bračnom noći, nije vidjela smisao u poricanju. – Žao mi je što sam upropastila slavlje koje si isplanirao. Pogotovo mi je žao zbog Susaninog kristala. Slučajno sam stavila čašu na maslinu. To je bilo glupo. Trebala sam pogledati prije nego što sam odložila čašu.

– Zaista me nije briga za kristal, osim toga, on je sada tvoj, a ne Susanin.

– Ah. – Poželjela je da prestane tako zuriti u nju. Činio ju je nervoznom. – Onda zato što sam upropastila zabavu. Ako želiš pokušati ponovno, potruditi ću se da ništa ne uprskam.

– Trenutno mi nije ni do toga. Jednostavno nije bilo pravo vrijeme za to. – Počeo se po vrhu nosa. – Čuo sam za izraz 'zvono me spasilo'. Ali maslina?

Ispravio se i krenuo prema njoj, polaganim korakom. Dok se približavao, njezino srce je lupalo sve jače.

Stao je pokraj noćnog ormarića i podbočio ruke na bokove. Bio je slika i prilika pravog muškarca, njegove dugačke, preplanule noge bile su raširene, a čvrste usne rastegnute u osmijeh. Maggie mu je pokušala presresti pogled i uzvratiti osmijeh. Oči su mu zaiskrile.

– Maggie, izgledaš nervozno poput mačke u sobi punoj pasa. Neću te napasti. Samo želim razgovarati s tobom. Mislim da ćemo se oboje osjećati bolje.

Spustila je pogled na ruke, shvativši da se igra s vjenčanim prstenom i zbog toga je brzo uhvatila kraj prekrivača. Sjeo je na rub kreveta i položio ruke na koljena.

– Prekrivač će ubrzo nestati s lica zemlje ako nastaviš to raditi, – primijetio je. – Morat ću uloviti nešto s krznom da se ne smrznemo tijekom noći.

Nije previdjela činjenicu da je imao namjeru spavati s njom.

– Maggie, – nježno je rekao, – možeš li me pogledati, molim te?

Prisilila se da mu ponovno sretne pogled.

– Ovo ti je sve bilo prilično teško, zar ne?

– Koje sve?

Uzdahnua je i odvratia pogled. – Sve, od početka do kraja. Tu si, ispričavaš mi se što si upropastila stvari? Ja sam taj koji se treba ispričati. – Glasno se nasmijao. – Samo problem je što ne znam odakle bih počeo.

Zabio je petu čizme u tepih. Maggie ga je gledala, a srce joj je sada tuklo iz nekog sasvim drugog razloga. Imala je grozan osjećaj kako će joj sada reći da je sve ovo bila ogromna pogreška.

– Moramo otići, zar ne?

Izgledao je zaprepašteno. – Otići? Nikako. Zašto si to pomislila?

Maggie je pokušala navlažiti usne. Jezik joj je bio toliko suh i grub poput uštirkane odjeće. – Ja, ovaj... – Polako je odmahнула rukom. – Nisam mislila prekršiti svoj dio nagodbe. Uistinu nisam. Samo sam ranije bila nervozna, to je sve. Ja ću... – Nije ga mogla pogledati dok je to izgovarala, pa je nastavila cupkati prekrivač. – Sada mi je dobro i učinit ću sve što hoćeš... samo mi daj još jednu priliku da ispunim svoj dio nagodbe.

– Ja sam taj koji želi još jednu priliku.

Podigla je glavu. – Ti?

– Da, ja. – Ispružio je prste i savio ih u zglobovima. – Razmišljao sam o svemu što ti želim reći dok sam se vraćao do kuće. Misliš da se mogu sjetiti ijedne stvari? Naravno da ne. – Odmahnuo je glavom. – Što misliš, zašto je to tako kada trebaš reći sve prave stvari, na kraju kažeš sve pogrešne?

Izgledao je tako rastreseno da je Maggie trenutno zaboravila sve svoje brige. – Što želiš reći?

Zatvorio je oči, a čeljust mu je drhtala ispod tanke kože dok je stiskao zube. – Da mi je žao što sam bio kreten, za početak.

Kreten? Kroz glavu joj je prošla slika njega i njezinog djeteta kako ga cijelu noć njiše u rukama. Ovaj čovjek je imao moć nad njom. Potajno se osjećala kao roba koju je kupio da bi zamijenio onu koju je izgubio. Ali unatoč svemu, nije se mogla sjetiti ni jednog trenutka kada je bio kreten. – Zapravo si bio jako ljubazan prema nama.

Osmijeh, u koji su se razvile njegove čvrste usne, bio je zbunjen.

– Ljubazan? Na površini, možda. – Iznenada se ustao i dugačkim koracima pošao prema kaminu, a mišići na njegovim nogama trzali su se sa svakim pokretom pod izbljedjelim trapericama. Vraćajući se natrag do nje, zakvačio je palčeve za remen na hlačama. – Ne leže mi ovakve situacije, pa ću samo reći što imam, pa što bude. Imaj razumijevanja, u redu?

Maggie je klimnula glavom.

– Kao prvo, bojiš se da ću te udariti. Moramo razgovarati o tome. – Oči su mu ponovno potamnjele zbog sjena. – Nazovi to kako hoćeš. Ali ne želim imati ženu koja će se trzati svaki put kada se krenem počesati po glavi.

Maggie su se stisnula pluća i srce joj je počelo ubrzano kucati. Jeste, uplašila ga se. Nije to mogla poreći. O, Bože. Bio je njezin red da zatvori oči. Unatoč tome što je to poricao, bila je sigurna kako će joj sada reći da ovo neće upaliti i nije znala što učiniti.

Zagrcnuo se i promrmljao nešto ispod glasa. – Imam lošu naviku gestikulacije rukama. Trljam bradu, prolazim rukama kroz kosu. Moj otac to isto čini. Mislim da smo to Rye i ja naslijedili od njega. Sumnjam da se mogu toga riješiti, jer to radim potpuno nesvjesno.

– Žao mi je što sam tako podigla ruku preko glave, – rekla je blagim glasom. – Nisam mislila da ćeš me udariti. Zaista.

– Jesi, mislila si.

Njegove riječi kao da su oštro prerezale zrak i ostavljale jeku za sobom. – Nisam, – uporno ga je uvjerala. – Možda je tako izgledalo. Ali to je bila refleksna reakcija. Nikada me nisi udario i nemam razloga misliti da ćeš to ikada napraviti.

– Maggie, ne pokušavam ti prigovarati. Dobro? Imaš razloga vjerovati kako bih te mogao udariti. Više razloga nego koje ja uopće znam. I, kao što sam maloprije rekao,

refleksne reakcije i nesvjesne pokrete ne možemo kontrolirati. Ne tražim to od tebe. Samo želim da to riješimo i da se razumijemo. Želim da znaš da ti nikada neću nauditi.

– Volio bih da ti mogu reći kako nikada u životu nisam udario ženu, ali istina je da jesam, jednom. – Protrljao je vrat sa stražnje strane. – Stisnuo sam šaku i krenuo prema njoj, ravno u lice. Prokrvario joj je nos, pukla usnica i pala je ravno na guzicu.

Mučnina se spustila u Maggiein trbuh. Bila je sigurna da bi potpuno ostala bez nosa kada bi je Rafe Kendrick udario. – Što je učinila da te tako naljutila?

– Planiraš uzimati bilješke kako ti nikada ne bi tako pogriješila? Nije loš plan. – Pogled mu je odlutao. – Što je učinila? – Kao da je to promrmljao. – Pa, ogrebla me, za početak. A zatim me udarila. Mogao bih progutati te stvari, ali onda mi je stala na Twinkiese. To me razbjesnilo.

Maggie je trepnula i pogledala ga. – Molim? Namignuo joj je. – Čula si me. – Počeo ju je zafrkavati. – Nemoj se petljati s moji Twinkiesima. Sklon sam nasilnoj reakciji.

– Twinkiesi! Oni što se jedu?

– Zar postoje neki drugi? – Na licu mu je bio zadovoljan izraz. – Znaš, oni s kremom u sredini? Nekada sam bio lud za njima. Još uvijek sam.

Maggie je još uvijek mislila na razbijeni nos te jadne žene.

– Uglavnom, kada mi je zgnječila Twinkiese, pobjesnio sam i dao joj što je zaslužila. Moja učiteljica u prvom osnovne nazvala je oca i cinkala me.

– Bio si u prvom osnovne?

Usne su mu podrhtavale od pokušaja suzdržavanja smijeha. – Tog poslijepodneva, kad sam stigao kući, otac me otpratio do sobe i svojim remenom mi izlizao traperice, dajući mi jedne od rijetkih batina koje sam u životu od njega dobio. – Podigao je prst. – Prvo pravilo u obitelji Kendrick: muškarac nikada, ni pod kakvim okolnostima, ne smije udariti ženu. Moj otac je totalno protiv toga. Uvijek sam mislio da je pretjerao, ipak sam imao samo šest godina i djevojčica koju sam udario bila je veća od mene. Ali mislim kako je želio da tu lekciju zauvijek zapamtim. – Slegnuo je ramenima. – Uspio je. Lekcija naučena. – Uozbiljio se, ali lice mu je još uvijek sjalo od zadovoljstva. – Mislim da su mi ostali ožiljci na stražnjici. Nemam to u sebi da bih mogao udariti ženu, Maggie, i nemam poštovanja ni prema jednom čovjeku koji to radi. To se protivi svemu onome u što vjerujem. Kada se budem naljutio na tebe, možda ću zamišljati kako ti zavrćem vratom, ali kada bude tako, nećemo se fizički obračunavati. To nije u mojoj prirodi. – Oh.

– Ti mi smiješ zdrobiti sve Twinkiese, dušo. Zdrobi cijelu kutiju ako hoćeš. Nikada neću podići ruku na tebe. – Prekrižio je ruke na prsima. – Nije važno koliko sam ljut, kada se spusti prašina, neće ti faliti dlaka s glave. To ti obećavam. – Pogledao je preko ramena. – Tu je negdje Biblija. Zaklet ću se na nju, ako želiš.

– Nije potrebno – tiho je odgovorila.

– Znam da vjerojatno nije pametno previše govoriti o Susan i ispričavam se što ću to sada napraviti. Ali hoće li ti pomoći ako znaš da smo se Susan i ja tisuću puta u šali znali naguravati i ona bi me srušila i udarala, a ja je nikada nisam niti nježno udario?

– Nju si ipak volio.

Klimnuo je glavom. – Jesam, volio sam je. Više od svega. Neću ti lagati. Obožavao sam je. Ali ipak me nekada znala toliko naljutiti da sam je htio zadaviti. – Lagano se nasmiješio. – Ljudi se ponekad u braku ljute jedno na drugo. Zaista ljute. Ni jedan normalan muškarac neće koristiti šake kako bi izravnao račune. Ja ću radije izaći iz kuće i smiriti se, nikada te neću udariti. To ti obećavam.

Maggie je klimnula glavom i cijelim mu je srcem željela vjerovati. Njezin otac nikada nije udario njezinu majku. Na nekoj razini je znala da muškarci koje je Rafe spomenuo zaista postoje. Samo je provela tolike godine trpeći Lonniea da joj se to više nije činilo stvarnim.

Rafe je ponovno udario petom o pod, a zatim nogom prešao preko motiva nacrtanom na njemu. – Što se tiče Susan i toga koliko sam je volio, – nastavio je. – To je još nešto o čemu moramo razgovarati. Dio moga srca zauvijek će pripadati njoj i mojoj djeci. – Glas mu je postao hrapav. – Ne bih bio baš neki čovjek, kao i moja ljubav prema njima također, kada bih tako olako mogao zakopati svoju obitelj i zaboraviti ih. Ali molim te, shvati da moja sjećanja i uspomene nemaju nikakve veze s onim što osjećam prema tebi i Jaimieu. Susan više nema, ni moje djece također. Život teče dalje. Čovjek može više puta istinski voljeti u životu. – Promatrao ju je s nježnošću. – Sada tebe tako volim.

– Počinješ me voljeti?

– Počinjem? – Počeo se smijati i prešao rukom preko lica. – Valjda ti se ovo čini pomalo iznenadnim.

– Pomalo. Zapravo prilično.

– Misliš li da ljubav bira kada će se dogoditi i u koje vrijeme?

– Ne, naravno da ne.

– Ili da ima smisla? – Slegnuo je ramenima. – Devet od deset puta, nema baš nikakvog smisla, osim za osobu koja ima takve osjećaje. Ne mogu ti objasniti kako se to dogodilo. Nisam se želio zaljubiti u tebe. Činilo mi se kao da izdajem Susan. Ali osjećaj me svejedno preplavio. – Zastao je i progutao knedlu, izbjegavajući njezin pogled. – Ti si posebna osoba, Maggie. Mislim da ni sama ne shvaćaš koliko si posebna. – Pogledao ju je ravno u oči. – Sjećaš li se kad si mi rekla da mi nikada nećeš moći zamijeniti Susan? Kada si mi to rekla, činilo mi se da se osjećaš ugroženom, da se, bez obzira koliko se trudila, nećeš moći mjeriti s njom.

– I sam si rekao da je uistinu bila prekrasna, a Becca o njoj govori kao da je bila svetica.

– Kada ljudi umru, počnemo ih idealizirati, pretpostavljam. Ne kažem da nije bila prekrasna. Bila je. Ali bez obzira na to koliko sam je volio, kada bi se netko s nekim trebao mjeriti, onda bi to bila ona, Maggie, ne ti. I kad bi ona bila ovdje, prva bi to rekla.

– Rekla bi mi?

– Susan je bila draga, bez pogovora, ali nikada nije živjela život u surovoj stvarnosti. S četrnaest godina je bila navijačica. Mala bogata djevojčica. Za njezin šesnaesti rođendan, otac joj je kupio potpuno novi automobil.

– Kada smo završili fakultet i odlučili se vjenčati, radila je u restoranu kako bi mi mogla kupiti vjenčani prsten, koji ju je koštao oko četiri tisuće dolara. Svaki novčić, koji je zaradila, potrošila je na taj prsten. Ne na odjeću. Otac joj je za to dao karticu i sve što je željela ili trebala, mogla je otići i jednostavno kupiti. Njezina plaća nikada nije otišla na plaćanje računa. Nije ih imala. Živjela je s roditeljima koji su sve plaćali. Nije imala pravih obveza sve dok se nismo vjenčali, a čak i tada, ja sam se trudio sve joj priuštiti. Ne prigovaram joj to niti želim reći da to ne treba biti tako. Samo želim istaći kako tebi nikada nije bilo lako.

– Nije. Ali to ne znači da to nisam željela. U srednjoj školi sam zavidjela takvim djevojkama.

– Neka sam proklet. Želiš mi reći da ti imaš manu? – Podigao je obrvu. – Kladam se da si nikada nisi mogla priuštiti taj luksuz trošenja plaće na nešto tako blesavo kao što je prsten od četiri tisuće dolara. Ili na bilo što drugo blesavo, kad smo već kod toga. Radila si ono što si morala, brinula se za Heidi i svoju majku.

– Volim mamu i Heidi, ali svejedno, nije sve bilo baš tako jednostavno. Ponekad... pa, bit ću iskrena, prezirala sam ih obje, jer nisam mogla biti poput druge djece u školi. Željela sam... – Maggie se osušilo grlo. – Ponekad sam željela da sam netko drugi.

– Druga neiskrena osoba? – Glasno se nasmijao. – Moj Bože, bilo ti ih je dosta. Nemoj mi reći da se osjećaš krivom zbog toga. Biti ljuta... dušo, pa to je normalno. Sigurno si ih

ponekad mrzila. Ako kažeš da nije tako, vrijeme je da ti dogovorim sastanak s dobrim psihijatrom.

Crvenilo je prekrilo Maggiena lice.

– Poanta je u tome da, unatoč tim osjećajima, svejedno si izvršavala svoje dužnosti. – Nasmijao se i odmahnuo glavom. – Mjeriti, Maggie? Razmisli. U usporedbi s tvojim životom, Susan je bila kraljica svijeta. U srednjoj školi se nije morala brinuti za svoje roditelje. A kasnije, niti jednom se nije morala brinuti hoće li imati hrane za svoju djecu. I sigurno nikada nije bila u situaciji da mora ponuditi svoje tijelo u nagodbi da bi se domogla bočice i hrane. Ne kažem da ona to ne bi učinila kada bi morala, u takvim okolnostima. Bila je prekrasna majka. Samo što nikada nije morala dokazivati svoje kvalitete. Ti jesi.

Nije znala što bi rekla.

– Trebam li ti reći još neki razlog? – nježno je pitao.

– Razlog za što?

– Razlog zbog kojeg te volim? Ili možda, da budem precizan, razlog zbog kojeg to zaslužuješ. Mogu nastaviti, ako želiš. Ali na kraju, Maggie, vratit ćemo se na početak, gdje ja tebi govorim da te volim, a ti nisi sigurna vjeruješ li mi. Volio bih kada bih ti mogao sve lijepo staviti na papir, crno na bijelom i opravdati svoje osjećaje. Ali ljubav se ne događa tako. Ona se jednostavno dogodi.

– Nisam te htjela tjerati na opravdavanje.

– Dobro, jer vjerojatno ne mogu. Taj osjećaj me udario u leđa, brzo i jako. Sada je samo tu i radije bih umro nego te izgubio, što nas dovodi do još jedne moje isprike.

Došao je natrag do kreveta, čučnuo pored nje i pogledao je. – Nema isprike za moje ponašanje. Trudio sam se smisliti barem jednu, vjeruj mi. Ali istina je da sam uprskao. Potpuno uprskao. – Grlo mu se stisnulo i uzdahnuo je. – Jesi li ikada željela nešto toliko jako... trebala toliko jako... da si poludjela?

– Jednom sam skoro ukrala ogrlicu, – priznala je.

– Ogrlicu?

– Sa zlatnim medaljonom. Nosile su ih sve djevojke u školi. – Dotaknula je vrat. – Znaš... da u njemu mogu nositi sliku svog dečka. Ja... nisam imala dečka i osjećala sam se... – Slegnula je ramenima. – Ne znam. Izolirano, valjda. Mislila sam, ako budem nosila ogrlicu, bit ću više poput svih ostalih i svi će misliti da se nekome sviđam. Ali ogrlica je koštala petnaest dolara i nisam si je mogla priuštiti. Pa sam je zamalo ukrala.

Očekivala je da će se Rafe smijati. Umjesto toga, samo je izgledao tužno, kao da je točno znao kako se osjećala. Nakon nekoliko trenutaka, rekao je: – Nije baš slična situacija, ali pretpostavljam da se ja tako osjećam u vezi tebe. Samo što nisam tako čvrst karakter. Ja sam krenuo i uzeo što želim.

Dok se Maggie trudila razumjeti, nastavio je: – Voljeti Susan i djecu onako kako sam ih volio i onda ih izgubiti... to me gotovo uništilo. Jedan dan, imao sam sve na svijetu, a već drugoga su moja žena i djeca bili mrtvi. Što je najgore, krivio sam sebe. Kada sam te upoznao, bio sam pijan. Ne želim ništa uljepšavati. Živio sam od jedne boce do druge i to je bilo sve do čega mi je bilo stalo, ne trijezniti se. Nisam imao život. Nisam želio život. Prije nego što sam napustio ranč, razmišljao sam o samoubojstvu. Nekoliko puta. Sjedio sam u mraku s cijevi pištolja uperenom u čelo, ali bio sam kukavica da bih povukao okidač.

Maggie ga je vidjela kako napada četvoricu naoružanih muškaraca, dok je on imao samo bocu viskija za obranu. – Ti nisi kukavica.

– Da? – rekao je grubim glasom. – Jesam, Maggie. Bježao sam od boli, pokušavao je utopiti u boci alkohola. Postoje razne kukavice. Nije me bilo strah smrti, iako sam odustao od toga da si prospem mozak. Bilo me strah suočiti se sa životom u kojem nije bilo ljudi koje sam volio. – Prešao je rukom preko usana. – Nisam to mogao podnijeti, pa sam počeo piti. Kada sam te upoznao, sve se promijenilo. Trebala si me. Ta spoznaja mi je dala razlog

za trijeznenje. Ti si bila bačeno uže koje mi je spasilo život, taman prije nego što sam potonuo na dno po posljednji put. Znaš?

Sjetila se neuredne, otrcane propalice koju je upoznala u teretnom vagonu. Je li to uopće bio isti čovjek? – Mislim da znam, – rekla je tiho.

Stavio je ruke na bedra i promatrao linije na dlanu. – Mislim da sam se zaljubio u tebe prvi put kada sam te ugledao. Pokušavao sam to spriječiti. Bio sam toliko zbunjen u to vrijeme da sam se osjećao krivim, kao što sam rekao. Ali to je prošlo. Nešto prije nego što je poginula, Susan me natjerala da joj obećam da ću pronaći nekoga drugog koga ću voljeti ako se njoj nešto dogodi. Sjetio sam se toga svakog puta kada sam te pogledao i nisam se mogao oduprijeti osjećajima. Znam da ona to ne bi željela. I kada sam napokon prihvatio to što osjećam prema tebi, počeo sam... – Oči su mu zasjale i trepnuo je. – Ja, ovaj, uplašio sam se. – Raširio je prste i istegnuo ih. – To je muškarcu teško priznati, ali evo, tako je. Uplašio sam se da bih te mogao izgubiti i još uvijek se bojim. Samo sada sam razmislio i urazumio se, a onda sam samo reagirao bez razmišljanja. Razmišljao sam samo o tome kako te zadržati da ne odeš.

– Neću otići. Kamo bih otišla? Lonnie bi me našao, a kada bi se to dogodilo, morala bih se vratiti tamo odakle sam pobjegla. A sada je tu i Heidi. Bilo bi puno teže meni samoj dobiti skrbništvo nad njom kada bih radila dva posla i živjela u unajmljenom stanu u lošoj četvrti, a to bi moralo biti tako kako bih uspjela spojiti kraj s krajem. I kako bi to onda završilo?

– Znam to, – rekao je promuklim glasom. – I na moju sramotu, iskoristio sam to kao svoju prednost. Znao sam da si u problemima. Na moju sreću, ponudio sam ti rješenje, ali samo rješenje. Bilo je izbora. Mogao sam unajmiti tim odvjetnika koji bi radili za tebe. Dati ti dovoljno novaca da ne moraš raditi dva posla i živjeti u jeftinom stanu. Bilo je puno stvari koje sam mogao napraviti za tebe, Maggie, ali nisam.

Ponovno nije znala što bi rekla, pa je šutjela.

– Umjesto toga, ponudio sam da ću to sve napraviti za tebe, samo ako se udaš za mene i znao sam da ćeš pristati, jer nisi imala drugog izbora. – Sjaj u njegovim očima nepogrešivo je značio suzu. – Kada čovjek oduzme ženi pravo izbora, nešto ozbiljno nije onako kako bi trebalo biti.

– I sada si moja. Dobio sam što sam htio. Ne bih to poništio, ni slučajno, jer znam u kakvoj bi zbruci ostala ako to napravim. Da ne spominjem što bi se dogodilo Heidi sada kada sam je oteo iz Idaha i doveo je ovamo. Zbog nje moramo nastaviti i izboriti se za privremeno skrbništvo.

– Ne želim da poništiš sve ovo.

– Zbog Jaimiea i Heidi. To je krasan temelj na kojem ćemo graditi brak. Da nije bilo te masline, ja bih te prisilio da vodimo ljubav. Osjećam se užasno, ali eto. Spasila me maslina. – Ponovno je prešao rukom preko lica. – Znam da tražim puno. Ali želio bih još jednu priliku kako bih ovaj put ispravno postupio. Hoćeš li mi je dati? Još jednu priliku, mislim?

Maggie se stisnulo grlo. Gotovo mu je povjerovala kako će joj se smilovati. Glupača. – Već sam ti rekla, potpuno sam voljna, – rekla je jedva izustivši to i zatim je pomaknula pokrivač kako bi napravila mjesta na krevetu pokraj sebe. – Samo mi ovog puta nemoj dati vino.

Nasmijao se i posegnuo za njezinom rukom. – Ne, ne. Nisam na to mislio. Još jednu priliku, od početka do kraja, dušo. To sam tražio. – Povukao je pokrivač natrag gdje je bio i lagano ga prislonio na nju. – Obično muškarac osvoji žensko srce prije nego što pokuša voditi ljubav s njom. Šetnje po mjeseci, poljupci dok joj ne posustanu koljena. Večere u restoranima. Znaš, spojevi i... – Slegnuo je ramenima. – Moram proći sve stepenice. Čak i ako me nikada ne budeš zavoljela, barem ti mogu olakšati taj dio s intimnosti u ovoj vezi.

Maggie je prešla rukom preko pokrivača. – Mi smo... sada vjenčani. Ne moraš se truditi da bi me odveo u krevet. Od mene se očekuje da spremim večeru za tebe, ja ne očekujem da ćeš me voditi van. I čak i ako bismo nekuda išli, zajedno bi se vratili kući. Ne vidim kako bi to sa spojevima funkcioniralo i zašto bi se uopće trudio.

– Pa to neće biti normalno viđanje na spojevima, kao što je uobičajeno. To je istina. – Prstima je dotaknuo rub madraca. – Ali nije nemoguće pružiti ti neko vrijeme da se navikneš na mene i ovu situaciju. – Nasmiješio se. – Prije nego što budemo vodili ljubav, bilo bi lijepo kada te moj dodir ne bi činio tako nervoznom da nas oboje zalijevaš vinom. Ne misliš li i ti tako? Najmanje što možemo jest potruditi se kako bi postali dobri prijatelji prije nego što postanemo ljubavnici.

– Prijatelji? – ponovila je.

– Misliš da ti suprug ne može biti prijatelj? Želio bih ti biti najbolji prijatelj, dušo. Ne mogu ti obećati vatromet i eksploziju osjećaja kada budemo vodili ljubav. Morala bi me voljeti... jako... da bi to bilo moguće ili bilo što nalik tome. Ali prijateljstvo je veza koja se može održati. Mogu biti osoba koja će uvijek biti tu za tebe. Netko kome je stalo do tvojih osjećaja. Tko će te slušati i pokušati ti pomoći. I mislim da bismo se zajedno zabavljali ako uspijem postići da se osjećaš opuštено u mom društvu. – Dugo ju je gledao u oči. – I? Što kažeš? Želiš li pokušati?

Maggie je razmišljala o ponudi. Zašto je to radio? Bili su vjenčani. Imao je pravo zahtijevati da mu se preda. – Želiš li mi reći da nećemo... pa, znaš, imati prvu bračnu noć?

– Naravno da ćemo imati. Samo potpuno drugačiju nego što je to uobičajeno.

– Kakvu?

Nasmijao se. – Ne stječeš povjerenje lako, zar ne? – Slegnuo je ramenima i pogledao okolo. – Šetnja po mjesecini ne dolazi u obzir još barem tri dana. Što misliš o tome da se gledamo dok igramo partiju šaha? Donijet ću novi pladanj. Možemo popiti malo vina. Zabavljati se. A kada se umorimo, zaspat ćemo. Ostavit ćemo vođenje ljubavi za neki drugi put, kada budeš spremna.

Maggie je zurila u njega, očekujući da svaki trenutak zabaci glavu, nasmije se i kaže 'Jesam te!' Ali nije to napravio. Samo ju je nastavio gledati u oči, kao da iščekuje njezin odgovor. Napokon je rekla: – Jesi li ozbiljan?

– Naravno da jesam. Reci mi da želiš krenuti ispočetka i dogovorili smo se.

– Dok ne budem spremna? – ponavljala je s nevjericom. Klimnuo je glavom. – U tome je poanta, čekati dok ti ne budeš spremna. – U oči mu se vratio onaj poznati sjaj. – Sigurno ne trebamo čekati dok ja ne budem spreman.

– I u čemu je kvaka?

– Nema je. Osim ako sam previše siguran u to da ću te osvojiti. Ali to je moj problem, zar ne? I moja kocka.

– A što ako...

– Što? – nježno je upitao. – Nemoj se bojati izražavati svoje mišljenje. Što te zabrinjava?

– Što ako nikada ne budem spremna? – izletjelo joj je. – Ja, ovaj... mislim da je pošteno reći ti da mi se to baš i ne sviđa.

– Vođenje ljubavi, misliš?

– Da – tiho je priznala.

– Kada si probala?

– Kada?

Prstom ju je dotaknuo po bradi. – Maggie, nemoj to smatrati nečim što ti se ne sviđa, sve dok to ne iskušiš s pravom osobom. Bit će to lijepo iskustvo kada se tako dogodi. I ako ja budem ta osoba, potrudit ću se da ti bude ne samo lijepo, nego puno, puno bolje. Možda i fantastično.

Gledajući u njega, Maggie je gotovo povjerovala kako je sve moguće, pa čak i to. Htio je provesti njihovu prvu bračnu noć igrajući šah? Kada je pomislila na sve ono što je očekivala da će zahtijevati od nje, suze su joj napunile oči.

– Što je? – pitao je.

Maggie je odmahнула glavom, ne mogavši progovoriti od knedle koja joj je zastala u grlu. Stigao je trenutak kojega se bojala. Bila je njegova žena. Upisao je svoje prezime na Jaimiev rodni list i lako je kasnije to mogao iskoristiti protiv nje. I Heidin život je također bio u njegovim rukama. Bila je potpuno sama s njim u ovoj ogromnoj kući, miljama udaljenoj od najbližeg grada i nije bila potpuno sigurna gdje se točno nalazio taj grad. Imao je potpunu kontrolu nad njom i cijelom situacijom. Sve što je želio od nje, mogao je jednostavno uzeti. Ali, umjesto toga, nudio joj je da provedu noć, igrajući igru?

– Dušo, što ti je? Reci mi.

Maggie je ponovno odmahнула glavom, trudeći se da joj suza ne sklizne niz obraz. Ali jecaj joj je ležao na grudima. Sjetila se svih onih nebrojenih puta kada je bila u Lonnievoj nemilosti. Da je barem on znao značenje te riječi.

Zbog čega ju je to tjeralo na plač, nije znala. Ali ipak jeste. Grozna, ogromna bol popela joj se uz grlo dok je pokušavala zadržati suze.

– Dušo, nemoj – rekao je, gladeći je po kosi. – Ako sam nešto rekao, povlačim to. Nisam tako mislio. Je li to zbog ove priče o vođenju ljubavi? Bojiš se? Ili misliš kako nikada nećeš biti spremna? Što god te muči, možemo to riješiti.

Maggie nije mogla odgovoriti ni kada bi joj život ovisio o tome. Njegova teška ruka na njezinoj kosi bila je prekrasno topla, a njegov dodir nježan, kao uvijek. Ispružila je ruku i ovila prste oko njegovog zapešća. Kad ga je dotaknula, opsovao je ispod glasa. U slijedećem trenutku, opet je sjedio na rubu kreveta i ona je bila smještena između njegovih snažnih ruku, naslonjena na njegova čvrsta prsa. Lagano ju je privijao uz sebe i njihao. Osim što je bila iznenađena što se uopće nalazi ondje, činjenica da se ne želi odmaknuti još ju je više šokirala. Osjećala se dobro dok ju je držao ovaj čovjek... dobro i potpuno ispravno. – Kurvin sin! – promrmljao je.

Jecaj u njezinim prsima se oslobodio i izašao kao glasan krik niz njezino grlo. Položio je dlan na njezin potiljak, prekrivši joj gotovo čitavu glavu. Inače je takav podsjetnik na činjenicu koliko je visok i snažan, u njoj izazivao strah. Ali sada se, zbog njoj nepoznatih razloga, činio utješnim. Nije joj htio nauditi. Ne ovaj čovjek. Šah. Maggie ga je uhvatila za vrat, još više mu se približila, osjećajući toplinu cijelog njegovog tijela. Osjećala se potpuno sigurno. Bio je to jedan predivan osjećaj, onaj od kojih su joj se mišići opuštali i širili spokoj kroz cijelo tijelo.

Stisnuo ju je u zagrljaj. – Sve će biti u redu. Obećavam. Sve će biti u redu.

Po prvi put, nakon toliko dugo vremena, Maggie nije bila nepovjerljiva i istinski je vjerovala da bi zaista moglo biti sve u redu.

Poglavlje 14

Rafe je obično volio šah, ali nakon tri partije shvatio je da mu se teško koncentrirati na strategiju, dok je Maggie ležala preko puta njega, s obrazima rumenim od vina i drhtavim trepavicama, pokušavajući se suzdržati od zijevanja.

Pogledajući u nju nakon posljednjeg poteza, rekao je: – Mislim da je vrijeme da pogasimo svjetla. Zbilja si umorna.

Podigla je trepavice, trudeći se zadržati oči širom otvorene. Dok ju je gledao, nježnost ga je ispunila. – Ma, ne. Uopće nisam umorna, – uvjerala ga je. – A ti?

Ne želeći je požurivati, ponovno se zagledao u igru. Pet minuta kasnije, začuo ju je kako ponovno zijeva. Pogledao je prema njoj i vidio da se ruši od iscrpljenosti, dok su

njezine crne, dugačke trepavice uokvirivale njezine prekrasne oči. Osmijeh mu se smjestio na usnama. Shvatio je da izbjegavanje gašenja svjetla dolazi od straha njegove supruge što je morala dijeliti krevet s njim.

Na trenutak je razmišljao o povratku u svoju sobu. To mu je iznenada palo na pamet, ali se ubrzo predomislio. Namjera da čeka dok ona ne bude bila spremna voditi ljubav s njim bila je u tome da joj olakša ulazak u ovu vezu, dajući joj priliku da se malo po malo navikne na njega. Ako bude distanciran i nikada je ne dotakne, potrajat će vječno.

To nije bila u potpunosti sebična odluka, iako je Rafe sebi priznao da željno iščekuje trenutak kada će voditi ljubav s njom. Odlučujući faktor je ipak bila Maggie. Jednostavno, što duže bude spavala sama, to će više vremena trebati da se privikne na njega u svom krevetu.

Strah je smiješna stvar, imao je zajedničke karakteristike i kod ljudi i kod životinja. Ako je čovjek ostavljen sam, umjesto da mu netko pomogne dok mu ne zacijele rane, strah raste i poprima gigantske proporcije.

Sjeo je i uzdahnuo, protežući se i slegnuvši ramenima.

– Predajem partiju. Nazovi to uništavanjem zabave, ali mrtav sam umoran.

I ona je sjela, pogleda usmjerenog u malene figurice na ploči, kao da gleda u davno izgubljene prijatelje. Rafe ih je počeo skupljati u drvenu kutiju. Zatim je presavio ploču, stavio je unutra i zatvorio kutiju.

Nakon što je ostavio kutiju pokraj kreveta, ustao se i zatvorio bocu u kojoj se nalazila još četvrtina vina. Maggie je popila dvije čaše, a on samo jednu tijekom cijele večeri, bojeći se da će ga alkohol ponovno natjerati da posegne za viskijem. Na sreću, to se nije dogodilo, što mu je govorilo da je ta ovisnost bila više psihička nego fizička.

Kada je završio sa spremanjem, okrenuo se prema svojoj mladenki. Zabrinuto ga je pogledala. U tom trenutku je izgledala kao da ima samo dvanaest godina, s onim svojim velikim smeđim očima. Rafe se borio sam sa sobom kako se ne bi ponovno nasmijsao. Vila na ružičastom pokrivaču.

Spuštao je pogled na nju, primijetivši ženstvene obline na njezinom tijelu ispod flanela. To nije bio prvi put da je zavidio spavaćici. Pozornost mu je privukla mrlja od vina na njezinoj dojci.

– Pretpostavljam da bih ti prvo trebao dati lijekove i naći neku čistu spavaćicu, – rekao je.

Ispustila je dugačak uzdah dok je uzimao tablete iz kutijice i stavljao ih na dlan. Rafe joj je natočio vode iz bokala koji je stajao na noćnom ormariću. Nakon što joj je pružio čašu, pogledao je na sat i sam sebi tiho čestitao na napretku. Kasnio je dvadeset minuta i nije ju prisiljavao da cijelu večer pije tekućinu.

Dok je uzimala tablete, prišao je ormaru i počeo prevrtati po stvarima koje je Becca donijela za nju. Kad se okrenuo s flanelskom spavaćicom smotanom u rukama, ugledao je Maggie kako stoji pokraj kreveta.

– Ja... – rekla je, pokazujući prema kupaonici. – Doći ću za par minuta.

Pružio joj je čistu spavaćicu dok je brzo prolazila pokraj njega. Kada su se vrata kupaonice zatvorila, uzdahnuo je i odmahnuo glavom. Njegova supruga je bila stidljiva i to je postajalo sve očitije.

Dok ju je čekao, Rafe se izuo i sjeo na rub kreveta. Razmišljao je o tome da skine odjeću i legne, ali s obzirom na Maggienu nervozu, to možda i ne bi bila dobra ideja. Bolje da prvo nju smjesti, pa joj se zatim pridruži. Također je odlučio ostati u hlačama. Ili barem u boksericama.

Činilo mu se kao da je prošlo užasno puno vremena dok je napokon izašla iz kupaonice lica crvenog od neugodnosti, kao da je upravo napravila nešto sramotno. Nosila je čistu spavaćicu i počeshljala kosu. Nježne kovrče padale su joj na ramena poput svile.

Stala je udaljena nekoliko koraka nasuprot njega, nervozno prstima hvatajući spavaćicu, pri tome izbjegavajući njegov pogled. Promatrajući je, razmišljao je što bi joj mogao reći kako bi se malo opustila. Na pamet mu nije padao čak ni banalan komentar. Gledajući u njezine pospane oči, koje su bile prilično smirene s obzirom na njezino rumeno lice, rekao je: – Dušo, izgledaš iscrpljeno.

– Mmm.

Protrljala je dlanove o flanel, izgledajući nervozno poput muhe koju su upravo pošpricali pesticidima. Pogled joj je još uvijek bio usmjeren prema krevetu kako bi izbjegla njegov.

Nikada nije bio dobar u čavrljanju, pogotovo ako mu je sugovornik bio toliko napet i činilo se kao da neće pronaći zajedničku temu. Samo je stajala tamo, kao ukopana.

– Pa... – rekao je i odmah se zapitao zašto je to izgovorio. Pa, što, točno? Kroz glavu mu je prošlo nekoliko mogućnosti. Pa... nije li ovo užasna situacija? Nekako mu se nije činilo prikladnim da pokuša biti duhovit. Zakašljao se, što je zvučalo kao stari zahrđali motor kojeg pokušava pokrenuti.

Budući da je sada imao sva prava bračnog partnera, nije mogao zamisliti što je ona mislila, što će se dogoditi kada legnu zajedno u krevet. Dok su sekunde grobne tišine polako otkucavale, pomislio je kako mu možda ne vjeruje da će održati obećanje. Na trenutak se osjećao uvrijeđenim. Ako je postojala jedna stvar kojom se ponosio, to je bila njegova riječ. Ali onda se sjetio Ryanovih riječi o tome kako se ljudi boje da će se povijest ponoviti.

Lonnie Boyle, odvratni gad. Taj kurvin sin joj je, bez sumnje, godinama davao lažna obećanja i nikada nije izvršio ni jedno, osim ako nije vidio svoju korist u svemu. Kada osoba dolazi iz takvog okruženja, nije ni čudo da joj je teško ikome vjerovati. Prema njezinom iskustvu, ljudska riječ nije vrijedila mnogo.

Ono što je zaista slomilo Rafeovo srce bila je činjenica što je znao koliko mu je željela vjerovati. Ta čežnja se vidjela u njezinim prekrasnim očima. Također se vidio i molećiv izraz na njezinom licu, kao da ga tiho moli da napravi nešto, ali problem je bio što on nije znao što je ona trebala. Još obećanja? Mogao bi pretjerati i tek bi je to zauvijek odbilo od njega.

Rafe je zakoračio prema njoj, sporo i nježno kako se ne bi uplašila. Sudeći po njezinim očima dok joj je prilazio, nije se morao ni truditi. Bila je preplašena. Uzdahnuo je.

– Maggie, – tiho je rekao, lagano je primajući za ramena. – Nemoj biti nervozna. Neću ti nauditi.

– Znam to, – uvjeravala ga je drhtavim glasom.

Malo sutra. Istina je bila da se molila i nadala da neće, ali Lonnie joj je usadio strah u kosti i nije mogla biti sigurna u ništa i nikoga. – Hajde, dušo, – rekao je, pomogavši joj do kreveta. – Ušuškat ćemo te.

Hodala je ispred njega kao osuđenik kojeg vode u sobu za pogubljenje. Kada je koljenima dotakla madrac, trgnula se. Pod svojim rukama, Rafe je mogao osjetiti kako joj tijelo podrhtava. Osjećao se kao totalni gad, jer je to ignorirao.

– Hajde, pokrit ću te, – požurivao ju je.

Ukočenih i nezgodnih pokreta, uvukla se među plahte, zatim se povukla skroz do ruba kreveta. Bojao se da bi mogla pasti na pod. Ležeći leđima okrenuta prema njemu, povukla je plahte preko ušiju.

– Laku noć, – rekla je plašljivo. Zatim: – Da ugasim svjetla?

– Da, molim te, – rekao joj je Rafe kada je počeo svlačiti majicu.

Pazeći da ga slučajno ne pogleda, krenula je rukom prema prekidaču. Idućeg trenutka, soba je bila prekrivena tamom. Rafeove oči su se ubrzo priviknule i prilagodile mraku. Mjesečina se probijala kroz zastore, bojeći tepih u srebrnu boju, dok je namještaj bio u sjeni.

Kada je stavio majicu sa strane, skinuo je traperice. Kopča od remena i sitni novci u džepu zvučali su poput tamburina u toj tišini kada su dotaknuli pod. Sjeo je na rub kreveta kako bi svukao čarape i stavio ih pokraj čizama. Kada se napokon uvukao među plahte i pridružio se Maggie, nije na sebi imao ništa osim bokserica, što mu je, budući da je inače spavao gol, bilo neobično.

Kad je stavio ruku preko njezine flannelske spavačice, trgnula se kao da ju je dotaknuo užarenim predmetom. Rafe se stisnuo uz nju, naslonivši dlan na njezina leđa. Viseći na rubu kreveta, nije si ostavila prostora za bijeg. To mu je savršeno odgovaralo. Pomaknuo je ruku preko njezinih bokova i zaustavio je na truhu, prelazeći prstima preko njenog mekog tijela. Kada ju je dotaknuo, trbušni mišići su joj se stezali. Čak i kroz materijal, mogao je osjetiti kako joj je koža na tom dijelu labava od poroda.

Njezina svilenkasta kosa bila je prosuta po jastuku. Zatvarajući oči, Rafe je naslonio obraz na njezinim kovrčama, s usnama i nosom umotanim u pramenove. Mirisala je prekrasno, blagi miris šampona i kupke miješao se sa slatkim fragmentima njezinog prirodnog mirisa.

Mogao se zakleti da je osjetio kako joj se ubrzava puls. Nije znao kako je to moguće. Njegova ruka bila je na njezinom truhu, a ne na grudima. Prslonio je ruku bliže. Osjetio je ubrzano lupanje. Jadna djevojka bila je toliko uplašena da je cijela podrhtavala od siline udaraca srca.

Otvorio je jedno oko. – Maggie, dušo, možeš li se pokušati opustiti?

– Opuštena sam, – rekla je, stežući mu zapešće dok je pričala.

Rafe je ležao tako neko vrijeme, pitajući se shvaća li da mu zabija nokte u kožu. Zaključio je da to vjerojatno radi potpuno nesvjesno. Sudeći po čvrstoći njezinog hvata, bila je to panična reakcija. Svaki djelić njezinog tijela drhtao je od napetosti. Čekao je nekoliko minuta, nadajući se da će ga pustiti ili barem opustiti stisak. To se nije dogodilo. Prsti su mu trnuli.

– Maggie? – prošaptao je.

– Molim? – pitala ga je tankim glasom.

– Misliš li da ćeš me spriječiti da te dotaknem negdje drugdje ako me držiš za ruku?

Disanje joj se ubrzalo, a zatim stalo. Kada je napokon progovorila, glas joj je zvučao kao da se guši. – Ne, naravno da ne mislim.

– Pa zašto se onda toliko trudiš?

Otpustila je stisak, ali je zadržala ruku na njegovom zglobu. Rafe je stisnuo šaku kako bi mu se vratila cirkulacija u prste, što ju je ponovno natjeralo da mu zabije nokte u kožu.

Razmišljao je o tome da je počne ponovno razuvjeravati, ali budući da to do sada nije imalo učinka, odlučio se praviti da spava, nadajući se da će se osjećati sigurnije ako misli da je konačno zaspao. Namjerno je opustio tijelo i usporio disanje. Ali ona je i dalje ležala tamo, napetog tijela s rukom na njegovom zapešću.

Rafe je imao osjećaj da će ovo biti dugačka noć i puno mučnija njoj nego njemu. Brojao je otkucaje sata. Pokušavao je misliti na nešto drugo. Kada su mu se misli ponovno vratile na ženu u njegovom naručju, još uvijek je bila napeta poput žice gitare.

Koliko je vremena prošlo? Dvadeset minuta, možda trideset? Znao je da se sigurno ovako neće odmoriti. Isuse. U tom trenutku, Rafe se sjetio Lonniea i toliko mu se zgadio da se gotovo ugušio.

Što je najgore, to nije bilo nešto o čemu je mogao otvoreno razgovarati s Maggie. Nije mu mogla priznati da je zapravo Boyle otac njezinog djeteta, a kamoli sve gadosti koje joj je učinio. Kako se onda mogao zakleti da joj on to nikada ne bi napravio kada nisu mogli ni pričati o tome?

Ne mogu mu dopustiti da učini Heidi ono što je meni učinio, plakala je onog jutra u bolnici. U trenutku kada je to izgovorila, Rafe je znao točno što joj je učinio. Kad je razmišljao o tome, bilo mu je mučno. Prije ili kasnije, morat će razgovarati o tome. Morat

će to napraviti da bi olakšala dušu, ako ni zbog čega drugog. Kako se činilo, vjerovala je kako nitko drugi ne zna cijelu istinu – da ju je očuh zlostavljao ne samo fizičkim nasiljem, nego ju je i silovao.

Rafe je zatvorio oči, suosjećajući s njom toliko da su ga kosti boljale. Bože. Toliko joj je želio reći, 'Čega se toliko bojiš, Maggie? Da bih ti mogao učiniti isto što i Boyle?'

Povjerenje u druge ljude bilo je tako krhko i tako se lako moglo izgubiti. Maggie je izdao čovjek, koji je trebao biti jedini muškarac u njezinom životu, kojem je trebala bezuvjetno vjerovati. Boyle je svojim postupkom napravio ruglo od te obiteljske veze i napravivši to, ostavio je Maggie u uvjerenju kako muškarcima ništa nije bilo sveto.

Rafe ju je želio razuvjeriti i dokazati joj suprotno. Ali, koliko god joj je želio otjerati strahove, znao je da riječi nikada nisu dovoljne. Jedini način na koji joj je mogao pokazati da mu može vjerovati bio je da joj pokaže svojim djelima, držeći je ovako u naručju i ne pokušavajući ništa drugo, želeći joj dokazati da joj dodir njegove ruke nikada neće uzrokovati bol. Polako – trenutak po trenutak, dan po dan.

Nije postojao lijek koji je brzo djelovao. Trebala je vremena, vjerojatno puno vremena. Rafeova jedina utjeha bila je činjenica što je znao da je ona vrijedna čekanja. Privio ju je uz sebe i opustio se, nadajući se da će se sa svakim dahom osjećati sve iscrpljenije i zbog toga se opustiti i konačno zaspati.

Činilo se da je prošla cijela vječnost kada se stisak njezine ruke napokon opustio i napetost u tijelu nestala. Tada je uzdahnula, hvatajući zrak poput djeteta koje je plačući utonulo u san. Naslonila se na njega, lagano ga držeći za ruku, a svojim nježnim bokovima je dodirivala njegove prepone. Nije si mogao pomoći, uzbudio se. Rafe je prestao disati, bojeći se da je njegova erekcija ne probudi.

Nije se morao brinuti. Spavala je. Zgrčen od ležanja u istom položaju, polako se okrenuo na leđa, nježno je privlačeći k sebi. Promrmljala je i okrenula se. Svojim nježnim obrazom tražeći naslon na njegovom ramenu, još bliže mu se primakla, prebacivši savijenu nogu preko njegovih koljena. Prepone su joj se naslonile na njegov kuk, a grudima je dodirivala njegova čvrsta prsa.

Zatvorio je oči. Maggie. Bože, bila je tako nježna i nevjerojatno slatka. Biti u mogućnosti držati je ovako bilo je poput čuda. Nije bilo važno što nije mogao voditi ljubav s njom. S vremenom će se i to promijeniti.

Za sada će je prihvatit ovakvu kakva jeste i smatrat će se blagoslovljenim. Dok je tonuo u san, Rafe se samom sebi zakleo da će, bez obzira na sve, zaštititi nju i one koje voli od boli i svega ružnoga. Ali kada je iz polusvijesti utonuo u snove koji su ga proganjali, vjera u uspjeh naglo ga je napustila.

Ponovno se našao u prikolici s konjima, dok je oluja bjesnila i natjerala kombi u provaliju i još jednom je gledao smrt svojih najmilijih. Samo, ovaj put, umjesto Susan i njihove djece, nekako je mislio da su to Maggie i Jaimie.

Taj djelić sekunde postao je vječan u njegovom snu, trenutak prije nego što je kombi sletio u provaliju, lice vozača se okrenulo prema njemu. Na njegovo zaprepaštenje, više nije vidio Susanino lice. I, tako mu pomogao Bog, nije bilo ni Maggiena.

Liceje pripadalo Lonnieu Boyleu koji se smijao poput manijaka.

Poglavlje 15

Sve će biti u redu.

U sljedeća tri dana, dok je Maggie uglavnom boravila u spavaćoj sobi, Rafe je na stotinu načina pokušao dokazati kako neće prekršiti obećanje. Svakog jutra su joj se on i Heidi pridruživali u sobi na doručku, a zatim, prije nego što bi Heidi otišla u školu, nazivao bi Prior i dogovarao se s Lonniem, dopuštajući Maggie i Heidi da uzmu slušalicu tek kada

je njihova majka bila s druge strane linije. Maggie je osjećala olakšanje koje nije mogla opisati riječima što je mogla razgovarati s majkom i što je iz prve ruke znala da joj je dobro, a također je znala koliko to znači i njezinoj sestrici. Zbog Helenine nezrelosti, Heidi se uvijek obraćala Maggie i smatrala ju je drugom majkom. Emotivno nije bila privržena majci onako kako su bila druga djeca njezine dobi. Ali voljela je Helen i brinula se za nju.

Svakoga dana, Rafe je razbijao dosadu zabavljajući Maggie s pregršt aktivnosti. Jedno prijepodne gledali su romantičan film, idućeg ju je naučio igrati poker, a zatim, posljednji dan, prekrpio je krevet tapetama kako bi izabrala najljepši motiv za Heidinu i Jaimievu sobu.

Koliko god je cijenila njegovu velikodušnost, ono što ju je doista dirnulo, bile su blesave, nevjerojatno slatke stvari koje je radio. Stalno joj je telefonirao iz susjedne sobe i zabavljao je smiješnim razgovorima. Razgovori preko telefona, objasnio je, bili su važan dio veze. Ponekad su jednostavno zafrkavali jedno drugo smiješnim primjedbama. A nekada su razmjenjivali informacije o sebi, dijelili priče iz djetinjstva ili se sjećali najneugodnijih trenutaka za vrijeme odrastanja. Maggie je saznala da je njegova omiljena boja nekada bila plava, ali da mu se ukus nedavno promijenio i sada je volio smeđu – boju njezinih očiju. Njegovo omiljeno jelo bio je odrezak i pečeni krumpir, premazan maslacem, vrhnjem i svježim vlascem. Najdraža pjesma bila mu je 'The way we were', najdraži film *The Yearling*, knjiga *Where the red fern grows*, a najviše je mrzio toplo pivo i mokar toaletni papir.

Zato što je znala da bi bolje iskoristio vrijeme obavljajući poslove na ranču, imala je osjećaj krivnje zbog svih sati koje je potrošio na nju, razgovarajući preko telefona. Kad mu je predložila da bi to vrijeme mogao iskoristiti sređujući knjige i papire vezane uz ranč, inzistirao je na tome da blesavi telefonski razgovori moraju ostati dnevni ritual koji svaka žena mora iskusiti. Također je spomenuo da je puno lakše razgovarati preko telefona nego licem u lice i kako je želio saznati sve o njoj, a to mu se činila mala cijena koju je morao platiti. Maggie je mislila da je bio pomalo lud, ali to je bila jedna od najljepših ludosti koju je ikada upoznala.

Jedno jutro dok su razgovarali, pozvao ju je 'van' na doručak i otpratio je nju i Heidi do kuhinje, gdje im je pripremio slavni 'Kendrickov omlet'. Tu večer ju je pozvao 'van' na večeru uz svijeće i film. Nije bilo važno što je izlazak s njim zapravo bio odlazak u drugi dio kuće. Nije bilo važno što mu je omlet zagorio ni što je odrezak bio prepečen. Ne, ono što je Maggie bilo važno jest to što mu je bilo dovoljno stalo da se potruđi.

Prvi dan kada je izašla iz spavaće sobe, Rafe ju je odveo u posjet kod dr. Kirscha na pregled, nakon kojega je dobila tablete za još deset dana. Rekao joj je da se lijepo oporavlja.

– Možete nastaviti s uobičajenim aktivnostima, – rekao joj je liječnik, ljubazno se nasmiješivši, – jedina iznimka je to što još uvijek ne smijete dojiti dijete sve dok ne završite s terapijom. Predlažem da pričekate najmanje dva dana nakon što uzmete zadnju tabletu, samo da budemo sigurni da je lijek potpuno izašao iz vašeg organizma.

Maggie se osjećala kao da je upravo puštena iz zatvora. Htjela je zabaciti glavu i vikati na sav glas da je ozdravila i da joj je dobro. Rafe kao da je osjetio kako se osjećala, smijao se dok su napuštali bolnicu i pošli niz pločnik pun ljudi. Njegov dah bio je vidljiv na hladnom zraku. – Becca pazi na Jaimiea. Ne trebamo se žuriti kući. Idemo proslaviti.

Koračajući uz njega kako se ne bi izgubila u navali ljudi, Maggie se nasmijala i slegnula ramenima. – Kako ćemo proslaviti?

Stavio je ruku na njezina ramena i mogla je osjetiti miris losiona poslije brijanja. – Što kažeš na rani ručak u gradu, a zatim kupovina dok ne kolabiramo od umora?

– Kupovina? Što ćemo kupiti?

Podrugljivo ju je pogledao. – Što ćemo kupiti? Gospodo Kendrick, trebam li te podsjećati da s garderobom loše stojiš?

– Ne mogu si ovo priuštiti, – prošaptala je kasnije kada su ušli u odjel sa ženskom odjećom gdje je ugledala cijenu na jednoj od košulja, koja joj je svidjela.

– Dušo, novac ti više nije problem, sjećaš se?

Pozorno je pogledala druge etikete i najjeftinija stvar koju je vidjela koštala je osamdeset devet dolara. Jedna je bila dvjesto četrdeset devet dolara i izrađena od čistog pamuka. O, Bože. Rafe joj je želio kupiti nekoliko majica, a sa ovim cijenama, potrošio bi tisuću dolara prije nego što bi uspjela trepnuti.

Osjećala se kao da nema zraka. Ako odluči prekinuti s njom, još uvijek mu je željela vratiti sav novac koji je na nju potrošio. S konobarskom plaćom, trajalo bi vječno dok bi mu uspjela sve vratiti.

– Priznajem da mi je potrebna odjeća, ali ovo je pljačka, – inzistirala je. – Ne postoji li neka jeftinija trgovina?

Umjesto da joj odgovori, držao je košulje u rukama i samo je stajao ondje, stišćući zube i gledajući u dugme na jednoj košulji, za koje je bio siguran da je izrađeno od četrnaest karatnog zlata. Na trenutak se uplašila. Ali on je samo duboko udahnuo i odložio odjeću.

Kada se okrenuo, smiješio se. Namjestio je šešir, podignuo jednu košulju i naslonio je na nju, a zatim rekao prodavačici: – Probat će ovu.

Prodavačica je odnijela košulju u garderobu.

– Rafe, zar me nisi čuo? – prošaptala je Maggie kad se okrenuo prema blagajni.

– Čuo sam te. – Uzeo je još jednu skupu majicu koju je izabrao i stavio je preko ruke. – Ignoriram te.

– Uvijek sam sama zarađivala i sama plaćala svoje stvari. Neugodno mi je kada nekome dopuštam da mi kupuje stvari.

Oštro ju je pogledao. – Zašto ne kažeš ono što stvarno misliš, Maggie? Da ti je neugodno kada ti muškarac kupuje stvari. Osobito ja.

– To nije istina.

– Nije li? Govoriš da si navikla sam plaćati stvari. ' Ništa nije besplatno'. Ali to je totalno sranje i oboje to znamo. Istina je da se bojiš da ću inzistirati na plaćanju duga, ali na neki drugi način.

S vidljivom uznemirenošću, Maggie ga je gledala kako uzima još jednu bluzu, onu što je koštala dvjesto četrdeset dolara. – To je stvar ponosa. To je tvoj novac, ne moj. Nisam ga ničime zaslužila. Čak nisam ni oprala prljavi tanjur ili obrisala prašinu s namještaja u tvojoj kući. Zar ne možeš razumjeti kako se osjećam?

Uzdahnuo je i napokon prestao prevrtati stvari po dućanu i posvetio joj potpunu pozornost. Njegove plavo sive oči gledale su duboko u njezine. Nakon nekog vremena, rekao je: – Hoće li ovo s tobom biti zauvijek problem? Od prvog dana, uvijek je bilo nešto. Motelska soba, hrana, kuhalo. U redu je dopustiti svom suprugu da ti kupuje stvari. Nisi dužna ništa otplaćivati. Ti si moja supruga.

– Nije zločin paziti koliko trošiš, zar ne? Zašto bismo bacali novac? Bolje bi bilo da damo ostatak u dobrotvorne svrhe.

– Prije nego što sam napustio ranč, donirao sam puno novaca. I sada ću to nastaviti raditi, vjerojatno ću dati još više. Nikada neću bacati novac koji bi mogao poslužiti u neke bolje svrhe, samo zato da ih potrošim. Ali, iz istog razloga, kada već imam sredstava, odbijam brojati novčiće kad se radi o brizi za moju ženu i dijete. Ili o Heidi kad smo kod toga. Zbog toga se osjećam dobro, zato što sam u mogućnosti kupiti lijepe stvari za vas troje. Ima li nešto loše u tome?

Maggiin pogled se zaustavio na etiketi. Srce joj je zastalo. – Možemo li naći kompromis i otići u trgovinu s osrednjim cijenama?

– Isuse Kriste, – rekao je ispod glasa.

– Nemoj se ljutiti, molim te.

Glasno se nasmijao. – Ljutiti? Povrijedila si mi osjećaje, dovraga. I ja ih imam, znaš. – Primaknuo joj se bliže kako ga nitko ne bi čuo. – Imamo milijune u banci. Milijune, Maggie. A ti paziš na cijene za stvari koje su ti potrebne? Zašto? Mogu smisliti samo jedan razlog. Ako postoji neki drugi koji sam previdio, molim te, prosvijetli me, zato što je, u protivnom, ovaj razgovor kao pljuska meni. Nikada nisam zahtijevao ništa od tebe. Ništa, nulu! Zar misliš da skupljam bodove kako bih postigao nešto?

Maggie se odmaknula kako bi napravila mjesta između njihovih nosova. – Rekla sam ti, ne radi se o tome. Navikla sam štedjeti i radije kupujem jeftine stvari.

– Što je tvoje rješenje? Imati jedne traperice i jednu bluzu? Hodati okolo, izgledajući kao prosjak? Ljudi će misliti da sam škrti kreten, kada tjeram svoju ženu da tako hoda okolo, a ja nosim Rolex i čizme od petsto dolara.

– Nije mi cilj izgledati kao prosjak. Samo bih radije kupila stvari na sniženju. Ne moram potrošiti bogatstvo da bih izgledala lijepo.

Stavio je drugu majicu preko ruke. Maggie je pomislila kako broji do deset. Polako. Prebacio je težinu na drugu nogu, gledajući van kroz prostor između polica. Visok, crn, privlačan. U kožnoj jakni, s crnim šeširom podignutim na glavi, otkrivajući svoje tamno lice, bio je tako zgodan da joj je srce ubrzalo ritam.

Očito, brojanje do deset nije imalo učinka. Oči su mu zaiskrile dok ju je gledao. – Istina. Izgledala bi odlično i u vreći za krumpir. Ali to ne znači da ću ti dopustiti da je obučeš.

– Ove sezone nisam planirala hodati u nikakvoj vreći. – Pogledala je preko ramena kako bi se uvjerila da nikoga nema u blizini. – Zaista, Rafe, bit ću potpuno zadovoljna i s jeftinijom odjećom. Ako kasnije poželim nešto posebno, radit ću neki posao pa ću si sama kupiti. Tako bih se bolje osjećala.

– Možda ćeš biti zadovoljna s jeftinijom odjećom, – nastavio je, – ali ja neću. Mogu si priuštiti da ti kupim lijepe stvari. Što se tiče tvog zarađivanja novca, ako misliš na konobarenje, čak i ako to samo spomeneš, eksplodirat ću kao tempirana bomba.

Maggie se i sada činilo da je blizu detonacije.

– Želiš ići na fakultet? U redu. Želiš imati karijeru? U redu. Nikada te neću pokušavati kočiti. Ali Bog mi je svjedok, jedino ćeš preko mene mrtva ikada više posluživati stolove, dopuštajući nekom kamiondžiji da te štipa za stražnjicu kako bi ti dao bolju napojnicu. Je li ti jasno?

– Nikada nisam nikome dopustila da me štipa za stražnjicu zato da bih dobila bolju napojnicu! – viknula je, a glas joj je odjeknuo trgovinom. Progovorila je prije nego što je uspjela trepnuti, a val vrućine smjestio joj se na obrazima. Vidjela je kako je prodavačica provirila iz garderobe, gledajući prema njima.

Rafe je protrljao bradu, djelujući pospano. – To je bio nizak udarac, žao mi je. Znam da nisi. – Kada ju je ponovno pogledao, trepnuo je, a sav trag ljutnje je nestao. – Ovo treba zapisati u neku knjigu. Svađam se sa ženom u jednoj od najekskluzivnijih trgovina u gradu. – Podignuo je tamnu obrvu. – Molim te, reci mi da ne bacaš ili lomiš stvari kada se naljutiš. Prodavačice ovdje daju lekcije ženama kako trebaju obući grudnjak.

Maggie je obuzeo iznenadan smijeh. Ovaj čovjek. Ponekad joj se činilo kao da je nevidljivom trakom zarobio njezine emocije i da se mogao poigravati njome kako god je htio. Nije bilo ničega smiješnoga u ovome. Zašto se smijala? Zbog olakšanja, pretpostavila je. Bio je voljan proglasiti primirje i nije si mogla pomoći, morala je prihvatiti ponudu.

– Postoji više načina kako se oblači grudnjak? Podrugljiva grimasa razvukla mu je usne u osmijeh. – Idemo doma pa ću ti pokazati.

– Kao da ti znaš. Koliko se sjećam, morao si vježbati otkopčavanje.

– To ne znači da ne znam. Susan je ponekad dolazila ovamo i sve mi je potanko objasnila.

– Stvarno?

Nagnuo se prema njoj. – Tu nije dozvoljeno naguravati i namještatati stvari. Nagneš se naprijed i lagano uđeš u košarice. To je jedini način da pravilno namjestiš grudnjak.

Nije mogla vjerovati da vode ovaj razgovor, a pogotovo ne na javnom mjestu kao što je ovo. – To ih steže, – rekla je tiho. – Moramo naći trgovinu s popustom. Ja sam cura koja nagurava i namješta.

– Udana za tipa koji se svim silama trudi da obučesh nešto lijepo. Navikni se na to.

– Pokušavam.

– Dobro. – Glas mu je postao tih i promukao. – Ozbiljno, Maggie. Oregon je država u kojoj postoji zakon o zajedničkom vlasništvu. Što je moje, to je i tvoje. To znači da je moj novac i tvoj novac. Inzistiráš na tome da mi vratiš svaki novčić koji potrošim na tebe u slučaju razvoda? U redu. Možeš mi vratiti od svoje polovice naših novaca.

– To nije ono što smo potpisali u nagodbi. Mala crna knjižica, sjećaš se? Pisat ćeš sve na papir, a ja ću ti sve vratiti svojim novcem.

– To si možda ti mislila, ali ja nisam. Gdje u tom sporazumu piše 'vlastitim novcem?' Više nema konobarenja, kraj rasprave. – Uhvatio ju je ispod brade. – Samo se opusti i uživaj u kupovini. Molim te?

Maggie je znala priznati poraz. Morala mu je dopustiti da joj kupi odjeću ili će se ozbiljno posvađati. Budući da nije izgledao nimalo blago kada se ljutio, odlučila se za liniju manjeg otpora. – U redu. Ali ja mislim da je ova odjeća preskupa. Rado bih obukla i nešto jeftinije.

– Ali izgledat ćeš lijepo. – Nagnuo se i poljubio je u vrh nosa. – Smatraj to svojim darom meni. Ja sam tip koji te mora gledati.

Kada je to već tako rekao, Maggie je počela birati odjeću.

Do kraja poslijepodneva, kupio joj je sve, od odjeće za ranč koju su kupili u skupoj trgovini za rančere, do dnevne odjeće i večernjih haljina iz elitnih ženskih trgovina po cijelom gradu.

Kada je Maggie pokušala zaobići trgovinu donjeg rublja, nasmijao se i ugurao je unutra. Lice joj se zarumenilo kada je uzeo malene plitke gaćice i grudnjake, gledajući u nju kao da je pokušava zamisliti u tome. Također je izabrao i nekoliko seksi spavaćica i prebacio ih preko pulta na blagajni. Kada je primijetio njezin zabrinuti izraz lica, podignuo je obrve i zatim joj šapnuo: – Čvrsto vjerujem u moć pozitivnog razmišljanja.

Maggie se nasmijala unatoč tome što se suzdržavala. – Pozitivnog razmišljanja?

– Vjeruj mi, – prošaptao je. – Nemam namjeru natjerati te da obučesh bilo što od ovoga. Bar ne uskoro. Možeš prestati izgledati tako zabrinuto.

– Nisam zabrinuta, – odgovorila mu je, zapanjena što je to zapravo i mislila. Rafe je možda planirao voditi ljubav s njom, ali vjerovala je da ju nikada ne bi pokušavao prisiliti ni na što, sve dok ne bude spremna. To saznanje joj je pružalo predivan osjećaj.

Kroz sljedećih deset dana, dok je završavala sa zadnjom dozom lijekova, zapeli su u rutini, Rafe je provodio velik dio dana vani s Ryanom, a ona je ostajala unutra, brinući se za sina. Većinu poslijepodneva, kada bi sunce zašlo, Rafe bi se vratio iz staja, na brzinu se istuširao i obrijao, a zatim ostatak večeri provodio s njom, Jaimiem i Heidi.

Tih večeri bi im se Ryan često pridruživao na večeri u kuhinji, što je Maggie omogućilo da se bolje upozna sa šogorom, koji se pokazao šaljivcem i jednako ljubaznim čovjekom poput njezinog supruga.

Poslije toga, kada bi Heidi i beba zaspali, Rafe bi je odvodio u dugačke šetnje duž obale jezera, ako bi im to vrijeme dopuštalo. Nikada nije vidjela ništa toliko lijepo i bajkovito kao što je bilo zamrznuto jezero i snijegom prekrivene šume, okupane mjesečinom. Prozori kuće sjali su zlatnožutom bojom kroz snijegom prekrivene grane bora i jele, miris dima iz dimnjaka kuće popunjavao je planinski zrak, a kada bi vjetar puhnuo preko snježnih planinskih vrhova, koji su se nazirali u daljini, zvuk joj se činio poput

šaputanja anđela. Blagost tog prizora ju je umirivala i znala je zašto je Rafe toliko volio ranč.

Za vrijeme tih šetnji uz jezero, ponekad su razgovarali ili se prevrtali po snijegu, ali ostalo vrijeme malo su pričali, samo su osluškivali zvukove divljine. Svejedno, Maggie je svaki put naučila nešto novo o svom suprugu. Bio je pretjerano zaštitnički nastrojen prema njoj, često ju je hvatao za lakat ili bi ovio svoju ruku oko njezinih ramena kako bi je spriječio da ne padne na led. Također je bio beskrajno nježan, nikada nije zaboravljao svoju snagu i veličinu, čak ni kada su se nagurali na snijegu.

Kada bi večerali sami, odveo ju je u, kako je znala reći, ušminkani restoran, gdje se od muškaraca očekivalo da nose odijela, a od žena večernje haljine. U tim prilikama, Maggie je bilo drago što joj je kupio svu onu odjeću, jer joj je postajalo sve važnije da mu se sviđa njezina pojava. Nikada nije željela biti uspoređivana sa ženama koje su tamo dolazile i da na kraju on zaključi kako se ona ne može mjeriti s njima.

Hrana koju su posluživali na takvim mjestima bila je toliko otmjena da Maggie nije mogla ni izgovoriti nazive polovice jela. Srameći se priznati neznanje, blefirala je i uporno naručivala jela za koja nije imala pojma što su i od čega napravljena. Jednom takvom prilikom, mogla je vidjeti smijeh u njegovim očima kada je vidio izraz na njezinom licu, jer je naručila predjelo, a na stol su joj stigli puževi. Spasio ju je tako što je konobaru rekao da je on naručio glavno jelo, a ne njegova supruga. Maggie je mislila da je činjenica što je mijenjao tanjur s njezinim bila ogromna žrtva. Nije se činilo da je bio oduševljen puževima. Ali kako bi joj sačuvao obraz, pojeo ih je.

Nakon toga, kada bi posjećivali restorane, pažljivo joj je pomogao da izabere hranu izgovarajući jelovnik naglas. Pinot Noir? Pomalo suh. Večerašnja hrana iziskuje vino koje ima slatkast okus. Koje vrste caberneta nudite? pitao bi konobara.

Maggie je točno znala što radi, ali to je činio s toliko pažnje da se nije osjećala nimalo poniženo.

Postala je snalažljiva, promatrajući svaki njegov pokret. Stavila je ubrus na krilo kada je to on učinio i uskoro je shvatila da zdjela u kojoj je stajala voda s limunom i ledom nije namijenjena za piće, te da malena vilica nije za salatu. Jednom, kada je pogledao u nju u trenutku dok ga je oponašala, namignuo joj je i izustio: 'Volim te', što ju je natjeralo da se osjeća posebnom, jer ju je umjesto toga, lako mogao ismijati.

Prošlo je puno vremena otkad je ijedan muškarac pokazao toliko obzira prema njezinim osjećajima. Njezin otac je to činio, naravno, ali od njegove smrti je prošlo mnoštvo godina i Maggiena sjećanja na njega su davno izbledjela. Sedam beskrajnih godina, Lonnie je zagađivao njezin život, dan za danom.

Za razliku od njega, Rafe je bio divan. Od početka je bio nevjerovatno velikodušan, pružajući joj toliko mnogo. Ipak, nikada od nje nije zahtijevao ništa zauzvrat, osim da se uda za njega, a i to mu nije zamjerala jer je svim srcem vjerovala da je to napravio samo kako bi je zaštitio. Sada je bio njezin zakoniti suprug, sa svakim pravom da je posjeduje, a sudržavao se.

Maggie to nije mogla objasniti, ali nekako, kako su dani prolazili, život uz njega ulijevao joj je povjerenje. Prije nego što ga je upoznala, osjećala se nepodobnom. Maggie, nitko i ništa, nevažno malo stvorenje, drhtala je i bojala se da je ne slome.

Nasuprot tome, uz Rafea se osjećala pametnom, talentiranom i važnom. Kada je inzistirala na upoznavanju s knjigovodstvom kako bi joj predao račune, divio se njezinoj vještini brzog svladavanja rada na računalu i načinu na koji se tako lako prilagodila kompliciranom programu. Kad je obradila podatke iz prethodnog tromjesečja i izradila plansku kartu, koja bi pokazivala odnos prihoda i rashoda, i tako im pomogla u organizaciji troškova, nije ju samo potapšao po ramenu i rekao: 'Dobro obavljen posao'. Proveo je cijelo poslijepodne i večer u uredu s Ryanom, pregledavajući informacije i konstantno tražeći od nje pojašnjavaње pojedinih varijabli, zaključujući kako bi te promjene donijele

konstantno povećanje prihoda i uštedu. Maggie nije mogla vjerovati. Ovi inteligentni i uspješni ljudi su namjeravali promijeniti dugogodišnji način poslovanja samo zato što im je ona to predložila?

– Ti si nevjerovatna, Maggie, – obojica su rekla više puta i poštovanje, koje je vidjela u njihovim očima, govorilo joj je da to i misle. – Doslovno si nam uštedjela tisuće dolara, samo s promjenom organizacije posla.

Budući da je došla iz okoline u kojoj je dominirao muškarac, gdje joj se govorilo što treba misliti i gdje joj je svakodnevno više puta govoreno da je glupa, Maggie je obožavala ovakvu nagradu za svoj rad, a što je bilo još važnije, osjećala se daje njezin trud doprinosio poboljšanju posla, što ju je pak tjeralo da samu sebe više cijeni. Jedne večeri ju je Rafe pitao što misli o tome da ulože novac i zamijene neki dio opreme na ranču. Nakon što je usporedila cijene popravaka s cijenom nove opreme, Maggie je predložila kupnju novog traktora i kombajna, na što je Rafe odmah uzeo telefon i počeo nazivati trgovine kako bi usporedio cijene. Kada se malo bolje upoznala s radom na ranču i računima, zaključila je da bi se mogli riješiti dobrog dijela poreza kada bi se udružili s nekom firmom. Rafe je odmah nazvao odvjetnika koji se bavio porezima i raspravio tu mogućnost.

Prvi put u svom životu, Maggie se osjećala važnom i prestravljenost, koja joj je bila usađena u krv, polako je nestajala, a zamjenjivalo ju je sve veće samopouzdanje. Nije bila glupa. Rafe je vjerovao u nju i zbog toga je počela sama vjerovati u sebe. Zvao ju je 'naš kompjuterski genij' i dok je s odvjetnikom razgovarao preko telefona, čula ga je kako govori: – Upraviteljica ranča kaže kako bismo uštedjeli značajnu sumu novaca ako bismo se udružili s nekom firmom. – Upraviteljica ranča. Odjednom je imala titulu, a s time joj je Rafe priznavao zasluge koje nikada nije očekivala. Jedne večeri je kroz smijeh rekao: – Rye i ja smo mišić ove operacije, a Maggie je mozak. – Mozak. Hodala je uzdignute glave nakon što je to rekao.

Trudio se kako bi se ona osjećala nevjerovatno posebnom i u drugim stvarima. Ako bi naglas poželjela jesti čokoladu, već u sljedećem trenutku bi se kutija s čokoladom pojavila na noćnom ormariću. Kad je spomenula koliko voli limunadu, bokal se stvorio u hladnjaku. Besramno ju je pokušavao razmaziti, a iako nije navikla na takvu pažnju, uživala je u svakoj gesti koju je napravio za nju.

Svake noći, kada bi joj se pridružio u krevetu i primio je u naručje, Maggie je mogla osjetiti tvrdoću njegove muškosti, naslonjene na nju i zatim bi pomislila: To je to. Moje odbijanje je gotovo. Ovaj put će pokušati. Ali nikada nije i zato što nije, polako je shvatila da su mu njezini osjećaji i potrebe bili važniji od vlastitih.

Kad je to shvatila, počelo se događati ono što nije mogla ni zamisliti. Zaljubljujivala se u njega. Više nije budna ležala u njegovim rukama, bolesna od brige i straha. Umjesto toga, pitala se kako bi bilo voditi ljubav s njim. Uživala je u osjećaju koji ju je ispunjavao dok ju je dodirivao, tako velik, čvrst i topao, a ipak uvijek tako nježan. I žudjela je da i ona njega dotakne – da pređe prstima preko mišića uzduž njegovih leđa, da nasloni dlanove na njegova čvrsta prsa, da osjeti snagu njegovih ramena pod svojim dlanovima.

Ponekad, kad bi bila sigurna da spava, zadovoljavala je znatiželju, dirajući ga vrhovima prstiju po dužini tijela i prelazeći dlanovima preko njegovih ruku. Svaki dodir po njegovom tijelu ubrzavao joj je ritam srca i ispunjavao ju čežnjom da mu se približi. Kao mlada djevojka, sanjala je kako će jednoga dana upoznati Gospodina Pravog, visokog, tamnoputog i zgodnog muškarca, koji će biti nježan, drag i romantičan. Rafe Kendrick je ispunjavao sve njezine kriterije. Definitivno je bio visok, a osim njegovih sivoplavih očiju, bio je taman kao što muškarci budu kada im koža postane preplanula od sunca i imao je crnu kosu. A što se tiče uvjeta da mora biti zgodan? Nije bio ljepotan, sigurno, ali bilo je nešto na njegovom tajanstvenom licu od čega joj se stezala utroba. Također je bio jedan od najljubaznijih i najobzirnijih muškaraca koje je ikada upoznala.

Ljubav. Uхватила bi se kako ga gleda, prestravljena zbog osjećaja koji su se budili u njoj, ali nije si mogla pomoći. Ti osjećaji su rasli i ispunjavali je sasvim nekim drugim strahom. Strahom da bi ga mogla izgubiti.

A postojale su neke stvari o njoj koje Rafe nije znao – stvari kojih se toliko stidjela da ih nikada nikome nije priznala. Bila je sigurna da bi je, kada bi saznao istinu, ostavio.

Bilo je to grozno od nje, znala je to, ali zabavljala ju je misao da mu nikada neće reći istinu. Mogla bi izmisliti Jaimievog oca.

Bila je toliko očajna da je razmišljala o tom rješenju, ali znala je da bi Rafe vrlo lako mogao saznati istinu. Jednoga dana bi mogao pogledati Jaimiea i uočiti malenu sličnost s njegovim pravim ocem. Ili bi se Lonnie mogao ponovno pojaviti i reći istinu. Svejedno, Rafe je mogao otkriti njezinu tajnu i zamrziti je što ga je pokušala prevariti.

Iskrenost. Cijeloga života su je učili da je najbolje reći istinu. Ali kako je istina u ovoj situaciji mogla biti bolja? Kako su stvari stajale, Rafe je imao visoko mišljenje o njoj. Bože, tako si slatka, često bi joj šapnuo po noći. Pa, više ne bi živio u toj iluziji kada bi istina izašla na vidjelo.

Maggie je neprestano razmišljala o tome, predomišljajući se, instinkt joj je govorio da treba čuvati tajnu, a osjećaj za pravdu ispunjavao ju je krivnjom kada bi samo pomislila na to.

Kad je napokon donijela odluku, Maggie je razmišljala o tome kada će mu reći. Te večeri nakon objeda, obećala je samoj sebi. Samo, kada je došlo vrijeme večere, pojavio se Ryan, Jaimie je plakao i tražio pažnju, a i Heidi je trebala pomoć u učenju, što joj je davalo izgovor da to odgodi na neko vrijeme.

U utorak, taman prije Dana zahvalnosti, završavala je s terapijom antibioticima i Rafe ju je ponovno odveo kod dr. Kirscha na pregled, koji joj je rekao da je potpuno zdrava. Nakon odlaska iz klinike, Rafe je inzistirao da obilježe tu priliku kupovinom za Jaimiea.

Posjetili su nekoliko dječjih trgovina, gdje je Maggie pregledavala cijene na etiketama, ustručavajući se izabrati nešto zbog skupoće. Dok su šetali posljednjom trgovinom, nagnula se prema Rafeu kako je nitko ne bi čuo i prošaptala: – Zar ne postoje u gradu neke jeftinije trgovine za djecu? Ove cijene su apsurdne.

Pogledao ju je u oči. – Jeftinije? Nemoj mi reći da si me zbog toga vukla po svim ovim trgovinama, samo zato što tražiš jeftinije cijene?

– Dobro. Neću ti to reći.

Pogledao je okolo. – Sad je dosta. – Provjerio je koliko je sati, pogledavši na ručni sat. – Imaš pet minuta da se odlučiš između smeđe i krem boje, dvobojne ili jednoboje odjeće. Kad istekne pet minuta, kupujem prvo što mi padne pod ruku od namještaja za djecu. Čvrsto predlažem da mi prije toga kažeš što ti se sviđa, jer ćeš u protivnom morati uzeti nešto po mom izboru.

Maggie je već znala što joj se sviđa. Ali koštalo je preko tisuću dolara. Ako mu na kraju bude morala sve vratiti, morala je paziti na ukupan dug, a tisuća dolara joj se činila ogromna cijena za dječji krevetić. Sigurno je bilo lijepih krevetića za puno manje novca.

Rafe je pratio njezin pogled usmjeren prema krevetiću i pitao: – Taj ti se sviđa?

– Prekrasan je, – priznala je. – Tamna hrastovina izgleda tako bogata.

– Onda uzimamo tamnu hrastovinu. Riješeno.

S tom rečenicom je započeo birati stvari za dječaka kao da se radi o ubijanju zmija, imao je ljutiti izraz lica i glas toliko odrješit, da se prodavačica svim silama trudila oko njegovih prohtijeva. U vremenu od pet minuta izabrao je njihaljku, sjedalicu, kolijevku, ormarić i stol za kupanje, ne gledajući u Maggie kako bi vidio slaže li se s njegovim izborom. Tada, kao da nije potrošio dovoljno novaca, nastavio je s kupovinom ležaljke s pripadajućom posteljinom, uzeo je još nekoliko presvlaka za krevet s plahtama i pokrivačima u istim bojama, te pregršt igračkaka. Dogovorio je da idućeg dana sve stvari budu dostavljene na ranč, osim njihaljke, koja će, inzistirao je, stati na zadnje sjedište auta.

Kada je izašao iz trgovine, noseći sa sobom njihaljku o kojoj je govorio, Maggie je hodala za njim, toliko uzrujana da je gotovo slomila prste od stezanja. Nikada ga nije vidjela tako ljutitog. Kad su otvorili vrata automobila, ona je stajala sa strane, gledajući ga kako smješta njihaljku na zadnje sjedište, oštetivši bočnu stranu. Gledala je u brazdu na tamnoj hrastovim. Bila je duboka i nepopravljiva, poput rane koju je ona njemu upravo zadala.

– Njihaljka je prekrasna, Rafe. – Prešla je rukom preko tamnog hrastovog drveta. – Prije mi nešto ovako lijepo nije bilo dostupno, nisam si dozvoljavala ni poželjeti takvo nešto!

– Drago mi je što ti se sviđa, – rekao je.

Zalupio je vratima auta i pogledao prema njoj, dok mu je čeljust podrhtavala. Njegove sivoplave oči sjajile su se od ljutnje i podsjećale je na sjaj iskri.

Nikada prije tog trenutka Maggie nije bila svjesna koliko je ovaj čovjek jak. Ponovno je dobio na težini. Stajao je tamo raširenih čizama, jake noge bile su mu obavijene snažnim vjetrom, koji je vijorio njegovu kožnu jaknu i otkrivao njegova mišićava prsa. Blijedo poslijepodneвно sunce smjestilo je svoje zrake preko puta njega, a njihova nježna, tamno zlatna boja bila je kontrast naspram njegove tamne puti. Ispod oboda šešira, tamna kosa padala je u pramenovima preko njegovog čela. Izgledao je snažno, poput divljih planinskih vrhova iza njega, visok, jak, imao je neku oštrinu u sebi.

Mjesec dana ranije, Maggie bi drhtala od straha. Izgledao je bijesno, a prema njezinom prijašnjem iskustvu, bijesan čovjek je nepredvidiv. Ne i Rafe. Mogao se naljutiti toliko da je htio gristi nokte, ali nikada ne bi podigao ruku na nju. Svim srcem je vjerovala u to.

Ta sigurnost je ispunila Maggie srećom. Nije bio primjeren trenutak da bi ga željela zagrliti. Ali itekako je to željela. Bio je toliko drag, ovaj čovjek – čak i kada je gledao u nju kao da bi je mogao zadaviti.

Duboka vjera u njega poljuljala je Maggie i natjerala joj navalu emocija u tijelo. Ne samo da ga je voljela. Obožavala ga je. U proteklih nekoliko tjedana, polako i podmuklo joj se uvukao pod kožu, osvojivši joj srce kao da ga je uhvatio jednom od tih svojih snažnih šaka. I u ovom trenutku, osjećala se kao da je nešto steže. Bol u prsima bila je snažna kao da joj je netko zabio oštricu.

– Jako si ljut na mene, – tiho je izgovorila.

– Jesam. – Izrekao je tu riječ bijesno poput risa.

– Hoćeš li mi reći zbog čega?

Čak i dok je postavljala to pitanje, osjećala je sram. Prisjećajući se njihove svađe za vrijeme prve kupovine, točno je znala što ga je uzrujalo. Znala je i iskreno joj je bilo žao što ga je povrijedila.

Varao se u onome što je mislio da je pravi razlog njezinog odbijanja kupnje skupih stvari. Ali da bi ga razuvjerala, morala bi mu reći istinu o Lonnieu. Javno parkiralište nije bilo mjesto na kojem je željela voditi taj razgovor, pogotovo kada je Rafe već bio bijesan na nju. Mogla je samo čekati pravo vrijeme da mu kaže istinu, to joj je bila jedina nada.

– Teško mi se ispričati ako ne znam što sam učinila, – rekla je. – Ne mogu ti čitati misli.

Ako je bilo moguće da njegove već zaiskrene oči zasjaje još opasnije, to se i dogodilo. Tonom koji se nikako nije uklapao u sliku, s pulsirajućim žilama na vratu, smireno je rekao: – Kao da ne znaš. Nećemo igrati igrice, Maggie.

Gurnula je smrznute ruke u džepove toplog kaputa, kojega joj je ranije kupio. Bila mu je dužna za toliko toga. Znajući da ga je povrijedila, užasno se osjećala. – Dobar plan. Nema igrice. To uključuje i igre pogađanja. Možeš li mi reći razlog zbog kojeg si ljut? Što sam učinila?

Krajičkom oka je vidjela kako stiće šaku koja bi lako mogla izravnati i stablo. Kad je zamahnuo rukom prema njoj, Maggie je ostala mirno stajati s rukama u džepovima. Vjera

u njega bila je jača od svega. Umjesto da je udari, što je mogla očekivati prije nekoliko tjedana, uperio je prstom u nju.

– Ako ne znaš, dovraga, što ti uopće vrijedi govoriti? Trudim se govoriti kroz svoja djela. Tebi to ništa ne znači, zar ne? Nitko za nikoga ne čini ništa, ne očekujući nešto zauzvrat. Je li tako, Maggie? Sjećaš li se da si mi to rekla?

Sjećala se toliko dobro da joj je bilo mučno. Poricanje joj je stezalo grlo, ali prije nego je uspjela progovoriti, nastavio je urlati na nju.

– Sada nije dobro vrijeme za raspravu o tome, – obavijestio ju je grubim glasom. – Vjeruj mi. Ako počnem, reći ću ti stvari koje ne bih trebao i koje ne mislim. Zato me samo pusti da se smirim.

Kad je to rekao, naglo se okrenuo prema vratima vozača, stišćući dugme na ključu takvom silinom da je Maggie pomislila kako će ga pokidati. Ledeni vjetar bjesnio je oko nje, dok je stajala pokraj auta.

Kada je ušao u auto, pogledao je prema njoj u retrovizor. – Zašto samo stojiš tamo? – viknuo je. – Uđi unutra!

Jedva osjećajući stopala, Maggie se okrenula kako bi ga poslušala, napola se bojeći da bi je mogao ostaviti ovdje na parkiralištu i otići. Vrata su se otvorila taman prije nego ih je uspjela otvoriti sama, njezin pobješnjeli suprug još uvijek je imao dobre manire. Dok je pokušavala ući unutra, uhvatio ju je za lijevu ruku i pokušavao joj pružiti nepotrebnu pomoć. Čak i u ovakvim trenucima, kad je bio više nego ljut na nju, nesvjesno je radio brižne radnje.

Okrenuo je ključ i upalio auto. Sedam godina je njezin instinktivni odgovor na muški bijes bio podizanje ruku preko glave. Sada, bila je tu s čovjekom, koji ne samo da nije zamahivao rukama kad bi pobjesnio, nego je odbijao razgovor o toj temi sve dok se ne smiri. Kao da bi njegove grube riječi bile najgora kazna na svijetu. Ni blizu.

Dok je namještala sjedalo i vezala pojas, oči su joj se ispunile suzama. Pokušavala je trepnuti i spriječiti ih da poteku niz obraze, iako nije bila sigurna zbog čega uopće plače. Samo je znala da joj se u grlu nalazi knedla veličine loptice za bejzbol i da joj je lice prekrila vrućina.

Ubacio je u brzinu i naglo izašao s parkirališta. Maggie se uplašila da je on jedan od onih ljudi koji voze kao manijaci kad su bijesni. Ali nije. Kada je izašao na cestu, pridržavao se ograničenja brzine i upravljao vozilom sa smirenom preciznošću, polako kočeći i lagano ubrzavajući kada bi ponovno kretali.

Napetost u vozilu bila je gotovo opipljiva. Nije govorio, nije je gledao. Maggie je u trbuhu osjećala mučninu. Činilo joj se kao da su prošli sati kad su napokon izašli na autocestu. Kada su izašli iz gustog prometa, više nije mogla podnijeti tišinu.

– Hoćeš li šutjeti cijelim putem do kuće?

Ignorirao je to pitanje, skinuvši šešir koji je stavio na naslon između njih. Okrećući glavu kako bi gledao u retrovizor, uključio je pokazivač smjera i prestrojio se u drugu traku.

– Rafe?

– K vragu, Maggie, nemoj započinjati! – rekao je, škripeći zubima. – Ne mogu sada s tobom razgovarati. Dobro? Budi pametna i prestani.

Privukla se vratima, gledajući kroz prozor u bijelu liniju ispred njih, koja je odvajala trake. Kukavica, rekao je tihi glas u njezinoj glavi. Znala je zbog čega je bio toliko povrijeđen. Zašto mu jednostavno nije mogla objasniti da je krivo shvatio njezine razloge?

Prebacila je ruku preko pojasa koji joj je prelazio preko grudi, mrzeći se što je ušutjela. Ali Bože, ako on započne razgovor o toj temi, što onda? Morala bi mu reći cijelu ružnu istinu. Svejedno je planirala to učiniti, prije ili kasnije. Ali ne sada. Ne kad je toliko ljut da je nije htio ni pogledati.

U mislima je kažnjavala samu sebe, sjećajući se svega što joj je rekao u trgovini. Cijelo prijepodne je bio tako obziran, pratio ju je od trgovine do trgovine, nijednom se nije požalio ili inzistirao na tome da se odluči kupiti sve u jednoj trgovini. Bio je dobrog raspoloženja. Na usnama mu je stajao osmijeh, a u očima onaj poznati sjaj, svakog puta kada bi je pogledao. A onda se sve pokvarilo. Pitala ga je postoje li neke jeftinije trgovine u gradu i on je eksplodirao.

Izvana se činilo da je poludio ni zbog čega, ali Maggie je znala da to nije tako. Od samoga početka je bio osjetljiv na cijelu tu stvar s novcima. I bio je potpuno iskren u vezi toga, priznao joj je da ga to vrijeđa. Koliko muškaraca bi progutalo ponos i priznalo ženi da su mu osjećaji povrijeđeni?

Trudio se govoriti kroz svoja djela? Ne u potpunosti. I riječima ju je razuvjeravao, nebrojeno mnogo puta. Nema plaćanja duga, Maggie. I ruku na srce, mislio je to. Svaku noć bi legao u krevet pokraj nje, zagrlio je rukama i svoje tijelo prislonio uz njezino. Nije bila toliko naivna da nije znala da mu je to suzdržavanje teško padalo.

Sjetivši se svih tih stvari, osjećala se tako malenom. Bojala mu se reći istinu o sebi. Ti si tako slatka. Nikada je više neće gledati isto nakon što mu kaže. Nikada.

Rafe. Bio je sve ono o čemu je sanjala i čemu se nadala. Bio je odgovor na svaku njezinu molitvu kroz proteklih sedam godina. Molim Te, Bože, pomози mi. Koliko puta je jecala na jastuku, šapćući te riječi Bogu za kojeg je mislila kako je više ni ne čuje? Njezin život je bio klopka. Pred kraj se gotovo prestala moliti. Prestala sanjati. Želje su bile za budale, govorila si je, a i bila je prezauzeta pokušavajući preživjeti.

Onda je došla do dna. Nije bilo izlaza. Ni načina za borbu. Nije imala snage nastaviti dalje. Pa je pobjegla. Ravno u ruke propalici iz teretnog vagona. Svom žapcu koji se pretvorio u zgodnog kauboja.

Progutala je knedlu kako bi potisnula jecaj, koji joj je stezao grudi. Autocesta se činila beskrajno dugom. Ponekad ju je zvao svojim malim anđelom. Pa, imala je novosti za njega. On je bio taj kojeg je nebo poslalo. I ako bi saznao istinu o njoj, mogla bi ga izgubiti. Zar je bilo toliko pogrešno šutjeti i pustiti dane da prolaze? On je bio jedino čudo koje joj se ikada dogodilo u životu. Ako ga izgubi, to će biti to. I, tako joj pomogao Bog, sada kada je iskusila život s njim, nije mislila da će moći nastaviti bez njega. Lonnie ju je gotovo ubio zadnji put kada ju je istukao. Bez Rafea koji je štiti, što će ga spriječiti da ponovno pokuša? Idući put će možda obaviti posao do kraja.

Maggie je duboko udahnula, znajući da ovako ne može nastaviti. Da je Rafe napravio ili rekao nešto što bi nju povrijedilo, ne bi šutio i ostavio je da pati. On bi pokušao to popraviti, bez obzira što je u pitanju. Kako da sad ona ne napravi ništa? Bez obzira na sve, morala mu je reći. Ne kasnije. Ne sutra. Morala mu je reći sada.

Minute su prolazile. Spore, bolne, preduge minute. Tada se ispred njih pojavilo skretanje za ranč. Kad je sišao s autoceste, auto je prešao preko par rupa, od čega joj se utroba preokrenula.

– Rafe? – uspjela je nekako izustiti. – Hoćeš li stati? Moram razgovarati s tobom, a teško mi je dok voziš.

Nastavio je voziti, čeljust mu se trzala, a usne su ostale stisnute u mukloj tišini. Maggie je čekala. Činilo joj se kao da su prošli još nekoliko kilometara. Zapravo su prešli možda dva, ali svaka sekunda tišine činila joj se dugom kao godina. Ako mu namjerava reći, ne može čekati do kuće. Umrkla bi od srama da Becca ili Ryan čuju njihov razgovor, a pogotovo nije mogla riskirati da ga čuje Heidi. Pod svaku cijenu, Heidi nikada nije smjela saznati. Maggie nije željela da se ona osjeća krivom zbog stvari koje je proživjela, pokušavajući je zaštititi. Nikada.

– Rafe? – pokušala je ponovno.

Udario je dlanom po volanu, uputio joj oštar pogled i bez usporavanja stao pokraj ceste. Kad je napokon zakočio, auto je poskočio i zaustavio se na rubu kanala.

– Ti jednostavno ne možeš ostaviti stvari na miru, zar ne? – viknuo je. – U redu, želiš razgovarati, Maggie? Tko će početi? Ti? – Pričekao je trenutak. – Ah, da. Mala nevina gospođica nema pojma zašto sam ljut.

– Ja...

– Šuti! – Eksplodirao je, prekidajući je. – Želiš se igrati sa mnom, dušo? Pa, možeš slobodno pognuti glavu. Nisi sposobna za to.

– Žao mi je – uspjela je izgovoriti drhtavim glasom.

– Žao ti je. To bi trebalo popraviti sve, je li tako? Krvari mi srce. E, pa, znaš što? Dosta mi je izigravanja Gospodina Dobrice. I zato ćemo igrati ovu usranu igricu po tvojim pravilima. 'Vraćanje duga je pakao'. Je li se tako zove? Ja dam, ti vraćaš dug. Zvuči dobro. Toliko sam napaljen da bih mogao poševiti rupu u drvetu.

Maggie je vidjela bol koja je izbijala iza svog ovog bjesnila u njegovim očima. Htjela je okrenuti glavu i naljutiti se na njega zbog svih groznih stvari koje je izgovorio, ali nije htjela proći tako lako. Ovo je bila njezina krivica.

– Hoćeš li me saslušati, samo na kratko?

Ironično se nasmijao. – Dosta mi je tvojih sranja. Nova igra, nova pravila. Sada bi malo dijeljenja i zbrajanja bilo zgodno. Koliko mi do sada duguješ? Da vidimo. Lonnieu sam platio petsto tisuća dolara.

Maggie je ostala bez zraka. – Petsto tisuća čega?

– Čula si me, – rekao je. – Misliš da je popustio zato što je dobar u duši? A tu je i novac koji sam potrošio na tvoju odjeću. Koliko je to? Glupan kakav jesam, nikada nisam napravio tablicu. Četiri tisuće, pet možda? Ali, hej, bit ću fer pa ću ti smanjiti dug. Reći ćemo tri i pol tisuće. Zatim imamo još tri i sedamsto koje sam potrošio danas. A što misliš koliko vrijedi to što imaš stan i hranu? I bolnički računi, naravno. – Zašutio je, pogleda usmjerenog u daljinu ispred sebe. – Brzo. Ti si pametna djevojka. Zaposli taj svoj mozak. Puno si bolja s brojevima od mene. Koliko mi duguješ?

Maggie nije mogla govoriti. Samo je sjedila tamo, gledajući u njega, jedva registrirajući njegove riječi. Sve na što je mislila bio je taj grozni, povrijeđeni pogled u njegovim očima.

– Neću ti naplatiti hranu za tebe i dijete. Nema veze. Izbacit ću i tvoj boravak u mojoj kući i bolnički račun. Ovako napamet, rekao bih da si mi dužna petsto sedam tisuća dolara. Dušo, tamo odakle ja dolazim ne postoji žena koja vrijedi toliko.

Kvaka na vratima je probadala Maggiena leđa. Shvatila je da se potpuno okrenula na sjedištu, odmičući se od njega. Uspravila se, gledajući ga ravno u oči.

– Jesi li sad završio? – pitala je. – Moram ti nešto reći.

– Jesam li završio? – prošao je rukom kroz kosu. – Nisam, dovraga. Hoćeš li ti završiti? Koliko vrijediš ovih dana, Maggie? Nadam se da se cijeniš više nego kada sam te upoznao. Bočica i hrana za bebu? – Ponovno se nasmijao s dozom ironije. – Pet ili šest dolara? Morao bih spavati s tobom cijeli dan, svaki dan i još uvijek ne bih dobio svoje novce nazad. Možda da ti platim sto dolara po skoku? Što misliš o tome? Morat ćeš raširiti noge samo pet tisuća sedamsto puta. Podijeli to s tristo šezdeset pet dana. Ako se budemo ševili jednom dnevno, odradit ćeš to za trinaest godina, plus-minus par mjeseci.

Maggie se osjećala kao da ju je išamarao. Bio je zao i bezobrazan, to je sigurno. Osjećala se kao najgore smeće. Pretpostavila je kako je to i zaslužila.

– Naravno, ako ćemo igrati igru po tvojim pravilima, svejedno ćeš mi živjeti na grbači i tih trinaest godina, pa ćeš i to morati odraditi. Mislim da je pošteno naplatiti ti dnevno pedeset dolara za vas troje. A tu je i odjeća, naravno. Pa, ne brojeći odjeću, čini mi se da ćeš biti ovdje otprilike nekih dvadeset i šest godina i još uvijek ćeš mi biti dužna. Meni super, tebi sranje, ali život je kurva. Još gore, ja sam stariji od tebe nekih šest godina. Kad više ne budem fizički mogao izdržati svakodnevni seks, nego eventualno jednom tjedno, to će se razvući do besvijesti, a onda ćeš biti dva metra pod zemljom!

U džepovima kaputa, Maggie je stiskala šake toliko jako da su joj se nokti zabili u dlanove. Znala je da se nema pravo ljutiti. Ali to je bilo u njoj, razdiralo joj je utrobu. Prije nego se uspjela suzdržati, rekla je plačnim glasom: – Zar bih zbog ovoga trebala vrišteći trčati po cesti, Rafe? – Izvukla je ruke iz džepova i rastvorila kaput. Jedino je taj zvuk prekidao tišinu. – E, pa neće moći! Tri godine sam se borila da Heidi bude sigurna! Zaista si se trebao držati uloge Gospodina Dobrice. Nisi sposoban ulogu gada. U usporedbi s Lonniem, ti si mala beba.

Trgnuo se kao da ga je udarila. Njegovo rumeno lice je sada probljedilo, a bijes je nestao, otkrivajući samo bol. Jedan dugačak trenutak je samo zurio u nju. Tada, kao da je ostao bez daha, duboko je udahnuo, naslonio ruke na volan i pognuo glavu. – O, Isuse, Maggie... – Progutao je knedlu koja ga je stiskala u grlu, a lice mu se iskrivilo u mučnu grimasu. – Nisam to mislio. Molim te, vjeruj mi. Nisam tako mislio.

– Znam da nisi, – rekla je glasom koji je zvučao udaljeno. – Ali ja mislim ovo. Smatrala bih se najsretnijom ženom na svijetu kada bih ti otplaćivala dug sljedećih dvadeset šest godina. Na leđima. Stojeći na glavi. Jednom, dvaput dnevno. Nije važno. Zahvaljivala bih Bogu za svaku minutu provedenu s tobom. Želiš me pod tim uvjetima? Molim te, reci da. Skinut ću se i početi ti otplaćivati ovog trenutka!

Podigao je glavu. Uputio joj je začuđen pogled. – Molim?

– Čuo si me. Prestala sam se bojati seksa s tobom još prije tjedan, dva. Sada sam samo jako nervozna, što je nešto s čime se mogu nositi. Postoji samo jedan problem. Nikako ti ne mogu naplaćivati sto dolara po ševi. Smanjimo to na pet dolara. Tako se ti nećeš osjećati opljačkanim, a ja ću biti sigurna da mogu ostati zauvijek!

Trepnuo je i prešao rukom preko lica. Kada je spustio ruku, ponovno je trepnuo gledajući u nju, kao da je mislio da bi ova slika mogla nestati ako bi je bolje pogledao.

– Nisam tražila jeftiniju njihaljku zbog razloga na koje ti misliš, – jedva je nastavila. – Priznajem, bila sam zabrinuta zbog mogućnosti da ću ti možda jednoga dana morati vratiti sav novac, ako se nešto promijeni između nas. Ali nikada nisam ni pomislila da ću biti toliko sretna da ću ti moći vratiti tako što ću voditi ljubav s tobom. Mislila sam se zaposliti nakon što mi kažeš da moram otići i svakog ti mjeseca slati novac. – Nasmijala se pomalo histerično. – Naravno, nisam znala koliko si platio Lonnieu. Čak i da radim dva posla, nikada ti ne bih mogla vratiti taj novac.

Uspravio se, a na licu mu je još uvijek bio zbunjeni izraz. – Nakon što ja, što? Za Boga miloga, Maggie. Kažem da moraš otići? To smo riješili. Sve ovo zbog straha koji imaš u glavi kako ću ti ja jednom reći da moraš otići? Nikada to ne bih napravio. Nikada. Koliko puta ti moram reći da te volim da bi mi povjerovala?

– Voliš iluziju, – oštro mu je odgovorila, dok su joj se oči punile suzama i zasljepljivala je ju. – Slatka mala Maggie, tvoj mali anđeo. E, pa, probudi se iz sna! Ja nisam nevina i sigurno nisam nikakav anđeo. Sjećaš li se kad sam ti rekla da Jaimie nema oca?

– Da – rekao je znatiželjno.

– Lagala sam.

– Pa, naravno da si lagala. Osim ako si začela po Duhu Svetom.

– Lonnie je Jaimiev otac. – Maggie se osjećala kao da bi mogla povratiti. Zamahnula je rukom, ne mogavši nastaviti govoriti dok ne proguta. – Moj očuh. Spavala sam s njim tri godine. Kad god je to želio, kako god je želio. Što god možeš zamisliti, radila sam. Ne možeš sa mnom pričati kao da sam kurva i tako me uvrijediti. Ja to jesam!

Ponovno je prošao rukom kroz kosu, ali ovaj put je zastao i stisnuo je u šaku prije nego što je spustio ruku. – Kako to možeš reći? Kurva? Taj gad te silovao.

Maggie se činilo kao da je u autu nestalo zraka. Pred očima je vidjela tamne mrlje. Grlo joj je bilo stisnuto. – Ne, Rafe. Lonnie Boyle me nikada nije silovao. Vjerovao si to zato što je to bilo ono što si želio vjerovati, a mene je bilo previše sram reći ti istinu. –

Vidjela je zaprepašteni pogled na njegovom licu. – Nikada me nije prisilio. Nijednom. On je životinja i ima mnogo grijeha, ali silovanje mu ne mogu pripisati.

Živac ispod oka počeo mu je poskakivati dok ju je gledao. Tišina između njih bila je preglasna. Maggie je zadržala dah, molitve su joj prolazile kroz glavu, sve nepovezane i bez smisla. Nije bilo važno. Milijun puta je preklinjala Boga da Rafe prihvati istinu kada mu bude rekla, da se nekako dogodi čudo i da ju ne prestane voljeti.

Sada je došao taj trenutak istine.

Samo je nastavio gledati u nju, kao da je nikada prije nije vidio, dok se njegovo tamno lice sledilo od šoka. Kroz ciničan smijeh je rekao: – Misliš, napravila si to svojevolumno?

Maggie nije mogla izustiti odgovor, pa je samo klimnula glavom, tražeći neku reakciju na njegovom licu. Ono što je vidjela bio je šokiran muškarac. Gađenje. Brzo se oporavio od šoka i preuzeo kontrolu nad sobom. To mu priznaje. Ali svejedno je vidjela.

Zavukla je ruku iza sebe i otvorila vrata suvozača. Nagnula se i oslonila na noge kako bi izašla na snijeg. Nije zastala kako bi zatvorila vrata. Samo je potrčala. Naslijepo, nije imala pojma kuda ide, samo da više nikada ne vidi taj pogled na njegovom licu.

Iskrenost nije uvijek najbolje rješenje, pomislila je dok je propadala u duboki snijeg između drveća. Rekla mu je istinu. Bila je poštena. I izgubila je. Bilo je tako jednostavno i slamalo joj je srce.

Poglavlje 16

Rafe je na trenutak ostao toliko zapanjen da se nije mogao micati. Svojevolumno? Ta riječ je bila toliko kontradiktorna svemu onome stoje znao o svojoj supruzi da nije mogao vjerovati.

Kada je taj prvi šok popustio, došao je sebi, vidio kako Maggie bježi od njega u šumu i zatim je povikao iz auta: – Maggie, vraćaj se ovamo! – urlao je.

Bila je već otprilike dvadesetak metara udaljena od njega, boreći se s dubokim snijegom. Čak i s te udaljenosti, Rafe je mogao vidjeti bol koja je ispunjavala njezinu pojavu. Njezino držanje i izraz na licu natjerali su ga da izađe iz auta. Izgledala je kao da je spremna pobjeći od njega i imao je osjećaj kako samo jedan njegov pogrešan potez može biti koban. Uskoro će pasti mrak. Sunce je već bilo iza planina, a u ovoj divljini kada bi došao sumrak, tama bi se spustila nevjerojatnom brzinom.

– Vrati se, dušo. Molim te? Razgovarat ćemo. Možemo...

– Ne! – vrisnula je, nagnjući se naprijed i stavljajući šaku na grudi. – Zнала sam da ćeš me zamrziti kada ti kažem. Zнала sam.

– Ne mrzim te, Maggie. To je ludost. Volim te. Hajde, razgovarat ćemo o ovome.

Nije davala nikakav znak da ga je čula. Samo je mahnito odmahivala glavom. Rafe je mjerio udaljenost među njima, uvjeren da će mu njegov duži korak dati prednost, ako bude morao trčati za njom. Nadao se da neće morati.

– Ne želim razgovarati. Samo me pusti na miru! – Preokrenula je situaciju – ranije je ona htjela razgovarati, a on nije. Sada je ona bila ta koja nije htjela komunicirati. Ponovno je zajecala. – Samo me pusti na miru!

Nakon toga se okrenula kako bi potrčala, izgubila ravnotežu i pala na snijeg. Dok se uzdizala na noge, Rafe je krenuo za njom. – Maggie, za Boga miloga, nemoj bježati. Izgubit ćeš se!

Izmicala mu je, a svakim korakom je bila bliže šumi. Rafe se sjetio svih onih trenutaka kada su se posjetitelji ranča znali ovdje izgubiti, najupečatljivije je bilo onda kada je jednog ljeta kupac stoke parkirao pokraj ceste kako bi olakšao mjuhur. Ušao je u šumu samo nekoliko metara, ali taman dovoljno da ga nitko sa strane ne vidi. Kada se pokušao

vratiti do kamiona, pošao je pogrešnim putem. Krenula je potraga za njim i napokon su ga našli živog tri dana kasnije, petnaest kilometara dalje od kamiona.

Rafe je u dva koraka prešao cestu i stigao do jarka. Kad mu je čizma dotakla zemlju nakon trećeg koraka, udario je u led gdje se snijeg otopio na cesti i sledio se poput uglancanog stakla. Glatka potplata njegove čizme skliznula je ispod njega.

Migoljio se kako bi izbjegao pad. Led je bio klizaviji od sapuna. Jedna noga mu je bježala naprijed, a druga natrag. Ispružio se na ledu svom dužinom, napravivši špagu. Snažna bol eksplodirala mu je u boku i truhu. Kamen. Pao je na kamen koji je bio zakopan pod snijegom.

Uhvatio se za prepone i sklupčao u fetalni položaj. Oko sebe nije mogao vidjeti ništa od crnila koje mu je bilo pred očima. Nije mogao disati. Nije se čak mogao ni micati, osim ljuljati se naprijed-nazad. Isuse. Umirao je.

Bol ga je držala potpuno nepomičnog. Nekoliko sekundi? Minuta? Kada je bol napokon počela popuštati i kada su mu se počela vraćati osjetila, shvatio je da se otkotrljao i upao u jarak. Ležao je u lokvi otopljenog snijega. Naslonio se na laktove, odguravajući se kako bi ustao i jedva se nekako uspio izvući. Kad se napokon uhvatio za čvrsto tlo, snažan osjećaj mučnine spustio mu se niz grlo.

Dršćući od slabosti, podigao je glavu i pogledao prema drveću. – Maggie? – dozivao ju je, začuđen što mu se glas nije pretvorio u visoki sopran. – Maggie!

Tišina. Ustao se na noge, teturajući poput pijanca, tražeći je. Iako je podao mrak, nije zapravo bio toliko zabrinut. Sumnjao je da je mogla otići daleko ispred njega. Osim toga, čak i ako je bude morao tražiti po mraku, uskoro će zasjati mjesec. Kad se reflektira na snijegu, vidljivost je dobra. Trebalo bi biti lako pratiti njezine tragove. Ako drveće bude zaklanjalo svjetlost, mogao je otići do kuće po baterijsku svjetiljku.

– Maggie! Dušo, ako me čuješ, vikni i naći ću te. Ništa.

– Dušo, ne mrzim te. Volim te! – Zbog slabog svjetla, Rafe nije vidio granu koja je visjela ispred njega. Udarila ga je u čelo i gotovo ga srušila na zemlju. Opsovao je i napravio teturajući korak kako bi zadržao ravnotežu. Sada ga je boljelo cijelo tijelo.

– Baš me briga za Lonniea! – vikao je, ne baš glasom punim ljubavi. – Maggie, dovraga, odgovori mi! Djetinjasto je samo tako pobjeći. Moramo razgovarati o ovome kao dvoje odraslih ljudi!

Nema odgovora.

– Moramo ovo raspraviti! – vikao se. Riječi kao da su mu se vraćale, slabije i tiše. Snijeg. Mjestimično je hodao kroz hrpe snijega, koje su mu sezale gotovo do struka. Duboki snijeg upijao je zvuk i bilo je moguće da njegov glas ne dopire daleko. Je li ga Maggie uopće mogla čuti? Nije mogla biti daleko ispred njega, ali možda njegovi povici nisu stizali do nje.

Dok je mimoilazio drveće, propao je kroz snijeg i pao na koljena. – K vragu! Dovraga, Maggie, znam da me čuješ! – Samo se molio da je to uistinu tako. Dok se borio kako bi izašao iz rupe, propala mu je i druga noga. Pao je na stranu, pridržavajući se za granu. Ubijao se, pokušavajući je sustići. Ispuzao je iz ledene rupe.

– Teži sam od tebe trideset kilograma! Propadam kroz snijeg. Želiš li da slomim prokletu nogu?

Samo tišina. Rafe je ostao klečati tamo, hvatajući zrak. Zureći kroz tamu, pretraživao je šumu kako bi ugledao neki pokret. Nije mogla otići tako daleko. Čak i netko tko je bio tako lagan poput Maggie, morao bi nekoliko puta propasti, što bi ga znatno usporilo.

Gledao je ispred sebe, tražeći njezine tragove. Pogled preko ramena na vlastite tragove otkrio mu je da je svakim korakom propao barem nekoliko centimetara.

Prekrasno. Trčala je ispred njega poput gazele, dok se on jedva probijao poput preteškog bika.

– Maaaagiiiiieeee! – vikao je najglasnije što je mogao. – Maaagiiiiieeee!

Kad ju bude sustigao, mogao bi joj zavrnuti vratom. Da joj više nikada ne padne na pamet izvesti ovakvu glupost. U ovim šumama je bilo puma, kao i znakova da tu obitava čopor vukova koji su pobjegli iz drugih područja. Nije bilo previše izgleda da naleti na divlju životinju, ali što ako se to dogodi?

Podigavši se na noge, Rafe je ponovno počeo slijediti njezine tragove. Kretao se oprezno. Bez brige. Svaki njezin korak ostavio je trag u snijegu. Nije mogao izgubiti njezine tragove. Zar ne?

Rafe nije dugo razmišljao o tome kada se iznenada našao na malenoj čistini kojom su prolazile krave. Snijeg je bio prekriven njihovim tragovima i Rafe nije mogao razaznati Maggieine korake među njima. Ne pod ovim slabim svjetlom.

Stao je i osluhnuo. Sve što je mogao čuti bile su grane borova kako se lome na vjetru. Hladnoća. Mokra odjeća sledila mu se na tijelu. Natopljena kožna jakna visjela mu je na leđima poput ledenice. Bože. Ubrzo nakon što padne mrak, temperatura će se spustiti ispod ništice. Uz hladan vjetar koji je puhao, doseći će duboki minus. Ako je ne uspije pronaći i ako provede noć ovdje...

Brzo je otjerao tu misao iz glave. Nije bilo smisla izazivati nevolju. Sustići će je. Zašto bi sam sebe plašio, razmišljajući o najgorim stvarima koje bi je mogle zadesiti? To mu je samo stezalo utrobu i onemogućavalo mu da misli bistro glavom.

Ali nije mogao pobjeći od prizora koji su mu prolazili kroz glavu. Što ako je propala kroz snijeg u neku rupu? Odjeća joj je možda mokra kao i njegova. Imala je novi kaput na sebi, ali prokleta stvar je bila više za šminkanje nego što je bila funkcionalna.

– Maggie! – vikao je i strah ga je proganjao. Skupio je ruke na ustima i okrenuo se, izvikujući njezino ime u svim smjerovima. Odgovarao mu je samo šapat borova.

Sagnut nad zemljom kako bi uočio njezine tragove, kretao se u beskonačnom krugu. Morala je ostaviti neki znak prolaska. Duboki snijeg protezao se u svim smjerovima. Naišao bi na njezin trag. Morao bi.

Minutu kasnije, strpljenje mu se isplatilo. Naišao je na jedva vidljivi trag njezine tenisice. Krećući se u tom smjeru, uskoro je naišao na jasnije tragove. Kontrolirajući se, kretao se korak po korak. Nije si mogao priuštiti žurbu kako ponovno ne bi propao u snijeg. Maggie bi zaista bila u nevolji ako bi slomio nogu.

Ako se ne pojave na ranču, Ryan će se zabrinuti. Prvo će probati kontaktirati Rafea na telefon u autu. Možda će proći dva sata prije nego što ih počne tražiti. Kada nađe auto parkiran pokraj ceste, shvatit će da nešto nije u redu. Ali koliko vremena će mu trebati da organizira potragu?

Gdje će dotad biti Maggie? Da je ikada bila upoznata sa šumom, Rafe ne bi bio toliko zabrinut. Ali ona je bila gradska djevojka, a budući da je bila bolesna, nije joj imao priliku pokazati kako se ovdje može pobrinuti za sebe. Je li uopće znala u kojem se smjeru kreće? Je li joj itko ikada objasnio kako se može vrtjeti u krug, a da to i ne primijeti i svakim korakom biti u većoj neprilici? Ili da je najpametnija stvar koju može učiniti, ako se izgubi, jednostavno ostati stajati na mjestu? Je li bila svjesna toga da bi se, ako upadne u snijeg, mogla smrznuti?

Stalno je pred očima vidio njezino lice. Ta slatka, ranjiva usta. One krupne, izražajne oči. Onu bol koja ju je razdirala. Misliš, to si svojevrijem radila? Zašto ju je pitao nešto tako glupo? Naravno da to nije radila svojevrijem. Bez obzira što je rekla ili što sama vjeruje, znao je da nije bilo tako. Ne njegova Maggie.

Tri godine sam se borila da Heidi bude na sigurnom. Kad god je to želio, što god je želio. Što god možeš zamisliti, radila sam to. Kada mu je to rekla, zašto je nije primio u naručje? Rekao joj da je voli? Ali, ne. Sjedio je tamo kao imbecil. Samo je gledao u nju otvorenih usta.

– Maggie! Žao mi je! – poviknuo je. – Nije onako kako misliš! Volim te!
Ništa.

– Volim te! Čuješ li me? Volim te. Uvijek ću te voljeti! Nije mi važno što si spavala s Lonniem!

Tišina.

– Nije mi važno! – vikao je, a glasnice su ga boljale od napora. – Čak i da si spavala sa svakim kamiondžijom u državi, ne bi mi bilo važno! – Kada mu nije odgovorila, proderao se: – Maaaaggiiee!

Hvatala ga je panika. Nije si to mogao dopustiti. Morao je zadržati bistru glavu. Pratiti njezine tragove. Život joj je možda ovisio o tome.

O, Bože. Bila je izgubljena. Bez sumnje. Hodala je svim mogućim smjerovima i uvijek bi nailazila na istu stvar, na sve više i više drveća. Samo se malo udaljila od ceste. Kako se dovraga našla ovako izgubljena?

Maggie je izašla na malu čistinu. Iznad sebe je vidjela vrhove drveća i maleni djeliće tamnog, baršunastog neba. Nije se mogla orijentirati ni po zvijezdama.

Prije više od dva sata, pokušala se vratiti do ceste. Umjesto da prati svoje tragove kao što bi to napravila svaka normalna osoba, htjela je izbjeći ponovni susret s Rafeom, pa je hodala prema sjeveru kako bi izbila na cestu na nekom drugom mjestu. Nakon što je hodala otprilike trideset minuta, znala je da se kreće u pogrešnom smjeru. Definitivno ne prema sjeveru. Tada je pokušala krenuti u ispravnom smjeru i na kraju je shvatila da ni to nije bio pravi put.

Tada je napravila ono što je odmah trebala učiniti, pratila je svoje tragove. Jednostavno, zar ne? Mislila je da jeste. Ali do tada je ostavila tragove u tri različita smjera i one koje je izabrala nisu vodili do ceste. Što je još gore, ni drugi pokušaj nije bio uspješan i dotad su svi tragovi bili izmiješani da ih nije mogla razlikovati.

Posljednjih sat vremena je provela prateći jedne, pa druge, a strah u njoj je samo rastao. Odjeća joj je bila mokra, rub kaputa natopljen i težak, otežavajući joj kretanje. Noge su joj još davno postale smrznute i utrnule.

– Rafe! – vikala je. – Rafe! Čuješ li me?

Tražio ju je. Znala je to. Samo je morala nastaviti hodati dok je ne pronađe, to je sve. A naći će je. Znala je da hoće. Bez obzira na to koliko je ljut. Koliko mu se zgadila. Zaboravio bi na osjećaje i tražio je.

Glupo, Maggie. Tako glupo. Zašto je tako pobjegla? Tada je mislila samo zaći u šumu – taman dovoljno da je ne može vidjeti – i onda hodati usporedno s cestom dok ne stigne do kuće. Onda joj se to činilo kao dobar plan, jedini način da stigne do kuće, a da ne mora biti uz njega i gledati taj grozni, bolesni izraz na njegovom licu. Po njezinoj procjeni, kuća je bila udaljena otprilike sedam kilometara. Hodala je tako daleko do posla više puta nego što ih je mogla nabrojati. Nije to ništa, govorila si je. Samo je znala da ne može pronaći put do ceste, a kamoli hodati usporedno s njom.

Bol u grudima ju je razdirala. Zrak je bio toliko hladan da joj je parao pluća. Vjetar se probijao kroz drveće, prolazeći joj kroz tijelo poput tankih oštrica noža. Visoki borovi pucali su i zviždali svuda oko nje, stvarajući strašan zvukove. Zahvaljivala je Bogu na mjesečini, koja joj je barem pomagala da vidi ispred sebe.

Nastavi hodati. Ako se prepusti iscrpljenosti, smrznut će se i umrijeti. Heidi i Jaimie su je trebali. Zbog njih, morala je ostati na nogama i nastaviti hodati. Ako bi stala kako bi se odmorila, čak i na minutu, možda se više ne bi uspjela ustati.

Zar čovjek ima ovakav osjećaj kad se smrzava do smrti, srce mu se usporava i krv se zgušnjava u venama? Misli su joj bile nepovezane, a od ledene hladnoće pucala joj je glava. Boljeli su je obrazi i obrve. Čak i kosa.

Koljeno joj je kleknulo. Idućeg trenutka je ležala s licem u snijegu. Borila se kako bi se ustala. Nije uspjela. Led ju je pekao po dlanovima, a prsti su joj drhtali. Suze su joj klizile niz obraze i odmah se ledile od hladnoće.

Nakon nekog vremena, nije joj više bilo tako hladno. To je bilo dobro. Kroz maglu se pitala je li možda zatopljilo. Još uvijek je osjećala kako je vjetar šiba po leđima, ali više se nije činilo da joj prolazi kroz odjeću.

Blagi osjećaj panike uvukao joj se u misli. Toplina? Ljudima je postajalo toplije kada su se smrzavali do smrti. Kasnije će joj se početi spavati. O, Bože, već je bila tako pospana.

Trepnula je, a osjećaj panike je narastao kad su joj se spojile trepavice. Bože, pomoz mi. Oči su joj se zatvarale. Morala je ustati. Samo pomicanje noge iziskivalo je ogroman napor.

Grozan zvuk dopirao je kroz šumu. Marrrggghh! Maggie je podigla glavu. Marrrggghh! To je bila nekakva životinja. Stvarno velika životinja. Medvjed, možda? Ne, oni su sad spavali zimski san. Zvuk se ponovno začuo. Slušala je, pokušavajući otkriti što je to. Nakon jednog trenutka, gotovo se nasmijala. Krava. Bila je to samo krava. Čak i ako je u blizini bilo malo stado, neće joj nauditi. Rafe je rekao da je većina krava na ranču naviknuta na ljude.

Maggie je sada besciljno lutala. Rafe je to zaključio prema bezbrojnim tragovima koje je slijedio. Zašto nije stala kako bi je uspio sustići? Nije bio te sreće. Nepravilni tragovi govorili su mu da je iscrpljena. Razum mu je govorio da se vjerojatno smrzava. On se smrzavao.

Rafe je zastao. Ovo ga nije nikuda vodilo. Morao se vratiti natrag do ceste i pozvati Ryana. Nekoliko ljudi na saonicama mogli bi pokriti puno veću površinu nego samo jedan čovjek koji je hodao. K vragu. Sa svakim korakom očekivao je da će naići na nju kako sjedi ispod drveta, grleći koljena kako bi se utoplila. Jednostavno nije bilo moguće okrenuti se i ostaviti je ovdje samu u tom stanju.

– Maggie! – vikao je po tisućiti put. – Maggie?

Rafeovo srce je preskočilo otkučaj kada je začuo tihi odgovor u daljini. Nakrenuo je glavu. Ponovno ga je začuo. Okrenuo se u smjeru iz kojega je zvuk dolazio kako bi bolje čuo. Krava. Porazen, Rafe je gledao u njezine tragove u snijegu, primjećujući kako su razbacani u svim smjerovima. Uskoro će pasti, sudeći po broju koraka. Oči su mu gorjele od snažnih udara vjetra. Da ode po pomoć ili da još neko vrijeme nastavi pratiti njezine tragove? Ako padne od umora, tragači je možda neće pronaći na vrijeme. Proći će barem sat vremena dok se skupe ljudi i natoče benzin u saonice. Još trideset minuta bi prošlo dok bi se dovezli od ranča do mjesta gdje je auto bio parkiran. Još kada uzmemo u obzir i vrijeme koje će im trebati da dođu do nje, mogla bi biti odavno mrtva.

Rafe se molio da nije donio najgoru odluku u životu kad je ponovno krenuo za njezinim tragovima. Ali pogrešno ili ne, nije se mogao natjerati da prestane. Još samo nekoliko minuta, obećao je sam sebi. Ako je do tada ne pronađe, vratit će se do auta.

Kako je nastavljao, trag je postajao sve pravilniji. Srce mu je ponovno zastalo kad je stigao do mjesta gdje je pala u snijegu. Kleknuo je kako bi pregledao površinu na kojoj je ležala, prelazeći prstima preko nabora u snijegu, za koje je bio siguran da pripadaju njoj. Zamišljao ju je kako leži tu, zabijajući prste u snijeg, uplakana i prestravljena. Isuse. Nikada si ovo neće oprostiti. Cijelo vrijeme je znao da je Lonnie otac njezinog djeteta. Zbog čega je nije natjerao da razgovara s njim o tome?

Podižući se natrag na noge, Rafe je ponovno počeo slijediti njezine tragove, siguran kako nije mogla daleko stići. Molim Te, Bože. Sjetio se kako je odlučno izdržavala sve što joj se našlo na putu kad ju je tek upoznao, drhtala je od hladnoće bez kaputa, dojeći Jaimiea čak i kada su joj zbog toga navirale suze na oči. Maggie je izgledala nježno, ali ta njezina krhka kralješnica bila je okovana čelikom. Nasreću, znao je da će hodati dok se ne smrzne, stojeći na nogama.

Nekoliko minuta kasnije, Rafe je stigao do čistine gdje se nalazilo maleno stado krava, koje su tu našle zaklon preko noći. Ležale su skupljene jedna do druge kako bi se ugrijale,

a njihov dah na zraku činio se poput dima na mjeseci. Maggieni koraci kretali su se na lijevu stranu. Na pola puta, naglo je skrenula desno. Ravno prema kravama.

Rafe se okrenuo i pogledao u tamna tijela životinja stisnutih jedna uz drugu. Njihove njuške sjajile su se u mraku. Dvije životinje su podigle glavu, oči su im bile tamne, a pogled prazan dok su ga gledale i preživale.

Bojeći se nadati, Rafe je polako krenuo prema njima. – Polako, dame – rekao je tiho. – Samo želim provjeriti imate li društvo.

Maggie je ležala sklupčana između dvije životinje. Suze olakšanja spustile su mu se niz smrznute obraze. Rafe je oprezno došao do nje. Stao je povrh nje, opkoračivši je, dok su mu noge dodirivale životinje koje su je okruživale. Bio je siguran da su je upravo one spasile od smrzavanja.

– Hej! – poviknuo je, udarajući kravu po leđima. Ogromne životinje su se podigle na noge, nezadovoljno mučući. Rafe je otjerao dvije krave koje su bile uz njegovu suprugu, svojim nogama je štiteći od njih. Kada su se životinje udaljile, kleknuo je na koljeno.

– Maggie? – Uhvatio ju je za rame. Obuzeo ga je strah kad je osjetio ledenu hladnoću njezinog kaputa. O, Bože. Baš kao što je i mislio, bila je mokra do kože.

– Maggie? Probudi se, – naredio joj je, tresući joj ramena. Nije reagirala. Njegov strah pretvorio se u prestravljenost.

– Maggie, dovraga! Probudi se! – Zgrabio ju je za ruke i počeo ih grijati. Zatim ju je lagano pljusnuo po obrazima. Molim te, Bože... Ne bi mogao podnijeti da je izgubi. – Maggie?

– Rafe? – Trepavice su joj podrhtavale kada je pokušala otvoriti oči. Osjetio je takvo olakšanje da nije osjećao kosti. Okrenula se na leđa. – Znala sam da ćeš doći.

Uplašilo ga je kad se sjetio koliko je bio blizu odluke da se okrene i ode po pomoć. – Naravno da sam došao, dušo.

Kako je sada mogla imati toliko vjere u njega, a tako malo u ostalim stvarima? Žudio je da joj postavi to pitanje, ali sada nije bilo ni vrijeme ni mjesto za razgovor o njihovim problemima. Čini se kako je i ona zaboravila na sve probleme. Što i nije bilo neko iznenađenje. Prvo su se morali maknuti odavde. Sve ostalo je bilo nevažno.

– Stalno sam pratio tvoje tragove, – rekao joj je. – Zašto nisi stala i čekala da te sustignem?

Ukočeno se podigla na koljena. Glasom još uvijek grubim od sna, odgovorila je: – Bilo mi je tako hladno. Dok nisam naišla na krave, bojala sam se da ću se smrznuti ako stanem.

Bilo je pravo čudo da se krave nisu uplašile, ostavljajući je da legne i umre. Od same pomisli na to, utroba mu se stegnula. Toliko ju je volio.

Nasmijao se i položio ruke na njezinu kosu. Koverče su joj bile mokre, vjerojatno od snijega koji je padao s drveća. Pramenovi su joj bili tvrdi i ledeni.

Rafe ju je želio snažno zagrliti i izjavljivati joj ljubav. Ali to će morati pričekati. Morao ju je izvući odavde. Skinuti tu mokru odjeću s nje. Ugrijati je.

– Dugujem ovim kravama, – rekao je samo to. – Sutra ću im donijeti vreću sijena da im pokažem svoju zahvalnost. – Nagnuo se i poljubio je u čelo. Srce mu se stisnulo kad je osjetio njezinu toplu kožu na svojim ledenim usnama. – Dvije vreće sijena, – predomislio se. – Hvala Bogu što si se sjetila sklupčati s njima.

– Kod mene je potreba majka hrabrosti. To mi je bio jedini izbor. – Nos joj se naborao. – Toliko mi je žao zbog ovoga, Rafe. Bilo je glupo što sam tako otišla. Htjela sam slijediti cestu, ali je onda nisam mogla pronaći.

– To se ovdje često događa. Drveće je tako gusto, čak se i ljudi koji su ovdje odrasli lako izgube. Ako ne poznaješ oznake koje te vode kroz šumu, bit će sranja.

Tiho se nasmijala. – To otprilike i opisuje kako je bilo. Bez obzira na koju stranu sam krenula, nije bio pravi put. Bila sam bespomoćna.

Rafe ju je tada zagrlio. Taj tihi, slatki smijeh rastopio mu je srce i nije joj mogao odoljeti. Ruke su mu drhtale od jačine osjećaja, koji ga je ispunjavao, dok ju je privijao uz sebe. – Bespomoćna? Iskoristila si svoju pamet. – Prislonio je usne na njezinu kosu. – Još ćeš na kraju biti odlična žena rančera. Sve što trebaš jest malo naučiti o planinama i bit ćeš u redu.

Trgnula se. – Žena rančera?

– Naravno, žena rančera. Moja žena. Prije bih te zavezao za krevet nego što bih ti dopustio da me napustiš, Maggie. Shvati to i navikni se.

Suze su joj ispunile oči, a usne su joj drhtale kada ga je pogledala. – Stvarno to misliš? – tiho je upitala.

Rafe je shvatio da kleči u snijegu poput budale, trateći dragocjene minute. Počevši od sutra, uzet će si vremena da je nauči nekim osnovnim vještinama preživljavanja. Također će joj utuviti u glavu da je voli i da to ništa neće promijeniti, pa makar i ako joj bude morao čekićem lupati po glavi. Ali za sada je imao važnijih briga.

– Mislim to, – nježno ju je uvjeravao. – Jesi li spremna krenuti kući?

– O, jesam... Nadam se da je Becca ostavila toplu večeru. Hladno mi je i umirem od gladi.

Umire? Rafe se želio nasmijati. Umire. Zamislio ju je kako leži ovdje, polumrtva. Donijet će onim kravama vreće sijena. Ma, donijet će im pun kamion.

Upravio se na noge, spreman joj pomoći kako bi ustala, ali na njezovo iznenađenje ona je sama uspjela. Imalo je smisla. Ova djevojka je radila upravo suprotne stvari koje je od nje očekivao od trenutka kad ju je prvi put ugledao. Drhtala je od udaraca snažnog vjetra. To ga je tješilo. Tek kada osoba prestane drhtati, znači da je vrijeme za pravu paniku.

– Možeš li hodati? – pitao je.

Podigla je nogu i protresla je. – Da. Ranije sam izgubila svu snagu, ali sada sam se ugrijala i odmorila pa mi je to pomoglo.

Obuhvatio ju je rukama oko ramena, držeći je uz sebe. Bilo je tako dobro držati je pokraj sebe, živu i zdravu. Tako prokletu dobro. Kad stignu do auta, brzo će stići doma.

Rafe je napravio jedan korak, a zatim stao, tražeći put prema cesti. Nije bio sasvim siguran koliko je bila udaljena. Po njegovoj procjeni, trebat će im barem sat vremena, i to ako se ne dogode nikakve nezgode – kao propadanje u snijeg, što je bilo lako moguće. Dok Maggie dovede do auta, već bi se ponovno mogla smrznuti do kosti, a da ne i spominje da bi bila toliko iscrpljena da ne bi mogla napraviti ni koraka.

Je li ju mogao nositi kroz snijeg? S jedne strane, Rafe se zakleo da će puzati s njom na leđima ako bude trebalo, ali morao se suočiti s činjenicama. Ako je bude morao nositi bit će teži i češće će propadati kroz snijeg. Izvlačenje iz svake rupe predugo će trajati i iziskivat će ogroman napor, što će ga dodatno usporavati. Što ako im do auta bude trebalo dva ili tri sata?

Od brige mu se stegnulo grlo. Pogledao je ispred sebe. Iza onog velikog brda nalazila se koliba, u kojoj je bilo hrane i drva za vatru. I lijekovi, lampe, pokrivači i radio ili telefon, odakle su se mogli pozvati pomoć. Na ranču se nalazilo nekoliko takvih koliba. Bile su potrebne za spašavanje života zalutalim radnicima.

Ako se točno sjećao, trebat će im manje od pola sata dok stignu do kolibe, ali morat će se penjati uz visoku uzbrdicu, što neće biti nimalo lako. Pozitivno je to što tamo snijeg nije toliko dubok kao u nizinama, pa će se moći lakše kretati. Pogledao je u Maggie, koja je lagano teturala. Vjerojatno nije imala snage za hodanje. Mogao bi je nositi na leđima ako posustane. Iz kolibe će nazvati Ryana i reći mu da organizira saonice koje će ih ujutro pokupiti.

Povlačeći je za sobom, Rafe se okrenuo prema zapadu i pošao prema brdu koje se činilo poput crne spodobе na mјesečinom obasјanom nebu. Uz svaki korak, tiho je u sebi izgovarao molitvu da uspiju.

Poglavlje 17

Noge su joj posustajale i Maggie se uhvatila za granu bora prekrivenu snijegom, čije je korijenje prekrivalo veliku, klizavu površinu zemlje. Koljena su joj podrhtavala od umora i bilo joj je tako hladno da je jedva osjećala mrzli snijeg, koji joj se probijao kroz obuću. Hvatala je zrak, a svaki udah pratio je tihi, piskutavi zvuk iz pluća.

Zaustavivši se, Rafe je stajao nekoliko koraka ispred nje, jedna noga bila mu je ispravljena iza njega, a druga savijena u iskoraku. Pogledao je preko ramena, lica okupanog u tamnim sjenama. Nije mogla vidjeti njegove oči, ali bila je potpuno svjesna njihove prodornosti.

– Gotova si, zar ne? – rekao je nježno.

Kako joj se činilo, taj luksuz si nisu mogli priuštiti. Pokazalo se da je koliba bila puno udaljenija nego što je Rafe mislio. Kad se nalaziš na velikoj nadmorskoj visini, stvari se čine bliže nego što to zapravo jesu, objasnio joj je. 'Čudesan efekt', tako je to nazvao. Nekoliko puta joj se ispričao i ispod glasa opsovao zato što je krivo procijenio udaljenost. Zadnji put je bio ovdje prije dvije godine, objasnio joj je, i nije se smio ravnati po sjećanjima.

Maggie nije ništa znala o nadmorskim visinama, osim da je zrak bio rijedak i da joj je bilo teško disati. Vrh brda joj se sad nije činio ništa bliže nego prije. Nije mogla samo leći i reći da je gotova. Kako bi došli do skloništa, morala se popeti na vrh, a Rafe je rekao da ima još malo hoda do kolibe i nakon vrha.

– Dobro sam, – rekla je između dva daha. – Samo se moram odmoriti na sekundu.

Klimnuo je glavom i podbočio ruke na bokove, zabacujući glavu kako bi uhvatio duboki udah ledenog zraka. – Dobra uzbrdica, zar ne? Žao mi je. Ljeti, kada nema leda i snijega, nije se tako teško penjati. I ja sam se prilično umorio.

Maggie je vidjela da je bio umoran, ali izgledao je daleko od kolapsa. Teško je disao. Kao i svatko tko bi se odvažio na ovakvo uspinjanje. Ali nije se svim silama borio kako bi uhvatio zraka, a te njegove duge, snažne noge izgledale su čvrsto. Njezine su drhtale i klecale.

– Da, – složila se. – Strmo je.

Nije mu uspjela iscrpnije odgovoriti. Trenutno, s ovako malo kisika u zraku, nije mogla doći do riječi.

Sekunde su prošle. Osjetila je njegov pogled na sebi, znala je kako joj želi reći: Jesi li spremna za nastavak? Duboko je udahнула, skupljajući zadnju snagu što joj je ostala u tijelu. – Hajdemo, – jedva je izgovorila.

Stojeći iznad nje, Rafe ju je promatrao kako se uspravlja. Srce mu je zastalo kad se jednom nogom poskliznula na ledu. Zateturala je, jedva uhvativši ravnotežu i zatim je samo ostala stajati tamo, sva dršćući. Htjela to priznati ili ne, bila je gotova. Divio se njezinoj upornosti. Ovako iscrpljeni, drugi ljudi bi davno odustali i rekli da više ne mogu.

Ali ne Maggie. Ona bi nastavila hodati sve dok je noge ne izdaju, a zatim bi puzala samo da se spasi. Isuse. Nije mogao vjerovati da je toliko pogriješio udaljenost. Baš se pokazao odličnim spasiocem. Ako je ne uspije dovesti do skloništa, umrijet će od iscrpljenosti i hladnoće i on će za sve biti kriv.

Kako bi se osjećao malo bolje, Rafe se podsjećao da dugo nije bio na ranču. Naravno da je zaboravio neke stvari. Samo problem je bio u tome što ga je pamćenje izdalo u situaciji koja bi mogla biti opasna po život. Bio je glupan, a Maggie je ispaštala.

Ispružio je lijevu ruku prema njoj. – Uhvati se.

Gledala je u njegov dlan. – Mogu sama, – rekla je. – Ti se pobrini za sebe. Ja ću biti odmah iza tebe.

Rafe se prestao brinuti samo za sebe onoga trenutka kada ju je ugledao u vagonu. Bila je neodoljiva kombinacija hrabrosti i krhkosti, njegova Maggie, žena koja je u muškarcu izazivala divljenje, čak i u trenucima kada ju je trebao zaštititi.

Naprežući se, gledao ju je kako se bori za svaki korak. Kada je stigla do njega, zgrabio ju je za ruku. Pogled koji mu je uputila bio je mješavina ponosa i zahvalnosti. Čak i kroz natopljene rukave njezinog kaputa, mogao je osjetiti kako joj mišići podrhtavaju. Prije nego što je shvatila njegove namjere, sagnuo se i zgrabio je ispod koljena.

Kada ju je podigao na svoja leđa, viknula je: – O, Bože! Rafe, s-spusti me d-dolje!

– Neću te ispustiti, dušo.

– Preteška sam. Nećeš me uspjeti nositi skroz do vrha.

– Nosio sam telad težu od tebe i još dalje. – Zaboravio je spomenuti da je otada prošlo dosta vremena i da je onda bio u puno boljoj kondiciji. – Neću ni primijetiti da si mi na leđima.

Ha-ha. Kada se uspravio, osjetio je grčenje u nogama. Nije se imao namjeru svađati s Maggie, pa nije odgovarao na njezino prigovaranje, nastavljujući se penjati.

– Nisam bespomoćna!

Ne, bespomoćna ne, pomislio je. Ali bila je fizički ograničena zbog nedavnog poroda i bolesti.

– Mogu sama.

Da, čak i ako to znači da će puzati.

– O, Bože, Rafe, molim te... nemoj ovo raditi. Nećeš se nikada uspjeti popeti.

Uspjet ću, zakleo se u sebi. Morao je.

Kada te muškarac nosi na leđima, pomislila je Maggie, ono o čemu razmišljaš je potpuno besmisleno. Da je divan... i nevjerojatno tvrdoglav. Da bi je, ako je bio imalo pametan, trebao spustiti i natjerati da sama hoda. Da ga je voljela... i htjela ga zadaviti. Ili ga možda samo zagrliti.

Probijao se kroz snijeg do vrha brda, ubijajući je sa svakim teškim udahom i svakim napornim korakom. Put je bio težak i sklizak. Nije bilo staze koju bi pratio. Bio je to divlji put kroz strmu uzbrdicu uz kamenje koje se odvaljivalo ispod njegovih stopala. Više puta je bila sigurna da će se strmoglaviti, ali nekako je uspijevaostati na nogama. Bio je iscrpljen. Znala je da neće moći nastaviti ovako. Ali ipak je nekako uspijevaostati. A grižnja savjesti koju je imala što je ovako mora nositi, tjerala ju je da hoda sama.

Nekako se uspjela opustiti kad su stigli do vrha i kada više nisu bili na uzbrdici, ali čak i onda je osjetila kako posustaje zbog tereta na leđima. Srce joj se stezalo. Znala je da nije lagana poput pera. Razmišljala je treba li ga možda povući za kosu i urazumiti ga.

A u međuvremenu, on je samo nastavio hodati, stavljajući jednu nogu ispred druge, napinjući iscrpljeno tijelo. Osjetila je napinjanje njegovih prsa svakog puta kada se borio za zrak. Ponekad, kad bi se opustila uz njega, mogla je osjetiti otkucaje njegovog srca. U jednom trenutku propao je kroz led do koljena. Maggie ga je preklinjala da je spusti dok se borio kako bi se uspravio.

Nije progovarao, čak ni da joj kaže da šuti. Maggie je sumnjala da nema zraka i to saznanje joj je slamalo srce. O, Bože. Bojala se da će se forsirati dok ne padne i što će onda biti? Koliko god ga je voljela, ne bi ga mogla nositi kao on nju.

Tople suze ispunile su joj oči. Osjetila je njegovu iscrpljenost. Gotovo ju je mogla okusiti. Nikada – nijednom u svom životu – nije se osjećala tako malenom i posramljenom. Ubijao se zbog nje. Osjetila je njegovo drhtavo tijelo, svaki pokret iziskivao je napor koji je jedva izdržavao. Ipak je nastavljao hodati, korak po korak.

Koliko još uopće ima do kolibe? Molim te, Bože, samo da nije daleko. Ovo je ona uzrokovala. Odlutala je u šumu. Jadna, mala Maggie, bježi kako bi se sakrila. To je bio tako glup i djetinjast potez. A zašto? Zato što nije vjerovala da bi je mogao voljeti nakon što sazna ružnu istinu.

Pa... ako ovo nije bila ljubav, što jest? Simpatija?

Ponovno je pao. Ovaj put, licem prema snijegu. Maggiena desno koljeno propalo je kroz led. Osjećala je kako joj se smrzava meso pod kožom cijelom dužinom noge. Zaboravila je na bol, brinući se za Rafea. Na trenutak je samo ležao ondje, njezin bok oslonjen na njegov vrat, a lice mu je bilo naslonjeno na led. Pokušavala se maknuti s njega, ali držao ju je tako čvrsto da nije uspjela.

– O, Bože, Rafe, pusti me! – rekla je kroz jecaj. – Ne možeš dalje ovako.

Snagom za koju nije vjerovala da ima u sebi, uspravio se s njom na leđima. Maggie je shvatila da je ne namjerava pustiti, pa se na kraju prestala boriti s njim.

– Rafe, molim te. Sad sam se odmorila. – Lagala je. Nije bila sigurna može li hodati. Ali Bože, morala je pokušati. – Mogu sama. Uistinu.

– Snijeg je predubok, – jedva je izustio. – Nema još puno do kolibe.

Jedva se uzdignuo na noge. Znala je da je još prije par kilometara potrošio zadnji atom snage koji je imao i da je sada posjedovao samo snagu volje. Što ako ga izda srce? Njezina majka se činila potpuno zdravom prije nego što se razboljela. O, Bože, nikada si ovo neće oprostiti.

Maggie je gotovo jecala od tuge kada je ugledala tamnu sjenu ispred njih. Pogledala je u mračnu siluetu građevine, nadajući se kako Rafe nijednom neće pasti dok ne stignu do nje.

Kad je zastao nekoliko koraka dalje od kolibe, ostao je stajati tamo raširenih nogu, zureći u nju. Maggie je sumnjala da je toliko iscrpljen da ne može ni razmišljati, a kamoli odlučiti što treba sljedeće učiniti. Kad su mu klecnula koljena, htjela mu je predložiti da je spusti na zemlju. Zatim je pao, ali čak ju je i tada zadržao na leđima.

Čula je kako mu se naprežu pluća i vidjela paru ispred njegovog lica. Kroz suze, gledala je njegov profil. Mokri pramenovi kose stajali su prosuti po njegovom čelu. Kapi znoja su se smrzle na obrazima. Usta su mu bila otvorena dok se borio za zrak.

– Rafe?

Otpustio je stisak i skliznula je s njegovih leđa na led. Kada se dočekala na ruke i noge, stavio je dlanove na bedra i pognuo glavu. Čak i kroz debelu kožnu jaknu koju je nosio, vidjela je koliko dršće.

– Uspjeli smo, – protisnuo je riječi kroz grlo.

Maggie se uspravila. Noge su joj bile izranjavane i utrnule od hladnoće. Pokušavala se održati na nogama, shvaćajući da je bio u pravu, ona nikako ne bi mogla hodati cijelim putem.

Gotova je. Te dvije riječi opisivale su njezino stanje još u šumi, a pogotovo sada. Maggie je krenula prema kolibi. Dok je prilazila vratima, teturala je poput pijanca. Obična, jednostavna vrata bila su zatvorena pomoću daske, koja je bila pričvršćena za njih. Smrznutim prstima ih je pokušavala otvoriti.

Odmaknula se i povukla vrata prema sebi. Nisu se otvorila. Pogledala je dolje i shvatila da ih je led, koji se smrznuo okolo, zadržavao. Spustila se na koljena i, zaboravljajući na bol koja se protezala od ramena do promrzlih prstiju, razbijala je led s jedinom mišlju, da napokon otvori vrata i uvede Rafea unutra.

Kad se vratila po njega, još uvijek je ležao na ledu. Nagnula se i uhvatila ga za ruku. – Rafe? Hajde, idemo unutra.

Protresao je glavom kao da se upravo probudio i zatim se zagledao u vrata, koja kao da su bila miljama daleko. Tada se pokušao uspraviti. Maggie mu je pokušala pomoći, ali u rukama nije imala snage, pa mu nije bila od neke pomoći.

Kad joj je stavio ruku preko ramena i naslonio težinu na nju, noge su joj gotovo posustale. Borila se, pokušavajući zadržati ravnotežu i nekako je uspjela zakoračiti prema vratima. Tri koraka, četiri. Cijelim svojim bićem mu je pokušavala pomoći.

Odjednom – poput drveta kojeg su upravo odrezali – počeo se rušiti na pod. Maggie je vrisnula, pokušavajući poduprijeti njegova prsa svojim ramenima i uhvatiti ga. U idućem trenutku, ležala je na leđima. Trepnula je i ugledala zvijezde koje su treperile iznad nje. Kad se osvijestila, pridigla se na koljena, ustala i pogledala u svog supruga.

Suprug. Ne princ iz bajke koji je tu bio samo privremeno. Ne san iz kojega se mogla probuditi i pretvarati se da nije stvaran kada stignu nevolje. Bio je čovjek od krvi i mesa, koji joj je stavio srce pred noge i, mili Bože, prešla je ravno preko njega, bacajući mu njegovu ljubav natrag u lice, odbijajući njegove dodire i sumnjajući u njega i svaku njegovu riječ. Zatim je pobjegla od njega u šumu poput razmaženog, nepromišljenog djeteta.

Na drhtavim nogama Maggie je uspjela doći do njega. Kilometrima ju je nosio na svojim leđima, pola te udaljenosti morao se penjati uzbrdo po ledu koji je otežavao svaki njegov korak. Sigurno je i ona njega mogla barem dovući do kolibe.

Sagnula se i uhvatila ga za ruke, ne dopuštajući si uopće pomisliti na riječi 'ne mogu'. Hoće. Svom snagom koju je imala, vukla ga je prema vratima. Zatim, skinuvši kaput i zaštitivši mu lice, uspjela ga je prebaciti preko praga i uvesti u mračnu kolibu. Promrmljao je nešto nerazumljivo.

– U redu je, – rekla je. – Sada će nam biti dobro, Rafe. Uspjeli smo.

Oštar komad drveta zabio joj se u leđa dok ga je pokušavala uvući unutra kako bi mogla zatvoriti vrata. Ignorirala je bol, kao i drhtavu slabost u mišićima. Bit će sve u redu. Sjetila se kako ju je nježno držao u rukama za vrijeme njihove, takozvane, prve bračne noći, šapćući joj to obećanje, iznova ga ponavljajući.

Kad je otvorila vrata, nije se čuo niti jedan zvuk osim njezinog glasnog uzdisanja. Nije bilo vjetra. Toliko dugo je slušala taj zvižduk da joj je odzvanjao u ušima.

– Sada će sve biti u redu, – ponovno je rekla.

I mislila je to. Cijelim srcem. Svim svojim bićem. Utoplit će ga, nahraniti ga. Bit će mu dobro. O, Bože, mora mu biti dobro. Disao je. Samo je njezino disanje bilo tako glasno da ga nije mogla čuti. Rafe nije bio poput njezine majke. Bio je snažan i velik i zdrav. Njegovo srce je bilo zdravo. Sasvim u redu.

Teturala je u potpunoj tami, mašući rukama ispred sebe. Prvo je trebala pronaći svjetlo. O, Bože, trebalo joj je svjetlo. Nakon što je koljenima udarila u nekoliko predmeta koje nije vidjela, zabila se u nešto što joj se činilo kao stol. Neprestano se moleći, ispružila je ruku i tapkala po gruboj površini stola. Kad je napipala fenjer, ispustila je glasan uzdah olakšanja. Kutija šibica ležala je pored njega. Hvala Ti, Bože. Hvala Ti. Drhtavim prstima je upalila šibicu. Plamen ju je zaslijepio. Zurila je u fenjer, nemajući pojma kako upaliti prokletu stvar.

Nakon što je potrošila još nekoliko šibica, od kojih se pola ugasio jer joj se tresla ruka, zaključila je kako je drška fenjera, koja je bila spomenuta u uputama što ih je našla ispod njega, bila pumpica koja ga je punila petrolejem. Stisnula ju je, napunila spremnik fenjera petrolejem i gurnula zapaljenu šibicu kroz otvor kako bi zapalila fitilj.

Aleluja! U fenjeru se stvorio golem plamen, a toplina joj se razlila po licu. Pala je na leđa, visoko podižući ruku, potpuno sigurna kako bi si upravo zapalila kosu da nije bila tako mokra. Bože. Ideja nije bila zapaliti sve oko sebe. Slabom rukom je smanjila dotok petroleja. Blještavilo pred očima je popustilo, a fenjer je umjereno osvjetljavao prostoriju.

Dotrčala je do Rafea. Kad je pala na koljena pokraj njega, vidjela je kako mu se prsa dižu. Starih navika se bilo teško riješiti. Prstima je opipala njegov vrat, samo kako bi se uvjerila da je oči ne varaju. Puls mu je bio jak i ravnomjeran. Budalaštine. Ali nakon

vremena kojeg je provela s osobom sa srčanim problemima, nije si mogla pomoći da se ne brine za njega. Samo je bio iscrpljen. To je bilo sve. Uskoro će mu biti dobro. Hoće.

Jedva se podižući na noge, pregledala je sklonište. Uz jedan zid je stajao krevet drvenog okvira, s madracem i jednim jastukom. Trepnula je kako bi izoštrila pogled. Krevet je bio dovoljno širok da bi se jedna osoba udobno smjestila. Iznad njega, na polici, bila je stara, ali čista i suha odjeća – izbljedjele traperice, duge gaće, par čarapa i nekoliko radnih košulja, uobičajene plave boje.

Također su ovdje bile i vunene deke, koje su im trenutno bile najpotrebnije.

Rafe je rekao da je koliba napunjena stvarima potrebnim u slučaju nužde. Maggie je vidjela da je to istina. Definitivno nije bila prekrasno uređena, ali njoj se činila poput palače. Okrenula se prema staroj, željeznoj peći, osjetivši olakšanje kada je ugledala veliku zalihu suhih drva pokraj nje. Nikada prije nije koristila peć na drva, ali nikada prije nije zapalila fenjer, a svejedno je sada imala svjetlo.

Počela je raditi velikom brzinom, misleći da Rafea mora što prije ugrijati.

Kada se vatra ustalila u peći, vratila se natrag do njega. Samo skidanje mokrog kožnog kaputa s njega bio je naporan posao. Bio je težak i mlitav, poput kaputa. Ali nekako je uspjela jer je morala.

– Ja ću, Maggie, – promrmljao je. – Sam ću ga skinuti. Suze su joj potekle niz obraze dok je stavljala kaput na stranu. Nagnula se kako bi rukama primila njegovu glavu, sjećajući se svih onih trenutaka kada je on nju držao baš ovako, gledajući je kako bi zapamtio svaku crtu njezinog lica. Pa... njegovo lice je bilo urezano u njezino srce. Tvrdoglava linije njegove brade. Mišići oko čeljusti. Oštar brid njegovog blago grbavog nosa. Njegove tanke, tamne obrve. Iskra smijeha u njegovim sivoplavim očima.

– Već si uspio. Doveo si nas ovamo, Rafe. Doveo si nas ovamo.

Njegove tamne trepavice su podrhtavale. – Volim te, Maggie. Volim te.

Suze su joj napunile oči. – Znam. Znam, Rafe. Ne moraš govoriti. Ne trebaš mi ništa reći.

– Baš me briga. – Pokušao joj je dotaknuti obraz. Ruka mu je pala prije nego je uspio.

– Što se tiče Lonniea. Nije važno.

– Znam.

Zatvorio je oči. – Volim te, bez obzira na sve.

Maggie više nije sumnjala. Ako ovo što je večeras učinio nije bio dovoljan dokaz, nikada ništa neće ni biti. – Volim i ja tebe. Bez obzira na sve.

Dok je izgovarala te riječi, znala je da čini posljednji korak prema obvezi koja će trajati cijeli život, a taj korak joj nije bio lak kao što je mislila, dok je to govorila Rafeu u autu. Voljela ga je. Jeste. I više se nije bojala seksa s njim. Ali to također nije značilo ni da to jedva čeka. Stare rane nije bilo lako zaboraviti i nastaviti dalje.

Nije važno. Jednostavno će slijediti Rafea, svoje potrebe i želje će staviti na stranu i pobrinuti se za njega. Kada bude htio voditi ljubav, napraviti će to, i ako joj to iskustvo ne bude lijepo, nekako će izdržati i praviti se da uživa. Zbog njega.

Usne su mu se izvijale u lagani smiješak, dok mu je ona pokušavala skinuti mokru odjeću. Morala se ustati i povući ga za čizme kako bi ga izula. Kad je povlačila drugu čizmu, tako je iznenada skliznula s noge da se trgnula i prevrnula na leđa, kotrljajući se kod vrata.

Nekoliko minuta kasnije, kada mu je pokušavala otkopčati hlače, trgnuo se, stavio ruku na preponu i otvorio oči, zbunjeno je gledajući. – Maggie? – povikao je, dršćući od hladnoće.

– Ja sam.

Oči su mu se ponovno zatvorile. Nasmijala se. Očito joj je vjerovao, jer je maknuo ruku i stavio je na pod. Dok mu je skidala mokre hlače i bokserice, shvatila je kako je predivan gol, baš kao što je bio i odjeven. Boja kože bila mu je poput stare hrastovine.

Tanki sloj mišića pratio je liniju tijela. Na preponama, spolovilo mu je bilo naslonjeno na sjajnu kožu noge. Kad mu je otkopčala košulju, otkrila je tamne dlake koje su se spuštale sve do ravnog trbuha.

Nije mogla trošiti dragocjeno vrijeme i diviti mu se, ali strašno je to željela. Bio je prelijep, poput drvene, uglancane skulpture.

Odmaknula je pogled i posegnula za dugim gaćama. Kad mu je navukla nogavice, sjela je na pete, toliko iscrpljena da je to bilo jedino što je mogla napraviti, a da se ne sruši pored njega. Mogao je preživjeti bez majice. Pokrit će ga dekama kada ga uspije staviti u krevet.

– Rafe? Promrmljao je.

– Rafe, ne mogu te odnijeti u krevet. Moraš se probuditi. – Potapšala ga je po obrazima. – Znam da si iscrpljen, ali moraš mi pomoći. – Ugurala je ruku ispod njegovih ramena i pokušala ga podići. – Hajde. Samo nekoliko koraka.

– O, Bože. – Borio se kako bi sjeo, a zatim je odmahnuo rukom. – Uspjet ću.

Okrenuo se na koljena i počeo puzati. Pazila ga je. Kada je stigao, uhvatio se za rub drvenog okvira kreveta i zabacio nogu na madrac, poput pijanca koji pokušava zajahati konja. Prišla mu je iza leđa i pogurala ga. Nakon nekoliko bezuspješnih pokušaja, napokon je uspio, legavši licem prema jastuku.

– Oprosti, – mrmljao je u jastuk. – Tako mi je žao, dušo.

Maggie je dovukla sve deke s police i pokrila ga slojevima vune.

– Meni je žao, Rafe. Zato što sam tako pobjegla. To je bilo jako glupo. Žao mi je.

Na trenutak je samo ostao ležati tamo da je Maggie pomislila kako se onesvijestio. Zatim je promrmljao: – Maggie?

– Molim? – rekla je, nadajući se kako će joj reći da joj je oprostio.

– Začepi.

Kada je to izgovorio, ponovno je zaspao. Maggie je stajala povrh njega, ridajući poput budale. Nije to baš bilo odrješenje grijeha, ali može proći. Začepi. Nije želio slušati njezine isprike. I bio je u pravu. Imala je puno važnijih stvari koje je morala napraviti od stajanja na jednom mjestu, moljakajući za oprost, kada je od samog početka znala da joj neće zamjeriti njezinu glupost.

Nekako je uspjela shvatiti kako radi vodena pumpa na zahrđalom sudoperu. Nakon toga je, na tankoj ploči štednjaka, skuhalo kavu u lončiću koji je izgledao kao da ga je konj pregazio. Na policama iznad sudopera nalazilo se suđe, neke stare tave, lonci i konzervirana hrana. Maggie je uzela lonac i dvije limenke govedine s grahom na čijim je etiketama pisalo Ljuto.

Bilo joj je hladno i jedva je čekala da je ljutina ugrije.

Kada je Rafeu odnijela šalicu vruće kave, toliko je drhtao da nije vjerovala kako će je sam moći držati. Ni njezine ruke nisu bile puno mirnije. Prisjećajući se kako ju je hranio dok je bila bolesna, sada mu je uzvraćala uslugu. – Donijela sam je ravno s peći.

Nestrpljivo je srknuo kavu i opsovao kada si je opekao jezik. Zatim je ovio drhtavu ruku oko njezine i privukao šalicu ustima. Kad je legao natrag, previše umoran da bi još pio, uspjela mu je žlicom ugurati malo hrane u usta prije nego što je zaspao.

Sada kada se mogla pobrinuti za sebe, željela je samo leći i spavati. Fenjer će se sam ugasiti. Bila je preumorna da bi otišla do stola i ugasila ga. Stojeći pokraj kreveta, izula je tenisice i skinula mokru odjeću sa sebe, ostavljajući je pokraj nogu. Zatim je uzela prevelike duge gaće, navukla ih na sebe i zavukla se pod deke pokraj svog muža. Krevet je bio jedva širok za njih oboje, što joj je sasvim odgovaralo. Smrzavala se.

Trgnuo se kada se njezino ledeno tijelo priljubilo uz njegovo. Povukla mu je ruku i stavila je oko sebe. Privukla mu se što je bliže mogla, prebacivši nogu preko njegove i naslonivši se na njegova prsa. Pod dekama, slobodnom rukom joj je dodirivao rame, ruku, a zatim i stražnjicu.

Toplina koja je isijavala iz njegovog tijela bila je prekrasna i ona je naslonila obraz na njegovo rame. Samo trenutak kasnije, zaspala je.

Poglavlje 18

Maggie je probudio piskutav zvuk. Kada se okrenula na stranu, ugledala je Rafea kako stoji na suprotnom kraju sobe. Bio je tako zgodan u crvenoj potkošulji dugih rukava i izbljedjelim trapericama, koje su mu pristajale poput druge kože. Nogavice su mu padale na, još uvijek mokre, vrhove čizama.

Stajao je pokraj sudopera, okrenut leđima, dok su mu se široka ramena ocrtavala ispod uske potkošulje. Činilo se kako tiho razgovara na telefon. Maggie je bila iznenađena. Još uvijek su bili u kolibi. Svjetlo fenjera govorilo joj je da je još uvijek mrak. Gdje je pronašao telefon?

– Kao što sam rekao, Rye, bit ćemo dobro. – Pauza. – Ujutro bi bilo odlično. Ma, oko podneva bi bilo bolje. Tako se možemo naspavati. Imamo dosta drva i hrane. Zapravo je dobro i udobno. Iskoristit ćemo to i odmoriti se. Bila je ovo teška noć. Da nije bilo Maggie, ne bih sada pričao s tobom. Srušio sam se vani. Ne znam kako, ali uvukla me unutra.

Naslonio je ruku na rub sudopera, izvio bok i jednu nogu, zauzimajući muževan stav. Maggie je očekivala da će reći bratu kako se srušio jer ju je cijelim putem nosio kroz duboki snijeg. Ali tipično za njega, nije rekao ništa, puštajući Ryana da zaključi što hoće. Nitko Rafea nije mogao optužiti da je izdajica.

Iznenada se nasmijao. – Da se nisi usudio. Ne budeš li ovdje do podneva, nastradao si. Kad je budem odveo na medeni mjesec, bit će to neko mjesto puno ljepše od ovoga. Kako je Jaimie? To će me prvo pitati. – Tišina. – Jeste? Je li Becca sigurna da nisu vjetrovi? – Nasmijao se. – Reći ću joj. Hej, Rye, molim te reci Heidi da se ne brine, dobro? Da. I ja.

Kad je završio razgovor i vratio telefon u crni kovčeg na pultu, Maggie je navukla deku do brade, shvativši da je deka mokra na mjestu gdje se naslanjala na njezine grudi. Prošlo je puno vremena otkada je zadnji put došla Jaimiea. Ako se ne budu vratili kući sve do sutra popodne, što će napraviti?

– Budna si, – nježno je rekao Rafe kad se okrenuo prema njoj. Na podu su se čuli njegovi koraci dok joj je prilazio. – To je bio Ryan. Kontaktirao sam ga na vrijeme, prije nego što je uspio organizirati potragu. Srećom, mislio je da smo ostali u gradu na večeri i u kinu i zaboravili javiti Becci. Počeo se brinuti tek prije sat vremena.

– Koliko je sati?

Pogledao je na sat. – Pola jedan. Ja sam samo kratko odspavao. – Namignuo joj je. – Becca kaže da smo danas nešto propustili. Jaimie se nasmijao i ona se zaklinje da tome nisu bili razlog vjetrovi, nego je to bio pravi smiješak. Rekla je Ryanu da ima rupice na obrazima, baš kao pravi Kendrick.

Kada je to čula, Maggie se nasmiješila. – To je lijepo od njih, mislim... što ga smatraju tvojim.

– On jeste moj. Ako bude sličio na mene, nemoj se iznenaditi. To se događa, znaš. Maniri, pretpostavljam – i karakterne osobine. Znao sam dva dječaka koji su bili posvojeni. Nisu bili biološka braća, ali ponašali su se toliko slično da su sličili jedan na drugoga.

– Nadam se da će kad naraste biti poput tebe.

Protrljao je bradu. – Hvala ti, Maggie. To je najljepša stvar koju mi je itko ikada rekao.

– Pa, iskreno to mislim. – Privukla je deku bliže sebi. – Već mi nedostaje mali smrdljivac.

– Još malo pa ćemo biti kod kuće. – Prošao je rukom kroz kosu, gledajući je ravno u oči. Zatim je zabacio glavu, udario petom u pod i naborao obrve. Kada ju je ponovno pogledao, rekao je: – Moramo razgovarati. Što prije, to bolje.

Maggie se složila s njim, ali nije mislila da će se to sada dogoditi.

Duboko je udahnuo, zatim polako izdahnuo. – Znam da sada nije idealno vrijeme za to, pa možemo odgoditi razgovor na nekoliko minuta dok se ne navikneš na prostor i... – pokazao je rukom – ...obaviš što trebaš. Siguran sam da želiš popiti malo kave i pojesti nešto. Ali odmah ti želim reći neke stvari da se umiriš. Kao prvo, volim te. – Glas mu je postao hrapav i dubok. – Da mi kažeš kako si vezala Lonniea i uživala u njegovom tijelu tri puta na dan, svejedno ću te voljeti.

Prestravljeno ga je pogledala.

Slegnuo je ramenima. – To je istina. Osim onoga što te povrijedilo, ne zanima me tvoja prošlost. To ne utječe na to koliko te volim. Shvaćaš li? Bez obzira na to što mi kažeš... ili koliko god misliš da je loše, dušo... to neće promijeniti moje osjećaje prema tebi.

Maggie je osjetila kako joj se oči ispunjavaju suzama.

– Druga stvar koju ti želim reći je da uvodim novo pravilo u ovu vezu, počevši odmah.

– Kakvo pravilo?

– Danas sam naučio važnu lekciju. Nijedan problem se ne može riješiti tako da se pretvaramo da on ne postoji. To samo komplicira stvari, praveći ogromne probleme od stvari koje bi trebale biti nevažne i male.

Nije mu mogla proturječiti, pa je samo klimnula glavom.

– Gotovo sam odmah na početku shvatio da je Lonnie Jaimiev otac. Nisam te htio tjerati da razgovaraš o tome, vjerujući da sam te štitio od poniženja. To je bila najveća pogreška u mom životu, a danas te gotovo koštala života.

Maggie je skupila koljena i prekrila ih dekom.

– Čitavo vrijeme, – nastavio je, – vjerovao sam da ti je teško reći mi istinu zato što je Lonnie tvoj očuh. Kako se možda bojiš da ću te ispitivati neke detalje o kojima nisi htjela pričati. Sada shvaćam da se ne radi samo o tome što ti je taj ljigavac učinio, nego te psihički uništio tako da si počela vjerovati kako si ti kriva za to.

Maggie je zatvorila oči.

– Pa, dosta je toga, – rekao je odlučno. – Dosta je tajni. Dosta je hodanja na prstima. Dosta je toga da stalno moram nešto pretpostavljati. Male stvari, velike stvari. Od sada, bit ćemo otvoreni jedno prema drugome o svemu. Možda će biti trenutaka kada će ti biti neugodno. Nemoj se obazirati na to. To će se, bez sumnje, dogoditi i unaprijed se ispričavam zbog toga. Namjeravam biti potpuno otvoren i iskren i ne postoji puno stvari o kojima se stidim pričati. Ti si potpuno drugačija. Ali radije ću te dovesti u neugodnu situaciju nego riskirati da te povrijedim, dušo, a upravo sam to učinio. Počevši od sada, ništa nije sveto. Shvati to.

Podigla je trepavice. Pokušavajući mu uliti povjerenje, rekla je: – To zvuči poput kazne.

– Upozorenja – ispravio ju je. – Kada za nekoliko minuta budemo razgovarali o tome, potruditi ću se da ti olakšam koliko god budem mogao. Ali više neće biti tajni među nama i točka. Pripremi se na to.

– Ljut si.

– Da, ali ne na tebe. Ljut sam na sebe jer sam dopustio da to traje toliko dugo i izmakne kontroli. – Zastao je i zatim rekao: –

Ovaj razgovor smo trebali obaviti prije nekoliko tjedana i ja sam kriv što nismo.

– Podjednako smo krivi.

Nasmijao se. – Sačuvajmo tu raspravu za naš razgovor, u redu? Siguran sam da imaš drugih briga. – Pokazao je prema šalici kave pokraj kreveta. – Nabavio sam noćnu posudu. Nije baš prikladna, ali bolje je to nego ići van na snijeg.

Maggie se složila s njim. Bilo joj je dosta snijega za jednu noć.

– Ja, ovaj... – pokazao je palcem preko ramena prema još jednom loncu, koji je stajao na pultu pokraj sudopera, gledajući joj u grudi. – Našao sam još jedan za tvoje druge

potrebe. – Prebacio je težinu s jedne noge na drugu. – Moram vani obaviti neke stvari. Imat ćeš privatnosti dok me nema. Pokucat ću prije nego što uđem unutra.

Maggie je klimnula glavom. Kad se okrenuo i uzeo kaput, koji je bio obješen na naslonu stolca ispred peći, pogledala je u lonac na pultu. Znala je na što je mislio kada je rekao 'druge potrebe'. Velik problem. Nije znala kako će to obaviti bez pumpice, a nije ju imala kod sebe.

Hladan zrak ušao je u sobu kada je otvorio vrata i izašao van. U trenutku kad su se vrata za njim zatvorila, Maggie se izvukla iz kreveta i zamotala se u deku.

Rafe je psovao ispod glasa, nazivajući se totalnom budalom. Nije imala pojma! Vidio je zbunjenost na njezinom licu. I što je napravio? Pobjegao je.

Problem nije bio u tome što mu je bilo neugodno razgovarati o funkcijama ženskog tijela. Budući da je odrastao uz krave i konje i sve vezano uz njih, pa i rasplod, nije bilo puno stvari o kojima se sramio razgovarati. Samo, ona je bila tako sramežljiva.

Nagnuo se nad generator i pokušavao ga podesiti, još uvijek razmišljajući o istoj temi. Opet je to radio. Hodao je na prstima oko nje, ustručavajući se samo da bi je sačuvao od neugodnosti. Što je još gore, zakleo joj se da to više neće ponoviti. Ako je ovo bio početak novog odnosa, nije se baš iskazao.

Uzeo je krpu i obrisao masnoću s ruku. Dosta je ovoga. Počevši od sada, više se oko ničega neće ustručavati. Ona je bila njegova žena i to dijete je bilo njegovo. Vrijeme je da se počne ponašati kao njezin muž, a ne neki stranac s ulice.

Žensko tijelo nije dolazilo s uputama za korištenje. Sjetio se koliko je često Susan tražila savjete kada je postala majka – zvala je liječnika svakih par dana kako bi mu postavljala pitanja ili se obratila Rafeovoj majci, koja je nekada bila medicinska sestra. Je li ovo normalno? Je li ono normalno?

Maggie se nije imala kome obratiti – osim njemu.

Bacio je krpu, ugasio bateriju i krenuo prema kolibi. Pokucao je na vrata. Iznenadio se koliko je snažno pokucao, jer su se daske vrata tresle pod njegovom šakom. Nikako je nije želio uplašiti.

– Uđi, – tiho je rekla.

Okrenuo je bravu i otvorio vrata. Sjedila je na stolcu za stolom. Ramena su joj bila prekrivena dekom, a na tankim nogama je imala prevelike crvene duge gaće, koje su joj padale preko gležnjeva, na isto tako prevelike čarape. Vidjevši limenku ispred nje, Rafe je zatvorio vrata.

Sada kada je bio ovdje, nije bio sasvim siguran što bi rekao. Odlučio je jednostavno biti izravan. – Ne znaš što trebaš raditi, zar ne?

Zbunjeno je pogledala u lonac. Zarumenila se. Pomislio je kako joj ta boja pristaje uz duge gaće koje je imala na sebi.

– Pa... mislim da sam shvatila... valjda.

Dok je skidao jaknu, nagnuo se i pogledao u lonac. Nije bilo puno mlijeka.

Bacio je jaknu, zgrabio bočicu i prišao stolu. – Dođi ovamo, dušo, – rekao je kada je stavio lonac na kraj stola.

Uputila mu je pogled prepun sumnje. – Zašto?

Rafe je pomislio kako su njegovi razlozi i više nego očiti. – Ne moraš se stidjeti. Neću te ni dotaknuti. Samo ću ti dati par smjernica i savjeta.

Stisnula je vuneni pokrivač među šakama. – O, ne, to nije potrebno. Mogu i sama. Zaista.

Uperio je prst u nju. – Maggie, nije to ništa. Vjeruj mi. Neću staviti ruku na tebe, obećavam ti i možeš ostaviti deku na sebi.

– Kako to da znaš toliko puno o tome?

– Prije sam bio oženjen, sjećaš se? Susan je jednom zaboravila pumpicu.

– Gledao si? – pitala je iznenađeno.

Rafe se nasmijao i počeo se pokraj nosa. – Pa, ne, nije to baš tako. Samo sam... pa, moja majka je bila medicinska sestra. Susan je bila uzrujana jer smo planirali otići prespavati izvan kuće. Bilo je prekasno da bih se odvezao i kupio drugu pumpicu, pa joj je majka rekla kako može izvući mlijeko bez toga.

– Razgovarale su o tome pred tobom?

– Misliš li da bi bila isto ovako prestravljena da su razgovarale o laktu?

– Ne, naravno da ne bih.

– Pa onda?

– Laktovi su ipak drugačiji.

– Drugačiji od... – Nakrivio je glavu, tjerajući je da naglas kaže tu riječ.

– Drugih dijelova tijela.

Nasmijao se unatoč sebi. – Ne možeš se natjerati ni da to izgovoriš.

– Ne budi blesav. Rekla sam to puno puta.

– Kada?

Slegnula je ramenima, svim silama se trudeći izbjeći njegov pogled. – Ne znam. Puno puta.

– Dobro. Onda nije problem, možeš to reći i sada. – Nagnuo se na stranu kako bi uhvatio njezin pogled, ali istoga trenutka je pogledala u drugom smjeru. Pratio ju je, ne ostavljajući joj drugog izbora, osim da ga pogleda. – Hajde. Na brzinu. Samo reci. Obećavam da neću početi pljeskati ili se onesvijestiti.

Zakolotala je očima. – Ovo je najblesavija stvar koju sam ikada čula.

– Nije li? Žao mi je, ali mislim da se idućih pedeset godina nećemo uspjeti pretvarati kao da ih nemaš... – Zastao je i uzdahnuo. – Dušo, ja ću biti momak koji će ti držati glavu kada budeš bolesna i obratno. Što ako dobiješ infekciju intimnih dijelova tijela i budeš morala ići liječniku. Moraš biti u mogućnosti reći mi takve stvari. Što ćeš reći, da dolje imaš problema? Ako ne budeš mogla otvoreno razgovarati sa mnom, pomisliti ću da ti je urastao nokat i odgoditi odlazak u grad.

– Znam voziti i mogu sama dogovoriti odlazak liječniku.

Klimnuo je glavom. – Nisam mislio reći da ti treba čuvar.

Samo... – Bože, mrzio je ovo. Da su do sada već bili intimni, ovo ne bi bio toliko problem. Ali nisu i osjećao se glupo. Naslonio je dlanove na stol i zagledao se u lonac. Gotovo prazan lonac. Sranje. – Vaginalna infekcija može učiniti seksualni odnos iznimno bolnim, – nastavio je. – Da i ne spominjem kako je moguće da i muškarac dobije infekciju bez vidljivih simptoma, a onda i on mora uzimati antibiotike kako ponovno ne bi zarazio ženu svakog puta kada je dotakne. Što ćeš napraviti? Dati mi tablete i ne reći mi razlog?

– Ne vidim kakve veze to ima s...

– Vjeruj mi, ima veze. Tvoje tijelo i sve što se s njim događa je od sada i moja briga. Ti si moja žena. Volim te. Tvoje zdravlje i dobrobit su mi iznimno važni. Možeš li to razumjeti?

– Naravno, – složila se.

– Zarobljeni smo ovdje. Bit ćemo tu još najmanje dvanaest sati prije nego dođu po nas. Trebaš se izdajati svaka četiri sata. Nisi to napravila od jučer prijepodne kada smo krenuli u grad.

– Nisam, – priznala je skrušeno.

– Ako to sada ne napraviš, moglo bi biti velikih problema. A i ne mora biti. Ali zašto riskirati? Upalu, nestanak mlijeka? Nije važno. Izdajala si se cijelo ovo vrijeme, nadajući se da će Jaimie moći ponovno sisati. Završila si s uzimanjem antibiotika. Želiš to sada sve riskirati samo zato što ti je neugodno?

– Ne.

Ustala se i krenula prema njemu. Rafe je znao da je samo dobio bitku, ali ne i rat. Imao je strategiju da joj ovo olakša koliko je to god moguće, dok joj bude govorio što sve treba

učiniti. Odlučio je da malo humora neće škoditi. Smijeh tu i tamo, malo zadirkivanja. Ako bude govorio opušteno, ona će se osjećati bolje.

– Mama kaže da je ovako lakše nego s pumpicom, – rekao joj je. – I kad je Susan to jednom probala, više se nikada nije mučila s tim. Ovo je puno brže.

– Vjerovat ću ti na riječ.

Rafe je to prešutio. Okrenuo ju je prema stolu, a zatim stao pokraj nje, lagano se nagnuvši, držeći ruke na prsima. – Ti drži svoje... – Uputila mu je upozoravajući pogled. – Stvarčice ovako. – Vidio je da je ponovno zakolotala očima. – Pa? Kako ćemo ih onda zvati? Kuglice?

Usne su joj se u kutovima iskrivile. – Nepopravljiv si.

– Ali svejedno me voliš. – Pogledao je u njezine ruke. – Hoćeš li napraviti ovo ili nećeš? Ili ćeš samo stajati tu, mijenjajući nijanse crvene boje?

Pognula je glavu i stavila ruke ispred grudi. – Što sada?

– Čekaš da ti dođu u ruke?

Ispustila je zvuk iz grla za koji se on nadao da je suzdržano hihotanje. Gledao ju je kako povlači ruke i stavlja ih na grudi.

Klimnuo je glavom. – Tako. Sada ih masiraj prema vrhovima. Mama je rekla oko desetak puta. Nježno, Maggie. Ne mijesimo tijesto za kruh, za Boga miloga.

Glasno se nasmijala. I on se nasmiješio i namignuo joj. – Dobro. Sada kreni naprijed, bliže... – Oklijevao je. – Kako ćemo nazvati vrhove?

– Vrhovi, – odgovorila je drhtavim glasom zbog smijeha kojeg je susprezala. – Jesi li ovakav sa svima ili se meni posrećilo?

– Samo ti se posrećilo. Zar misliš da bih pred svima pravio budalu od sebe?

– Iskreno se nadam da ne bi.

– Dobro je. Reci Ryanu da sam ovo radio i zavrnut ću ti vratom. On je tip koji ništa ne može držati u sebi i ne bih mogao živjeti od njegovog zadirkivanja.

– Uvjeravam te da nikada neću imati priliku raspravljati o ovome s Ryanom.

Opustila se. Sam je sebe poželio potapšati po leđima što je smislio tako genijalan plan. – Sada ponovno stisni oko desetak puta.

– Može li devet puta?

Podigao je obrvu. – Hoćeš li biti ozbiljna ili ću to morati ja učiniti umjesto tebe?

– Dotakni me i mrtav si.

Nasmijao se ispod glasa. – Za ženu koja ne posjeduje ništa, prilično si zaštitnički nastrojena prema svom teritoriju.

– Nikada nisam rekla da ne posjedujem ništa, samo ne želim to otkrivati.

Pogledao je u deku na njezinim grudima. – Ako je ovo sakrivanje, dušo, onda imaš problem.

Prešutjela je tu primjedbu. – Što sada?

Dao joj je izričite upute, završivši sa: – I potrudi se da naciljaš lonac. Provjerit ću kad se vratim unutra.

– Po što?

– Po rezultat. – Sagnuo se i poljubio je u obraz, koji je bio toliko vruć od srama, da se bojao da bi se mogla zapaliti. – Imaš li pitanja?

Lice joj je bilo lagano okrenuto u stranu. – Ne, mislim da ću dalje moći sama. Hvala. – Na trenutak ga je pogledala ravno u oči. – Kada će se tvoja majka vratiti?

Ponovno se nasmijao, bilo to primjereno ili ne. – Vjeruj mi. Ja sam pouzdaniji. Pitaj nju za savjet i ona će to spomenuti za večerom pred tatom i Ryanom. Možeš računati na to da ću držati jezik za zubima.

– Pred tvojim tatom i Ryanom? – ponovila je, a na licu je opet imala zapanjen izraz.

– U mojoj obitelji ništa nije sveto. Čuvaj svoje tajne. – Ponovno je odvrtila pogled. – Maggie, glupo je sramiti se ovoga. Kao da nikada nisam primijetio da imaš grudi. To je jedna od prvih stvari koju sam primijetio na tebi.

Još jednom ga je upozoravajuće pogledala. – Stvarno?

– Apsolutno. – Što još? – Što još?

– Što si još primijetio na meni?

Namignuo joj je. – Te predivne oči. One su bile prvo što sam uočio. Jedan pogled i bio sam gotov. Nisam si mogao pomoći.

– I? Što ti se još na meni... svidjelo?

– Zaista ne želiš znati.

– Želim.

– Ta tvoja prvoklasna guza, – prošaptao je. – I te prekrasne noge. – Zgrabio je jaknu s klupe. Zastao je na vratima, polako je pogledao i nasmiješio se. – Ako budeš imala problema, zovi me. Bit ću vani.

– Neću te trebati, – ponovno ga je uvjeravala.

Rafe se nadao da je tako. Ako ga ipak bude trebala, nije bio siguran kome će biti teže, njemu ili njoj.

Poglavlje 19

Trideset minuta kasnije, Rafe je ponovno ušao unutra. Maggie je sjedila na krevetu s dekom još uvijek omotanom oko ramena. Sada je, međutim, primijetio rukav potkošulje i vidio da je ponovno odjevena. Aleluja. – Je li sve bilo u redu?

Potvrдно je klimnula glavom i kad je pogledao u lonac, rekla je: – Nemoj se ni truditi provjeravati. Prosula sam u sudoper. – Pričekala je trenutak, a zatim je, očito pokušavajući promijeniti temu, rekla: – Što si radio vani?

Posljednjih petnaest minuta izгона proveo je sjedeći na generatoru, smrzavajući guzicu. – Ništa posebno. Uglavnom sam radio na generatoru. – Prišao je sudoperu, otvorio slavinu i oprao ruke. – Trebalo je zamijeniti ulje i napraviti malene prilagodbe. Zaključio sam da je bolje pripaziti na njega u slučaju da nam ponovno zatreba telefon.

Uzeo je ručnik s police iznad sudopera, okrenuvši se dok je brisao ruke. Proučavajući svoju suprugu, shvatio je da izgleda nervozno, samo nije znao je li zbog njihovog razgovora ili zbog toga što se bojala kako će on pokušati iskoristiti njihovu izolaciju i pokušati voditi ljubav s njom. Skinuo je jaknu i objesio je ispred štednjaka pokraj njezine kako bi se osušila. Zatim je dodao drva na vatru.

– Maggie, neću te zaskočiti samo zato što si mi spomenula da više nisi tako užasnuta od pomisli da trebaš spavati sa mnom.

Trepnula je. – Zar sam to rekla?

Obrisao je ruke od hlače i polako krenuo prema njoj. – Da, rekla si to. Kad smo razgovarali u autu, sjećaš se?

Šakama je stiskala deku. – Pretpostavljam da jesam, zar ne?

– Žališ li zbog toga?

– Ne. Da, prilično.

– Da, prilično, što? Žališ?

– Ne, prilično sam spremna.

Rafe je sjedio na rubu kreveta i naslonio laktove na koljena. Prilično? Što je, dovraga, to značilo?

– Prije nego što se počnemo brinuti oko toga kada i gdje ćemo to učiniti, mislim da moramo razgovarati, – rekao joj je.

Potvrдно je klimnula glavom.

– Glavna tema je Lonnie, ma koliko to neugodno bilo. Želim da mi kažeš sve, Maggie. Nema više tajni, molim te? Pogotovo bih želio znati zbog kojeg vruga imaš osjećaj da te nije silovao. Prokleta sam siguran da jest.

Oči su joj potamnile od boje koja joj se razlila po licu. – Je li to razlog zbog kojeg ti nije važno to što sam ti rekla, zato što mi ne vjeruješ?

Rafe je ispustio uzdah. – Ne, mislio sam sve što sam ti ranije rekao. Tvoja prošla seksualna iskustva mi zaista nisu važna. Da si bila s cijelim prokletim nogometnim timom Seattle Seahawks, uključujući trenera i cijeli rezervni tim, nije mi važno. To nema nikakve veze s mojim osjećajima prema tebi ili tvojima prema meni. Razlog zbog kojeg te pitam za Lonniea nije taj što će to nešto promijeniti među nama. Bilo da si spavala s njim dobrovoljno ili ne. Razlog je taj što te to muči.

Definitivno nije birao riječi. Izravnost se doimala potpunim promašajem.

– Ima li ti ovo imalo smisla?

Stisnula je usne, neko vrijeme ništa ne govoreći. Zatim su joj se oči napunile suzama i brada joj je počela podrhtavati. – Zaista ti nije važno? Mislim... on nije bilo tko. On je moj očuh. Baš kao što si ti Jaimieu. To je tako ružno... gotovo incestuozno, čak i ako nismo u krvnom srodstvu.

– Mislim da se moji osjećaji prema Jaimieu ne mogu uspoređivati s Lonnievim prema tebi. Ja volim Jaimiea, a ne vjerujem da Lonnie Boyle voli ikoga osim sebe. Incestuozno, da. Po mojim mjerilima, bilo je. Kada te dotaknuo, prešao je svaku granicu pristojnosti. Ali to je bio njegov grijeh, ne tvoj. – Uhvatio ju je za bradu. – Dušo, ti si najbolja stvar koja mi se ikada dogodila, bez obzira na sve. Ja volim tebe, ne tvoju prošlost. Ni ja nisam bio svetac. Zar ćeš mi predbacivati što sam bio s drugim ženama?

Suza joj je skliznula niz lice i zasjala pod svjetlom fenjera poput dijamanta na baršunu. – Naravno da neću, – progutala je knedlu. – Jesi li bio s puno žena?

Nasmijao se. – Obećavaš li da mi nećeš zamjerati? – Kada je potvrdno klimnula glavom, nastavio je. – Istina je da nemam mnogo trofeja. Upoznao sam Susan dok sam bio prilično mlad i nakon što smo se vjenčali, nikada nisam bio nevjeran. Kada je umrla, nisam pogledao ni jednu ženu dok nisam upoznao tebe. – Namignuo joj je. – Gotovo sam djevac, pa budi nježna.

Glasno se nasmijala i uzdahnula, a zatim, prije nego što je shvatio što će napraviti, bacila mu se u zagrljaj. Rafe ju je privio na prsa, dok mu se srce slamalo od načina na koji mu se objesila oko vrata.

– Opet mi reci, – prošaptala je. – Da ti to s Lonniem nije važno.

Jače ju je stisnuo uz sebe. – Nije važno. Nikada nije bilo, nikada neće biti. Volim te, Maggie. Ništa, ništa što mi kažeš neće to promijeniti. Zaista to mislim.

Privila mu se bliže. – Nikada nisam bila s nogometnim timom.

Nasmijao se i položio ruku na njezin potiljak. Bože, kako ju je volio. Osjećaji koje je imao za nju bili su toliko duboki da su ga čak i kosti boljele svakog puta kada bi je držao. – Ozbiljno? Nikada ne bih rekao.

– Samo s Lonniem, – prošaptala je, – i mrzila sam to. Ni to mu nije bilo nikakvo iznenađenje.

– Uvijek bi me povrijedio i je... – Zastala je, okrenuvši lice prema njegovom vratu. – Nikada nisam htjela. Nikada.

– Ali si mu dopustila? – Rafe ju je oprezno pitao.

Tijelo joj se ukočilo i na trenutak je prestala disati. – Da. – Napokon je priznala, potpuno slomljena od boli. – Bojala sam se. Poludio bi kada bih ga odbila. Rekao je da sam njegova. Njegova. – Nestalo joj je daha i još više se privila uz njega. – Bio je opsesivno ljubomoran da mi čak nije dopuštao da pijem tablete kako ne bih zatrudnjela. Mislio je da ću se, ako budem sigurna, na poslu spetljati s nekim drugim, a ta pomisao ga je izluđivala. Jednom sam mu iza leđa otišla po recept. Kada je saznao, mislila sam da će me ubiti.

Odveo me do rijeke... i...– Ispustila je zvuk kao da će se ugušiti. – Bio je toliko bijesan da me počeo daviti. Nisam mogla pobjeći. Na kraju sam se onesvijestila. Kad sam se probudila, bio je naslonjen na auto i pušio cigaretu. Rekao je da je dobro što sam se probudila, jer me upravo htio baciti u vodu. Nije se činilo da ga je to uopće uzrujalo, činjenica da sam mogla umrijeti. Mislim da bi mu to više odgovaralo, bolje nego da me netko drugi dotakne. Nakon toga se više nikada nisam usudila uzeti kontracepcijske pilule.

Rafe ju je pogladio po kosi. – I tako je nastao Jaimie.

Klimnula je glavom. – Imala sam sreće što se to nije dogodilo puno ranije. Prošlo je tri godine otkad je nadogradio kuću kako bih imala svoju sobu.

– Svoju sobu? – Rafe je razmišljao o tome, nije bio siguran kakve veze to ima s ovime.

– Prije toga smo Heidi i ja dijelile sobu. Do tada me samo čudno gledao, ali nikada nije ništa napravio. Tek kada sam počela spavati u svojoj sobi, gdje je znao da me nitko ne može čuti, tada je počeo... buditi me usred noći.

Rafeu se stisnuo želudac. Jače ju je zagrlio. – I nakon što si dobila svoju sobu... je li te često budio?

Zadrhtala je. – Da. – Zaštjela je na nekoliko sekundi. – Pretpostavljam da ti je odvratno što nisam otišla. Vjerojatno misliš da sam jedna od onih slabih osoba koje dopuste da ih pretvore u žrtve.

Zatvorio je oči. – Ne, Maggie. Ti si jedna od najsnažnijih osoba koje poznajem. Ako si ostala, znam da si imala dobar razlog i mislim da znam koji.

– Rekao mi je da će Heidi biti iduća na redu ako odem od kuće. Da je gotovo dovoljno stara za takve stvari. – Glas joj je drhtao. – Tada sam otišla po socijalnu pomoć. Pokušala dobiti skrbništvo nad njom. Ali odvjetnik mi je rekao da nemam izgleda sve dok ne budem mogla dokazati da će joj Lonnie zaista i nauditi. Dokaz. Trebao im je dokaz. Bila je to moja riječ protiv njegove. Čak mi nije dozvoljavao da idem na posao kada bih imala modrice. Kako sam mogla nabaviti dokaz?

– Pa si ostala... radije se prepuštajući njegovom zlostavljanju nego mu dopustila da isto napravi i Heidi. – Rafeu je bilo mučno.

– Nakon što sam razgovarala s odvjetnikom, uzela sam Heidi i pokušala pobjeći. Taj put sam uzela auto. Bio je registriran na majčino i Lonnievo ime, ali ja sam plaćala kredit, pa nije kao da sam ga ukrala ili nešto tako.

– Što se dogodilo?

– Lonnie je prijavio nestanak auta i policija me zaustavila. Lonnie je došao i vratio nas natrag u Prior. Bio je toliko ljut, mislila sam da će me taj put zaista i ubiti. Dio mene je to i želio.

Rafe je i sam jednom ili dvaput iskusio taj osjećaj. – I našla si se na početku, Lonnie je i dalje posjećivao tvoju sobu.

– Da. Počeo je ponovno dolaziti, i kao i prije, kada bih mu rekla ne, toliko bi pobjesnio da bi me pretukao. Nisam mogla vrištati, bojala sam se da bi me mama ili Heidi mogle čuti i on bi možda ubio jednu od njih ako bi upale unutra.

Ponovno je zatvorio oči, srce mu se slamalo zbog nje. Sjećajući se modrica na njezinom tijelu, znao je da je Lonnie koristio svu svoju snagu. – O, Maggie. Kako si uspjela zadržati vrisak?

– Stavila bih jastuk preko glave.

– Što?

– Jastuk... da utišam zvukove koje sam ispuštala.

U želucu mu je još uvijek stajao osjećaj mučnine, koji je postajao sve intenzivniji i penjao mu se uz grlo.

– I nakon što bi te istukao, – uspio je izgovoriti. – Onda bi te silovao?

Bila je neprirodno mirna. – Ne, – prošaptala je. – Zatim bi otišao.

Rafe je bio siguran kako je nije dobro čuo. – Otišao?

– Uvijek bi se vratio. Nekada iste noći, nekada iduće. Rekao mi je da nikada nije morao silovati ženu i da neće početi ni sa mnom. Da mi je bolje da se počnem drugačije ponašati kada se vrati ili će opet morati upotrijebiti drugi način.

Rafe je osjetio njezine suze kako se slijevaju niz njegov vrat. Počeo ju je ljuljati i milovati po leđima. – I kada bi se vratio, radila si što je htio, radije nego da te ponovno istuče.

To nije bilo pitanje. Rafe je vidio sve tako jasno, a prizori koji su se nizali u njegovim mislima tjerali su ga na ubojstvo. Kada god je htio, kako god je htio. Sve sam radila, rekla mu je tog poslijepodneva. U to vrijeme nije mogao shvatiti kako je to moguće, ne kada je Maggie u pitanju. Ali sada je shvaćao. Zamišljao ju je dok stišće jastuk preko lica kako bi utišala vrisak... O, Bože, želio ju je držati čvrsto i nikada je ne pustiti. Sve do ovog trenutka, Rafe je znao da je Lonnie bolesnik, ali dosad nije shvaćao koliko je zapravo bolestan.

– Morala sam raditi što je htio ili bi me ponovno povrijedio. Nikada ne bi prestao, sve dok ne bih popustila. Najgore od svega bilo je to što je, ako udarci ne bi djelovali, prijetio da će otići u Heidinu sobu. Ona je bila tako mala. Toliko sam se bojala da bi to mogao učiniti.

Cijela ta ružna priča i svi odvratni detalji počeli su izlaziti iz nje da je Rafeu bilo mučno.

Silovati ženu bilo je dovoljno odvratno. Rafe je mogao zamisliti malo stvari koje su bile gore od toga. Ali biti toliki gad da ju istuče na mrtvo ime i kasnije se vrati i pretvara da ona to želi?

Ispustila je glasan jecaj uz suze, zvuk je bio toliko mučan da se Rafe uplašio.

– O, dušo, nemoj. Molim te, nemoj. Nisi ti kriva.

Ako ga je čula, nije davala nikakav znak za to. Rafe ju je privio uz sebe, ljuljajući je, žudeći da njezina bol prestane, ali nije znao kako. Pa ju je pustio da plače. Sve dok joj nestane snage. Dok joj nestane suza. Dok se grozna tišina ne spusti između njih... zahtijevajući da kaže nešto. Samo, nije znao što.

Kada je napokon progovorio, bio je toliko usredotočen na nju i njezinu bol da su mu riječi izlazile instinktivno. – Volim te, Maggie. Nisam mislio da bih te ikada mogao voljeti više, ali zbog ovoga te volim još više. Znaš li, uopće, koliko si divna?

– Divna? – tiho je ponovila.

– Divna. Prekrasna. Nevjerojatna. Da si tamo ostala... zbog Heidi. I da nikada nisi dopustila tom gadu da te slomi. Toliko sam ponosan na tebe, sada kada sve znam. Većina ljudi ne bi podnosila nasilje, skroz iznova. Svim silama se trudio slomiti ti duh, oduzeti ti dostojanstvo i baciti te na koljena... i nikada mu nisi dopustila da pobijedi.

Osjetio je kako se umirila. Nakon nekog vremena, osjetio je kako je stisnula šake, oslonivši ruke na njegovu majicu. – O, Rafe. On bi svakog puta pobijedio. Bila je to noćna mora.

Naslonio je nos na njezinu kosu, koja je mirisala po dimu i zimzelenom drveću, te mirisu koji je bio samo njezin. – Ne, dušo. Ne. On nikada nije zapravo pobijedio, ni na jedan način koji je važan.

Stisak njezinih ruku postao je zabrinjavajuće jak. – Osjećam se tako bolesnom iznutra. Kada pomislim na sve stvari koje sam radila, osjećam se kao da crvi pužu u meni. Odvratan, prljavi osjećaj koji ne mogu oprati sa sebe.

– Ah, Maggie. – Rafe se osjećao kao da mu je netko nagurao čarapu u grlo. Jednjak mu se nije stisnuo kad je pokušao progutati. Gotovo se ugušio, pokušavajući pročistiti grlo. – Takve osjećaje ne možeš oprati sapunom i vodom.

– Znam. – tiho je rekla. – Pokušala sam. Ribala sam se dok mi koža ne bi postala gruba. Nikada nije upalilo.

Suze su mu ispunile oči. Okrenuo se kako bi legao na leđa, povlačeći i nju za sobom. Deke je povukao preko njih i rukom je prolazio kroz njezinu kosu, koja se prosipala po njegovim ramenima. – Kada budeš spremna, zajedno ćemo probati oprati taj osjećaj.

– S čime? – oprezno je upitala.

On se nasmijao, svjestan da mu u isto vrijeme suze klize niz obraze i spuštaju se na njezinu kosu. – Vjeruj mi, znam pravi lijek za to. Postoji samo jedan način za rješavanje ružnih uspomena, Maggie, a to je da stвориš nove, lijepe uspomene.

– O, Rafe, tako bih voljela da to mogu vjerovati.

Srce mu je zastalo zbog očaja kojeg je čuo u njezinom glasu. – Pa, vjeruj. Jesam li ti ikada lagao? – Ne.

– Pa, onda? Ono što se čini prljavo i ružno ili zastrašujuće s nekim, postaje čarobno i savršeno ispravno s osobom koju voliš, Maggie. Voliš me. Zar ne?

– O, da.

– Onda će nama biti tako; čista čarolija. Toliko lijepo i dobro i predivno, da u tvojoj glavi neće biti mjesta za loše uspomene. Bit će pretrpana s novim fantastičnim uspomena i sve što će ti na kraju ostati je taj predivni, čarobni osjećaj.

Naslonila je petu na njegovu nogu i privila se uz njega. Rafe je stisnuo zagrljaj. Ponovno je osjetio kako je stisnula šaku na njegovoj majici.

– Napravimo to onda, – prošaptala je tiho. – Napravimo to sada.

Bila je to zadnja stvar koju je očekivao da će reći. Jedan trenutak je ostao ležati tamo, ukočenog tijela i srca koje je lupalo kao ludo. – Maggie, – napokon je rekao, – mislim da sada nije najbolje vrijeme.

Tamo gdje joj je ruka bila stisnuta na majici, osjetio je kako ga je povukla za dlake na prsima.

– Ponekad, – drhtavo je prošaptala, – nakon što zaspeš, dodirnem te kada ne znaš i... znatiželjna sam.

Znao je na koje je trenutke mislila i nije spavao. Dodirivala ga je po cijelom tijelu, vrhovima prstiju pratila oblik njegovih usana i lagano prelazila preko njegovih ruku.

– Pitaš se kako bi bilo voditi ljubav sa mnom?

– Da, – tiho je odgovorila. – Kakav bi bio osjećaj. Prebacio je ruku preko njezinog ramena. – Što misliš, kako bi bilo?

Dugo mu nije odgovarala. – Nadam se da će biti lijepo. Sviđa mi se kada me dodiruješ. Kao sada. Osjećam se dobro.

Shvatio je da je miluje po ramenu kroz pamučnu široku majicu i zatim je prestao. Potom je, podsjetivši se da mu je upravo priznala kako joj se to sviđa, nastavio, ovog puta posve svjesno.

– Ovako?

– Mmm. – Drhtavo je uzdahnula. – Prolaze me trnci. Traperice su mu postale preuske zbog spoznaje da joj se to sviđa. Ovo je bilo opasno. Ohrabrivala ga je da napravi nešto za što nije bio siguran je li spremna. On je bio i previše spreman.

– Samo, iako se nadam da će biti lijepo, ipak se malo bojim, – priznala je. – Ne tebe. Samo se bojim. Da možda neće biti lijepo. Da će možda čak biti... užasno. I nikada te nisam probudila jer sam se bojala saznati.

– Kunem ti se, Maggie, neće biti užasno.

– Ono što si rekao o čaroliji? – Iznenada se pridigla i naslonila na lakat, te ga pogledala ravno u oči. Osjećao se kao da se utapa u mokroj svili. – Ako... – zastala je i progutala. – Ako možeš napraviti da bude čarobno i otjerati ovaj grozan osjećaj koji imam u sebi, onda želim da to i napraviš.

Rafe je proučavao njezino sitno lice, poprilično nateknuto od plakanja. Tragovi suza su bili vidljivi. Kapci su joj bili natečeni i crveni. Vrh nosa ružičast. I usta. O, Bože. Bila su

natečena i sjajna i mekana... gotovo su ga molila da ih poljubi. Pridigao se da joj s lica makne meku tamnu kosu i nekako se njegova ruka našla na njezinom vratu.

– Dušo, uzrujana si. Upravo smo razgovarali o Lonnieu. Sve je još svježije u tvojoj glavi. Mislim da bismo trebali pričekati do nekog drugog puta.

– Zar me ne želiš?

O, Bože. Nikada nikoga nije želio više. Ali također je želio da trenutak bude pravi. Što ako to za nju ne uspije učiniti čarobnim? Što ako je iznevjeri?

– O, dušo, želim te. Naravno da te želim. Ne mogu ti opisati koliko.

– Ne želim ništa forsirati. Samo... čini mi se kao da je to postalo čudovište koje se krije u ormaru.

Odakle je sada ovo došlo, nije imao pojma.

– Kao što?

– Čudovište. Kad si bio dječak, zar nikada nisi vjerovao da se u ormaru krije čudovište?

Nikada nije vidio ljepše oči od njezinih. Svaka njezina misao i osjećaj zrcalili su se u tim tamnim dubinama i mješavina osjećaja ga je plašila. Očito se htjela suočiti sa svojim strahovima, i nekako, u njezinoj glavi, i on je bio jedan od njih.

– Nikada nisam vjerovao da je čudovište bilo u mom ormaru. Ali nekada sam mislio da postoje duhovi u stajama, koji se pojavljuju po mraku.

– Kako si shvatio da ipak ne postoje?

– Kada sam imao otprilike dvanaest godina, uzeo sam vreću za spavanje i otišao u staju. Bio je to pakleni način da se uvjerim, ali kad je konačno svanulo, više se nisam bojao.

– Pa, kad sam ja bila mala, mislila sam da se u mom ormaru krije čudovište. Svake noći sam ležala u krevetu, zureći u vrata ormara i bojala se zaspati. Napokon, jedne noći, nisam to više mogla izdržati, zato sam se ustala i otvorila ormar. Pogodi što se dogodilo? Čudovišta nije bilo. Više se nikada nisam bojala.

– Maggie, zar želiš reći da sam ja kao čudovište iz tvog ormara?

Pogled joj se zaustavio na njegovom, dok je odmahivala glavom. – Ne. Lonnie je sada moje čudovište, a ti si vrata koja se bojim otvoriti. – Grickala je usnicu dok ga je očima molila za razumijevanje. – Znam da zvuči glupo. Molim te, nemoj se uvrijediti. Samo...

Rafe je prstom prešao preko njezinih usana. – Ne moraš mi objašnjavati. Razumijem, nisam povrijeđen. U meni nema ničega što do sada nisi vidjela, Maggie. Nema čudovišta koje te vreba. U meni nema ničega sličnog Lonnieu.

– Znam. Znam to već neko vrijeme, – priznala je. – Ali moram sama sebi to dokazati. Znaš? Nažalost, to nije tako jednostavno kao što je bilo otvoriti vrata tog ormara. – Nasmijala se. – Ti nemaš vrata na sebi.

Mogao se sjetiti drugih stvari koje bi mogla dotaknuti i riješiti sve u vrlo kratkom roku. Privukao je njezino lice bliže svome. Nikada nije ni pomislio da bi mogao voditi ljubav s nekim tko je bio upola uplašen kao ona i na neki način je to i njega uplašilo.

– Ako stvarno želiš voditi ljubav, Maggie, trebaš me samo poljubiti, – rekao joj je. – Ja ću dalje preuzeti.

Nadao se da će se povući. Da će si dati još malo vremena. Čekati dok ne bude bolje raspoložena. Umjesto toga, zaustavila je pogled na njegovim usnama. Vrhom jezika polizala je ružičaste usne. Utroba mu je gorjela od vrućine koja se širila cijelim njegovim bićem.

– Nikada nisam, – promrmljala je, – bila ta koja započinje.

Približila mu se, zatim se malo odmaknula i nakrivila glavu. Nakon nekoliko trenutaka, njezine svilene usne napokon su dotaknule njegove... tako lagano, tako stidljivo i napeto, da je stisnuo šaku u njezinoj kosi, žudeći da je privuče bliže sebi. Ali nije. Kako mu je ranije objasnila, ovo su bila vrata koja je morala sama otvoriti, čudovište koje je morala

uništiti. I morao ju je pustiti da to napravi na svoj način, onako kako ona misli da bi trebala.

Poglavlje 20

Maggie je jedva poljubila Rafea, shvativši da on namjerava samo ležati tamo i pustiti je da radi što želi. Na trenutak, ideja joj se činila primamljivom. Bilo je to za nju novo iskustvo – imati kontrolu. Biti ta koja vodi igru i znati da se ništa neće dogoditi, osim ako ona to ne želi.

Ali taj osjećaj je ubrzo nestao. Sjetila se kako se osjećala onog dana u avionu kada ju je poljubio... uzbuđljivi, vrtoglavi osjećaj koji ju je ostavljao bez daha, preplavio ju je. Sada nije osjećala isto. Sve je ovo bilo novo za nju i nije bila sigurna kako nastaviti. Oduvijek su joj Lonnieve usne bile odbojne i pokušavala je odvratiti lice, želeći se oteti mučnom osjećaju.

Srce joj se stezalo od nervoze. Dotaknula je Rafeove usne vrhom jezika, nadajući se da će ga to potaknuti da nastavi dalje. Ali još uvijek je samo ležao, uzvraćajući joj poljupce... recimo... ali nije ju dodirivao i ispunjavao je onim osjećajem kojeg je onda imala. Željela je to, trebala je to. U cijeloj situaciji, osjećala se neugodno i nervozno. Nakon što ga je poljubila, što je sljedeće trebala napraviti? Dotaknuti ga? Skinuti mu odjeću? Ako ju je namjeravao pratiti, cijelu noć bi mogli ležati ovako sa spojenim usnama.

Vidno nezadovoljna razvojem situacije, pridigla se i susrela mu pogled. U očima mu se nalazio čudan sjaj, ona toplina na koju je navikla sada nije bila prisutna. Bio je uzbuđen, pomislila je. Želio ju je. Pa zašto onda nije činio ništa u vezi toga?

– Rekao si da ćeš dalje ti preuzeti, – podsjetila ga je dršćući.

Njegove satenske usne su se skupile, a duge, crne trepavice se spustile preko očiju. – Predomislio sam se. Bolje je ako ti držiš sve konce u svojim rukama. Bojim se da bih te mogao požurivati.

– Možda želim da me požuruješ.

Pogled mu je bio iznenađen.

Slegnula je ramenima, a pogled joj se spustio na njegove usne. – Zadnji put kada si me poljubio, nisam mogla razmišljati.

– Nisi? – Izgledao je iznenađen što to čuje. – Mislio sam da si nasmrtno uplašena.

Nervozno se nasmijala. – Bila sam. – Zagrizla je unutrašnjost obraza. – Trebam te da započneš ovo, – iznenadno je rekla. – Ja, ovaj... osjećam se glupo dok radim sve sama.

Bez upozorenja, gurnuo je ruku ispod njezinih leđa. U sljedećem trenutku, našla se na leđima, a on je ležao na njoj. – Glupo, ha? Pa, Maggie, ne možemo to dopustiti. – Toplina se vratila u njegov pogled. Nagnuo je glavu kako bi poljubio vrh njezinog nosa. – Osjećam se kao da sam cijeli život čekao na ovo, – prošaptao je promuklim glasom. – Teško je odlučiti koji dio tebe bih želio prvo okusiti.

– Moje usne? – predložila je.

Lagano je odmahnuo glavom i napravio grimasu. – Mogu li ja izabrati?

Maggieno srce je divljački kucalo. Računala je na to da će je poljubiti i vratiti onaj osjećaj prije nego što počne dalje istraživati.

– Valjda, – nesigurno se složila.

– Tvoje uši, – šapnuo je.

– Moje, što?

Podigao je obrvu. – Ima nešto što me privlači na tvojim ušima. Ne mogu to objasniti. Tjednima me izluđuju. Sanjao sam kako ih ljubim. Maštao o njima. Te tvoje uši su bile odgovorne za puno tuširanja hladnom vodom. – Pogled mu se spuštao preko njezine kose.

– Volim sliniti neko vrijeme prije nego se dogodi glavna stvar. Postoji li način da te nagovorim da pomakneš kosu?

– Želiš gledati moje uši? Šališ se, zar ne?

– Smrtno sam ozbiljan. Nisi previše zaštitnički nastrojena prema njima, zar ne? – Kako nije odmah pomaknula kosu, podrugljivo ju je pogledao. – Maggie, – tiho je rekao, – samo ti želim poljubiti uho. Obećavam da ti neću probiti bubnjić.

Nasmijala se unatoč tome što je pokušavala ostati ozbiljna. Kada je to tako rekao, osjećala se blesavo.

– Molim te? – nastavio je. – Na rubu sam živaca. Ako uskoro ne poljubim jedno od tih ušiju, razboljet ću se od tih silnih hladnih tuševa, kunem se.

Nasmiješila se i pomaknula kosu. Bilo je glupo, ali stidjela se. Glupo, tako glupo. Nije tražio da se skine gola. Samo je želio vidjeti njezino uho, za Boga miloga. Kada je spustila ruku, pogledala ga je. Gledao je u nju kao preglednjeli čovjek pred kojim se nalazi sočan odrezak.

– To je, bez sumnje, najslade malo uho koje sam ikada vidio. – Pridigao se i sjeo pokraj nje, naslonivši široka ramena na zid. – Dođite ovamo, gospođo Kendrick, – nježno je rekao.

Maggie ga je zabrinuto pogledala. Nasmijao se i uhvatio je za ruku. – Hajde. Samo ću malo grickati to uho, neću ga odgristi.

Kad se pridigla na koljena, popustio je stisak na njezinoj ruci i potapšao svoje bedro.

– Ovo mi izgleda kao velika priprema samo kako bi mogao grickati uho, – promrmljala je, pokušavajući zadržati ozbiljan glas, iako je iznutra drhtala.

– Samo? – Prsa su mu drhtala od smijeha kojeg je pokušavao zatomiti. – Maggie, Maggie. Ljubljenje uha je umjetnost, a ja sam majstor u tome.

Povjerovala mu je.

– Mogu li te nešto pitati? – rekla je.

– Reci.

– Što je to na mom uhu što te toliko privlači?

– Osjećaj za kojeg znam da te ispuni kada ga poljubim, – rekao je sa smiješkom na licu.

Maggie ga nije mogla kriviti što nije bio potpuno iskren. – Kako ću se osjećati?

– Dopusti mi da te poljubim pa ćeš saznati. – Ispružio je ruku kako bi maknuo kovrču koja mu se našla na putu. – Jesi li ikada probala?

Jedva ju je dotaknuo, a već je osjećala vrtoglavicu. – Ne, nikada nisam probala.

– Pa, osjećam se obveznim pokazati ti da te čeka fenomenalno iskustvo. – Njegove baršunaste tople usne nalazile su na njezinoj koži. – Bože, mirišeš tako predivno.

– Uistinu? – pitala je, a srce joj je poskakivalo dok je usnama pratio osjetljiva područja njezinog vrata.

– Apsolutno, – odgovorio je šapatom koji joj je slao trnce kroz tijelo. – Na kupku i šampon i samo tebi svojstven miris.

Vjerojatno se trebala istuširati.

– O, Maggie, imaš li pojma što mi radiš?

Usnama joj je dotaknuo uho. Maggie je ovila ruke oko njegovih ramena kako bi se naslonila ili ga odgurnula, nije bio siguran. Treptava toplina ispunila joj je trbuh dok je njegov topao dah prelazio preko njezinog uha. Treperenje je postalo poput toplinskog šoka, koji ju je topio kad je privukao njezinu glavu i jezikom prešao preko uha.

Nije se mogla micati. Osjećaji su bili nemjerljivi. Pobjegao joj je uzdah.

– O, Maggie... Maggie... toliko te volim.

Njegov glas kao da je prolazio kroz cijelo njezino tijelo. U šakama je stisnula njegovu majicu, namještajući glavu kako bi pratila pokrete njegovih usana, toliko usredotočena na osjećaje koji su je prožimali da više nije osjećala nervozu. Raj. Nikada je nitko nije

poljubio u uho. U posljednjih deset godina, ta dva identična dijela tijela smatrala je tek stvarima koje s vremena na vrijeme treba očistiti.

Sada se uho odjednom činilo poput centra njezinog bića, snop završetaka živaca od kojih joj je drhtalo cijelo tijelo.

Zaboravila je na sve. Lonniea. Svoj strah od seksa. Čak i svoje ime. Njegove usne su se stiskale oko šupljine njezinog uha, zubima je grickao usnu resicu, izazivajući je. Osjećala je kao da joj se po koži razlijeva topli saten. O, dragi Bože. Probudio je želju u njoj. U trbuhu je osjetila nešto poput boli... ugodne boli, koja joj je ispunjavala utrobu i završavala u grudima, od čega su joj se grčili nožni prsti.

Sve ovo samo zbog ljubljenja uha?

Trepnula je, osjetivši kako dlanom prelazi preko njezine ruke, a zatim se vratio natrag do njezinih ramena. Kad ju je počeo ljubiti po vratu, opustila se i zabacila glavu. – O, Rafe...

Poljuljao ju je iznenađan osjećaj vrtoglavice. Lagano se povukla natrag, na trenutak razbistrivši misli. Nije je pokušavao spriječiti, pustio ju je da se odmakne i zatim ju pogledao toplim, plavim očima.

– Bojiš se, Maggie?

Iznenađila se, shvativši da se ne boji. Još uvijek držeći ruke oko njegovih ramena, rekla je: – Ne, zapravo ne.

– Ideš nekuda?

– Ne, – drhtavo je odgovorila, znajući da to i misli. Pogledala je u njegove usne, žudeći da je poljubi. Kako to nije učinio, nagnula se prema njemu sve dok joj se usne nisu našle milimetar od njegovih. Srce joj je htjelo iskočiti iz grudi. Trbuh joj se ispunio osjećajem napetosti i teško je disala.

Ovog puta nije razmišljala o tome kako će ga poljubiti. Samo je svoje usne prislonila na njegove.

Ne želeći da i ovaj poljubac završi brzo kao i onaj posljednji, Rafe je stavio ruku za njezin vrat. Kad je stegnuo stisak, shvatio je kako joj je glava mala u njegovoj ruci. Usne joj prekrio svojim, preuzimajući kontrolu. Kada je svojim usnama dotaknuo vrh njezinog jezika, ukočila se. Ali nakon jednog trenutka, lagano je otvorila usta.

Za Rafea je to bilo dovoljno veliko ohrabrenje. Slatkica. Činilo mu se kako je cijelu vječnost čekao da je ponovno okusi i nije se razočarao. Prisjećajući se stare pjesme, Rafe je pomislio: Poljupci slađi nego vino. To nije bilo pretjerivanje. Bila je opijajuća.

Obuzela ga je žudnja, jaka i iznenađna. Htio je položiti ruke na njezinu satensku kožu, pažljivo pratiti svaku oblinu njezinog tijela, dotaknuti joj grudi. Maggie. Ovo je bilo više od želje. Gorio je od potrebe za njom.

Stisnula se uz njega, tijelo joj je bilo mekano, nevjerojatno nježno i drhtalo od, nadao se, želje za njim. Maggie. Zavukao joj je ruke ispod majice i dotaknuo голу kožu. Zapravo je dotaknuti bilo je nevjerojatno.

Negdje u glavi mu se uključio alarm. Morao je ići polako. Samo, bilo je tako prokletu teško suzdržavati se kada ju je toliko dugo želio. Nikada nije ni sanjao da bi mogla reagirati ovako opušteno. Uspori. Nemoj je požurivati. Želio je da im prvi put bude savršeno. Previše puta je proživjela užas.

Obuzdavao je želju u sebi, bojeći se da bi je mogao uplašiti. Kao da je osjetila njegovu napetost, naglo se povukla, a njezine prekrasne oči gledale su ga kroz guste trepavice. – Što je? – prošaptala je.

Ruke su mu bile naslonjene na njezin struk, vrhovima prstiju je prelazio preko njene kože, a želja u njemu bila je toliko intenzivna da je stisnuo zube. Ispustio je drhtavi uzdah, pokušavajući se opustiti. Iskrenost. Njegovo pravilo. Nema više tajni među njima, rekao joj je.

– Nasmrt se bojim, – priznao je.

Iznenadenost je ispunila njezine oči.

– Bojiš? Misliš, mene?

– Tebe, – prošaptao je. – Bojim se tebe. I sebe. Bojim se da ću sve upropastiti. Da ću napraviti nešto pogrešno. – Pomaknuo je ruku s njezinog struka i dlanovima joj obuhvatio lice. Palčevima je pratio oblik njezinih obraza, uživajući u mekoći kože, znajući da joj je koža svuda tako nježna... ako ne i nježnija. – Toliko te volim, Maggie. Želim da ti ovo bude savršeno i bojim se da neću uspjeti. Da ću sve uprskati i da me više nikada nećeš poželjati. Da... – Ponovno je ispustio uzdah i ironično se nasmijao. – Tako sam nervozan. Ne bih mogao pljunuti ni kad bi izbio požar. Možeš li vjerovati?

Sjela je, a njezina se mekana stražnjica ugnijezdila na njegovim bedrima. Čak i to mu je predstavljalo slatku muku. Njezina toplina. Način na koji se oblina te stražnjice naslanjala na njegove prepone. Položivši svoje ruke na njegov struk, promatrala ga je jedan dugi trenutak, ništa ne govoreći. Zatim su joj se oči ispunile suzama i drhtavi smiješak se razvio na njezinim natečenim usnama.

– Na trenutak sam pomislila da si se predomislio i da me ne želiš.

– O, želim te, – uvjeravao ju je. – U tome i jeste problem. Toliko te želim da je to zastrašujuće i ja... – Nije je želio uplašiti, čak ni riječima. – Bojim se da ću izgubiti kontrolu i... – Progutao je. – Samo ne želim učiniti ništa što bi te podsjetilo na Lonniea, znaš? – Pokušao je ubaciti malo humora i prikriti drhtavi glas. – Staro čudovište iz ormara koje čeka da te zaskoči.

Maggie ga nikada nije voljela više nego tada. Pogledala ga je u oči i znala je da je zapravo bio uplašen. Prestravljen. Drhtao je, od suzdržavanja strasti u sebi ili nerveze, nije bila sigurna. I nije zapravo ni bilo važno, u svakom slučaju, to joj je govorilo koliko ju je zapravo volio. Sjetila se svih onih noći kada ju je držao u naručju, sa svojom muškošću naslonjenom na njezina leđa. Svake noći je suzdržavao tu potrebu i nikada je ni na što nije prisiljavao. Sada kada je konačno može imati, još uvijek se suzdržavao? Maggie je to značilo više nego što je mogla riječima opisati. Zapravo, od svih stvari koje je mogao reći ili napraviti kako bi joj ovo olakšao, činjenica da ništa nije napravio, potpuno ju je razoružalo. Gotovo joj je slomio srce.

Staro čudovište iz ormara. To su bile njezine riječi i sada je shvatila da je bila beskrajno okrutna kada mu je rekla da u njoj postoji strah da u njemu ipak postoji djelić Lonniea. Sada se bojao biti ono što jest kako ih ona ne bi uspoređivala. Ne ovaj čovjek. Nikada. On je bio tako dobar i drag, potpuna suprotnost Lonnieu Boyleu u svakom pogledu. Sigurno, Rafe je bio velik... i zasigurno snažan, tijelo mu je bilo prekriveno čeličnim mišićima. Predstavljao je sve čega ju je Lonnie naučio da se treba bojati. Ali Rafe Kendrick je bio više od toga, toliko više. Koliko god se izvana činio grub, iznutra je bio nježan, najnježniji i najobzirniji čovjek kojeg je ikada upoznala.

I volio ju je. Zaista. Nije to bila samo fizička privlačnost, iako je to bio neizostavan dio koji je povezan s njegovim osjećajima prema njoj. Ali volio ju je više od toga, dublje od toga, na način koji je iznad fizičke prirode i još uvijek bi imao iste osjećaje, čak i kada bi mu uskratila onaj fizički dio. Mogla bi sada završiti sa svime, reći mu da nije spremna i da možda nikada neće ni biti i on bi to sigurno prihvatio. Mogla mu je to vidjeti u očima. I više od toga... osjećala je to u svom srcu.

Zbog te spoznaje se osjećala nevjerojatno. Bilo je ludo, znala je to, ali osjećala se kao zatvorenik kojega su nekim čudom oslobodili okova. Veliki teret joj je pao sa srca. Ničega se više nije bojala. Ništa je nije zadržavalo. To što je poznavala Rafea, što ga je voljela... to ju je nekako oslobodilo, ali ipak i vezalo za njega.

Maggie si nije dopustila dugotrajno razmišljanje o tome. Samo je podigla ruke s njegovih prsa i zgrabila rub majice. Kada je shvatio što namjerava učiniti, dlanove je stisnuo jače uz njezino lice.

– Maggie, – prošaptao je, – nemoj raditi ništa ako nisi sigurna. Molim te, razmisli jesi li spremna.

Podigla je majicu do njegovih ruku koje su je zadržavale. – Pusti me, Rafe. Molim te?

Spustio je pogled na njezine gole grudi i rekao: – Isuse. Zar me nisi čula? Malo mi fali da... – Zatvorio je oči dok mu je grlo podrhtavalo. – O, Bože.

Maggie se izmaknula i prevukla majicu preko glave. Kad ju je bacila ustranu i osjetila hladan zrak na koži, obuzela ju je nelagoda i nesigurnost. Možda će pronaći grešku na njoj. Možda neće biti ono što je očekivao. Kada je vidi голу, možda je više nikada neće poželjeti.

Zadržala je dah, očekujući njegovu reakciju, a on je i dalje samo ležao zatvorenih očiju, ramenima naslonjen na zid iza sebe. Osjetila je snažno lupanje srca. Čekala je. I čekala. Napokon je morala udahnuti.

– Rafe? – rekla je drhtavo, bojeći se da mu se neće svidati ono što vidi kada napokon otvori oči. – Zar m-me nećeš p-pogle-dati?

Čeljust mu je podrhtavala. Tihim i grubim glasom, pitao je: – Zar želiš da izgubim kontrolu? K vragu, Maggie, nisam od kamena. Jedan pogled i za sekundu ćeš biti na leđima.

– Sve je u redu dok si sa mnom.

Nekoliko trenutaka ništa nije govorio. Zatim je napola otvorio jedno oko. – Što?

Maggie se nasmijala. – Mučiš me. Hoćeš li me, molim te, samo pogledati pa da završimo s tim? Bojim se da ti se možda neću svidati.

Otvorio je oko do kraja. Pogledao ju je. – Isuse, Marijo i Josipe.

Maggie je rukama prekrila tijelo. – Malo sam vrećasta. Otvorio je oba oka. – Malo si što?

– Pa... vrećasta. I imam strije. Mrziš li strije?

Pogledao ju je u oči kao da ne vjeruje da je ozbiljna. Odjednom mu se izraz lica promijenio. – Brineš se da mi se možda nećeš... – Nasmijao se i pomalo drhtavo rekao: – Dušo, nemoj me mrziti, ali već sam provjerio...

– Jesi? Kada?

Nasmiješio se. – U motelu, kad si bila bolesna.

– Oh. – Maggie se snažnije obgrlila. – I? – I, što?

– Je li... pa, znaš... je li ti se svidjelo to što si vidio?

Tada se glasno nasmijao... toliko da su mu se ramena tresla. – Svidjelo? Je li mi se svidjelo to što sam vidio? Ovdje sam, zar ne? Maggie, ti si prekrasna. Predivna. Savršena. I nisam vidio nikakve strije.

– Onda nisi pažljivo gledao. Sigurno si samo provirio i nisi opazio nikakve mane.

Uzdahnuo je. – Mane? – Spustio je pogled do njezinih ruku. – Trenutak istine. Daj da vidim.

Maggie se prisilila spustiti ruke. To je bio najgori trenutak njezinog života, samo je sjedila tamo dok ju je on pregledavao. Koža joj je gorjela na svakom mjestu koje bi pogledao. I zašto nije ništa govorio? Zamišljala je kako misli grozne stvari... da su bile poput balona koji su se ispuhali, možda. I da su mu strije, koje su bile bijelo-srebrne boje, bile ružne i odbojne. O, Bože. Ako mu se ne bude sviđala, umrijet će.

– I? – pitala je drhtavim glasom.

Ponovno ju je pogledao, a lice mu je bilo tako ozbiljno da je znala kako će sada reći nešto grozno. – Ovo su, – polako je govorio, – bez sumnje, najljepše, najsavršenije, najdivnije stvarčice koje sam u životu vidio.

Idućeg trenutka ju je obuhvatio oko struka i prije nego se snašla, ležala je na leđima s njegovim rukama oko sebe.

– Upozorio sam te, – rekao je. – Ne možeš reći da nisam. – Pognuo je glavu i poljubio je ispod uha. – O, Bože, Maggie, oprost mi. Znam da trebam ići polako.

U ovom trenutku, Maggie je bila zadovoljna da se pokrenuo, bez obzira na brzinu. – Pretpostavljam da bih te trebala upozoriti. Imam strije i na trbuhu, također. I nekoliko na svakom boku. – Kako joj je samo nastavio ljubiti vrat, dodala je: – Nisu tako strašne. Samo male bijele linije kakve imam na i grudima.

– Znači li to da vjerojatno nikada nećeš obući tanga kupaći kostim u javnosti?

Maggie nigdje ne bi odjenula tanga kupaći kostim. Od same pomisli se nasmijala. – O, ne. Ne bih mogla.

– Dobro, – promrmljao je, a dubina njegovog glasa kao da joj je odzvanjala u grudima. – Ubio bih svakog muškarca koji te dvaput pogleda. Ti si moja, Maggie.

Nizao je poljupce niz njezin vrat, lizao joj kožu, upijajući njen okus. – Moja, – ponavljao je.

Ti si moja. Riječi su joj odzvanjale u mislima, prizivajući uspomene. Na trenutak je sve u njoj zadrhtalo. Ali onda je pogledala u čovjeka koji ih je izgovorio. Njegov tamni profil, tračak svjetlosti iz fenjera poigravao se na njegovoj crnoj kosi. Rafe. Ne Lonnie. Rafe. Željela mu je pripadati. I samo to što je čula te riječi, ispunilo ju je radošću. Sada je bila njegova, ne Lonnieva. Njegova. I zbog toga se osjećala potpuno sigurno.

– Da, tvoja, – promrmljala je.

Dubokim, tihim glasom uzvratio je: – Reci to ponovno.

– Tvoja sam, – rekla je glasnije. – Tvoja, Rafe.

Usne su mu ostavljale gorući trag na njezinoj koži, lagano je izazivajući zubima. Tonom koji je odavao žudnju, rekao je: – Ako napravim nešto što ne želiš, reci mi. Kunem ti se, dat ću sve od sebe kako bih se zaustavio.

Dat ću sve od sebe? Ovo bi je trebalo uznemiriti, ali začudo, nije. Dat će sve od sebe. Nema garancije. Ni obećanja. Toliko ju je želio da je mogla osjetiti kako se trese. Ali ako ga bude zamolila da prestane, dat će sve od sebe.

Rukama mu je obgrlila ramena, želeći ispod sebe osjetiti njegovu kožu i mišiće. – Rafe, možeš li skinuti majicu?

Pridigao se, zgrabio rub majice i prevukao je preko glave. Kleknuo je pokraj nje i dok je bacao majicu ustranu, Maggie je ugledala njegov brončani torzo – široka, lijepo oblikovana ramena, ravan trbuh, snažne mišiće na rukama. Koža mu je, zbog čestog izlaganja suncu, bila boje karamele, koje je obožavala, i gledajući ga, poželjela ga je okusiti baš kao što je i on okusio nju. Rukama je prošao kroz kosu kako bi maknuo opuštene pramenove, a njegove metalno plave oči sjajile su se dok ju je gledao. – Želiš li da skinem još nešto? – Namignuo joj je. – Pazi što želiš. Ja vjerujem u ravnopravnost.

Maggie se nacerila. Bio je nevjerovatan, ovaj čovjek, u jednom trenutku strastven, a već u sljedećem duhovit. – Znači li to da ćeš od mene zahtijevati da skinem sve ono što i ja od tebe budem zahtijevala?

– Upravo tako.

Pretvarala se da razmatra ponudu. – To nije ravnopravno. Ti nemaš stvarčice.

Nasmijao se i prešao rukom preko svojih prsa, prolazeći kroz guste, tamne dlake kroz koje je željela provući prste i zatim rekao: – Hvala Bogu.

Spustio se, rukama zadržavajući težinu. Njihove grudi je dijelio centimetar razmaka. Maggie je iznenada vrisnula. Nasmiješio se i nagnuo glavu. Njegova svilenkasta usta dotaknula su njezina. Maggie je zastenjela, a dah joj se silovito razlio po njemu kada je svoja prsa naslonio na njezina. Osjećaj, koji joj je prožimao cijelo tijelo, kao da je palio vatru u njezinom trbuhu.

Usnama je nježno milovao njezine. Vručina. Jezikom je prelazio preko njezine donje usne, a zatim ju je lagano uvukao u svoja usta i cuclao. Vatra u njoj je bjesnila. Stisnula mu je ramena, svladana osjećajima.

Izenada se odmaknuo od nje, uhvativši joj ruku koju je držala na njegovom ramenu i počeo joj ljubiti prste, gledajući je ravno u oči. Kada je njezin prst stavio u svoja usta, bila

je sigurna da nikada u životu na svom tijelu nije osjetila nešto tako toplo, mokro, nevjerojatno mekano. Ljubio joj je prste i spuštao se prema dlanu, prateći jezikom svaku liniju. Sve do zapešća. I unutrašnje strane lakta. Svaki dodir njegovih usana izazivao je završetke živaca na njezinoj koži, za koje nije ni znala da postoje. Osjećala se poput osjetljivog instrumenta na kojem svira virtuoz.

O, da. Cijelo tijelo joj je drhtalo i željela je osjetiti njegove usne svuda po sebi. Svuda. Pomaknuo joj je ruku sa strane i spustio se prema rebrima. Pokušavala je doći do zraka. Od manjka kisika zavrtnjelo joj se u glavi. Poput paperja, pramenovi njegove crne kose padali su preko njezinih grudi. O, Bože. Tamo je željela osjetiti i njegove usne, žudjela je za tim.

Umjesto toga, zaustavio se na njenom pazuhu. Škakljalo ju je i pokušala se izmaknuti i spustiti ruku. Uhvatio ju je za zapešće i stisnuo joj ruku na krevet. – O, ne, nećeš. Sanjao sam o ovome. Svaki slatki centimetar tvog tijela, Maggie. Napokon je moje. Ne postoji nijedno mjesto koje namjeravam izostaviti.

Ni jedno mjesto? Pokušala se nasmijati, ali preteško joj je bilo čak i disati. Ovo je bilo... O, Bože. Podigao joj je ruku još više. Pazuh? Ni u najluđim maštarijama... nije da je o tome često razmišljala... ni na trenutak nije pomislila da je pazuh tako osjetljiv.

– Š-škaklja me, – nekako je uspjela izgovoriti, pokušavajući se izmigoljiti.

Jezikom je prelazio pokraj njezine dojke, ližući joj kožu kao da je imala okus njegovog najdražeg sladoleda. Bradavica joj se ukrutila i izbočila, žudjela je za njegovim usnama. Još malo. Maggie je bila izgubljena od potrebe koja je plamtjela u njoj. Lagano se okrenula i približila grudi njegovim ustima.

Kružio je jezikom ispod dojke, a pramenovi kose padali su po njezinoj koži, budeći u njoj slatku muku. Gore. Gorjela je od vrućine. Zubima ju je grickao i izazivao. Kad je stigao do samog ruba bradavice, odmaknuo se i vratio do trbuha. Maggie je uzdahnula. Negdje u mislima je začula Lonniev glas. Traži. Reci molim te. Preklinji me. Svaki put se zaklela da to više nikada neće napraviti. Ali sada joj se ta riječ zaustavila u grlu, žudjela je da je izgovori.

Pokušavala je progutati i otjerati tu misao. Samo što nije željela. A ovo je bio Rafe. Nije bilo srama. Nije bilo pogrešno. Nije bilo poniženja.

– Rafe, poljubi me, – jedva je prošaptala. – Molim te, tu me poljubi.

U podsvijesti, Rafe je znao da je provukla prste slobodne ruke kroz njegovu kosu, da mu se potpuno predavala. Izvila se i nagnula glavu, nudeći mu se na način koji ni jedan čovjek ne bi odbio.

Dok je jezikom nježno dodirivao njezinu bradavicu, trgnula se i zastenjala. Mogao je osjetiti svaki otkucaj njezinog srca u toj nabrekloj, izbočenoj bradavici. Nježno ju je privukao svojim ustima, misli su mu se mutile od nijansi crvene boje, koja mu se vrtjela pred očima i zasljepljivala ga. Maggie. Zajecala je, a kroz tijelo su joj prolazili trnci zbog kojih je drhtala. Njegova. Bila je njegova. Ta potreba da je ima, zasjenila je sve ostalo.

Naglo je legao na nju. Prožimao ga je taj slatki okus njezinog tijela. Zubima joj je uhvatio kožu, izazivajući je jezikom, sve dok ne bi zadrhtala i zajecala, moleći ga da slatka bol prestane.

Stenjala je. Kad joj je konačno pustio ruku, objema rukama mu je čvrsto stisnula kosu. Bila je tako slatka i draga. Dok ju je usnama izbezumljivao, skinuo joj je hlače do koljena, zatim ih svukao do kraja, zajedno s čarapama.

Prešao je rukom po cijeloj dužini njezine noge, ugurao ruku među bedra, a zatim joj dlanom razmaknuo koljena. Ustuknula je kada su vrhovi njegovih prstiju dotaknuli njezine stidne dlačice. Razmaknuo je svilenkaste uvojke, prelazeći preko kože koja mu je gorjela pod prstima i napokon prošao kroz vrata njezine ženstvenosti. Polaganim ritmom je ulazio i izlazio iz nje.

Ponovno je zastenjala, podigavši bokove, nezgodno udarajući u njegovu ruku. Posvetio je pozornost drugoj dojci. Bradavice su joj još uvijek bile natečene i izbočene, mamile ga

da ih ljubi. Pričekao je trenutak, a zatim spustio ruku preko trbuha sve do venerinog brežuljka. Nježno ju je dodirivao. Nježna koža pod njegovim prstima naglo se ukrutila. Stisnuo je jače i ubrzao pokret ruke. Brže, jače.

Njezino dotad opušteno tijelo, sada se ukočilo. Prestala je disati. Tada je ispustila tihi jecaj, a mišići su joj podrhtavali i trzali od svakog njegovog dodira. Uživao je u vrućem, vlažnom osjećaju.

Kada se opustila, usnama joj je ukrao jecaje, strasno je ljubeći, dok je rukom pokušavao otkopčati remen. Patentni zatvarač na trapericama se zaglavio. Nervozan zbog toga, pridigao se i uzdahnuo. Kada ih je napokon uspio otkopčati, kleknuo je na koljena između njezinih raširenih nogu.

Grabeći je za bokove, lagano je ušao u nju. Otvorila je oči. Zajecala je. Kad se ponovno pomaknuo, opet je zajecala, a dah joj se zaustavljao u grlu.

O, Bože. Nalet strasti spustio mu se u prepone, gotovo nije mogao podnijeti tu žestoku potrebu za olakšanjem. Suzdržavao se, odlučan da prvo nju dovede do vrhunca. Pred očima mu se pojavila bjelina, a zatim i crvenilo. Maggie. Nije joj mogao vidjeti lice.– Rafe! – poviknula je.

Osjetio je kako ga stišće uz sebe. To je bilo dovoljno da eksplodira i izgubi kontrolu. Preпустиo se i tijelo mu je mahnito drhtalo kad se našao u ekstazi s njom.

Kasnije su ležali isprepleteni na krevetu poput dviju voštanih figura koje su se istopile i slijepile jedna za drugu. Rafe je zagrlio Maggie, osjećajući zadovoljstvo kao nikada ranije u životu. Ležala je opušteno uz njega poput tek nahranjenog mačića koji se mazi prije spavanja, obraz je naslonila u udubinu između njegovog ramena i prsa.

Pospan i dezorijentiran, pokušavao se prisjetiti svega što se događalo, želeći analizirati i ocijeniti svoju izvedbu. Nije mogao suzdržati misli. Toliko je želio da ovaj prvi put za nju bude savršen.

Nije popustio pred iscrpljenošću sve dok se nije uvjerio da je u tome i uspio, jedva uspijevajući zadržati svijest, dok su mu kroz glavu prolazile blijeđe slike. Smiješak mu se spustio na usne, prisjetivši se kako se prepustila strasti u njegovim rukama kada je doživjela onaj prvi orgazam.

Savršeno? Nasmijao se. Vjerojatno nije bilo. Ali bilo je jako blizu toga.

Vježba čini savršenstvo, bila je to posljednja misao koja mu se pojavila u glavi prije nego što je zaspao. Bio je i više nego voljan ponavljati izvedbu sve dok ne uspije u svom naumu.

Poglavlje 21

Maggie je probudilo pucketanje vatre u kaminu, zvuk koji ju je ispunjavao ugodnom toplinom. Trepnula je, ugledala nejasan oblik svučene jastučnice pod svojim obrazom i zatim se sasvim razbudila, svjesna čovjeka koji ju je držao u naručju. Njegova široka prsa bila su poput zida naslonjenog na njezina leđa.

Srce joj je zastalo kada je shvatila da u dlanu jedne ruke drži njezinu dojku. Nikada se nije probudila naga u naručju muškarca. Za razliku od noćas, kada je samo slabo svjetlo fenjera osvjetljavalo sobu, snježnobijelo jutarnje svjetlo sada se razlilo po krevetu.

Ležala je tamo i gledala u strop, nesigurna što treba učiniti. Ako se pomakne, probudit će ga. A što onda?

– Dobro jutro.

Uplašio ju je njegov promukli glas. Njegovi dugački prsti lagano su se ovijali oko njezine dojke, palcem je prelazio preko bradavice i ona je nesvjesno zadrhtala. Kad je ponovno prešao rukom preko istog mjesta, u trbuhu joj se pojavio onaj osjećaj grčenja.

– Ovo je kao da sam se probudio s rukama punim raja, – prošaptao je.

Uzdahnula je. Zatim je osjetila njegove usne na svom ramenu. Njegov zadirkujući dodir joj je odagnao svaku razumnu misao iz glave.

Čarolija. Obećao joj je čaroliju i to joj je i dao. Čistu, slatku čaroliju od koje se osjećala izbezumljeno.

Tog poslijepodneva je Ryan u društvu još jednog muškarca stigao do kolibe. Rafe je izašao van kako bi pomogao natočiti gorivo u saonice i provjeriti ulje. Promatrajući kroz prozor iz kolibe, Maggien pogled pratio je jedino njezinog supruga, koji je nosio veliki kanistar s gorivom. Voljela je način na koji je hodao, njegove dugačke noge opušteno su se pružale u korake, a široka ramena su mu se njihala sa svakim novim korakom. Na jutarnjem zimskom svjetlu, izgledao je tako grubo i prekrasno muževno, kožna jakna mu je otkrivala blijedu crvenu potkošulju, koja je prekrivala izražene mišiće na njegovim prsima. Bez šešira, kojeg je jučer ostavio u autu, kosa mu se sjajila poput svile.

Ryan i drugi čovjek ponudili su da se voze zajedno na jednim saonicama, ostavljajući druge Rafeu i Maggie. Nakon što je ugasio vatru u peći i pomogao joj da pospreme sobu, Rafe ju je izveo van, a njegova ruka čvrsto je obavijala njezinu kako se ne bi poskliznula na snijegu. Njegovo zaštitničko ponašanje ulijevalo joj je osjećaj blaženstva.

– Jesi li se ikada vozila u saonicama? – viknuo je Ryan. Maggie ja odmahnula glavom, zabrinuto gledajući prema saonicama. Vidjela je kako su se Ryan i taj čovjek vozili na njima – tijela su im bila polegnuta dok su pokušavali zaobići drveće u šumi.

Ne puštajući joj ruku, Rafe je prebacio nogu preko sjedala i povukao se naprijed kako bi iza sebe napravio mjesta za nju. – Penji se, dušo, – požurivao ju je i zatim joj pomogao da se popne. – Sada me čvrsto obuhvati rukama oko struka.

Ovaj čovjek nije imao struk. Bio je građen poput stijene. Maggie je ovila ruke oko njega, a prsti su joj se jedva dodirivali. Pogledao ju je preko ramena sa sjajem u očima. Nježnim glasom, onakvim kakvim se obraćao samo njoj, rekao je: – Znam da nisam toliko širok. Što te sputava da me obuhvatiš do kraja?

Maggie se zarumenila. – Jakna.

– Sranje. Ali kasnije ćemo o tome. – Namignuo joj je i upalio motor koji je bukom gotovo probijao zvučni zid. – Jesi li spremna?

Maggie je potvrdno klimnula glavom i već slijedećeg trenutka se držala za njega kao da joj život ovisi o tome, dok su gotovo letjeli preko snijega. Kada su izašli iz prvog oštrog zavoja, Rafe je povikao: – Nagni se sa mnom! – Maggie se nagnula i osjetila kako joj se želudac preokrenuo, a srce popelo u grlo. Njegov povik – Drži se čvrsto! – bilo je nepotrebno upozorenje. Čak je i bedrima stisnula njegove bokove.

Ryan je vozio saonice pokraj njih, zatim je uhvatio šešir na glavi koji se izvijao od vjetra, podigao ga i povikao: – Gutajte prašinu za mnom! – i zatim ih prestigao.

Maggie je osjetila kako se Rafeova leđa tresu od smijeha. Napola je očekivala da će prihvatiti izazov, ali nastavio je za njima razumnom brzinom. Na vlastito iznenađenje, počela je uživati u vožnji. Bilo je uzbudljivo i gotovo se razočarala kada je ispred sebe ugledala cestu. Ryan i onaj drugi muškarac već su odavno stigli i s dosadom iščekivali Rafeov dolazak.

Kada je Rafe parkirao saonice pokraj ceste blizu auta, Ryan je povikao: – Što je ovo? Opustio si se u posljednje dvije godine?

Rafe je pridržavao Maggie dok je silazila sa sjedala, a zatim je i sam sišao. – Sa sobom sam vozio vrlo važan teret. Izazovi me kada se budem vozio sam, pa ću ti pokazati tko je frajer.

Ryan je prasnuo u smijeh. – To će biti događaj. Brak! Uništi zabavan duh u čovjeku.

Rafe je ovio ruku oko Maggienih ramena. – Ljubomoran si, braco?

Ryan je, podsmjehujući se, pogledao u Maggie. – I da jesam, nikada to neću priznati. Pa, sestrice, što misliš o vožnji na saonicama?

– Bilo je zabavno, – rekla je Maggie jedva hvatajući zrak. – Voljela bih to ponoviti.

Ryan se okrenuo prema Rafeu i rekao: – Želiš li ti voziti saonice? Mi ćemo se vratiti Fordom?

Rafe se nasmijao. – Mislim da je Maggie u ova dva dana prošla dosta uzbuđenja. Mi ćemo voziti Forda. Vidimo se kod kuće?

Ryan je pogledao na ručni sat. – Imam nekog posla. Za razliku od nekih lijenčina, nemam cijeli dan rezerviran za igru. – Namignuo je starijem bratu. – Onaj odmor kojeg si mi obećao zvuči sve primamljivije.

– Otiđi kad god želiš. Mogu se snaći i bez tebe.

– Pa možda i hoću. Topli tropski otoci trenutno zvuče odlično.

Rafe je doveo Maggie do Forda. – Vidimo se kasnije, – viknuo je bratu preko ramena. – Nemoj previše raditi. Uzimam slobodno ostatak dana.

– Mladi bračni par, – rekao je Ryan s podsmijehom u glasu. – Svijet će otići u propast.

Bilo je gotovo četiri sata poslijepodne kada su napokon stigli do ceste koja je vodila prema kući. Dok je Rafe vozio po dugačkoj, zavojitoj cesti, Maggie je gledala prema širokoj građevini od cigle ispred njih. Prvi put otkad se udala za Rafea, imala je razlog vjerovati da bi ovdje mogla provesti ostatak života.

Sjetila se koliko je bila prestravljena kada je prvi put ugledala ovu kuću. Sada joj se činila poznatom i udobnom – siguran komadić raja kojega je mogla nazvati domom. Dom. Ako sve bude u redu i Heidi bi mogla ovo mjesto zvati domom i to će biti mjesto gdje će odrasti njezin sin. Jednoga dana će se igrati na tim travnjacima i trčati prostranim šumama, zdrav, sretan maleni dječak sa svim prednostima koje život pruža.

Ako sve bude u redu... tu je bila kvaka. U životu nije bilo garancija. O, kako je željela da ih ima.

– Dajem milijun za njih.

Trgnuvši se iz svojih misli, Maggie je pogledala u svog supruga. Njegova kosa, još uvijek raščupana od vožnje na saonicama, padala je u tamnim pramenovima preko njegovog čela. Njegove metalno plave oči isijavale su poseban sjaj kad ju je ponovno pogledao. Bila je sigurna da tako sjaje zbog nedavnih intimnih trenutaka koje su dijelili.

Bojeći se kako bi mogao pomisliti da je blesava, Maggie je skoro slagala što joj je bilo na pameti. Ali onda je pogledala u njegove oči i nije mogla. Nije mu mogla lagati.

– Samo sam razmišljala o tome kako je ovo sada moj dom, – priznala je. – Sve do sinoć, u podsvijesti mi je stajalo opterećenje da ću uskoro morati otići.

Uočila je žaljenje u njegovim očima taman prije nego što je vratio pogled natrag na cestu. – Nikada od tebe ne bih tražio da odeš. Nadam se da to sada shvaćaš.

Obgrlivši se, Maggie se nasmiješila. – Da, sada to shvaćam. Samo, ne znam kako bih ti objasnila. Ali postoji dio mene koji se gotovo boji biti ovako sretan. O, Rafe, čarobno je, baš kao što si obećao. A znaš što kažu za čaroliju. Može nestati u sekundi.

– Brineš se zbog Lonniea?

Nakon svega što je učinio kako bi zaštitio nju i one koje je voljela, mrzila je što mora priznati da se još uvijek boji Lonniea, ali istina je bila takva. – Teško mi je povjerovati da je zauvijek izbačen iz moga života. Znaš? – Pogledala je prema njemu, sigurna kako njezino srce i svi njeni strahovi sjaje u njegovim očima. – O, Rafe, toliko te volim i boravak ovdje me toliko usrećio. Većinu vremena pokušavam ne misliti na Lonniea, ali ponekad, kao na primjer sada, obuzme me neki grozan, strašan osjećaj i ne mogu ga se riješiti. Toliko se bojim da bi se moglo dogoditi nešto i sve upropastiti. Misliš li da sam blesava?

– Ne, ne mislim. Ali, dušo, stvarno mislim da je prošla svaka opasnost. A i ako nešto krene po zlu, riješit ću to. Obećavam ti to. Više te nikada neće povrijediti. – Uputivši joj jedan od onih pogleda od kojih joj je zastajalo srce, usporio je auto. – Nebo se neće srušiti samo zato što si sretna, Maggie. I ova vrsta čarolije neće nestati u sekundi. Jer je posebna. Moja ljubav za tebe je stvarna. Ako ne vjeruješ ni u što drugo, vjeruj u to.

– Pokušavam.

Ispunjena srećom dok su se približavali kući, Maggie je primijetila nepoznato vozilo parkirano ispred kuće na mjestu gdje je obično stajao Ford. – Netko je došao.

Dok je Ford prolazio kroz zadnji zavoj, Rafe je promatrao tamni, sportski Cadillac. Zatim se nasmijao. – Neka sam proklet. Kladam se da su to moji roditelji. Ryan mi je rekao da su kupili novi Cadillac taman prije nego što su otišli. Nisam ih očekivao do idućeg tjedna. Mislili su da neće stići sve do Dana zahvalnosti.

Maggien želudac se stisnuo. Njegovi roditelji? Otkad se udala za Rafea, bojala se njihovog povratka u Oregon. Osim ako uistinu nisu poseban slučaj, neće im biti drago što im se sin tako iznenada oženio.

– Dušo, izgledaš uplašeno. Mama i tata ne grizu.

Maggie je progutala knedlu i uputila mu zabrinjavajući pogled. – Mogu li ja ući na stražnja vrata? U rasulu sam. Stvarno bih se htjela osvježiti prije nego što ih upoznam.

– Ne budi blesava. Izgledaš prekrasno. Ako pobjegneš u sobu bez pozdrava, povrijedit ćeš ih. Nakon upoznavanja se ispričaj i otiđi se presvući. Siguran sam da im je Becca objasnila da si se jučer izgubila. Neće očekivati da izgledaš poput modela. Ni ja ne očekujem.

Maggie je uhvatila bravu na vratima automobila i snažno je stisnula. – Što ako im se ne budem svidjela?

– Obožavat će te. – Ugasio je motor, izvadio ključeve i nagnuo se prema njoj. – Dušo, ne radi si to. Samo se opusti i budi ono što jesi.

Osjećajući se kao da tone, Maggie je izašla iz auta. Rafe je hodao uz nju dok su se približavali vratima, nježno je zagrlivši. Maggie se pokušala odmaknuti, ali on je samo pojačao stisak.

Kada su ušli unutra, čuli su da je kuhinja ispunjena smijehom i veseljem. Srce joj se stiskalo od uzbuđenja. Maggie je jedva disala. Bila je toliko nervozna da joj je bilo mučno. Stisnula se uz Rafea, odjednom osjećajući sreću što ju je tako čvrsto držao. Na suprotnom kraju prostorije, Becca i sitna plavuša u sivim hlačama i vesti boje šampanjca, pripremale su večeru. Nasuprot nje, tamnopusi čovjek sijede kose sjedio je na stolcu. Odjeven u uobičajenu rančersku odjeću, plavu košulju i Wrangler traperice, izgledao je poput starije verzije Rafea. Držeći Jaimiea u krilu, s jednom rukom je pokušavao čitati novine, što mu je otežavalo migoljenje djeteta i ljuljanje stolca.

Maggie nije mogla prestati gledati u njega. Sličnost je bila toliko velika da ga nije mogla zamijeniti ni za koga drugoga osim za Rafeovog oca. Imao je onaj poznati Kendrickovski profil, i čak i dok je sjedio, mogla je vidjeti da su sinovi od njega naslijedili visinu i mišićavu građu.

Kao da je osjetio njezin pogled na sebi, pogledao je preko ramena. Maggie se našla kako gleda u sjajne, sivoplave oči koje su bile jako slične Rafeovima. – Oho, – rekao je dok se ustajao. – Pogledajte tko nam je stigao! – Spustio je novine i podigao Jaimiea kako bi ga čvršće uhvatio. Zatim je glasno povikao: – Annie, djeca su napokon stigla kući.

U rukama držeći zelene listove salate, Ann Kendrick je stajala ispred sudopera. Glasno je uzdahnula, ugledavši sina i suze su ispunile njezine krupne sive oči. – Rafael! – Ispustila je salatu u sudoper i potrčala preko prostorije. – O, Rafael!

Rafe se odmaknuo od Maggie taman na vrijeme da je uhvati u zagrljaj. Nasmijao se i podigao je s poda, okrećući je u zraku. Ann ga je zagrlila oko vrata, istovremeno se smijući i plačući.

– Nikada mi nije bilo ovako drago što nekoga vidim! – rekla je.

– Osjećaj je uzajaman, – uvjeravao ju je Rafe, puštajući je iz zagrljaja. – K vragu, mama, nedostajala si mi! Nisam vas danas očekivao. Mislio sam da idućeg tjedna tata ide na pretrage.

– Imali su slobodan termin pa su ga ranije pregledali. Nismo se najavili telefonom jer smo te htjeli iznenaditi.

– A nalazi pretraga?

– Nije mu ništa što se ne može izliječiti, samo ako bude razuman. Bol u prsima nije zbog srca. To mu je od loše prehrane. I što je tvoj otac napravio? Proslavio je dobre nalaze tako što je pojeo domaći odrezak s umakom u restoranu masne hrane!

– Kladam se da je na kraju zapalio cigaretu. – Rafe se nasmijao svome ocu. – Nepopravljiv je. Zašto ga trpiš?

– Ne znam. Valjda zato što mi se sviđa. – Ann je rukom prešla preko lica svoga sina. – O, Rafael, tako mi je drago što si se vratio.

Rafe se sagnuo i poljubio je u obraz. – Vratio sam se kući i ostat ću ovdje. Obećavam.

Ann ga je ponovno zagrlila. – I bolje ti je, – rekla je dok se odmicala od njega kako bi se pozdravio s ocem.

Rafe se okrenuo i susreo pogled svoga oca. Nad prostoriju se iznenada spustila tišina i kako se Maggie činilo, jedan dugačak trenutak, dvojica muškaraca su se samo gledala. Zatim, kao da su to zajedno odlučili, prišli su jedan drugome.

Još uvijek držeći Jaimiea, Keefe je zagrlio Rafea samo jednom rukom. Uzdahnuo je, potapšao sina po leđima i rekao: – Pazi mi na unuka. Ne želimo zgnječiti malenog čovjeka.

Rafe se polako odmaknuo i pogledao u dijete.

– Što misliš o njemu, tata? Hoće li proći?

Keefe se nasmijao. – Tvoja mama se kune da izgleda skoro dobro kao ja, pa ćemo ga onda zadržati.

Ann, koja je stajala sa strane, gledajući muža i sina, nasmijala se i dodala:

– Zapravo, rekla sam da izgleda bolje od tebe.

– Ne budi cjepidlaka. – Keefe je predao dijete Rafeu i zatim se okrenuo kako bi pozdravio Maggie. Još uvijek stojeći pokraj vrata, Maggie je i dalje bila zatečena tim sivoplavim očima. Poput Rafea, Keefeu Kendricku ništa nije promicalo dok ju je polako odmjeravao pogledom. S izrazom koji ništa nije odavao, prišao joj je i stao ispred nje. Bio je iste visine i imao je ista široka ramena poput svoga sina i njoj se činilo kao da će je preklopiti.

– A ovo je sigurno Maggie. – Primio ju je za lakat, povukao od zida i zatim napravio krug oko nje. Maggie se osjećala poput kobile na sajmu. – Malo je premršava, sine.

Maggie je prestravljeno pogledala u Rafea. Usne su mu podrhtavale i namignuo joj je. Zatim se okrenuo prema ocu i rekao: – Pokušavao sam je udebljati na sve moguće načine. Ali bez obzira čime je hranim, nikako da se primi.

– Hmm, – odgovorio je Keefe na to. – I ja imam isti problem s tvojom majkom. – Završivši s kruženjem oko Maggie, Keefe se zaustavio ispred nje i svojom velikom, teškom rukom joj uhvatio bradu. Nakon što joj je okrenuo lice, prvo udesno, zatim ulijevo, klimnuo je glavom. – S druge strane gledano, ona je lijepo malo stvorenje. Lijepe, pravilne crte lica. Jedini problem koji vidim je taj što ćeš druge tipove od nje morati tjerati batinom.

– Mogu ja to riješiti. – Rafe je s podsmijehom pogledao u Maggie. – Svaki čovjek koji je dvaput pogleda bit će mrtav.

– Kakvi su joj zubi?

– Grize, pa nisam uspio provjeriti. Nisam primijetio karijes dok je zijevala, pa se nadam da neću bankrotirati zbog zubara.

Keefe je klimnuo glavom. – Bit će ona u redu.

Ann Kendrick se ubacila. – Keefe, prestani. Samo te zafrkava, Maggie. Nemoj obraćati pozornost na njega.

Keefe je prasnuo u smijeh i prije nego što je shvatila što namjerava, nježno ju je zagrlio i poljubio u obraz. – Dobrodošla u našu obitelj, Maggie.

Maggie je panično pokušavala smisliti prikladan odgovor, ali bila je toliko iznenađena Keefovom gestom da je ostala bez teksta. Držao je ruku oko njezinog ramena dok ju je vodio prema svojoj supruzi. – Pa, Annie? Što misliš o našoj novoj kćeri?

Ann se približila i obuhvatila rukama Maggiena lice. – Prekrasna je, Rafael, – nježno je izgovorila. I Maggie je uskoro osjetila još jedan topao zagrljaj. Dok se Ann odmicala, rekla je: – Toliko sam sretna što ponovno imamo još jednu ženu u obitelji! Treba mi pojačanje pokraj ovih velikih stvorova. A tek Jaimie! Provela sam cijelo prijepodne, mazeći ga. Predivan je! Kako sam sretna što opet imam unuka kojeg ću moći razmaziti.

– Morat ćeš oprostiti mojim roditeljima, Maggie, – rekao je Rafe glasom koji je podrhtavao od smijeha. – Zaboravljaju da većina obitelji nije tako otvorena poput naše. Možda će potrajati, ali naviknut ćeš se na njih.

Maggie je osjetila kako joj se oči ispunjavaju suzama. Odmah biti ovako prihvaćena... da je grle i nazivaju svojom kćeri... O, Bože. Maggie se uplašila da će se rasplakati.

Težina ruke Rafeovog oca oko njezinog ramena, podsjećala ju je na vlastitog oca. Pogledala je u Keefeovo tamno lice. Pogledao ju je i nasmiješio joj se poput Rafea i nije se mogla suzdržati i ne uzvratiti mu osmijeh. Stisnuo ju je za rame.

– Stigli ste upravo na vrijeme za večeru, – obavijestila ih je Ann. Okrenula se prema Maggie i rekla: – Nakon svega što si prošla, sigurno se želiš osvježiti. – Pogledala je na sat. – Imaš oko pola sata vremena. Pripaziti ćemo na Jaimiea dok se ti ne istuširaš.

Maggie je osjećala neodoljivu potrebu za toplim tušem. Pogledala je prema djetetu u Rafeovim rukama. – Mogu ga povesti sa sobom. Sigurno želiš biti nasamo s roditeljima.

– Ne budi blesava, – rekla je Ann kroz smijeh. – Možemo razgovarati dok gledamo u njega. Keefe i ja smo toliko opčinjeni njime da ćemo uživati u svakom trenutku.

Maggie je nesigurno pogledala Rafea. Lagano joj je klimnuo glavom kao znak odobravanja. – Pa, ako ste sigurni. Zaista bih se željela urediti.

– Što kažeš da donesem njihaljku, dušo? – pitao ju je Rafe kada je krenula prema vratima kuhinje. – Jaimie večeras može ostati ovdje s nama dok večeramo i razgovaramo.

Sve do tog trenutka, Maggie je bila potpuno zaboravila na njihaljku koja je stajala na zadnjem sjedištu auta. Sjetila se još nečega.

– O, Bože, trebali su dostaviti sve one stvari danas prije pet sati, zar ne?

Rafe je pogledao na sat. – Dovraga, tako je.

– Koje stvari?

– Jučer sam skoro kupio cijelu trgovinu dječjom opremom, – objasnio je Rafe. Pogledao je u Maggie, a oči su mu bile ispunjene zadovoljstvom. – Bio sam malo nestrpljiv s Maggie jer je prigovarala zbog cijena, pa sam preuzeo stvar u svoje ruke i kupio gotovo sve što je bilo u trgovini.

– Jesi bolestan, sine? Kada žena prigovara zbog cijena, pusti je. – Keefe se nasmijao i pogledao u Maggie. – Što god te mučilo, dušo, nadam se da će ti Ann pomoći to riješiti. – Okrenuo se prema Rafeu i dodao: – Tvoja mama može potrošiti novac brže od bilo koje druge žene koju sam vidio. I znaš u čemu je štos? Kasnije me uvjerava koliko je uštedjela. Nikada to nisam razumio.

– To je zato što si muškarac i uglavnom razmišljaš lijevom stranom mozga. – Ann je slegnula ramenima. – Meni to ima savršenog smisla. Ako kupujem na rasprodajama, štedim.

Maggie je toliko zabavljalo njihovo prepucavanje da je gotovo zaboravila zbog čega je krenula napustiti prostoriju.

Pola sata kasnije, Maggie se vratila u kuhinju nakon što se osvježila. Prostor oko stola bio je od zida do zida popunjen stvarima za bebu. Heidi se vratila iz škole i sve je pregledavala kao da se nalazi usred trgovine. Rafe i njegov otac su odmotavali rastavljeni krevetić.

– Zašto im nisi platio da ga sastave? – pitao je Keefe. – Potrajat će cijelu večer dok ne shvatimo kako se sastavlja.

– Daj, tata. Gdje je tu zabava?

Dva muškarca su vadila dijelove iz kutije, stavljajući ih na pod, a zatim su počeli gledati u njih kao da su bili s drugog planeta.

– Pročitaj upute! – povikala je Ann s drugog kraja sobe. – Jednom u životu, Keefe!

Rafe se namrštio.

– Ne trebaju nam upute. Jednostavno je, mama. Zar misliš da smo totalni idioti?

– Već sam to čula.

– Ne želim čuti komentare od nekoga tko ne zna kako izgleda obični odvijač, – upozorio ju je Keefe.

– Znam kako izgleda odvijač, baš kao što znam kako izgleda tvrdoglavi stvor kada ga ugledam.

Smiješeći se na njezino zadirkivanje, Maggie je čvrsto zagrlila Heidi i zatim se uputila kroz sve te stvari do svog sina. Nedavno nahranjen, Jaimie je mirno spavao u svojoj novoj njihaljci. Netko je raširio deku preko tankog, obloženog madraca i bio je umotan u još jednu deku. Maggie je rukom dotaknula bebinu tamnu kosu, prisjećajući se kako je sve do nedavno bila uplašena zbog činjenice da će ga morati sama odgajati. Sada je imao dragu dadilju kao što je Becca, nježnog oca i djeda i baku koji će paziti na njega.

– Večera je gotova, – Ann ih je pozvala. – Momci, možete razbacati dijelove po sobi, a vijke izgubiti i kasnije.

– Nećemo izgubiti vijke, – dodao je Rafe.

Ni jedan od njih nije podigao pogled. Također, ni jedan od njih nije posegnuo za uputama. Bar ne još. Keefe je podigao jedan dio. – O, da, – rekao je glasom punim samopouzdanja. – Ovo je jednostavno. Mačji kašalj.

Deset minuta kasnije, muškarci se još uvijek nisu odazvali pozivu na večeru i Ann je s podbočenim rukama stala pokraj njih. – Može li ovo pričekati, momci? – pitala je, ali odgovor nije dobila.

Ann je sjela na stolac, gledajući u svog sina i supruga. – Brojim. Imate dvadeset sekundi. Moramo nahraniti gladnu desetogodišnjakinju, a večera se hladi.

Njezin pogled ipak je na kraju uvjerio muškarce da ostave sastavljanje krevetića za kasnije.

Poglavlje 22

Bilo je pola jedanaest navečer kada su Rafeovi roditelji krenuli prema kolibi na drugoj strani jezera, a Ryan, koji je također navratio u posjet, ostao je pomoći Rafeu sastaviti krevetić. Dok su radili, Maggie je smjestila Jaimiea u spavaću sobu, provjerila Heidi i zatim si odlučila napraviti toplu kupku. Ranije je imala vremena samo za tuširanje na brzinu, a nakon što se izgubila u šumi, osjećala je potrebu za temeljitim čišćenjem.

Taman se udobno smjestila u kadi i zatvorila oči kada je začula kako se otvaraju vrata kupaonice. Uplašena, okrenula se i ugledala Rafea koji joj je polako prilazio. Već se oprao i obukao čistu bijelu majicu na V izrez, koji otkrivao njegova brončana prsa.

Lagano se nasmiješio na njezin pomalo iznenađeni izraz lica i njegove sivoplave oči poprimile su onaj poznati sjaj kada je pogledom tražila ručnik kako bi se mogla prekriti. Morala se zadovoljiti malenim ručnikom za lice, kojim je djelomično prekrila grudi. Nažalost, on je prekrivao samo glavne dijelove, ostavljajući joj otkriven ostatak tijela.

Stavljajući ruku među bedra, kako bi prekrila intimne dijelove, uspjela je izgovoriti: – Hej. Mislila sam da sastavljate krevetić.

– Odlučili smo ga ostaviti za sutra poslije večere.

– Aha. Mislila sam da će potrajati.

– Vidim. Uhvatio sam te, zar ne?

Maggie je odlučila ignorirati taj komentar. – Ovaj... želiš li nešto? Mogu izaći za minutu ako trebaš nešto.

Sjeo je na rub kade. Maggie je njegovo zavrtnje rukava shvatila kao loš znak. Progutala je knedlu i uputila mu zbunjen pogled, kojeg je on popratio smijehom. – Izgleda da ti nije drago što me vidiš? – rekao je grubim i promuklim glasom. – I da, želim nešto.

Ponovno je progutala. – Da? A što?

Njegove čvrste usne izvile su se u kutovima. – Znaš ti dobro što. – Pogled je zaustavio na malenom ručniku. Slobodnu ruku je položila preko njega, pokušavajući sakriti grudi. Međutim, on je svoju ruku stavio na dojku, koja je bila ipak malo otkrivena.

Oči su mu se sjajile i spustio je ruku u vodu, te vrhovima prstiju počeo prelaziti preko površine. Maggie nije znala je li ju pokušavao prisjetiti na nedavne događaje, ali uspijevalo mu je. Nije si mogla pomoći, prisjetila se kako ju je sinoć isto tako dodirivao i od toga joj je zastajalo srce. Još gore, imala je osjećaj da joj je maleni ručnik, kojim je pokušavala sakriti tijelo, iznenada više otkrivao nego sakrivao.

– Ja... ovaj... – Nožni prsti su joj se savili kada mu se pogled zaustavio na ruci, koja se nalazila među njenim nogama. – Za minutu mogu izaći iz kade. Izađi i ja ću odmah...

– I da propustim ovu priliku? – lagano je odmahnuo glavom. – Moja mama nije odgojila budalu. Znaš da ne postoji ljepši prizor od lijepe žene koja je tek okupana... osim ako to nije prelijepa žena koja je još uvijek u kadi. Čista, ružičasta koža... s kapljicama vode što svjetlucaju po njoj. Svaki dio njezinog tijela tako je sladak i samo čeka da ga se poljubi. Nizašto to ne bih propustio.

– Oh... – tiho je rekla.

Toplo joj se nasmiješio, a njegov osmijeh se ovio oko nje poput zagrljaja. – Dušo, nemoj biti nervozna.

Lako je reći. Maggie se nikada prije nije kupala pred muškarcem. Koža joj se naježila kao da je voda bila naelektrizirana. – Zapravo, nisam nervozna. – Trenutno je zaboravila na ručnik i podigla ruku. – Uopće. Samo... gledaš me. – Ponovno je rukom prekrila ručnik.

Nasmiješio se. – Žao mi je. Ne mogu si pomoći. Lijepa si poput izlaska sunca i njegovog zalaska i svega između.

Rukom je zagrabio vodu i prosuo je po njezinim grudima. Ručnik je ubrzo otplutao. Maggie ga je objema rukama pokušala dosegnuti, na trenutak ostavljajući otkrivene intimne dijelove. Prije nego se snašla, stavio je svoju ruku i prekrio mjesto na kojem se nalazila njezina.

Uхватила ga je za ručni zglobov. – Što to radiš?

– Pomažem ti da se pokriješ, – odgovorio joj je, podsmijehujući se. – S tri ruke kojima ćeš se sakriti, imaš svoje slobodne za baratanje tim ručnikom. – Njegovi dugački prsti nježno su je dodirivali. Maggie se trgnula. – Nisam li pažljiv?

Snažnije mu je stisnula ručni zglobov, trbuh joj se zgrčio kada je dlan naslonio jače, a zatim je popustio pritisak. Jedva je uhvatila dah. Sagnuo se, drugom rukom joj podigao glavu i spustio usne na njezine.

Maggie se zavrtnjelo u glavi. Stavila je svoje mokre ruke na njegovu majicu, zaboravljajući na ručnik. Zaboravljajući na sve. Rafe. Negdje u mislima, sama je sebe iznenađivala. Ali nije se mogla odvojiti od njegovih usana.

Iznenađeno je vrisnula kada ju je uhvatio ispod koljena i izvadio iz vode. Gledala je oko sebe, pokušavajući shvatiti što planira, sve dok se nije okrenuo i pošao prema spavaćoj sobi. Došavši do kreveta, nježno ju je spustio na madrac.

– Smočiti ću posteljину, – prigovarala je.

– Kao da me briga? – Skinuo je majicu i otkopčao hlače. Sljedećeg trenutka je već bio na njoj, duboko prodirući u nju.

Maggie je mislila da ne može osjetiti ništa jače od onoga što je osjetila noć prije, ali prevarila se. Rafe. Njegovo ime odzvanjalo je poput refrena u njezinoj glavi i još jednom joj je poklonio čistu čaroliju.

Puno kasnije, Maggie se probudila i ugledala Rafea nagnutog nad njom s Jaimiem u rukama. Navukao je traperice, ali nije imao majicu na sebi. Bio je poput predivne oaze koju obasjava mjesečina. Protegnula se, smiješeći mu se. – Je li već ogladnio?

– Moglo bi se reći. – Kao da je razumio rečenicu, Jaimie se migoljio i zastenjao. Rafe se nasmijao. – Idi u kupaonicu i umij se, mama. Bila si na odmoru puna dva dana. Nema više bočica i hrane za ovu bebu.

Maggie se uspravila i sjela, sjetivši se da je gola. Ispružila je ruku i posegnula za košuljom, držeći rub plahte na grudima.

– Bojiš se da ću ugledati nešto što sam već prije vidio? Slegnula je ramenima i ustala se iz kreveta. – Tebi je ovo sve možda normalno, ali meni je novo i nepoznato.

– Vjeruj mi. Nije mi normalno gledati te u toj košulji. – Podigao je dijete na prsa i potapšao ga po leđima kad je otišla u kupaonicu. Kada se nekoliko trenutaka kasnije vratila, pratio ju je do kreveta. – Požuri, mama. Nestrpljiv je.

Maggie je stavila jastuk iza leđa i naslonila se na naslon kreveta. Kada je uzela dijete u naručje, pogledala ga je. On joj je uzvratio pogled, smiješeći se. Umjesto da se okrene kako se i nadala, sjeo je na madrac pokraj nje. Jaimie je mrdao nožicama i glasno zaplakao.

– Bolje ti je da ga nahraniš. Počinje se ljutiti. Temperament Kendrickovih se već javio.

Maggie je otkopčala košulju, nadajući se da će se uspjeti pokriti dekom. Ali kada ga je pokušala dobiti, njezin sin se ukočio i počeo plakati. Srce joj se slomilo. Očito je želio bočicu.

Promatrajući izraz Maggienog lica, Rafe je vidio koliko se uzrujala.

– Želi bočicu, – rekla je razočarano, ponovno pokušavajući zainteresirati uplakano dijete. Jaimie je napravio ljutiti izraz i samo nastavio plakati, ovog puta još glasnije.

– Samo se ne sjeća, dušo. – Rafe je položio ruku na malenu Jaimievu glavu, gurajući mu lice prema majci. Kada je dijete osjetilo okus mlijeka, plač je prestao i on je počeo sisati. – Eto, vidiš? – rekao je Rafe, smiješeći se. – Vidiš li tu sreću?

Maggie se nasmiješila i dotaknula djetetov obraz. Kada je Rafe ovio ruku oko njezinih ramena, naslonila se na njega. Gledajući u nju i dijete, osjetio je kako ga steže u prsima, jer nikada nije vidio nešto tako lijepo poput Maggie i njihovog djeteta. Položio je dlan na djetetovu glavicu, misleći kako je ovo bit ljubavi... mirni trenuci, dijeljenje. Bio je zahvalan više nego što je mogao reći, zato što je Maggie odlučila to iskustvo podijeliti s njim.

– Hvala ti, – prošaptao je.

Pogledala ga je. Na mjesečini je izgledala poput anđela, a njezina tamna kosa je u pramenovima padala po ramenima. – Na čemu?

Poljubio ju je u vrh nosa. – Što si mi dopustila da ostanem.

Uzdahnula je i naslonila obraz na njegovo rame. – Čini se tako ispravnim, zar ne? Nas troje, ovako, zajedno.

– To je zato što jeste potpuno ispravno.

Kada je završila s dojenjem, Jaimie je već spokojno spavao u svojoj novoj kolijevci, a Rafe je ponovno vodio ljubav sa svojom suprugom, ovaj put nježno i polako. Bio je to savršen završetak savršene večeri.

Rano idućeg jutra, Maggie je ušla u radnu sobu, noseći Jaimiea i ugledala Rafea kako razgovara na telefon, gledajući u pod. Naslonivši bok na rub stola, ljuljala je dijete u rukama i slušala muževu stranu razgovora, zaključivši da se radi o skrbništvu nad Heidi.

– Ako je to potrebno, onda je to potrebno, – izgovorio je Rafe. – Ne želim da postoji ikakva šansa da ju Lonnie Boyle može oduzeti od nas, što bi se moglo dogoditi ukoliko uvjeri Helen da podigne tužbu. – Kada je ugledao Maggie, zastao je. Nasmiješio se. Zatim

prošao rukom kroz kosu. – Pola? – Nasmijao se. – Ja ne bih rekao više od četvrtine. Ako mu sada damo previše, možda postane pohlepan. Ne možemo vjerovati tom gadu.

Maggie je zastalo srce. Rafe je Lonnieu ponovno nudio novac. Bila mu je samo opterećenje na računu u banci, od prvog dana kada ju je upoznao.

– Reci mu da je to moja ponuda. Četvrtina sada, četvrtina nakon što potpiše papire, a ostatak kada dobijem dokumente na ruke. Maggie joj je sestra i ona joj može pružiti najbolju brigu, ali ipak. Pokušavam otkupiti dijete, znaš? U krajnjem slučaju, uvijek ga mogu tužiti ako odustane. – Rafe je jedan trenutak pozorno slušao, a zatim pogledao u strop, očito iznerviran. – Onda ćemo morati surađivati. Da, u pravu si. Neću biti iznenađen ako bude tako. – Klimnuo je glavom. – Znam. Ali s druge strane, što je važnije, dijete ili novac? Nema prigovora, Jameson. Ako je to njegova igra, igrat ćemo je.

Rafe je završio razgovor, ispričavajući se što ga je zvao na Dan zahvalnosti i promrmljao pozdrav. Spustio je slušalicu i sjeo na stol, gledajući u Maggie. Na usnama mu se pojavio smiješak. – Ukratko, – rekao joj je, namignuvši. – Jameson je sinoć razgovarao s Lonniem. Za određenu cijenu, spreman je na suradnju. Naša jedina briga je tvoja majka. Mora je nagovoriti da potpiše papire.

– Daješ Lonnieu još novaca, ovaj put za skrbništvo nad Heidi? – rekla je s nevjericom. – Kada si to odlučio napraviti?

– Razgovarao sam s Jamesonom odmah nakon što smo se jučer vratili. Nazvao sam ga dok si se tuširala. – Namignuo joj je. – Htio sam ti reći poslije večere, trebao je to biti poseban dar za naš prvi zajednički Dan zahvalnosti.

– Prije mi to nisi spominjao. Što te natjeralo da iznenada odlučiš...

– Ti, – tiho je rekao. – Kada sam čuo što ti je napravio. Prije sam mislio da je gad imao neke granice, Maggie. Više ne mislim tako. Neću imati mira sve dok ne budem siguran da se neće moći približiti Heidi. – Slegnuo je ramenima. – Čovjek je lud i bolestan.

Mučnina se spustila niz Maggieno grlo. – Samo bih voljela kada bismo to mogli izvesti, a da te ne košta još više. Nasmijao se. – Mogu si to priuštiti.

– Hvala ti, Rafe.

– Nemoj mi zahvaljivati. Ona je tvoja sestra. I podsjetit ću te da si u protekla dva tjedna svojim radom uštedjela ovom ranču tisuće dolara. Dok Heidi ne krene na fakultet, već ćeš dvaput otplatiti taj novac. – Nasmijao se. – Mislim da joj se sviđa ovdje. A ti?

– O, da – rekla je Maggie. Privila je Jaimiea bliže sebi. – Mama bi mogla odbiti potpisati papire. Ona je usporena i s njom je lako manipulirati, ali ona zaista voli mene i Heidi.

Približio se i poljubio je u obraz. – Znam, dušo. Ali ja računam na Lonniea. On zna kako treba s njom, a ja mu dajem motivaciju. Pronaći će način kako uvjeriti tvoju majku da čini uslugu Heidi, ako potpiše papire.

Maggie se molila da bude u pravu.

– Koliko si mu ponudio? – Povukao je dekiću i poljubio uspavanog sina. – Ne možemo staviti cijenu na djetetovu sreću, pogotovo ne na njezin život. Gdje je granica? Kada je cijena previsoka?

Odmahnuo je glavom. – Želim da ona bude na sigurnom, daleko od njega i spreman sam dati zadnji novčić da to i ostvarim, pa makar morao tražiti i pomoć obitelji.

Maggie je znala da to i misli i ta spoznaja ju je ispunila mirom i srećom, činjenica da ju toliko voli. Na kraju se sve svodilo na to, njegovu ljubav prema njoj. Hvala Bogu, bio je u takvoj financijskoj situaciji da ga ovaj izdatak neće puno oštetiti.

– Nikada nećeš znati koliko sam sretna što je Heidi ovdje sa mnom, gdje se mogu brinuti za nas obje. Ona je jako sretna djevojčica što te ima u svom životu.

– Ja sam taj koji je sretnan. – Zagrlio ju je. – Zapravo, osjećam se kao najsretniji čovjek na svijetu. I prije nego što kažeš keks, imat ćemo skrbništvo nad njom, vidjet ćeš.

– Vjerujem u tebe, – rekla je iskreno. – Postoji li ijedna stvar koju si odlučio napraviti, a nisi uspio?

Uputio joj je pogled pun sumnje.

– Što to treba značiti? Da sam manipulator?

Maggie se nacerila. – Pa voliš imati stvari u svojim rukama... kad su ljudi u pitanju. I nevjerojatno si odlučan i neumoljiv kada nešto odlučiš. Nije da se žalim.

Podrugljivi sjaj mu se ponovno pojavio u očima. – To je prokleta dobra stvar. Sada kada te imam u rukama, ne namjeravam te pustiti. Moja si, šećeru. Svaki slatki djelić tebe. – Pogledao je u uspavano dijete, a zatim ponovno zaustavio pogled na Maggie. – Što kažeš na doručak u krevetu?

– Molim? – rekla je kroz smijeh. – Već smo se ustali i obukli.

– Pa? Sve što obučemo možemo skinuti.

– Već sam doručkovala.

– Ja nisam, a Beccina pečena jaja nisu ono za čim žudim. Smatraj to svojim posebnim darom meni za Dan zahvalnosti.

Nagnuo se prema njoj i na uho joj počeo šaptati, detaljno joj opisujući što želi da se zarumenila.

– O, ne mogu. Ljudi ne rade... to je nepristojno.

– Predivno, – proturječio joj je.

– Skandalozno, bolje rečeno!

– Nevjerojatno, – inzistirao je. – Mislit ćeš da si umrla i otišla u raj.

Koljena su joj podrhtavala. – Noćas smo tri puta vodili ljubav.

– Pa?

– Hoćeš li navući zastore?

Zastao je i poljubio je u uho. – Ne, zašto?

– Molim te?

– Moram li? – Da!

– S tobom se teško cjenkati, Maggie Kendrick, ali uzimam sve što mi se nudi.

Voljeti Rafea. Biti voljena. Osjećala se kao da joj je život preokrenut čarolijom, baš kao što joj je obećao, a bilo je trenutaka kada se bojala propasti, kada je mislila da bi njihova sreća mogla naglo nestati, ali te misli bi uvijek zadržala za sebe. Sve dok Lonnie Boyle udiše zrak, biti će moguća prijetnja, ali je li to značilo da bi joj to trebalo uništiti sreću?

Ne, apsolutno ne. Odlučna u naumu ne dopustiti mu da joj se miješa u novi život, Maggie ga je čvrsto izbacila iz misli i koncentrirala se na to da bude dobra supruga. U idućih nekoliko dana, smjestila se na ranču i uistinu se osjećala kao da je doma. Nije je samo Rafe ispunjavao osjećajem pripadanja, nego i cijela njegova obitelj. Od dana kada je upoznala njegove roditelje, Maggie je dobila upute od Keefe da ga mora zvati tata, i svaki put kada bi zaboravila, on bi je ispravio. Da je u pitanju bio netko drugi, Maggie bi se možda i naljutila, ali Keefeu Kendricku bilo je nemoguće odoljeti, baš kao i njegovom starijem sinu. Kada bi ušao u kuću, Maggie bi se osjećala kao da je ušao veliki plišani medvjed i često bi se našla u njegovom nježnom zagrljaju.

– Kako je danas moja djevojčica? – pitao bi je. Maggie je ubrzo shvatila da običan odgovor poput 'Dobro' ne bi zadovoljio Keefeove uši. Kako je Jaimie? Je li se onaj njegov sin dobro ponaša prema njoj? Što planira raditi taj dan? Je li se naspavala? Ima li kakvih vijesti o tome kada bi mogli dobiti skrbništvo? Rešetao ju je s pitanjima, na koja je zahtijevao precizne odgovore i na Maggieno čuđenje, pozorno ju je slušao, pružajući joj osjećaj kao da je najvažnija osoba na svijetu.

Iako manje razdragana, Ann Kendrick nije bila manje ispunjena ljubavlju. Prihvatila je Jaimiea kao da je bio njezin pravi unuk, podižući ga iz kolijevke onog trenutka kada bi ušla

u kuću, ljuljajući ga i ljubeći. Na Maggieno oduševljenje, Ann je također na sebe preuzela uređenje dječje sobe, provodeći sate gledajući kataloge i ispitujući je za mišljenje.

Jednoga jutra, pogledala je još jedan katalog i rekla joj: – Zašto ne odeš u grad kupiti tapete i boju? Ja ću čuvati Jaimiea. Kada se vratiš, počet ćemo s uređenjem sobe.

– Mislim da Rafe planira unajmiti nekoga da to napravi. Ann se namrštila. – Gdje je tu zabava?

Maggie se potajno slagala s njom, ali svaki put kada bi Rafeu spomenula bojenje i uređenje, rekao bi joj kako si može priuštiti radnike, koji će to profesionalno odraditi. – Rafe ne želi da ja to napravim, – pokušala je Maggie objasniti. – I ne krivim ga. Bojila jesam, ali nikada prije nisam lijepila tapete. Vjerojatno bih samo napravila nered.

– O, draga. – Sjedeći u stolcu i držeći Jaimiea na rukama, Ann se nasmijala i odmahнула glavom. – Ja sam stručnjak za bojenje i lijepljenje tapeta. Uzmi Rafeovu čekovnu knjižicu i otiđi po sve što nam treba. Ja ću paziti na Jaimiea dok se ne vratiš.

Maggie je otišla po knjižicu. Osjećajući se ohrabrenom nakon Annienih riječi, ispunila je ček i odnijela ga u staju kako bi ga Rafe potpisao. Kada ga je napokon pronašla, hrabrost ju je naglo izdala. – Rafe?

Sjedeći na sijenu nasuprot svoga oca, podigao je pogled i rekao: – Hej, dušo. – Pogled mu se zaustavio na čeku u njezinoj ruci. – Štoje to?

– Tvoj ček. Ja, ovaj, ispisala sam ga na petsto dolara. Hoćeš li ga potpisati i posuditi mi ključeve auta?

Ustao se. – Za što ti treba petsto dolara?

– Za boju i tapete za dječju sobu.

– Oprosti, dušo, potpuno sam zaboravio. Nazvat ću danas i unajmiti radnike da to obave, obećavam.

Maggie je pokušala zamisliti izraz na Annienom licu ako je razočara. – Zapravo, Rafe, želim to sama napraviti. Tvoja mama je rekla da će mi pomoći.

– O, sranje – promrmljao je Keefe.

– Mama? Ona to ne zna raditi. Na kraju ima boje u kosi i na stražnjici i svugdje oko nje. Vjeruj mi, ne želiš da u dječjoj sobi uzme valjak u ruke.

Maggie se stisnulo srce. Instinkt joj je govorio da klimne glavom i ne prepire se. Ali Ann je čekala. – Rekla je da je stručnjak u tome.

– O, sranje, – ponovio je Keefe.

Rafe se počeo pokraj nosa i namjestio šešir na glavi. – Zar ne možeš pričekati par dana? Dovest ću ljude i sve će biti brzo gotovo, obećavam.

– Želim to sama napraviti.

– Zauzet sam, Maggie. Sada stvarno nemam vremena da ti pomognem.

– Ne očekujem tvoju pomoć.

– O, ne – Keefe je opet promrmljao.

Rafe je uzdahnuo, izvukao olovku iz džepa i uzeo ček. Naslonivši ga na zid, brzo je nažvrljao svoj potpis. – Moram staviti i tvoje ime na račun. Ovo je bespotrebno opterećenje i stvarno mi se ne sviđa ideja da okolo nosiš toliko novca. Nije sigurno. – Vratio joj je ček. – Ide li mama u grad s tobom?

– Ovaj, ne. Ona će čuvati Jaimiea.

– Pa tko će te onda odvesti?

– Sama ću se odvesti.

– Molim?

Maggie je progutala knedlu. – Imam dozvolu.

– Da, ali ne poznaješ put. Crystal je velik grad.

– Bila sam tamo par puta. Mislim da ću se snaći. – Maggie je ispružila ruku, tražeći ključeve. – Bit će mi dobro.

Rafe je pogledao oca. – Tata, vratit ću se za nekoliko sati.

– Ne! – viknula je.

Odmaknuo se i iznenađeno je pogledao. – Nema veze, Maggie. Ja ću te odvesti.

Maggie je ispravila ramena. – Ima veze. Ponašaš se prema meni kao da sam dijete i to ne baš inteligentno dijete, kad smo već kod toga.

– To uopće nije istina, – proturječio joj je. – Radi se samo o tome da nikada nisi vozila cijelim putem do grada. Mogla bi se izgubiti.

– Nazvat ću te telefonom ako se to dogodi, ali stvarno mislim da neće.

– Svejedno ovo moram srediti u banci da možeš sama potpisivati čekove.

– Možeš ići drugi put. Danas želim ići sama. Morat ću prije ili kasnije, zar ne? Zašto ne sada?

Posegnuo je u džep za ključevima automobila i predao joj ih. Zatim ju je, poput vjernog psa, slijedio do Forda. – Koliko ima goriva?

Maggie je okrenula ključ. – Tri četvrtine spremnika. Nagnuo se kako bi sve provjerio. – Znaš li koristiti telefon?

Maggie je uzela telefon, proučavajući gumbe. – Izgleda mi jednostavno.

– Jesi li ikada koristila takav telefon?

– Ti si shvatio kako radi prvi put kada si ga vidio, zar ne? Spustio je pogled i čizmom počeo prevrtati snijeg. – Pomalo me iritiraš. Zar je toliko pogrešno što sam zabrinut za tebe?

– Ne, zapravo je to jako slatko. Ali ja imam dvadeset četiri godine, sjećaš se?

– I odrasla si u gradu preko kojeg mogu pljunuti.

– Prior nije toliko malen. – Gotovo da jeste.

Još uvijek je stajao na prilazu, gledajući za automobilom, kada je Maggie nestala iza zavoja.

Ubrzo nakon što su tog prijepodneva Ann i Maggie otvorile prvu kantu boje, Rafe i Keefe su se pojavili u dječjoj sobi. Rafe se nagnuo i zagledao u boju. – Ta ti se boja sviđa?

Ann se nasmiješila i položila ruke na bokove. – Savršena je, – rekla je, gledajući u svijetložutu boju.

– Jeste li je pretresli? – pitao je Rafe Maggie, skidajući šešir i počevši zavrtati rukave.

Zavrnuvši svoje rukave, Keefe je rekao: – Bolje da se bacimo na posao, sigurnije je.

Sljedećeg trenutka, dvojica muškaraca bojila su sobu. Nekoliko trenutaka nakon što su počeli, Ann se iz kuhinje pojavila sa svježom kavom u rukama. Nakon što ih je neko vrijeme promatrala, nasmiješila se prema Maggie.

– Vidiš? Rekla sam ti da sam stručnjak i da za sekundu mogu obojiti sobu.

Svjesna težine Rafeove ruke na svojim ramenima, Maggie se zagledala kroz prozor, gledajući kako se udaljava Cadillac njegovih roditelja, obasjan ružičastim svjetlom zalaska sunca. Uzdahnula je kada je automobil zamakao iza zavoja. Nasmiješila se, sjetivši se oduševljenja u Heidinim očima kada su je pozvali da prenoći kod 'djeda i bake'. Maggie je znala da će Keefe i Ann pretvoriti to u najveću pustolovinu njezinog života.

– Jesi li umorna? – pitao ju je, dok se prstima poigravao njezinim pramenom kose.

– Težak je to posao.

Nasmijao se i nagnuo prema njoj kako bi je poljubio. – Moja mama je posebna, zar ne? Cijelo vrijeme je znala da ćemo na kraju mi obaviti sav posao.

Maggie se nasmijala. – Mislim da je divna. Željela bih...

– Što?

Slegnula je ramenima. – Vrijeme koje provedem s njom podsjeća me na to koliko mi nedostaje moja majka. Ne ovakva kakva je sada, nego kakva je bila prije. Kada sam bila mlađa, prije nego što se razboljela, bila je tako pametna i duhovita. Uvijek je nasmijavala tatu. Kada bi se navečer vratio kući, uvijek bi se zafrkavali. I svaki put kad bi to mogli, poljubili su se, misleći da ja ne gledam. Toliko sam tužna što ona više nije sa mnom. Znaš?

Umirio se, a usnama joj je i dalje dodirivao kosu. – Žao mi je, – prošaptao je. – Vjerojatno ti je jako teško. Strašno je to što joj se dogodilo, Maggie, ali sada ju jedino možeš voljeti ovakvu kakva jeste.

– Misliš li da bi jednog dana mogla doći ovamo?

– Teško mi je reći. Ona voli tebe i Heidi. Postoji mogućnost.

– Vjerojatno će te izluđivati. Prevrtljiva je i zaboravljiva. I izivcira se oko najmanje sitnice. Kao na primjer kada na popis zaboravi staviti neku namirnicu koja nam treba. Koliko paničari, pomislio bi da je kraj svijeta.

– Vjerojatno je frustrira to što se ne može sjetiti nekih stvari.

– Pretpostavljam da je tako.

– Neće me izluđivati, – uvjeravao ju je. – Ti me izluđuješ. – Ja?

– Cijelo poslijepodne nisam mogao skinuti pogled s tebe. Bože, Maggie, ne mogu te se zasititi. Jaimie spava. Dođi da vodimo ljubav.

Uputila mu je iznenađen pogled. – Što će Becca misliti ako samo nestanemo? – Pogledala je u kućepaziteljicu koja je pripremala večeru. – Pitat će se što radimo.

– Pitat će se, ali neće znati. Ovo je velika kuća. Bit ćemo skroz na kraju, u spavaćoj sobi. – Dah mu je prolazio kroz njezinu kosu, grijući joj tjeme i budeći u njoj maštu. – Molim te, Maggie. Moram te imati.

Nagnula se na njega, odgovarajući mu bez riječi. Taman u trenutku kada se okrenuo i poveo je iz kuhinje, zazvonio je telefon. – K vragu. Vjerojatno je za mene. – Sagnuo se i poljubio je iza uha, od čega su je prošli trnci. – Zadrži tu misao. Odmah se vraćam.

Došao je do ormarića i podigao slušalicu. – Kuća obitelji Kendrick.

Maggie je nastavila gledati kroz prozor u tamu, misleći na vođenje ljubavi. Rafe. Bila je tako sretna. Ponekad se poželjela uštinuti kako bi se uvjerila da to sve nije samo san.

– Helen? Jesi li to ti?

Čuvši ime svoje majke, Maggie se okrenula od prozora. Dok je prilazila Rafeu, čula je glas žene.

– Helen, smiri se. Počni od početka. Što je Lonnie napravio? – Na trenutak je slušao, zatim dlanom prekrio donji dio slušalice. – Kaže da ju je Lonnie ostavio. Strašno je uzrujana.

Maggie je osjetila mučninu, ne zato što žali za Lonniem Boyleom, nego zbog majčinog bolesnog srca, jer se ona nipošto ne bi smjela uzrujavati.

– Zapiši njezinu adresu i ime liječnika, – šapnuo joj je Rafe. Zatim se obratio Helen i rekao joj: – Siguran sam da će se vratiti, Helen. Samo se smiri. Kada je otišao? – Pauza. – Shvaćam. I u poruci nije napisao razlog?

Maggie je panično pokušavala pronaći olovku. Napokon je našla jednu u telefonskom imeniku. Otkidajući komadić papira, brzo je napisala adresu doma u kojem je odrasla. Kad je gurnula papir pred Rafea, još jednom je rukom prekrio donji dio slušalice. – Mislila je da Lonnie spava. Kaže da je koristio tvoj krevet otkad si otišla i zamijenio dan za noć. Samo je ušla unutra da mu kaže da je večera gotova, a njega nije bilo. Na jastuku je pronašla poruku u kojoj joj je napisao da je napušta.

Maggie je stavila ruku na vrat. – O, Bože, Rafe, njezino srce! Mogla bi se onesvijestiti. Nema nikoga da pozove hitnu pomoć.

Pružio joj je telefon. – Mama? Mama, Maggie je. O, mama, nemoj plakati. Lonnie će se vratiti. Vjerojatno se samo malo naljutio. – Maggie je jedva izgovorila sljedeće riječi. – Znaš da te voli.

– Kaže da me ne voli! – jecala joj je majka. – O, Maggie, ne mogu to podnijeti. Što da radim? Sada sam ostala sama.

Majka joj je zvučala poput usamljenog, napuštenog djeteta. Maggie je zatvorila oči, svim srcem želeći da joj je blizu. – Nećeš biti sama, mama. Znaš da te neću ostaviti samu.

– Hoćeš li doći? Trebam te, Maggie. Bojim se. Pada mrak. Znaš da ne mogu spavati ako sam sama.

Maggie nije imala pojma koliko bi joj vremena trebalo do Piora. Becca je stala s pripremanjem večere i zagrlila Maggie, pružajući joj utjehu. – Mama, slušaj me. Slušaš li? Rafe upravo zove tvog liječnika i netko će doći i biti s tobom. Neću dopustiti da ostaneš sama. Sve će biti u redu. A ja ću biti s tobom što je prije moguće.

– O, Maggie. Kako me je mogao ostaviti?

Maggie je mogla vidjeti majčine smeđe oči, širom otvorene od straha i zbunjenosti. – Sigurna sam da će se brzo vratiti. Ne znam zašto je otišao, ali opametit će se. – Maggie se zarumenila od bijesa, izgovarajući te laži. Lonnie nikada nije napravio ništa što nije bilo proračunato. Bez sumnje ju je ostavio zato što mu je prestalo biti zanimljivo. Starija, mentalno zaostala žena? Sada kada je imao novaca i kad više nije bilo zabave u vidu mlade djevojke, želio je slobodu.

Okrenuo je noć za dan i spavao u tvom krevetu, rekao joj je Rafe. Maggien trbuh se zgrčio. Lonnie je bio opsjednut njome i bilo joj je drago što je otišao. Drago. Samo se molila da ovaj emocionalni slom ne ubije njezinu majku. – Molim te, mama, prestani plakati. Tvoj liječnik će uskoro stići, a dok on ne stigne, ja ću pričati s tobom na telefon. Rafe i ja smo daleko od tebe, ali stići ćemo što je prije moguće.

Maggie je čula majku kako uzdiše. Ali pažnja joj je bila usredotočena na buku koja je dolazila iz pozadine. Činilo se kao da je prošla vječnost kad je napokon začula zvuk sirena ispred kuće.

– Stigla je hitna! – povikala je Helen.

– U redu je, mama. Rafe je nazvao tvog liječnika. Sjećaš se, rekla sam ti to? Sigurno je liječnik poslao hitnu pomoć.

– Ali ja nisam bolesna.

– Znam. Liječnik se samo želi uvjeriti da ti je dobro. Bolničari će ti vjerojatno dati injekciju od koje će ti biti bolje. Smirit ćeš se. Uzmi bežični telefon i ostani na liniji dok otvaraš vrata.

Maggie je osluškivala. U jednom trenutku je začula muške glasove. Začula je čudnu buku preko telefona i shvatila da je Helen ispustila slušalicu na pod. Mislila je da joj se majka srušila. Maggie su noge počele klecati. Laknulo joj je kada je sekundu kasnije čula Helen u pozadini.

– Halo? – rekao je muški glas. – S kim razgovaram?

– S njezinom kćeri iz Oregona. Jeste li vi bolničar? Čovjek ju je uvjerio da jest i da joj je majka strašno uzrujana, ali je dobro.

Rafe se vratio u kuhinju. Maggie ga je tužno pogledala. Uzeo je telefon, kratko porazgovarao s bolničarom i zatim rekao: – Dat će joj injekciju, Maggie. Vitalni znakovi čine se u redu. Za sada je dobro. – Jedan trenutak je samo slušao. Zatim spustio slušalicu. – Odvest će je u bolnicu. Tamo mogu paziti na nju i smiriti je dok mi ne dođemo.

Rafe joj je prišao i zagrlio je. Kada je osjetila čvrstinu njegovog zagrljaja i toplinu, smirila se. Naslonila se na njega. – O, Rafe, kako je mogao učiniti nešto tako okrutno?

– Misli pozitivno, dušo. Svojim odlaskom omogućio nam je da je dovedemo ovamo. Bit će s tobom, Heidi i Jaimiem. I imat će mene i Ryea, pa će se osjećati sigurno. Koliko god je sada teško, kasnije će joj biti puno bolje.

Maggie je pogledala u njega. – Koliko nam treba da stignemo do tamo?

– Moram nazvati Ryana. On će pripremiti Cesnu. – Pogledao je na ručni sat. – Vjerojatno ćemo stići tijekom noći i odmah ujutro krećemo do nje u bolnicu.

Maggie se naslonila na njega i zatvorila oči. Držao ju je na trenutak, a zatim prošaptao: – Nemoj se uzrujavati, u redu? Ali ne mogu prestati razmišljati kako tu nešto smrdi. Nema smisla da Lonnie ovako nestane. Kad je odvjetnik razgovarao s njim dan prije Dana zahvalnosti, činio se nestrpljivim u vezi skrbnštva nad Heidi. Pregovarao je za cijenu,

pokušavao je povećati iznos. Zašto bi odjednom odlučio otići, a da se prije toga nije dokopao novca?

– Ne znam, – rekla je Maggie tiho. – O, Rafe, toliko sam zabrinuta za majku.

– Znam da jesi i neće ti se svidjeti moj sljedeći prijedlog.

Maggie gaje pogledala. – Misliš da ne bih trebala ići?

Uzdahnuo je. – Da, zaista mislim da ne bi trebala otići. Napustit ćeš državu. Imam loš predosjećaj. Znaš? Što ako je ovo samo Lonnieva zamka kako bi te namamio? Možda je sve organizirao da te uhite za otmicu djeteta kada se vratiš. Ili će nas možda dočekati na aerodromu s onim prokletim papirima o usvojenju Jaimiea.

– Ali moram biti s majkom.

Utješno ju je stisnuo. – Nazvat ću Marka i vidjeti što on misli. Maggie, ako nije sigurno, onda nije sigurno. Ja mogu izaći na kraj s tvojom majkom. Upoznali smo se i često razgovarali telefonom. Nisam za nju potpuni stranac. Ako joj to zdravlje dopusti, vratit ćemo se natrag tijekom sutrašnjeg dana. To valjda ovisi o liječnikovim preporukama, smije li letjeti avionom ili ne. Ako ne, unajmit ću auto i dovesti je ovamo. U svakom slučaju, sve će biti u redu. Sada je u dobrim rukama. Smjestili su je. Oporavit će se ona od ovoga.

Maggie se molila da je u pravu dok je on telefonirao Marku. Pozorno je slušala što Rafe govori. Prije nego što je spustio slušalicu, Maggie je već znala ishod razgovora.

– Misli da ne bih trebala ići, zar ne?

– Da. Zaštićena si ovdje u Oregonu. Ali ako se vratiš u Idaho... – Slegnuo je ramenima.

– Lonnie je navodno razgovarao s usvojiteljima i navodno su oni odustali od Jaimiea. Ali sve dok ne vidimo dokument koji to potvrđuje, a Mark radi na tome da ga dobijemo, ti si u opasnosti od optužbe i zatvora. Lonnie ih neće moći potkrijepiti. Ja sam imenovan na rodnom listu kao otac i vjenčani smo. Ali moglo bi doći do komplikacija dok sve ne riješimo.

Maggie je klimnula glavom i podbočila ruke na bokove. – To je samo jedan dan. Moram pričekati dok se ne vratiš. – Pokušala se nasmiješiti. – Mama te već zavoljela. Sigurna sam da će joj biti dobro kada pokraj sebe bude imala velikog, snažnog muškarca na kojeg može računati. Mislim da je to jedino što ju je privuklo Lonnieu, činjenica da joj tata toliko nedostaje.

– To je kao da je sjela u zmijsko gnijezdo.

Maggie se složila s njim.

– Moram nazvati Ryana, – rekao je Rafe. – Još nisam obnovio svoju pilotsku dozvolu, pa će me on morati odvesti. – Pogledao je u telefon. – Mislim da ću nazvati mamu i tatu da dođu i prave ti društvo.

– Nije potrebno. Pokvarit ćemo Heidi provod s njima, a meni će ionako biti dobro s Beccom.

– Svejedno, osjećat ću se bolje ako je tata ovdje. Nema smisla riskirati, a nešto u ovoj priči jednostavno ne štima. – Lagano se nasmiješio. – Ako Boyle dođe dok tata čuva stražu, proklinjat će dan kada je rođen. Moj otac možda i ima šezdeset godina, ali je u vraški dobroj formi. Sažvakao bi Lonniea i poslije ga ispljunuo.

– I ja bih se osjećala bolje uz njega, nekako sigurnije, – dodala je Becca. – Bolje spriječiti nego liječiti, ja to uvijek kažem. Reci gospođi Kendrick da ću pripremiti dovoljno hrane i neka planiraju ovdje večerati.

Rafe je obavio dva telefonska razgovora, prvi sa svojim roditeljima, drugi s Ryanom. Nakon što je spustio slušalicu, rekao je: – Idem ubaciti nešto odjeće u torbu. – Pogledao je na ručni sat. – Ryan će uskoro doći po mene. Rekao je da je avion bio na servisu odmah nakon što smo ga zadnji put koristili. On će smisliti plan leta, napraviti pokusni let, natočiti gorivo i bit ćemo spremni za polijetanje. Mama i tata će spakirati stvari za sljedećih nekoliko dana, u slučaju da se tamo zadržim. Stižu za otprilike sat vremena.

Maggie se nasmijala na silu. – Sigurna sam da će Becci i meni biti dobro da malo budemo same.

Rafe se nagnuo i poljubio je. – I ja sam siguran, inače ne bih otišao sve dok oni ne dođu.

Poglavlje 23

Maggie je bilo teško promatrati Rafea kako odlazi. Toliko je htjela ići s njim u Idaho. Majka ju je trebala. Ostati ovdje bilo je najrazumnije, ali srce ju je vuklo da odbaci oprez i krene za njima.

Prije nego što je otišao, poljubio ju je u dlan i stisnuo joj ruku. Sada je Maggie čvrsto stisnula to mjesto koje su dotaknule njegove usne, gledajući za svjetlima koja su se polako gubila na nebu.

– Svekar i svekrva ti uskoro stižu, – uvjerala ju je Becca. – A Rafael će se već sutra vratiti. Nemoj biti zabrinuta.

Maggie je čula zabrinutost u njezinom glasu i nasmijala se samoj sebi. – Znam. Blesava sam. Mislila sam da je majka djetinjasta. A mene sada Rafe ostavlja samu na samo jednu noć i ja se ponašam isto tako.

– Ma, hajde, ipak tu ima nešto više od toga. Znam da si zabrinuta za majku i to je u redu. Rafael ima dobro srce. Zagrlit će je i utješiti.

– Hoće. – Maggie se sjetila kako je i nju zagrlio prvog puta kada su se upoznali. Njezin grubi kauboj. U sekundi je postao njezin čuvar, skupljajući komadiće njenog rasutog života, koje je spojio u čaroban san. Uzdahнула je. – Potpuno si u pravu, Becca. Uz Rafea će sve biti u redu.

– Moram promijeniti posteljinu u gostinjskoj sobi, – rekla je Becca. – Možeš li izvaditi odreske iz zamrzivača i staviti ih u mikrovalnu da se odmrznu?

Maggie se okrenula od prozora. Nije htjela biti poput svoje majke, bespomoćna i u raspadu samo zato što ju je muškarac ostavio. Rafe se brinuo za njezinu obitelj. Dok ga bude čekala, bit će supruga kakvu je zaslužio, sabrana i normalna. Pobrinut će se za sve što treba, a u ovom trenutku je to pripremanje večere.

Kada je Maggie nekoliko trenutaka kasnije stisnula gumb na mikrovalnoj, tužno se nasmiješila, prisjetivši se da je Rafeovo omiljeno jelo odrezak i pečeni krumpir. Štete što nije ovdje da uživa u tome.

– Počni vrištati i prosut ću ti mozak.

Maggie se ukočila, još uvijek držeći prst na gumbu mikrovalne pećnice. Lonnie. Na uho joj se prislono nešto hladno. Shvatila je da je to pištolj i odjednom su joj noge oslabjele. – Lonnie?

– Lonnie? – ponovio je kreštavim glasom. – Ti mala kujo. Misliš da ti je uspjelo, ovdje s tvojim bogatim kaubojem? Da ću se samo pozdraviti s tobom ako mi ponudi više novaca? – Prislono joj je pištolj na glavu. – Ponovno razmisli. Ti si moja, slatkice, a tvoj kauboj je glupi kurvin sin. Već mi je dao novac. Puno novaca. A to će nam biti karta za odlazak odavde. Otići ćemo negdje gdje nas nikada neće pronaći. O, sviđa mi se kako to zvuči. Sami ti i ja i malo derišće. Ako ne napraviš što ti kažem, derišću ću prosuti mozak.

Gurao ju je pištoljem i Maggie je gubila ravnotežu. Ugrizla se za unutrašnju stranu obraza dok se pokušavala održati na nogama. Becca. Bila je u gostinjskoj sobi. Možda će čuti Lonniev glas i telefonom pozvati pomoć.

– Idemo. Uzmi malog. Moramo otići odavde prije nego što se pojavi tvoj dragi svekar. – Podmuklo se smijao. – Mislila si da ne znam za to, zar ne?

Maggie je shvatila da je bio u kući, prisluškujući sve što su govorili. Koliko dugo? Prije nego što je Rafe otišao? O, Bože. Misli. Nije mogla otići s njim. Morala je smisliti

način kako bi odugovlačila, kako bi ga zadržala. Kada Rafeov tata stigne, sve će biti u redu. Lonnie je bio kukavica, barem je tako Rafe rekao. Sjetila se kad joj je to jasno rekao. Moć mu daje snagu, rekao je. Neće napasti nekoga svoje veličine. Samo one koji su slabiji ili ljude koji se neće ili ne mogu braniti. Maggie se vrtjelo u glavi. Kukavica je. Nadmoć je ono što mu daje hrabrost.

Maggie je bila prestravljena. Dok je hodala ispred Lonniea do sobe koju je dijelila s Rafeom, noge su joj otkazivale. Jaimie. O, Bože. Prosut će mu mozak. Taj prizor joj je neprestano bio pred očima. Maggie se počela tresti. Njezina beba. Njezina slatka, draga beba. Je li Lonnie zaista spreman ići tako daleko da bi ga mogao ubiti? Jaimie je bio njegova krv.

Maggiene ruke kao da su odumrle kad je ušla u sobu i prišla kolijevci.

– Uzmi sve što ti treba. Ne vraćamo se.

Maggie je brzo ugurala stvari u torbu za pelene, koju joj je Rafe kupio.

– Uzmi svoju vozačku dozvolu. Ti ćeš voziti da ja mogu imati malog na nišanu. Jedan pogrešan potez i on je mrtav.

Vozačka dozvola joj je još uvijek bila u džepu traperica. – Imam je ovdje, – rekla je drhtavim glasom. – Lonnie, zašto ovo radiš? Volim Rafea. Zar stvarno želiš ženu koja ne želi tebe?

Nasmijao se, a u glasu mu je odzvanjalo ludilo. – O, željet ćeš ti mene. Past ćeš na koljena i moliti me za to, draga. Tvoja mama nam više neće smetati, moći ćemo se opustiti. Znaš? Imat ću te kad god budem želio. I ti ćeš željeti mene. Jasno? Ako ne budeš, ubit ću tvoje derište.

Zamahnuo je pištoljem prema vratima. – Pokret. Nemoj misliti da me možeš zavljučiti dok ti ne stigne svekar u pomoć. Pucat ću na kurvinog sina i na bilo koga drugoga tko nam se nađe na putu.

Maggie se sjetila kako je jednom pročitala da čak i manijaci imaju granice. Molila se da je to istina. Sigurno Lonnie nije bio toliko lud da bi nekoga hladnokrvno ubio.

Ali Bože, nije mogla računati na to. Torba s pelenama ju je udarala po nozi, svakim korakom je podsjećajući na noć kada je pobjegla od ovog gada. Izašla je iz sobe i krenula natrag prema kuhinji. Na pola puta, Becca im je presjekla put, izašavši iz gostinjske sobe.

– Eto ga, – rekla je, namještajući pregaču. – Sve je sređeno.

Beccine oči su se širom otvorile kada je iza Maggie ugledala Lonniea. Idućeg trenutka, Maggie je gledala pištolj uperen u Beccu. – Lonnie, ne!

Stravičan zvuk se prolomio hodnikom i Maggie je oglušila. Becca se uhvatila za prsa, a pogled joj je bio ošamućen dok je padala na leđa i udarala glavom u zid. Pala je na pod, a mrlja krvi na njezinim prsima postajala je sve veća. Krv. Posvuda.

– O, moj Bože. O, moj Bože, Lonnie! O, dragi Bože. – Maggie je zurila u Beccu. Očuh ju je povukao za kosu. – On je sljedeći, – rekao je, pokazujući pištoljem na dijete koje je bilo sklupčano u njezinim rukama. – Hodaj ili je mrtav.

Maggie je prešla preko Beccinog tijela, a od straha nije mogla racionalno razmišljati. Ovo se nije događalo. Ovo je bila strašna noćna mora. Rafe nije otišao. Becca nije mrtva. Lonnie nije zapravo ovdje. To se samo njezin strah pojavio u snu. Svakog trenutka će se probuditi i shvatiti da leži sigurna u Rafeovim rukama.

Sve kao da se događalo kroz maglu. Žurba kroz kuhinju. Izlazak kroz predvorje. Izlazak iz kuće bez kaputa. Hladan zimski zrak probijao joj se kroz odjeću.

Lonnie je u šumi sakrio iznajmljeni auto. Do ranča je sporednim ulicama – zatvorenom cestom koja nije bila u upotrebi od kada su Rafe i Ryan pokušali spasiti ranč. Maggie se činilo kao da kilometrima hodaju. Sada je nije držala čvrsta ruka da se ne posklizne na ledu. Bila je sasvim sama.

S čudovištem.

Kontrolna ploča svijetlila je u inače tamnoj kabini aviona. Rafe je gledao ravno naprijed, nije mogao pobjeći osjećaju da nije trebao ostaviti Maggie. Iz nekog razloga, Rafe je stalno razmišljao o noćnoj mori koju je imao. Sanjao je da je Lonnie bio u vagonu, luđački se smijući, taman prije nego što je gurnuo vagon preko litice. Od tog prizora mu se ledila krv u žilama i molio se Bogu da to nije bilo nekakvo upozorenje.

– Milijun za njih, – rekao je Ryan kad je stavio avion na autopilot.

– Zabrinut sam za Maggie i djecu. Imam neki loš predosjećaj koji mi govori da ih nisam trebao ostaviti.

Ryan je uzdahnuo. – Zato si zvao starce, zar ne? Tata je sigurno već tamo. On se može nositi sa svime, Rafe. I znaš što još?

– Ne znam, ali siguran sam da ćeš mi reći.

– Da, hoću. Mislim da je Maggie puno hrabrija nego što misliš. Ne kažem to zato što mislim da će se nešto dogoditi. – Ryan se nagnuo i namjestio komande. – Ali ako se dogodi, mislim da će se svi iznenaditi koliko je sposobna.

– Vjeruj mi, nitko na svijetu ne misli više i bolje o njoj od mene. Ona je tvrdoglava žena i samo zato što sam zabrinut za nju, ne znači da mislim kako nije hrabra. Samo, prošla je toliko toga. Znaš? Moja prirodna reakcija je da je pokušam sačuvati od svih mogućih boli i sigurno ne bih želio da se sama mora suočiti s Boyleom. Osjećala se bespomoćno, bez izlaza. Sjećanja na to imat će utjecaja na cijeli njezin budući život.

– Nije bila bespomoćna. Mogla je otići u prihvatilište.

– I napustiti Heidi? Daj, molim te.

– Ne kažem da je pogriješila što je ostala. Ali postoji razlika u tome kada je netko bespomoćan i kada se odluči žrtvovati kako bi spasio nekoga drugoga.

– Istina. – Rafe je prešao rukom preko lica. – Pretpostavljam da se ne bih trebao toliko brinuti. Ako se nešto i dogodi, vjerojatno će se snaći i bez mene. Samo, imam taj loš predosjećaj. Znaš? Boyleu se ne može vjerovati. Prva moja misao, kada sam odlučio ići po Helen, bila je da je on možda tako i planirao. Što ako je isplanirao odvući me od Maggie kako bi došao po nju i djecu?

Ryan se trgnuo. – K vragu. Zar stvarno misliš da je toliko lud?

– Prilično je lud.

Ryan je neko vrijeme samo šutio. Zatim je rekao: – Kako god okreneš, Rafe, netko mora otići po Maggienu majku. Ja bih otišao umjesto tebe, ali ona me nikada nije vidjela.

– Znam. Svejedno ti hvala na ponudi.

– Maggie će biti dobro. Ako se nešto i dogodi, tata je tamo, a ono što on ne bude mogao riješiti, mama će.

Rafe se nasmijao. – U pravu si. – Pogledao je u svog brata. – Kad smo kod toga, mislim da svakim danom postaje sve opasnija. Kunem se, živcira tatu samo iz zabave.

Pod zelenim svjetlom kontrolne ploče, Ryanovi zubi su izgledali fluorescentno dok je govorio: – Malo je svojehlava, ali čini se da tata to voli. Znaš što mi je rekao taman prije nego što su otišli na Floridu? Da im je seks toliko dobar da se boji da će umrijeti u krevetu. 'Dobar način za napuštanje ovog svijeta', rekao je.

Rafe je prasnuo u smijeh. – Bože, kako je lud. Ne bi sinovima trebao govoriti takve stvari. Emotivno će nas upropastiti. Nekako, ne možeš zamisliti svoje starce da... pa, znaš.

– Pogotovo ne mamu. Nekako mi je to... ne znam, kao svetogrđe ili nešto...

Prekinuo ih je signal na radiju. Ryan je uzeo mikrofon u ruke. Sekundu kasnije, u avionu se začuo glas njihovog oca. – Momci, morate se vratiti natrag, – rekao je. – Imamo problema.

Rafeu se zgrčio trbuh, osjećao se kao da mu je utroba ispala na pod.

Maggiene ruke bile su ledene na volanu automobila. Prešla je granicu prije nekih pet minuta. Svjetla auta ispred nje su svijetlila u bijelim, ravnim linijama, od čega joj se vrtjelo

u glavi. Panično je pokušavala razmišljati, ali strah joj je onemogućavao svaku racionalnu misao.

Lonnie je sjedio pokraj nje na suvozačevom sjedalu s pištoljem uperenim u Jaimiea, koji je ležao na zadnjem sjedištu. Prokletnik. Znao je njezinu slabu točku. Prijeteći joj životom djeteta, imao je potpunu moć nad njom.

Moć mu daje snagu. Tuđi strah ga uzbuđuje. Rafeov glas joj se vrtio u glavi. Boyle je zlostavljač. Napada one koji su slabiji od njega. Muškarcima poput njega je uzbuđljivo imati nadmoć nad nekim. Uživaju kad imaju kontrolu.

Pa, sada je sigurno uzbuđen, Maggie je prestravljeno pomislila. Bila je stvarno uplašena. Prizori Becce su joj stalno prolazili kroz glavu, slike kako leži mrtva na hodniku dok joj krv šprica po zidu. Treba li ga izazivati? O, Bože kako će se usuditi? Čovjek je lud. Potpuno lud. Ako ga pokuša prevariti, ubit će Jaimiea.

U tom trenutku, Maggie bi dala sve samo da Jaimie bude na sigurnom. Tada ne bi imala ništa za izgubiti ako bi ga pokušala izazvati. On je pokušavao biti nadmoćan na sve moguće načine, čak i ako je to značilo uzeti dijete kao sredstvo. Ne bi bio tako hrabar da su njih dvoje bili sami. Na kraju, Maggie se više nije toliko bojala umrijeti, koliko se bojala živjeti uz njega. Da nije bilo Jaimiea kojeg je držao na nišanu, suprotstavila bi mu se i pokazala mu probleme kakvima se nije nadao.

Ta misao joj je ostala u glavi. Da nije bilo Jaimea kojeg je držao. Adrenalin joj je potekao venama. Lonnie je bio manijak, ali nije bio glup. Prijetio je da će ubiti Jaimiea, ali kada bi to učinio, ugrozio bi svoju moć koju je imao nad njom.

Boyle je zlostavljač.

Moć mu daje snagu.

Rafeov glas je odzvanjao u Maggienoj glavi. Pokušavala se smiriti. Misli. Otjeraj strah, razbistri misli. Morao je postojati način da se izvuče iz ovoga. Morala je pronaći pomoć prije nego što je odvede u neko izolirano mjesto. I, mili Bože, morala je smisliti način na koji će se maknuti od njega.

Sjetila se kako je jednom čitala o ženi koja je bila oteta i prisiljena da vozi automobil. Bila je toliko pribrana da je kočnicom odašiljala S.O.S. signale pomoću stop svjetala. Maggie nije znala taj znak, što ju je natjeralo da odustane od te ideje. Ali ako razmisli, možda se sjeti nečega.

Ugledala je plavi znak na cesti: ODMORIŠTE; 600 m. Pred sobom je mogla vidjeti svjetla s desne strane. Na parkiralištu su stajala tri kamiona i nekoliko osobnih automobila. Strah joj se širio žilama. Maknula je nogu s papučice gasa.

– Zašto usporavaš?

Maggie je progutala knedlu, pokušavajući umiriti glas: – Moram na toalet. – Ne seri. Možeš to obaviti i sa strane na cesti. Nećemo stajati među ljude.

Maggie se prisilila na osmijeh. – Bože, Lonnie, ti si nešto posebno. Želiš da stanem uz prometnu cestu? Zaboravi. Osim toga, moram na toalet. Shvaćaš? Neću biti brzo gotova.

– Ubrzaj! – viknuo je. – Rekao sam, ovdje nećemo stati. Nemoj se zezati sa mnom. Taj klinac mi ništa ne znači. Pucat ću u njega bez problema.

Maggie je nastavila usporavati. – Taj klinac bi ti trebao porasti na vrijednosti, gospodine Boyle. On ti je jedini as u rukavu. – Prostrijelila je očuha pogledom. – Hajde, Lonnie, pucaj u njega! Kad ga više ne bude, neću imati što izgubiti. Ništa. Jesi li me shvatio? Želiš me na koljenima, gade? Pa, evo novosti. Ubij moje dijete i možeš se pozdraviti s planovima koje imaš. Borit ću se s tobom do zadnjeg daha i one minute kad mi okreneš leđa, bit ćeš mrtav. Je li ti jasno?

Rafe je sjedio na sjedištu, a glas oca odzvanjao mu je u glavi. Maggie i beba su nestali. Becca je ustrijeljena. Mislim da se gad skrivao u kući.

Gledajući u Ryana, Rafe je povikao: – Požuri, dovraga! Je li ovo najbrže što avion može letjeti?

Ryan je teško uzdahnuo. – Pokušavam, Rafe. Želiš li da skupljaju tvoje ostatke nakon nesreće? Smiri se, zaboga. Nećeš biti od nikakve koristi u ovakvom stanju.

Rafe se naslonio na laktove. – O, Isuse. O, dragi Isuse. Nisam trebao otići i ostaviti je samu. Osjetio sam da nešto smrdi. Zašto nisam slušao instinkt i ostao? Gad. Bože, Ryan, on nije normalan. Pucao je u Beccu! I oteo je Maggie i bebu!

Ryan je tiho izgovorio: – Bit će im dobro, Rafe, bit će im dobro. – Pružio je ruku i stisnuo Rafeovo rame. – Hej, brate, smiri se.

– Ne smijem ih izgubiti – rekao je Rafe uplakano. – Ovaj put ću mu nasloniti pištolj na glavu i povući okidač. Kunem ti se Bogom. Ne mogu ponovno prolaziti kroz to. O, Isuse. Maggie. Obećao sam joj da je više nikada neće dotaknuti. Obećao sam joj.

– Sada vjerojatno putuju negdje. Neće je dirati dok ne stignu tamo gdje želi. Tata je nazvao policiju. Izdat će tjeralicu za njim. Naći će ih, Rafe. Imaj malo vjere, dobro? Već si izgubio jednu obitelj. Grom ne udara dvaput u isto mjesto.

Čarolije može nestati u trenutku. Rafe se sjetio kada mu je Maggie to rekla. Samo ju je ignorirao. Isuse! Zašto to uvijek radi? Sada je znao da je Susan osjetila kako joj nije ostalo puno vremena kad ga je molila onu noć pokraj jezera. Obećaj mi, Rafe. Ako se nešto meni dogodi, obećaj mi da ćeš pronaći nekoga drugoga koga ćeš voljeti. Nije je shvatio ozbiljno. Nedugo nakon toga, bila je mrtva. A sada Maggie. Njegova slatkica anđeoskog lica, jedini tračak čarolije u njegovom životu, nestala je. Osjetila je da njihova sreća ne može dugo trajati i umjesto da je to shvatio kao upozorenje, on ju je pomilovao po glavi i jednostavno to ignorirao.

– Znaš li što je najgore? – rekao je Rafe bratu.

– Ne, što?

– Kad smo se sreli, rekao sam joj da ljude poput Lonniea tuđi strah uzbuđuje. Da je on zlostavljač i kukavica. Što ako me bude poslušala?

– Pa, to je istina. On je zlostavljač.

– Da, ali... – Rafe je zastao i progutao knedlu. – Dragi Bože, nadam se da neće napraviti ništa glupo. Kad sam joj to rekao, mislio sam da je na sigurnom. Nikada nisam ni sanjao da će se opet naći u njegovoj blizini bez mene da mu nabijem zube u grlo. Što ako napravi nešto ludo, Rye? Ja ću biti kriv.

– Neće. Nije glupa.

Glupa, ne. Ali kada je Jaimiev život u pitanju, bit će očajna.

Maggie je na parkiralištu zaustavila automobil i ugasila motor. Gledajući u vrata odakle su izlazile žene iz toaleta, brzo se pomolila. Zatim je pogledala u Lonniea. Iznutra je drhtala od straha, ali je nekako uspjela smiriti ruke i susresti njegov luđački pogled. Još uvijek je držao pištolj uperen u Jaimiea.

– Upali auto, – rekao joj je glasom punim mržnje. – Odmah. Kunem se, prosut ću mu mozak po sjedalu.

– I izgubiti jedinu garanciju samo zato što moram na toalet? Brilljantno razmišljanje, Lonnie. – Bacila mu je ključeve automobila u krilo. – Postoji samo jedan ulaz. Ti toaleti nemaju stražnje prozore. Gdje mogu otići, kroz kanalizaciju? Vidjet ćeš me kad budem izlazila. Nemam kuda pobjeći.

– Upozoravam te!

Maggie je otvorila vrata. – Da, čula sam te. I znaš što, Lonnie? Mislim da blefiraš.

– Izađi iz auta i saznat ćeš.

– Da, da. Poanta je u tome da ćeš, kada Jaimiea više ne bude, izgubiti prednost. – Nasmijala mu se. Samo Bog zna kako se uspjela natjerati na to, ali nasmiješila mu se. Negdje iznutra joj se probudila odlučnost. Taman dovoljno da bi je ohrabрила. – Nema Heidi da me možeš ucjenjivati, nema mame i nema bebe. Samo ti i ja. Ta pomisao te plaši, zar ne? Zato si i došao po mene, jer znaš da ćeš izgubiti skrbništvo nad Heidi, jer ćeš

sigurno izgubiti, budući da Rafe ima više novaca, bolje odvjetnike i mogućnosti da izdrži koliko god je potrebno.

Pištolj se počeo tresti. Maggie je zastalo srce, jer ako slučajno povuče obarač, Jaimie će to platiti životom. Progutala je knedlu i odlučno nastavila govoriti. Šutjela je sedam dugih godina, trpjela sve što joj je ovaj čovjek radio, njegovo zlostavljanje dok je nije slomio. Taj način vodio je u pakao i ovog puta bi sa sobom pvela i svog sina. Maggie nije mogla dopustiti da se to dogodi. Imala je malo nade da će uspjeti pobjeći od Lonniea, ali Jaimie je imao veće šanse.

– Ako ne vratiš skrbništvo nad Heidi, znaš da me više nećeš imati čime ucjenjivati da ti se vratim, a to je bio tvoj plan od početka, zar ne? Uzeti Rafeov novac i kupiti malo vremena. Zatim mi zaprijetiti s Heidinim životom ako ti se ne vratim.

Nije rekao ništa.

– O tome se radi. Zar ne, Lonnie? Ta tvoja bolesna opsesija sa mnom. Tvoja zadnja nit koja me drži uz tebe bi nestala, ako bi izgubio skrbništvo nad Heidi. Zato si se pretvarao da si zainteresiran za Rafeovu ponudu i zatim si napustio mamu, znajući da će se raspasti. Potom si krenuo u Oregon po mene, znajući da Rafe neće imati izbora, osim da ode u Idaho.

– Začepi.

– Znao si da Rafe neće dopustiti da pođem s njim, zar ne? Da će se on osjećati dužnim otići po moju majku, ali da će ići bez mene. Nisi li? Jako pametno, Lonnie. Zadivljena sam. Nemoj sve upropastiti tako što ćeš ubiti Jaimiea. Oboje znamo koliko bi to bilo glupo.

– Začepi! – Uperio je pištolj u Maggiena čelo. – Začepi, kujo! Ja sam taj koji ima pištolj.

– Da i sve svjedoke. – Pokazala prstom je prema parkiranim autima. – Bit će mi drago zašutjeti ako prestaneš prijetiti da ćeš mi ubiti dijete.

– Prijetit ću ti koliko god želim.

Uzdahnula je. – I to je sve. Prijetnja. Ubij ga i izgubit ćeš moć koju imaš nada mnom. Bit ću dobra ukoliko to znači da će on biti na sigurnom. Bez prigovora. Oboje to znamo. Prestani ciljati u njega i konačno prestani prijetiti. Ponavljaš se.

Maggie je izašla iz auta, moleći se Bogu. Zalupila je vratima i zatim otvorila stražnja vrata kako bi uzela Jaimiea sa sjedišta. Hvala Bogu, vrata su bila otključana.

– Što radiš? – povikao je Lonnie.

Maggie je zgrabila torbu s pelenama. – Što misliš, što radim? Dok sam u toaletu, jednim udarcem mogu ubiti dvije muhe i presvući ga. Ili želiš protratiti još više vremena, ponovno zastajući nekoliko kilometara oдавде?

– Nećeš ga ponijeti van sa sobom. Misliš da sam glup? – Otvorio je vrata i iskočio iz auta. Dok je žurio prema Maggienoj strani auta, gurnuo je pištolj u džep jakne, ali ga je još uvijek držao uperenog u nju. – Spusti ga. Odmah.

– Ne budi blesav. – Maggie je počela hodati. – Misliš da mogu prolaziti kroz zidove? Ako si toliko prokleta zabrinut, stani ispred vrata toaleta i promijeni pelenu mom sinu.

Svakim korakom koji bi napravila, Maggie je osjećala kako joj klecaju koljena, napola očekujući metak u leđa. Ništa se nije dogodilo.

– Pazit ću na vrata, – tiho je rekao. – Nemoj misliti da neću. Pokušaj nešto izvesti i počet ću pucati. Kunem se Bogom. A bit ću odmah tu vani. Nemoj tražiti pomoć. Ući ću unutra i sve vas pobiti. – Začula je lupkanje. – Čuješ li to? To su meci. Imam ih pune džepove.

Hvala Ti, Bože, hvala Ti. Maggie je gotovo zaplakala od olakšanja. Pustit će je da uđe unutra. – Nisam glupa, Lonnie, – odgovorila je. – I pogodi što? Nemam ruž kojim bih mogla ostaviti poruku na ogledalu. Siguran si. Stani ispred vrata. Naćuli uši i oči. Ja ću izaći za nekoliko minuta.

Rafe nije čekao da Ryanov kamionet stane, nego je samo iskočio van kada su stigli pred kuću. Policijski automobili bili su posvuda. Svijetlila su svjetla rotacije koja su obasjavala cijelu kuću.

Našao je oca i majku kako sjede na klupi blizu fontane u predvorju, grleći Heidi, koja se sklupčala između njih. Ramena Ann Kendrick bila su pognuta nad djetetom. Keefe ih je obje držao zagrljene s grimasom na licu. Koža mu je nekako posivjela, a oči su mu izgledale prestravljeno kada je susreo Rafeov pogled.

– Upravo su odvezli Beccu na hitnu.

Rafe se borio kako bi ostao priseban. Na svoju sramotu, koliko god je volio Beccu, misli su mu bile usredotočene na Maggie i Jaimea. – Tata, kako je Becca? Hoće li preživjeti?

– Ranjena je u rame, ima nade za oporavak. Iako je vrlo ozbiljno, sine.

Rafe je na trenutak zatvorio oči, a kad je začuo majčino i Heidino tiho jecanje, zastalo mu je srce. Kleknuo je ispred djeteta i stavio joj ruku na čelo. – Hej, dušo. Kako je moja djevojčica?

Heidi je objesila ruke oko njegovog vrata. – Odveo je Maggie i Jaimiea! – plakala je.

– Znam, dušo. – O, Bože. To je bilo sve što je mogao izgovoriti, a da se ne slomi i sam počne plakati. – Bit će dobro, Heidi. Samo se moramo puno moliti i misliti pozitivno. Bog će ih čuvati i dovesti ih kući. – Milujući djevojčicu po kosi, Rafe je pogledao u oca. – Odvedi je odavde, tata. Odvedi je kod vas i... – Rafe je maknuo Heidine ruke s vrata, obrisao joj suze i okrenuo je prema majčinom zagrljaju. – Idi s mamom i tatom, Heidi. Dobro? Ja ću te nazvati i javiti ti čim se Maggie vrati.

Djevojčica je klimnula glavom i okrenula se prema Ann. Rafe se uspravio, potapšao oca po ramenu i krenuo prema kuhinji. Kada je ušao, pogledom je pretražio prostoriju. Dva policajca su stajala u hodniku i razgovarala. Rafe je hodao prema njima, a pogled mu je plijenila krv, koja se nalazila na podu.

– O, Isuse – prošaptao je Ryan.

Sve do tog trenutka, Rafe nije shvatio da njegov brat ide za njim. Prišli su policajcima. Rafe je čuo kako mlađi policajac govori nešto o Dallas Cowboysima. Zatim je spazio Ryana i Rafea, te naglo ušutio.

– Ja sam narednik Hali, – rekao je stariji policajac. Pokazujući prstom na kolegu, dodao je: – Ovo je policajac Townsend. Pretpostavljam da ste vi gospodin Kendrick?

– Da, – promrmljao je Rafe. – Ja sam Rafe Kendrick. Ovo je moja kuća. Oteta je moja žena i dijete. Što ste do sada napravili kako biste ih pronašli? Imate li ikakvu vijest o tome kuda su se uputili?

Umjesto da odgovore na pitanja, dva policajca su mu počela izražavati svoje žaljenje.

Rafe je podigao ruku. – Jasno mi je da suosjećate sa mnom. U redu? Ali trenutno samo želim znati što radite kako biste pronašli moju ženu i dijete?

Narednik Hali, muškarac sijede kose, tip djedice, s razumijevanjem je klimnuo glavom. – Odmah smo kontaktirali policiju u Prioru kako bismo saznali tip automobila kojeg Boyle vozi. Zatim smo izdali tjeralicu za njim, nadajući se da će drugi policajci možda uočiti automobil.

Rafe je po njegovom izrazu lica mogao vidjeti da vijesti nisu dobre. – I?

Narednik je teško uzdahnuo. – Našli smo automobil gotovo odmah. Policija u Idahu ga je pronašla napuštenog odmah izvan Priora. – Pročistio je grlo. – Mi, ovaj, vjerujemo kako je Boyle unajmio automobil prije nego što je napustio grad i to vjerojatno pod lažnim imenom.

– Zar ne možete pitati službenika u poslovnici da ga identificira pomoću fotografije?

– Naravno da možemo, – policajac je uvjeravao Rafea, – ali prvo se moramo dokopati slike. Lokalna policija otišla je do njegove kuće. Tamo nije nikoga pronašla. Trenutno policija u Idahu pretražuje kompjuter kako bi pronašli fotografiju s njegove vozačke

dozvole. Čim je uspiju izvući, pokazat će je službeniku koji mu je iznajmio automobil. Treba vremena za ove stvari.

– Nemamo vremena, – rekao je Rafe. – Lonnie Boyle je prokleti luđak. Ima moju ženu i dijete! Mogao bi ih ubiti.

– Činimo sve što je u našoj moći, gospodine Kendrick. Znam da je teško biti strpljiv, ali za sve ovo treba vremena. Radimo što je brže moguće.

Rafe je prešao rukom preko očiju. Osjetio je kako ga je Ryan uhvatio za ruku. – Žao mi je... Ja, ovaj... Ako nemate opis unajmljenog automobila, kako ćete ih pronaći?

– Rafe, – tiho je rekao Ryan. – Hej, brate. Jesi li za kavu? Ha? Pusti ljude da rade svoj posao.

– Ne želim nikakvu prokletu kavu, – urlao je Rafe, otrgnuvši ruku iz bratovog stiska. – Želim da pronađu moju ženu! Kreteni stoje ovdje i pričaju o nogometnim rezultatima!

Mlađi policajac se zarumenio od neugodnosti.

– Sve je to dio posla, zar ne? – Rafe ga je prostrijelio pogledom i okrenuo se prema kuhinji. Kad je ušao, naslonio se laktovima na pult i rukama obuhvatio glavu. Kada je zatvorio oči, vidio je samo Maggiena slatko lice. Svjestan da se Ryan nalazi pokraj njega, prošaptao je: – Ne znam ni u kojem smjeru je krenuo, Rye. Ona je negdje tamo, nasmrtno uplašena, moleći se da je uspijem pronaći na vrijeme. A ja n-ne znam g-gdje početi tražiti.

Jecaj je izašao iz Rafeovog grla. Tijelo mu se počelo tresti i bez obzira koliko se trudio kontrolirati, nije se mogao zaustaviti. Osjetio je Ryanovu ruku na leđima.

– Rafe, zaboga, nemoj ovo raditi. Ne smiješ se raspasti. Rafe je nekoliko puta duboko udahnuo. – Znam. Moram ostati priseban. Ali raspadam se iznutra. Ona i Jaimie bi mogli umrijeti. Umrijeti, Rye!

– Neće umrijeti. Sve će se dobro završiti. Siguran sam u to, Rafe. Bog ih ne bi doveo tebi i dopustio ti da ih zavoliš, samo zato da ti ih može oduzeti. Moraš to vjerovati. Imaj vjere.

Rafeova vjera pala je na kušnji jedne jesenske noći prije dvije godine. – Pokušavam, Rye. Ali nasmrtno sam preplašen.

Toalet je bio prazan kada je Maggie ušla unutra. Samo ja mogu biti takve sreće. Mogla se samo moliti da će netko ući. Ispustila je torbu na pod i otvorila vodu, glasno govoreći Jaimieu, pokušavajući proizvesti sve zvukove kao da mu uistinu mijenja pelenu. Molim te, Bože. Molim te. Neka netko uđe.

– Hej, dječaćiću, – uspjela je izgovoriti relativno smirenim glasom. – Jesi li ti mamina mala ljubav?

Otkinula je papirnati ubrus. Zatvorila vodu. Lupala rukom u kantu. Pričala.

Osjetila je olakšanje kada su se vrata iznenada otvorila i tri žene su ušle unutra, jedna starija, sijeda i dvije mlađe. Maggie im je prišla, još uvijek pričajući s Jaimiem, kao da mu mijenja pelenu. – O, da, ti si tako sladak i drag. Mamin mali dečko, a pogledaj kako si se uneredio!

Žene su pogledale u Maggie i zagledale se u nju kao da je bila luda. Šapćući, rekla je: – Trebam vašu pomoć. Vani je čovjek. Oteo je mene i dijete. Ima pištolj.

Bojeći se da Lonnie ne primijeti nedostatak buke, Maggie je otvorila vrata, pustila vodu i zatim ostavila vrata da se sama zatvore.

– O, moj Bože. Jaimie, morat ću te presvući od glave do pete!

Okrećući se natrag prema ženama, koje su je gledale zbunjenim izrazom lica, Maggie je još jednom snizila ton. – Molim vas. Ubit će moje dijete. Preklinjem vas. Neka ga uzme jedna od vas. Možete ga sakriti ispod kaputa i izaći zajedno. – Suze su ispunile Maggienne oči dok je molećivo gledala u žene. Otkinula je papirnate ubruse i bacila ih u kantu. – Molim vas! – šapnula je. – Samo ga uzmite, stavite u auto i otidite. Idite do najbliže policijske postaje. Molim vas?

Starija žena je skinula plavi kaput i ispružila ruke prema djetetu. Maggiene noge su klecale. Potisnula je jecaj dok je predavala dijete ženi u ruke. Znala je da riskira. Ali Jaimie je ovako imao više šanse.

– Hvala vam.

Starija žena je klimnula glavom, zamotavajući dijete među odjeću. – Kako se zoveš, dušo? – prošaptala je. Zatim je, ne skidajući pogled s Maggie, naglas rekla: – Hej, gospođo? Ima li kod vas papira? Ovdje nema.

Jedna od mlađih žena kao da se probudila iz šoka, otvorila je vrata toaleta i pustila vodu. – Da. Pričekajte trenutak. Dodat ću vam! – viknula je.

Jaimie se počeo meškoljiti. Žena, koja ga je držala, počela ga je njhati. Maggie je gledala u sina, moleći se da mu Bog ne dozvoli da zaplače kada budu izlazili van.

– Zovem se Maggie Kendrick, – prošaptala je.

– Hej, gospođo! – mlađa žena je povikala. – Treba li vam papir ili ne?

Starija žena je odgovorila: – O, hvala. Nisam vidjela. Oprostite.

– Nema problema, – rekla je mlađa žena.

Treća žena je prišla umivaoniku i pustila vodu kao da pere ruke, uplašeno gledajući u Maggie. – Zar ovdje ne bi trebalo biti maramica? Katastrofa.

– Kako se zove muškarac? – prošaptala je starija žena.

– Lonnie Boyle.

– Model i marka automobila?

Maggie je prošla rukom kroz kosu, panično se pokušavajući sjetiti. – Crvena Honda, mislim. S pet vrata. Noviji tip, mislim iz 1998. – Zatvorila je oči i progutala knedlu. – O, ti si tako dobar dječaćić! – glasno je rekla.

– Slatko dijete, – rekla je jedna od žena.

– Hvala vam, – odgovorila je Maggie.

– Zavlači ga, – rekla je sijeda žena Maggie. – Imam mobitel. Nazvat ću policiju. Mogu biti ovdje za par minuta.

Krenula je prema vratima s Jaimiem. Druge dvije žene pošle su ispred nje kako bi je sakrile. Maggie je gledala za njima. Srce joj je sišlo u pete. Svake sekunde je očekivala zvuk Lonnievog glasa. Vrata su se za njima zatvorila. Stajala je tamo sama u toaletu, nasmrt uplašena.

Dvije sekunde. Tri. Ne čuje se Lonniev glas. Udahnula je, polako izdahnula, panično se hvatajući za trbuh. – Eto ga! – rekla je jedva suzdržavši drhtaje. – Sigurno se osjećaš bolje, je li, dečko? Budi dobar sada da mama može otići na toalet. Dobro?

Maggie je otvorila vrata, toliko se tresući da je jedva uspjela ući unutra. Okrenula se i pokušala zaključati vrata. Prsti su joj drhtali.

Začula je motor automobila. Nakon što je napokon uspjela zaključati vrata, naslonila se na njih i zažmirila. Molim te. Molim te, Bože. Pomozi im da sigurno odu.

– Hoćeš li cijelu noć biti unutra?

Trgnula se, čuvši Lonniev glas. – Tek sam ušla, – odgovorila je.

– Pa, požuri se!

– Žurim! – odgovorila je. – Misliš da je lako, ovako, dok držim dijete u rukama? Razmisli ponovno. Imam samo dvije ruke.

Začula je zvuk automobila kako odlaze s parkirališta. Svejedno, znala je da Jaimie nije na sigurnom. Ako Lonnie shvati da ga je dala strancima, napraviti će sve kako bi ih uhvatio. Nije bio glup. Bez Jaimiea, bio je oslabljen. Ne bi više imao nikakve moći nad njom.

Suze su kliznule niz Maggiene obraze. Stajala je tamo, pokušavajući se pridići uz vrata.

Odsada smo, pomislila je s olakšanjem, sami ti i ja, gade.

Poglavlje 24

– Upravo smo dobili vijest!

Rafe se okrenuo od prozora i ugledao narednika Halla kako ulazi u kuhinju. – Kakvu vijest?

– Neka žena je upravo s mobitela nazvala policiju. Rekla je da je naišla na mladu ženu u toaletu na parkiralištu izvan Jerica, koja je tvrdila da je oteta. Zamolila je ovu ženu da iznese dijete iz toaleta i odnese ga u najbližu policijsku postaju. – Hali je zavrtilo palčevima, a izraz lica razvio mu se u smiješak. – Tvoje dijete je na sigurnom, a imamo i fotografiju tog gada. I lokaciju i opis automobila, u slučaju da nam zбриše prije nego što stignemo tamo. Što ne vjerujem. Policajci će ga opkoliti sa svih strana.

Rafe je poželio vikati. Samo što je sreću ubrzo zamijenio strah koji mu je paralizirao tijelo. Maggie je još uvijek bila tamo i kada Lonnie sazna da je uspjela skloniti Jaimiea, poludjet će.

– Koje parkiralište? – Rafe je zahtijevao informaciju. Jerico nije toliko daleko odavde. Mogao bih biti tamo za dvadeset minuta.

– Je li žena bila sjeverno ili južno od Jerica kad je nazvala policiju?

Hali je odmahnuo glavom. – Ne mogu vam dati taj podatak, gospodine Kendrick. Odvezli biste se tamo i samo smetali. Pustite da policija obavlja svoj posao.

Rafe je bio na čovjeku u sekundi. Zgrabio ga je za ovratnik i prislonio na staklena vrata. – Slušaj me, gade! Ta žena je moja žena. Ni ti ni nitko drugi me neće spriječiti da odem po nju. Je li ti jasno?

– Rafe! – Ryan se umiješao, hvatajući bratove ruke. – Isuse Kriste, jesi li poludio? Ne možeš napadati policajce okolo!

Rafe je pustio čovjeka nakon što je došao sebi. – Ja, ovaj... žao mi je. Ja... izgubio sam strpljenje na sekundu...

Narednik Hali je namjestio ovratnik i odmaknuo se od staklenih vrata. – Mogao bih te zatvoriti zbog ovoga. Znaš to?

Rafe je stisnuo zube, pokušavajući kontrolirati bijes.

Hali je ugurao košulju u hlače i namjestio značku na uniformi. – Da i sam nemam ženu i djecu doma, i da i sam ne bih slično reagirao u sličnoj situaciji, možda bih to i napravio!

– Ispričao se. U redu? – dodao je Ryan. – Trenutno je uzrujan. Ne misli svojom glavom. Siguran sam da razumijete.

Hali je potvrdno klimnuo glavom. – Razumijem da je uzrujan. Svatko bi bio. Ali ne smijem mu reći o kojem parkiralištu se radi. To se protivi pravilima. Ako ode tamo i napravi štetu, ako pogine on ili netko drugi, ja ću biti kriv.

– Shvaćamo, – uvjeravao ga je Ryan. – Barem ja shvaćam. A kasnije, kada se brat smiri, i on će shvatiti.

Hali je rukom protrljao vrat. – Reći ću vam što hoću napraviti za vas, gospodine Kendrick. Izaći ću van i stati pokraj policijskog vozila. – Pogledao je ravno u Rafeove oči. – Taj prokleti radio zna biti poprilično glasan, može se čuti sve i na udaljenosti od nekoliko kilometara. – Lagano se nasmiješio i podigao obrvu. – Ja ću pratiti situaciju i obavještavati vas o...

Rafe je zamahnuo rukom. – Hvala ti, Hali. Dugujem ti, prijatelju.

Narednik je provirio iza vrata. – Nisam ništa rekao u vezi radija. U redu?

Rafe nije ni pomislio drugačije. – U redu.

Nekoliko minuta kasnije, Rafe je prečuo broj i oznaku parkirališta i već je bio za volanom Ryanovog automobila.

– Nemoj nas ubiti na putu do tamo, – upozorio ga je Ryan, hvatajući se rukom za kontrolnu ploču. – Tamo smo za petnaest minuta ako nas prije toga ne ubiješ.

Rafe je stao na kočnicu. – Pet minuta, najviše. Ako nisi spreman na vožnju, odmah izadi, Rye.

– Pet? Isuse Kriste. – Ryan se objema rukama uhvatio za kontrolnu ploču. – Idem s tobom. Nagazi.

Rafe je napravio upravo to, paleći gume dok je prebacivao brzine. – Zaveži pojas i drži se.

Lonnie je udario u metalna vrata, ljuljajući cijeli toalet od siline udarca kojom je pokušavao ući unutra. Sklupčana u toaletu, Maggie je zurila u njegove čizme ispod vrata, prisjećajući se kako ju je vrhovima tih istih čizama istukao onog jutra kada je pobjegla. Znoj joj se slijevao niz lice. Ovaj čovjek ju je u posljednjih sedam godina preplašio bezbroj puta, ali nikada ovako jako.

– Lonnie, za Boga miloga, – rekla je, jedva uspijevajući umiriti glas. – Bit ću gotova za minutu. Samo me pričekaj vani.

– Otvori vrata, odmah i izlazi odatle, – naredio joj je. Maggie je kroz zube odgovorila: – Nisam još gotova. Ne mogu.

– Nemoj mi govoriti što možeš, a što ne možeš...

– O, – na vratima se začuo duboki ženski glas. – Žao mi je... Mislila sam da je ovo... Ovo jeste ženski toalet?

– Žao mi je, – rekao je Lonnie. – Moja žena je unutra. Nije joj dobro. Nije bilo nikoga, pa sam ušao da vidim je li sve u redu.

Maggie je ponovno zastenjala. Gotovo je mogla osjetiti Lonniev bijes kako se probija kroz vrata. Neće ga još dugo moći zavaravati. Samo se mogla moliti da će uskoro stići policija.

– O, – čula je kako je žena rekla. – Želite li da pričekam vani?

– Je li ti dobro, dušo? – pitao je Lonnie.

– Dobro sam, – odgovorila je Maggie. – Izaći ću za nekoliko minuta. Žao mi je što moraš čekati, ali ne mogu si pomoći.

Vidjela je kako se Lonnieve čizme udaljavaju. Kad su se koraci udaljili, osjetila je olakšanje i pognula glavu.

Vrata do njezine kabine su se otvorila, pa zatvorila. Nagnula se i ugledala ženine tenisice. Razmišljala je o tome da ništa ne kaže, bojeći se da Lonnie možda ne osluškuje. Ali nije željela dovoditi nekoga drugoga u opasnost.

Tihim šapatom je rekla: – Onaj čovjek, koji je upravo izašao, opasan je i lud. Molim vas, nemojte ostati na toaletu. Izađite odavde. Ako poludi, a vi još uvijek budete ovdje, tko zna što će se dogoditi. Može vas povrijediti.

Žena je uzdahnula. Trenutak kasnije, Maggie je začula žamor urina. – Jeste li se ikada pitali zašto su muškarci tako živčani kada putuju? Gori su od djece!

Zaprepaštena, Maggie je zurila u ženinu tenisicu. – Putuju? Ne! – šapnula je. – Ne razumijete, on je...

– O, razumijem ja. – Žena se nasmijala. – Mislite da sam ja završila s princem na bijelom konju? Ako se Pete još jednom bude izderao na mene zato što moram piškiti, gurnut ću mu cigaretu u guzicu. Pušač. Možete li vjerovati? Ne mogu disati ako prozor nije otvoren, a vani je zima. Možete li vjerovati da on zapravo broji aute koji su prošli dok sam ja na toaletu? Sad su svi opet ispred njega, kaže mi. Kao da smo na trkama?

Maggie se osjećala kao da sanja. – Ne, ne razumijete, gospođo. On me oteo! Ima pištolj. Policija će možda doći svaki čas. Ako čuje sirene ili vidi policijska svjetla, poludjet će. Bojim se da će me ubiti.

Dugačka tišina. Zatim: – Vi to ozbiljno?

Maggie je glasno zastenjala, samo za slučaj ako Lonnie sluša. – Oteo me i uperio pištolj u mene. Večeras je već ubio jednu gospođu. Naravno da sam ozbiljna. Izađite odavde, molim vas.

Začula je kako se žena ustala. – O, Bože, – rekla je. – Upravo sam se popiščila po hlačama. – Maggie ju je čula kako zakopčava hlače. – O, Isuse Kriste. Ima pištolj? Od Uskrsa nisam bila u crkvi.

– On je lud! Ne želim da još nekoga ozlijedi. Hoćete li, molim vas, samo otići odavde?

Žena je ispustila čudan zvuk. Idućeg trenutka, začule su kako se vrata ponovno otvaraju. Bojeći se da se Lonnie vratio, obje su zašutjele i pažljivo osluškivale.

O, Bože, o, Bože. Maggie je zadržala dah, neprestano se moleći. Lonnie će ubiti tu ženu ako mu se bude našla na putu, baš kao što je ubio i Beccu.

Vrata kabine s Maggiene desne strane su se otvorila, a zatim zatvorila. Ugledala je ženske čizme. Nije Lonnie. Kad se smirila dovoljno da može govoriti, rekla je: – Gospođo? Nemojte koristiti toalet. Samo se okrenite i izađite. Vani je čovjek. Ima pištolj. Život vam je u opasnosti.

– Vi se šalite, zar ne? – prošaptala je žena. – Je li ovo skrivena kamera ili nešto takvo?

Skrivena kamera? Maggie je u tom trenutku shvatila da je situacija tako bizarna da se činila nevjerojatnom. Ni jedna od ovih žena nije ju shvaćala ozbiljno... jedna od njih brinula se što nije bila u crkvi, a je druga mislila da se u toaletu skriva kamera?

Ovo nije imalo smisla. Ovo parkiralište je okupljalo puno posjetitelja. Bez obzira što ona činila, netko drugi će se sigurno naći unutra s njom kada Lonnie bude shvatio da ga zavlači. Bolje da to budu njih dvije, nego neke žene s djecom.

Maggie se ustala, otključala vrata i izašla iz kabine. Morala je napraviti nešto. Samo što? Pogledala je prema vratima. Nije bilo brave. Kad bi barem mogla smisliti neki način kako bi spriječila Lonniea da uđe dok ne stigne policija. Znala je da nije dovoljno snažna da drži vrata sama ako Lonnie pokuša ući, a u toaletu nije bilo ničega što bi mogla upotrijebiti za postavljenje prepreke na vratima. Kanta za smeće bi se odmah prevrnula.

Prišla je bliže kabinama. – Požurite. Objе. Ako ijedna od nas želi preživjeti ovo, trebat će mi vaša pomoć i bolje vam je da se smislite prije nego što bude prekasno.

Objе žene izašle su iz kabina u gotovo istoj toj sekundi, žena s dubokim glasom i tenisicama bila je krupna, širokih ramena, a vlasnica ženskih čizama sitna, blijeda plavuša. Maggie ih je obje pogledala ravno u oči.

– Taj čovjek, koji sada stoji vani, večeras je već ubio jednu ženu, a nas tri ćemo biti sljedeće, ako mi ne pomognete. Razumijete li? Ovo nije šala. Moramo držati ta vrata zatvorena kako bismo ga spriječili da uđe unutra, jer neće oklijevati, ubit će nas sve tri. Toliko je lud.

– Čekaju me majka i djeca! – rekla je plavuša uplašeno. Maggie je začula škripu kočnica. Iako nije mogla vidjeti, razum joj je govorio da normalan vozač ne bi tako ulazio na parkiralište. Drhtala je, a srce joj je divljački kucalo. U tri koraka je stigla do vrata i svom težinom se naslonila na njih. Gledajući u druge žene, viknula je: – To je vjerojatno policija. Pomozite mi, k vragu! Nemojte samo...

– Ti, kujo! – vikao je Lonnie izvana. Idućeg trenutka, pokušao je otvoriti vrata.

Maggie se odupirala, koristeći svu svoju snagu. Tenisice su joj se klizale i nije mogla još dugo izdržati. – Pomozite mi! – vrištala je. – Nemojte samo stajati. Ubit će nas!

Ponovno se začuo zvuk kočenja. Maggie je čula povike i upozorenja. – Stani, Boyle! – povikao je muškarac.

Jedna žena je počela vrištati. Začuo se snažan zvuk sudara, kao da se netko sudario s kantom za smeće. Žene su skočile u pomoć Maggie, a plavuša je vrisnula: – O, Bože!

Idućeg trenutka, zvuk pucnjave. Maggie je čula trčeće korake, ljude kako viču i vrište. Jedan od pucnjeva bio je glasniji i znala je da dolazi od Lonniea. Dršćući, svom snagom je gurnula vrata iza sebe, zahvalna što pokraj sebe ima jednu od najtežih žena koje je vidjela. Plavuša je bila tako slabašna i uplašena da nije bila od velike pomoći.

Svake sekunde, Maggie je očekivala da Lonnie zapuca na vrata. Meci bi probili drvo. Ona ili jedna od žena bi poginule. Na svaki zvuk oružja bi se trgnula, očekujući metak u svom tijelu.

Rafe je dovezao kamion i zaustavio se uz škripu kočnica, zatim otvorio vrata i izašao napolje. Maggie. Bila je ovo scena iz njegovih najgorih mora, parkiralište je bilo preplavljeno ljudima koji su bježali, pokušavajući spasiti život. Lonnie Boyle je bio skriven iza kamene fontane s pitkom vodom, pucajući na policajce. Nitko nije mogao nanišanići gada i pucati u njega.

Maggie. Gdje je bila? Rafe je pretraživao gomilu, panično je tražeći pogledom. Nije je nigdje vidio. Sagnuvši se, potrčao je prema policijskom autu, skrivajući se iza parkiranih auta kako bi se zaštitio.

– Ja sam Rafe Kendrick, – rekao je kad je stigao. – Boyle je oteo moju ženu. Gdje je ona? Je li na sigurnom? Nigdje je ne vidim!

Sagnut iza otvorenih vrata automobila, policajac je pogledao preko ramena. – Jesi li lud, čovječe? Makni se iza auta!

– Gdje je moja žena?!

Policajac je opsovao ispod glasa.

– Mislimo da je u toaletu.

– Je li dobro?

– Ne znamo.

Metak je pogodio prednje staklo automobila. Policajac je ustuknuo i opsovao. – K vragu. Moramo ga se riješiti. Ubit će nekoga.

Saginjući se, Rafe se vratio do Ryanovog auta. Njegov brat bio je šćućuren pokraj auta, gledajući što se događa. – Gdje je ona? – pitao je kad je ugledao Rafea.

– Misle da je u toaletu. – Rafe se sagnuo i stao pokraj brata. Pogledao je oko sebe. Kao i većina parkirališta u Oregonu i ovo je bilo okruženo drvećem i grmovima. – Promuvat ću se okolo da vidim mogu li mu doći s leđa. Samo je pitanje vremena kada će odlučiti upasti u taj toalet.

– Ti ćeš, što? – Ryan je zgrabio Rafeovu ruku. – Ne smiješ to učiniti. Jesi lud? Gad će te ubiti, – drhtavo se nasmijao. – Nema šanse, braco. Nemaš ni pištolj.

– Idem. Ako je ona još živa, neće još dugo biti ukoliko on uđe. Ako joj se nešto dogodi... – Rafe je zastao i progutao knedlu. Susreo je bratov pogled. Pod svjetlima, Ryan je izgledao blijed i ispijen, a oči su mu sjale mješavinom straha i bijesa. – Moram ovo učiniti.

– Onda idem i ja s tobom.

– Ne. – Rafe se otrgnuo iz bratovog stiska ruke. – Misli na Jaimiea i Heidi. Ako se nešto dogodi, računam na tebe.

Ryan je zurio u njega jedan dugi trenutak. Zatim je napokon klimnuo glavom. Daljnje riječi nisu bile potrebne. Koristeći parkirana vozila kao zaštitu, Rafe se udaljio od kamiona i potrčao prema južnom ulazu na parkiralište. Odatle se mogao iskrasti u šumu neprimijećen, napraviti krug oko parkirališta i ući sa stražnje strane. Uz malo sreće, Lonnie će biti zaokupljen uzvraćanjem vatre policiji, pa će ga Rafe moći iznenaditi.

Uz malo sreće. Te riječi su se počele ponavljati u Rafeovim mislima dok je trčao kroz šumu, zahvalan na svakom sljedećem koraku kojeg mu je omogućavao već izvježbani noćni vid. Mjestimično bi zapao u dubok snijeg i poskliznuo se na ledu. Jedva da je osjetio udarac. Maggie. Stalno je vidio njezino slatko lice i one njezine izražajne oči, smiješak na njenim usnama. Volio ju je. Toliko jako. Nije mogao dopustiti da joj se nešto dogodi. Bez nje, ni njegov život neće vrijediti ništa.

Kada je Rafe stigao do stražnje strane parkirališta, naslonio se leđima na kamene blokove i osluškivao pucnjeve. Sranje. Kada istrči, neće mu samo Lonnievi meci biti prijjetnja. Što ako ga neki policajac slučajno pogodi?

Djelić sekunde, Rafe je stajao tamo, kalkilirajući. Nije se činilo da ima dobre izgleda. Onda je zaključio da ga nije briga. Izgubio je jednu obitelj. Znao je kako se osjećao poslije... bol je bila tako jaka da je htio umrijeti, osjećaj beznađa bez kraja na vidiku. Ne bi ponovno mogao prolaziti kroz to. Bolje da umre spašavajući je, nego da živi bez nje.

Rafe se maknuo od zida i u sekundi pretrčao cijelu dužinu zgrade. Zvuk pucnjeva kao da se prigušio, kao da je dolazio iz udaljenosti. Lupanje srca osjećao je u grudima.

Kad je došao do prednjeg ugla zgrade, umjesto da uspori, ubrzao je, krenuvši ravno prema kamenoj fontani. Trčati, trčati. Osjećao se kao da ga nosi vjetar, da svaka sekunda traje beskonačno. Bijes mu je mutio pogled. Koncentrirao se na Boyleovu jadnu, odvratnu figuru koja je bila sklopčana iza široke, kamene fontane koju je koristio kao štit.

Taman prije nego što je stigao do njega, Boyle se trgnuo i okrenuo, širom otvorenih očiju. Rafe je ugledao pištolj. Očekivao je metak kada je krenuo naprijed. Idućeg trenutka, našao se na njemu i njih dvojica su se valjala po betonu.

Obično bi se Rafe potrudio da bude na njemu. Ali ne ovaj put. Boyle je mogao imati tu čast. Kada su se zaustavili, Rafe je snažno udario Boylea u ramena, podižući ga u zrak silinom udarca, nadajući se da će policajci moći naciljati.

Bijes je izbijao iz Rafeovih očiju. – Ti, gade! – vikao je.

Rafe je na rebrima osjetio cijev Boyleovog pištolja. Uspravio se, očekujući da povuče obarač. Prije nego što je uspio, zvuk rafalne puške proparao je zrak. Boyle se trznuo i čak i u tom djeliću sekunde, Rafe je mogao vidjeti luđački, zapanjeni izraz na njegovom licu, prije nego što mu se tijelo opustilo. Rafe se izmaknuo i otkotrljao na drugu stranu, pokušavajući osloboditi noge od Boyleovih. Kada se napokon oslobodio, samo je ležao tamo na trenutak, osjećajući se čudno izdvojen od stvarnosti.

Gotovo je. Gotovo, pomislio je Rafe. Održao je obećanje. Lonnie Boyle više nikada neće nauditi Maggie. Samo je molio Boga da nije prekasno.

Ta pomisao gaje natjerala da se trgne iz transa. Sjeo je, pridigao se na lakat i kleknuo na koljena, gledajući prema toaletu. Polusvjestan policajaca koji su mu se približavali, Rafe se ustao, ponavljajući u sebi: Samo da nije mrtva. Molim Te, Bože, samo da nije mrtva.

Nije osjećao noge dok je prilazio vratima, nije osjetio drvo kada ga je pritisnuo dlanom. – Maggie?

Kada je gurnuo vrata, nije ih mogao otvoriti. Pokušao ih je gurnuti jače i povikao glasom punim straha: – Maggie!!!

Još uvijek naslonjena na vrata, Maggie nije odmah prepoznala Rafeov glas. Lonnie, pomislila je. Onda je shvatila. Nije Lonnie. Uzdahnula je i uhvatila kvaku na vratima. Ali dvije žene su se još uvijek trudile držati vrata zatvorenima.

– U redu je, – viknula je. – U redu je! To je moj muž.

Krupnija žena je napokon registrirala što Maggie govori. Odmaknula se. Plavuša je zajecala i također prestala gurati. Maggie je otvorila vrata, ugledala plavu košulju i jaknu i bacila se u zagrljaj, sigurna da će je njegove snažne ruke uhvatiti.

Rafe je blistao od sreće kada ju je uhvatio u zagrljaj. – Maggie. O, Maggie.

Drhtao je. Potpuno je drhtao. Ili je to bila ona? Maggie nije bila sigurna. Nije bilo važno. Bio je to najdivniji osjećaj kada ju je držao. Bio je tako velik, čvrst i siguran.

– Prevarila sam ga. Nisam mu dozvolila da me zlostavlja. Odnijela sam Jaimiea sa sobom u toalet. – Maggie je shvatila da blebeće i pokušala je prestati govoriti, ali nije mogla zaustaviti riječi. – Žena ga je pokrila kaputom i iskrala se s njim. Napravila sam to, Rafe. Suprotstavila sam mu se i upalilo je.

Stavio joj je ruku na potiljak i naslonio joj obraz na svoje rame. Maggie je začula bijesan glas muškarca: – Jeste li vi, gospodine, ludi? Gotovo sam vas pogodio! Želite umrijeti?

Maggie se pokušala odmaknuti od Rafea, ali on ju je jače stisnuo. – Ne, dušo, nemoj gledati.

Kada se Rafe okrenuo i počeo udaljavati, Maggie je rekla: – Što da ne gledam?

– Lonniea. Upucali su ga. Mrtav je.

Maggie se nasmijala, čak je i njoj zvučalo histerično. Mrtav? Naravno da je bio mrtav. Inače pucnjava nikada ne bi prestala.

Dok su Rafe i ona prelazili preko parkirališta, policajac je potrčao prema njima. Rafe je zastao. – Kako ste, naredniče Hali? Drago mi je što vas vidim ovdje.

– To je bilo užasno glupo, to što ste izveli. Sretni ste što vas luđak nije ubio!

Rafe je spustio ruku na Maggien bok, dopuštajući joj da se lagano odmakne od njega. – Sve je dobro što se dobro svrši.

Po prvi put, Maggie je zapravo pogledala Rafea. Na plavo-bijelom svjetlu, vidjela je crne mrlje na njegovoj košulji. Na vlastiti užas, shvatila je da je prekriven krvlju. – O, moj Bože! Ranjen si!

Rafe je pogledao dolje, dotaknuo mrlje i odmahnuo glavom. – Ne, dušo, nisam ja. Krv je Lonnieva. – Napravio je jednu od onih grimasa koje je toliko voljela, gledajući u policajca. – Kao što sam rekao kod kuće, Hali, dugujem ti.

– Gotovo sam te poslao u smrt, – rekao je policajac. – Čudo je što si uspio ostati živ.

– Pa, da, – rekao je Rafe tiho. – Ovog puta se dogodilo čudo.

Vodio je Maggie, obilazeći policajce, privukavši je bliže dok su hodali, svojim bedrom udarajući u njezin kuk. Nagnula se kako bi pogledala njegovo tamno lice. – Rafe, odakle Lonnieva krv na tvojoj košulji?

– Nije važno. Važno je samo da si ti na sigurnom. – Uputio joj je jedan od onih osmijeha od kojih bi joj se topilo tijelo. – Znači, prevarila si ga? Pričaj mi o tome.

Maggie ga je pogledala ravno u oči. – Što si napravio?

– Ništa pretjerano. – Zagrlio ju je. – Toliko sam ponosan na tebe, Maggie. Zato što si spasila Jaimiea. Sačuvala svoju glavu. Stvarno si posebna, znaš to?

Maggie je imala osjećaj da je on taj koji je bio poseban, ali tipično za njega, nije htio pričati o tome. – Spasio si me, – rekla je, optužujući ga. – Znam da jesi. Napravio si nešto ludo. Što?

Nasmijao se. – Nisam napravio ništa ludo, kunem se. – Nagnuo se i poljubio je u obraz. – Je li te gad ozlijedio?

Maggie je odmahнула glavom. – Izvukla sam se prije nego što je imao priliku.

Ryan je trčao preko trave do njih. Kada je stigao, rekao je: – Isuse, Rafe. To je bilo dobro!

Maggie je zastala. – Sad mi je dosta! Želim čuti ovo. Ryan, što je napravio?

Ryan se bacio na priču o tome što se događalo dok je ona bila zatvorena u toaletu i nije mogla vidjeti. Kada je saznala kako je njezin muž uletio u pucnjavu kako bi zaskočio Lonniea s leđa, pomislila je da će se onesvijestiti.

– Rekao si, ništa pretjerano. To je tebi ništa pretjerano? Mogao si poginuti. Kako si mogao napraviti nešto tako glupo?

Rafe ju je pustio iz naručja kada su stigli do kamioneta. Kad je otkopčao košulju, skinuo ju je i bacio na stražnje sjedalo, a Maggie je pomislila kako nikada nije vidjela nekoga tko je bio toliko lijep. Pomisao da je mogao poginuti, nasmrt ju je preplašila. Imala je osjećaj da joj se slama srce, jer ovo što je upravo učinio bio je još jedan dokaz koliko ju je volio.

Toliko da bi dao svoj život za nju.

Kad se okrenuo prema njoj, njegovo brončano tijelo sjalo je poput prelakiranog drveta na mjesecini, mišići na njegovim prsima i ramenima mamili su je da ga dotakne. Pogled joj se polako podigao do njegovog tamnog lica. Kosa mu je padala u pramenovima, tamni uvojci padali su preko njegovog čela. Srebrni odsjaj u njegovim očima, koje kao da su

prodirale u njezine, podsjećajući je na noć kada su se upoznali. Njegove metalno plave oči i tada su je ostavljale bez daha, samo su sada u njoj budile i toplinu.

Sjetila se kako je jednom poželjela da je on žabac koji će se na kraju pretvoriti u princa koji će spasiti nju i Jaimiea. Mnogo puta od tada, pitala se je li on zapravo anđeo čuvar, poslan na zemlju kao odgovor na njezine molitve.

Nije bio ni jedno od toga, iako je uvijek vjerovala da joj ga je Bog poslao. Nije bio princ, ni anđeo čuvar. Rafe Kendrick je bio samo čovjek od krvi i mesa – kauboj iz teretnog vagona u trapericama i čizmama za jahanje.

Kad se bacila u njegov zagrljaj, Maggie ga je poljubila u rame, okusivši sol s njegove kože i diveći se njegovom snažnom tijelu, koje je bilo naslonjeno na nju. Bio je stvaran, čvrst i postojan poput zemlje. I bio je njezin.

Kako može postojati išta čarobnije od toga?

Epilog

Sunce se odbijalo od vodu, čineći jezero poput tamnog, baršunastog, velikog prekrivača optočenog dijamantima. Zabacivši glavu, Maggie je udisala svježi planinski zrak, pogleda usmjerenog u snijegom prekrivene planinske vrhove, koji su okruživali ravan. Zavoljela je ovo mjesto, baš kao što joj je Rafe jednom obećao. Sada je ovo bio njezin dom, savršeni svijet u kojem su bili ljudi koje je voljela najviše... njezin muž i dijete... njezina majka i sestra... i cijela Rafeova obitelj. Kako netko može biti tako sretan? Maggie nije znala, ali je polako počela vjerovati da će ovo od sada biti njezina stvarnost. Nekada čarolija nije nestajala za trenutak... Nekada je bila čvrsta i postojana... i njezina.

Pozornost joj je odvuкао povik iz daljine. Pogledala je gore i ugledala Rafea i Heidi kako jašu kroz šumu. Njezina mala sestra glasno se smijala, njen poni bio je nježan i dobro odgojen konj, kojeg je Rafe vodio u rukama zbog sigurnosti dok Heidi ne nauči jahati. Heidi je očito bila u elementu. Njezin uspravljeni i graciozan položaj tijela u sedlu obećavao je da će se pretvoriti u odličnu jahačicu.

Maggie se nasmiješila i pogledala u muža. Podigao je ruku i mahnuo joj. Čak i na toj udaljenosti, mogla je vidjeti ljubav koja je isijavala iz njegovih očiju i obavijao je toplinom. O, kako ga je obožavala...

Suze radosnice ispunile su joj oči dok ga je gledala kako joj prilazi. Bio je na konju koji se zvao Flash Dancer, prekrasnom pastuhu, kojeg je nekada gledao s toliko mržnje, da je čak prijetio i da će ga ustrijeliti, a ispred njega je sjedio Jaimie, koji je upravo navršio devet mjeseci.

U tom trenutku, Maggie se sjetila fotografije na kojoj su bili Rafe i Keefe, koju je vidjela kada je prvi put došla na ranč. Vrijeme i ljubav su vratili njezinog muža na staro mjesto, pomislila je.

Onaj tužni, izmučeni čovjek, kojeg je upoznala u vagonu, nestao je. Dobio je na težini i to sve u mišićima. Dok ga je gledala, vjetar je bacao njegovu tamnu kosu, a njegov smijeh je plesao na povjetarcu. Ponovno je izgledao mlado i tako sretno. Činjenica da je njezina prisutnost tako utjecala na njega, ispunila ju je srećom.

Dok joj se približavao, Maggie je primijetila kako je oprezno držao Jaimiea, jednom rukom ga je držao za trbuh da ne padne. Ponovno se nasmiješila, sjetivši se kako je nekada bila zabrinuta što će Jaimie biti u blizini konja. Bez brige. Rafe bi prije dao svoj život nego što bi dopustio da mu se nešto loše dogodi.

– Na tebi je red, anđele, – povikao joj je.

Maggie je zakolutala očima. – Nema šanse! Neću vam se pridružiti u vašoj ludosti. Savršeno sam zadovoljna ovdje na zemlji, hvala lijepa.

– Ma daj, hajde, Maggie! – molila ju je Heidi. – Možeš jahati ispred Rafea. On neće dopustiti da padneš. Ja ću ostati ovdje i paziti na bebu!

– Ne, hvala, slatkice. Ja ću ostati ovdje, a vas troje se zabavljajte.

– Ja ću paziti na bebu, bez brige! – začuo se glas iza Magginih leđa.

Maggie je pogledala preko ramena i ugledala Beccu. Nosila je košaru i Maggie je bilo drago kada je primijetila da je nosi u lijevoj ruci, što je bio još jedan pokazatelj da se gotovo potpuno oporavila od ranjavanja.

Helen, Maggiena majka, prilazila je iza kućepaziteljice, njezina tamna kosa vijorila se poput svile na vjetru, a njezina plava haljina se motala oko njenog mršavog tijela. – I ja mogu pomoći čuvati Jaimiea! – viknula je. – Hajde, idi jahati, Maggie. Rafe neće dozvoliti da ti se nešto dogodi. – S obožavanjem je pogledala zeta. – Zar ne, Rafe?

Rafe je namignuo. – Nikada. Previše je volim da bih dopustio da se ozlijedi. – Pogledao je u Maggie. – To je stvar povjerenja. Svi vjeruju u mene. Zar ti ne vjeruješ?

– Što je ovo? Urota protiv mene? – rekla je Maggie kroz smijeh.

Becca se nasmijala. – Možeš biti sigurna u to. Nitko ne može mirno živjeti na ovom ranču dok ne nauči jahati. Gdje ti je hrabrost?

– Ostavila sam je kod kuće.

Becca je spustila košaru i prišla Rafeu kako bi uzela bebu. Flash Dancer je rzao kad mu je prilazila, ali unatoč strahu, pastuh je ostao mirno stajati. Maggie je sumnjala da je životinja osjetila da na leđima nosi neiskusnog jahača, jer obično bi karakter konja odgovarao njegovom imenu i baš kao da pleše, kretao se uspravno, ponosno zabacujući glavu, kao da je znao koliko je lijep i pokušava se svima pokazati.

Zasigurno, jer u trenutku kad je Becca uzela Jaimiea u ruke, odmaknuo se, podigao rep, a njegova dlaka sjajila se na suncu boje trešnje.

– Nema isprika, – rekao je Rafe i ispružio dlan prema njoj. – Hajde sa mnom na kratku vožnju, Maggie.

Sjaj u njegovim očima govorio joj je da zasigurno nije mislio na kratku vožnju. Srce joj je počelo lupati jače. Sigurno nije namjeravao voditi ljubav s njom u šumi usred bijelog dana? Jeste. Njegova čvrsta usta razvila su se u grimasu dok ju je mamio gorućim pogledom.

Poput marionete, kojom upravljaju nevidljivim koncima, Maggie je osjetila kako se ustaje s deke i hoda prema njemu. Koliko god da se bojala konja, put u raj bio je vrijedan toga...

Uhvatila je ruku svoga supruga, a zatim, slušajući njegove upute, stavila je lijevu nogu u stremen. On je učinio ostalo, podigavši je svojom brutalnom snagom, koja je bila njezina zaštita i ulijevala joj mir. Nakon nekoliko otkućaja srca, Maggie se našla u sedlu ispred svoga muža.

– O, Bože! – Zemlja je izgledala kao da je miljama ispod nje, a Flash Dancer je zabacivao glavu, dok mu se u smeđim očima pojavio bijeli odsjaj kad bi je pogledao. – Mrzi me!

Rafe se nasmijao grubim glasom od kojeg joj je vibriralo tijelo naslonjeno na njega. – Boji se, Maggie. On osjeća tvoj strah i pita se u čemu je prijetnja, to je sve.

– Želim sići, – povikala je Maggie, stišući grivu u šakama. – Zнала sam da ovo nije za mene. O, Bože. Umrijet ću. On će pasti i sletjet će ravno na nas.

Rafe je stegnuo uzde okrećući konja prema šumi. – Savršeno si sigurna. Vjeruj mi.

– Vjerujem ti. Konju ne vjerujem... O, Bože! Nemoj ići brzo!

Ako ju je i čuo, Rafe je nije poslušao. Naginjući se lagano naprijed, svojim snažnim prsima pritisnuo joj je leđa poput zida, potjerao konja i Flash Dancer je krenuo u kas.

– O, Bože! – Maggie je zatvorila oči. – Moja guzica. Boli me.

Rafe ju je stisnuo jače. – Stavi noge na moje čizme i ispravi se malo da ne odskačeš toliko.

Maggie ga je poslušala, i u idućem trenutku, osjećala se kao da lete. Rafe je neko vrijeme jahao uz obalu jezera, a zatim krenuo prema šumi.

– Kuda idemo? – pitao je Maggie.

– Na jedno osamljeno mjesto.

Nasmijala se, više ne osjećajući strah. Flash Dancer se gracioznim galopom kretao brzinom vjetra. – Napustila te sreća. Guzica mi više nikada neće biti ista. Trebat će mi tjedan dana prije nego što me budeš mogao opet dotaknuti.

– Vraga. Poljubit ću, pa će proći.

– Je li to prijatna ili obećanje?

Rafeov jedini odgovor bio je smijeh. Usporio je konja u korak i počeo joj grickati uho. Kao i svaki put kada bi je želio zavesti, Maggiena krv se zagrijala. Kad je osjetila njegovu ruku kako se s njezinog trbuha penje do grudi, zastao joj je dah i nagnula se na njega. Ovo je stavilo jahanje u sasvim drugu perspektivu.

– Ne možemo raditi ovo, – bunila se. – Dan je.

– Čarolija, dušo. Dođi sa mnom i obećavam ti, bit će čista čarolija.

Predajući se osjećaju koji je u njoj budio njegov dodir, Maggie je mogla jedino uzdahnuti.

Zavezao je konja ispred grma, daleko od bilo čijeg pogleda. Kad je skinuo Maggie sa sedla i uhvatio je u svoje snažne ruke, osjetila je vrtoglavicu, a njezino protivljenje otjerali su njegovi strasni poljupci.

Obećao joj je čaroliju, napokon.

A Rafe Kendrick je bio čovjek od riječi.

